

LA SUD DE PARADIS
JUDE DEVERAUX

PARTEA I
AMINTIREA

CAPITOLUL 1

New York 1994

„Nu poți fi fericit în viața actuală din cauza celor ce s-au întâmplat în viețile tale anterioare”

Ce vei gândi, dacă cineva îți va spune asta? Te vei gândi poate că nu mai ai speranțe și atunci la ce bun să mai încerci?

E adevărat? Sau poate vei considera că femeia care ți-a spus-o este o nebună și poate ar fi mai bine să te bucuri de fericirea lumească aici?

S-ar putea să faci ca mine și să-ți spui, „*povești...nimeni nu retrăiește viețile anterioare,fiecare trăiește acum*”. Dar ar mai fi o soluție: să pun o mulțime de întrebări și să transform răspunsurile ei într-o poveste.

La asta m-am gândit când am întâlnit-o prima oară pe Nora, fiindcă eu sunt „scriitoare”, din orice unghi m-ai privi. Nu există nici o-moleculă din mine care să fie îndreptată spre altceva și care să nu gândească decât-cum pot folosi o întâmplare scriind o poveste?

Lumea mă întreabă cum am devenit scriitoare. Aș vrea să le dau un răspuns care să-i satisfacă. Mi-ar plăcea să le spun că mă plimbam printr-o pajiște plină, de flori albastre când mi-a ieșit în cale o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie argintie, și mi-a atins capul cu mâna. Cu o voce cristalină mi-a spus: „*îți dăruiesc harul de a scrie. Pleacă și scrie!*”

Uneori cred că oamenii ar vrea să știe că am fost „aleasă”, sortită ca un profet.

Dar se știe că profeții spun „*O, Doamne, de ce m-ai ales pe mine?*” Iar uneori, gândesc că „alegerea” este mai mult un blestem decât un har.

Oricum, v-am spus de ce am devenit scriitoare. Pot născoci povești despre orice, din absolut tot ce există pe pământ. Este destul să văd ceva, să aud, sau să citesc, și în mintea mea începe să încolțească o poveste.

Pentru mine este ceva firesc să spun povești. Când oamenii mă întreabă cum am devenit scriitoare, aș vrea să-i întreb la rândul meu: „*Ce aveți voi în minte?*”, dacă nu povești? Când ești la volan? Când ascuți un disc lung și plictisitor? Când pui rufele la spălat? Pentru mine, totul reprezintă adevăratul mister al vieții. Eu știu ce am în cap, dar în capetele celorlalți oameni ce ar putea fi dacă nu tot povești?

În orice caz, acum că sunt o scriitoare consacrată (ceea ce înseamnă că-mi pot achita facturile fără a avea o slujbă), aflu că noi, scriitorii, suntem o castă față de care trebuie să fim loiali. Jurământul lui Hipocrate e un nimic în comparație cu noi. Deoarece nu vreau să fiu exclusă din această castă, voi spune ce trebuie.

„*Scrisul este o muncă grea*”. Cineva a comparat scrisul cu tăierea venelor și risipirea sângelui pe hârtie. Este adevărul adevărat. În realitate, scrisul este muncă grea. Să fiu a naibii, dacă nu trebuie să stau jos câte șase până la zece ore pe zi, ca apoi să mă plimb în jurul camerei gândind „*Ce se mai întâmplă după aia!*”! Am o editură care îmi trimite flori și bani la fiecare carte pe care le-o trimit eu.

În realitate muncește oare mai greu o scriitoare, de cât să zicem, o secretară? Eu mă trezesc când vreau. Ea se trezește dimineața când sună ceasul, trezește copiii și bărbatul, muncește pentru un patron care nu o apreciază și când ajunge acasă se apucă de treabă. Și totuși, nimeni nu exclamă „*Ești secretară, cum ai reușit?*” Eu cred că facem fiecare ce putem. Dacă știi să conduci un camion, asta faci. Dacă

te pricepi la oameni fără conștiință,te faci avocat.Dacă-ți trec prin minte povești,le scrii.Pentru mine,a fi scriitor nu există nici o diferență oricât de importantă,față de celalalte meserii.Dar se pare că lumea nu este de aceeași părere.Marea majoritate consideră că scriitorul este mai inteligent,mai perspicace,mai înzestrat față de ceilalți și de aceea manifestă respect și venerație față de scriitori.După părerea mea,ar trebui să avem o Loterie Națională a profesioniștilor și în fiecare an să fie alese cam zece profesii.Acestea să se bucure în anul respectiv de liste de prioritate,să primească scrisori de la admiratori,să dea autografe și să beneficieze de sedii care să-i onoreze și să le facă daruri.

Vedeți? Iar sunt pe cale de a inventa o poveste.Dacă-mi dați un subiect,nu mă mai opresc.În legătură cu cele zece profesii ce se aleg,vreau să specific că există o profesie care este prea „oribilă” pentru a fi inclusă în loterie,și aceasta este a „criticilor”,în special a celor de romane de dragoste.Ar trebui să vă spun de la început,că dacă nu sunteți de acord,nu mai trebuie să citiți cartea aceasta.Eu scriu romane de dragoste.lată,am spus-o deschis!

Cu toată bucuria mea de viață,există un aspect într-adevăr îngrozitor.Acesta este modul cum privește lumea povestea de dragoste,pe cititorii ei,și mai presus de orice,pe scriitorii de romane de dragoste!

Nu este lumea un loc blestemat? Am văzut un om care recunoștea că făcuse sex cu propria lui fiică,de mai multe ori în copilăria fetei.Aproape fiecare actor sau cântăreț povestește că a încercat toate drogurile cunoscute și a nenorocit și a îndepărtat majoritatea oamenilor din viața lor.

Cum sunt priviți acești oameni? Sunt priviți cu dragoste,înțelegere și simpatie.Și iată-mă pe mine,care ce fac? Scriu povești ușoare,amuzante,despre bărbați și femei care se îndrăgostesc.Cel mai grav lucru pe care-l fac este că se aleg cu unul sau doi copii.Nu este vorba nici de drog,nici de incest.Nimeni nu-l arde sau omoară,sau chinuie cine știe cum pe celălalt.Nu inventez personaje care să pună la cale omorârea cuiva.Eu inventez povești la care toți visăm: să iubim și să fim iubiți.Doar gândul la un scriitor de romane de dragoste ar trebui să-i facă pe oameni să surâdă.Ce frumos! Este vorba de dragoste,de râsete și sărutări.

Dar nu,lumea s-a răsturnat cu dosul în sus,după cum văd,și poveștile de dragoste și scriitorii lor sunt ridiculizați,huiduiți și scuipați.Care să fie motivul?

Una din bucuriile mele este că femeile care le citesc își imaginează bărbatul care le va salva.Conform acestei teorii,femeile sunt atât de proaste,încât nu sunt în stare să povestească niciodată ceva conform cu realitatea.Dar despre bărbații care citesc romane polițiste,își închipuie cineva că ar umbla după vecinii lor cu

pistoale? Nu-mi amintesc de nimeni care să fi spus așa ceva și nici de nimeni care să se teamă de povești cu crime sau ficțiune. Dar se pare că femeile care visează la un bărbat frumos și iubitor, care le poate salva, sunt proaste!

Iubito, dacă orice femeie poate visa așa ceva, atunci romanele de dragoste nu ar reprezenta patruzeci la sută din industria scrisului. Dar să revenim la critici. Ce se întâmplă cu acești tineri care au diplome universitare și visează să lucreze la reviste cu conținut intelectual? Se întâmplă că bătrânii care nu mai pot visa hotărâsc să dea acestor tineri prea gălăgioși o lecție de viață și le oferă slujba cea mai grea din toată industria scrisului: aceea de critici ai romanelor de dragoste.

Cine cade victimă furiei acestor tineri proaspeți diplomați? După ce au cheltuit o sumă de bani pentru studii, li se dă spre citire o carte pe a cărei copertă este desenată o mamă grijulie (așa sunt numite după dimensiunile și decolteul desenate pe copertă) și imaginați-vă că aceste coperti au fost inventate de un bărbat, nu de o femeie. Astfel, criticul, bărbat sau femeie, își varsă focul pe mine, scriitorul de romane de dragoste, considerată cea mai mizerabilă creatură de pe pământ, o gospodină care posedă un cont în bancă!

Când faci recenzia unui roman de dragoste, trebuie să o faci conform unor reguli. Regula numărul unu este să-l compari cu cea mai bună carte pe care ai citit-o vreodată. Dacă nu se clasează cel puțin până la Jane Austen, atunci a șasea parte din cheltuielile tale de educație a fost folosită inutil și-l dăruiești pe scriitor în modul cel mai răutăcios. Dacă, dimpotrivă, faci greșeala să-ți placă romanul, atunci vei scrie doar: „*Cei care citesc pe Hayden Lane, vor citi cu plăcere această carte*” Să nu faci greșeala să spui că ți-a plăcut, căci orice ai face îți rupi gâtul. Dacă îi lași să creadă că-ți plac romanele de dragoste, nu vei mai fi avansat ca să te ocupi de ceea ce se cheamă „cărți bune”

Dar oare ce legătură au toate astea cu viețile anterioare? Au mare importanță, pentru că eu am treizeci și nouă de ani. În apropiere de patruzeci, încerc să-mi amintesc unele lucruri din viața mea. Uneori sunt la fel de curioasă ca și cititorii mei, să știu cum am devenit scriitoare. Ce ne-a făcut să fim ceea ce suntem azi?

Cel mai important este să analizezi oamenii. De ce oare femeie aceea de pe stradă este îmbrăcată atât de serios? De ce există oameni care se tem de cuțite, de foc sau de înălțime? Dar cei care se tem să iasă din casă? Există teoria că orice teamă din viața adultă este provocată de o întâmplare groaznică care s-a produs în copilărie. Terapeuții preferă ceva ce nu-ți amintești, pentru a avea prilejul să te vadă de sute de ori și să-ți poată încărca nota de plată, tot încercând să te ajute să-ți amintești, în acest mod, după tratament, ești mai sărac și ai câteva amintiri triste. Într-o perioadă tristă a vieții mele (ce poate produce o „perioadă tristă” în

viața unei femei decât un bărbat?) m-am dus și eu la un terapeut. Era o femeie și mi-a spus că am capul plin de povești, fiindcă aș fi vrut să mă culc cu tatăl meu. Când mi-am recăpătat vorbirea, i-am spus indignată „*n-am vrut să mă culc cu tata*” Ea mi-a răspuns calm, „*atunci ți-ai înăbușit dorința*”

Văzând că nu câștig nimic-și câștigul a fost întotdeauna un lucru important pentru mine, nu m-am mai dus la ea.

Dar am încercat să-mi explic de ce scriu și de ce scriu tot ce fac. Vedeți, toți scriitorii doresc ceva. Doresc să nu dispară după moarte. De aceea sunt atât de orgolioși, gândind că oricine dorește să citească tot ce au scris ei. Deși știm că Mark Twain a murit sărac, nu-l compătimim, fiindcă bătrânul și-a atins țelul. Va trăi veșnic. Fără îndoială că familiile noastre doresc să fim scriitori, pentru a câștiga cât mai mulți bani, dar noi, scriitorii, preferăm gloria eternă, banilor.

În asta stă problema. Nimeni nu vine la tine călare pe un nor azuriu cu un stilou în mână spunându-ți: „îți dăruim harul de a scrie” Dorești să scrii așa ceva ca toți să te ia în bătaie de joc, sau așa ca să ți se păstreze amintirea și după moarte? Talentul nu este ca o mașină veche. Nu-I poți schimba dacă nu-ți place. Nu poți spune: îmi schimb talentul după un anumit model.

Întâmplător, eu am talentul să scriu cărți romantice, de care se râde și sunt ridiculizate. În orice film, când regizorul vrea să demonstreze că o femeie este proastă, îi pune în mână un roman de dragoste.

De la început, m-am hotărât să fiu recunoscătoare pentru orice talent aș avea. Cei care o pot face merg pe această cale, ceilalți trebuie să se mulțumească cu critica. Scriitorul Anthony Trollope spunea: „*Doar un cap tare scrie pentru orice în afară de bani*” Este adevărat. Nu te poți așeza în fața calculatorului și să spui: „*Voi scrie istoria în felul meu*” Nu merge. Nu ești tu acela care poți decide mersul vieții, alții pot. În orice caz, mă mir cum am ajuns să scriu romane de dragoste și privesc în urmă la viața mea ca să înțeleg cum de am ajuns un astfel de scriitor. De altfel, aș vrea să știu ce m-a făcut așa cum sunt, sub toate aspectele.

Până la șase ani, am fost cel mai fericit copil de pe pământ. Părinții mei, sora mea și cu mine, locuiam alături de două case pline de verișori, mătuși și două cupluri de bunici. Era un paradis! Eu eram șef de șleahtă, dând ordine, spunându-le ce și cum să facă. Imaginația mea era admirată sincer. Poate că nu de toată lumea. Odată, am văzut-o pe bunica sucind gâtul unui pui și i-am spus vărului meu că trebuie s-o ajutăm pe Nana și să sucim gâtul la toți puii. Aveam cinci ani, și iată-ne puși pe treabă luându puii pe genunchi și sucindu-le gâtul pe rând. Când bunica a ieșit din casă cu un vas cu apă, toți puii zăceau cu capul sucit într-o parte privind ca și când s-ar fi îmbătat.

Nu știu nici acum,având în vedere temperamentul feroce al bunicii,cum am scăpat cu viață eu și vărul meu.

Dar anii aceia minunați au luat sfârșit,când mama a hotărât că suportase destul caracterul bine cunoscut al soacrei ei.Mama,(care desfidea orice concurență în materie de încăpățănare) l-a informat pe tata într-o zi că achiziționase o bucată de pământ și că va trebui să-i clădească o casă pe el.În gospodăria părinților noștri,ne plăcea să afirmăm că tata era cel care stabilea regulile.Cred că regula era să-i dăm mamei ce voia,căci altfel ne făcea viața imposibilă.Orice gânduri ar fi avut,nu era destul de prost să se opună mamei când în ochii ei apărea acea privire.Oricât ar fi filozofat,rezultatul era același-ne-am mutat.În ziua aceea, mi-am pierdut toți verișorii și bunicii; mi-am pierdut puii,vacile și un oposum cuibărit într-un butoi în grajd.Am pierdut tufele de mure care îmi dădeau urticarie și merii în care mă cățăram.Într-o singură zi am devenit din căpetenie,o persoană importantă,copilul care trebuia stăpânit.

În câteva ceasuri am schimbat viața cea mai minunată din lume,în cea mai plicticoasă viață.Sora mea era croită după același tipar cu mama.Erau bune.

Bune,bune...

Ce poate fi mai plictisitor decât bunătatea! Mama îmi spunea mereu „*Nu mânca prea multă ciocolată,ai să te îmbolnăvești!*” sau,”*Nu pot să mă uit acum la asta. Am prea multă treabă*”,sau,”*Hayden,nu poți să citești acum,nu ai terminat de spălat baia*” Și tot așa mereu.Fiecare lucru trebuia făcut la timpul potrivit.Dar atât cât îmi amintesc,nu a mai fost timp de distracție.Nu există oare oameni care vor să facă mereu ceva ce nu este conform unui program? Eram oare singura ființă pe lume care dorea să mănânce câtă ciocolată putea fără să se gândească la consecințe?

Privind în urmă,gândesc că există mii de oameni care se tem să încalce regula.Se tem probabil că dacă se încumetă să o încalce,vor pierde autocontrolul și vor deveni un lucru oribil,cum ar fi,după mama mea,o femeie care nu spală podeaua în baie.Oricare ar fi fost conținutul educativ al acestora,rezultatul era același:

m-am izolat și am rămas singură.Trebuia să încerc să stau dreaptă,să umblu liniștit și să nu fiu niciodată recal-citrantă.Am încercat,dar este foarte greu să te stă-pânești când ești copil.Cred că o mare parte din mine s-a spulberat auzind cum mi se spunea de milioane de ori,”știu cum ești tu!” Am simțit că părinții mei gândeau că dacă nu mă vor ține sub supravegherea lor strictă,zi și noapte,îmi voi pierde controlul.Poate voi începe să mănânc ciocolată și să râd fără să mă mai opresc.Poate se temeau că sunt incapabili să mă stăpânească și voi deveni eu însumi.Acum când sunt adultă și știu totul despre adulți (vorbă să fie!) știu că

părinții meu nu aveau imaginație,iar eu aveam.Când cumpărau ceva ce trebuia asamblat,citeau instrucțiunile și-l montau așa cum indica fabricantul.Eu când cumpăr ceva,am impresia că in-strucțiunile sunt false.Dacă nu reușesc să-l montez ușor,mi se întâmplă adesea să sar de câteva ori pe cutie și să spun toate vorbele urâte pe care le știu,noroc că nu știu prea multe.

Pedeapsa mea pentru această ispravă vine din cuvintele pe care le aud mereu „*este spre binele tău*” în viața mea nu le-am înțeles! Când cineva îți spune „spre binele tău”,înseamnă „întotdeauna,întotdeauna”,că acea persoană vrea să-ți dovedească superioritatea sa.Mă întreb mereu cum am supraviețuit acestor „uci-gași-ai spiritului” și afirmației că „sunt altfel”,pentru care eram dusă mereu la preot ce mă sfătuia cum să mă schimb.Și cum am supraviețuit auzind-o pe mama care întreba mereu rudele,dacă o pot sfătui ce „să facă” cu mine?

Eu am făcut ce era mai bine,m-am refugiat în lumea poveștilor.

Citeam tot timpul.Când mă puneam să fac curat în camera pe care o împărțeam cu sora mea,mama era mai preocupată de timpul pe care mi-l petreceam muncind,decât de curățenia podelei după ce terminam.Controla mereu curățenia becurilor care nu trebuiau să aibă nici o pată.Așa că am învățat și treaba asta,ca după aceea să mă închid în dulap cu o carte,o lanternă și cu aspiratorul,timp de patruzeci și cinci de minute.Dar cum mama avea auzul fin ca un liliac,trebuia să mă asigur că aspiratorul funcționa,așa că mi-l plimbam pe față aspi-rând și citind.Am învățat să mă asigur că furtunul era curat,căci altfel mă murdăream pe față și mama m-ar fi pus să fac din nou curățenie.

Iată deci cum am învățat să muncesc,muncesc mereu,și să fac curățenie conform etidi mamei,și în același timp să pot avea un program și pentru cititul cărților de care eram îndrăgostită.Nu am citit numai povești,ci și cărți despre eroi,despre oameni care făcuseră ceva în viață.Eroii acelei perioade erau Daniel Boone și Jackie Cochran și căpitanul lord Richard Francis Burton.Era cea mai măreață regină Elisabeta I,apoi erau fetele care se deghizau în băieți și făceau spionaj.

Ah...lista era nesfârșită! Fără să-mi dau seama,eu cercetam,termenul este exact-făceam cercetări.Primesc acum scrisori de la cititori care mă întreabă uimiți „*când ai făcut cercetările necesare de poți să scrii nuvele istorice?*” Dar să revenim la realitate! O femeie îmi scrie că are o normă întregă la serviciu,și trei copii care au sub cinci ani și mă întreabă cum pot să scriu romane de dragoste.

Eu o întreb la rândul meu,cum poate supraviețui?

Vă explic toate acestea despre viața mea,pentru că vreau să-mi conving cititorii că sunt o persoană zdravănă,normală,fiindcă mi s-a întâmplat ceva care nu este normal și poate nici nu dovedește o minte întregă.

Să vedeți...m-am îndrăgostit de unul din personajele imaginate de mine.

Până când am început să scriu o carte intitulată *Eternitate*,mă consideram o persoană normală.Aveam eu capul plin de povești,dar eu compătimeșc persoanele cărora le lipsește „ceva”

Eram fericită,cred eu,aveam treizeci și șapte de ani,o carieră realizată,prieteni și în plus întâlнисem un om minunat,pe Steven.Steven era visul devenit realitate: frumos,amuzant,talentat și îndrăgostit.Nu mi-aș fi putut imagina mai bine! Mă adora.Râdea de toate glumele mele,mă găsea frumoasă,inteligentă.Totul era perfect între noi.Fără îndoială că voiam să mă mărit.Când m-a cerut,într-o trăsură frumoasă plimbându-ne prin Central Park,mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său și i-am spus „da,da,da!” cu atâta entuziasm încât l-am speriat.

Dar în noaptea aceea,mai exact duminică dimineața,m-am trezit la trei noaptea cu o „idee” Era ceva neobișnuit pentru mine.

Când la începutul carierei mele de scriitor eram plină de „idei” și speriată că le voi uita când mă voi trezi,mă așezam imediat la birou și scriam toată noaptea.

Dar după ce scrisesem cam zece cărți,chiar dacă mă trezeam cu o idee, adormeam din nou.

Dar în noaptea cererii în căsătorie,purtând pe degetul de la mâna stângă inelul de la Steven,am avut o „IDEE” Era atât de mare,încât nu m-am mai relaxat ca să adorm încălzită de Steven care era lângă mine.

Am coborât în vârful picioarelor și m-am dus la calculator să-mi pun gândurile pe hârtie.Gândurile mele se refereau mai mult la un personaj decât la o carte.

Adică un bărbat.Un bărbat minunat,care nu semăna cu nici unul despre care mai scrisesem.Era mai real decât toate personajele pe care mi le imaginasem.În cărțile mele am scris povestea unei familii Tavistock.

Când am început să scriu despre ei,de fiecare dată când terminam,mă întristam fiindcă știam că pu voi mai scrie despre aceleași persoane.Dar într-o zi,am avut o idee minunată să scriu patru cărți despre patru frați din aceeași familie.Dar nu mă gândisem că de data aceasta voi fi de patru ori mai tristă.Și atunci,mi-a venit ideea că pentru a nu mai fi tristă,voi scrie mai multe cărți despre .aceeași familie.Nu mi-am dat seama în momentul acela în ce situație mă băgăm.Cum numărul de cărți creștea,primeam prin poștă numeroase scrisori prin care mi se cerea să studiez arborele genealogic al familiilor.Lumea îmi dădea sugestia ca bărbatul și soția din prima carte aveau un băiat,ca în următoarea,băiatul lor să aibă uri copil care va trebui să fie o fată.Am fost obligată să-mi procur genealogii profesionale și să rămân în aceeași familie,deoarece,în câțiva ani adunasem patru sute de personaje,toate înrudite.Cu timpul am îndrăgit familia

Tavistock și pe toți verii lor, care s-au identificat la mine cu realitatea. Deci nimic neobișnuit ca în noaptea logodnei mele să scriu despre un bărbat cu numele de Tavistock. L-am botezat James Tavistock, prescurtat Jamie și era nici mai mult nici mai puțin decât un scoțian mare și frumos din secolul al șaisprezecelea, care colinda lumea. Eroina era o femeie modernă din zilele noastre, care revine înapoi, în timp, pentru a-l întâlni.

Când Steve s-a trezit de dimineață, eram încă la computer încercând să găsesc dialoguri și date despre carte. Nu mă văzuse niciodată așa, fiindcă eu mă obișnuisem să scriu între nouă și cinci după-amiaza. Îmi luam liber la sfârșit de săptămână și vacanțele ca toată lumea. Găseam că lucrul era mai bine organizat și nu așteptam inspirația. Singura inspirație de care am nevoie, este ideea chiriei pe care trebuie s-o plătesc în fiecare lună!

Steve era înțeleghător. Era bancher, (nu-i încredințez economiile mele, sunt doar îndrăgostită, nu nebună!) și era fascinat de creația literară. Așa că și-a comandat micul dejun la magazin (în lumea reală, femeia prăjește ouăle pentru bărbatul său, dar la New York le comandăm prin telefon) iar eu am continuat să scriu.

După puțin timp, plictisit de țacănitul mașinii, a încercat să mă convingă să ieșim să vedem un film sau să ne plimbăm prin parc. Dar n-am vrut să plec, părea că nu mă pot opri să scriu despre Jamie.

Steve m-a înțeles și s-a hotărât să mă lase să lucrez, promițând să ne vedem a doua zi. Dar nu l-am văzut nici a doua zi, nici a treia zi. De fapt, nu l-am mai văzut două săptămâni. Nu doream să văd pe nimeni, singura mea dorință era să scriu despre Jamie. Noaptea până în zori, citesc cărți despre Scoția și-mi formează ideile despre Jamie. M-am gândit la el, l-am visat, îi văd ochii întunecați și părul negru. Îi pot auzi râsul. Știam care sunt părțile lui bune și care cele rele. Era curajos și cinstit; prețuia onoarea care era forța vieții lui. Mândria lui îl stingherea. Dar cu toate calitățile lui, era orgolios și uneori leneș ca o pisică. Singurul lucru pe care și-l dorea eram eu, adică eroina, care îl aștepta.

După două săptămâni am ieșit cu Steve, dar nu știu ce s-a întâmplat, era ca și când nu-l puteam vedea. Ca și când aș fi privit lumea cu niște lentile unse cu vaselină. Nimic nu mi se părea real. Părea că singura persoană pe care o vedeam și o auzeam era Jamie. În lunile care au urmat, obsesia mea despre acest om creștea. Steve făcea tot ce-i trecea prin cap ca să-mi atragă atenția. Mi-a vorbit, m-a rugat să încetez lucrul și să-i acord atenție.

-Unde este femeia de care m-am îndrăgostit? m-a întrebat zâmbind, încercând să scoată la iveală faptul că suferea. Eu nu-i puteam răspunde. Singurul lucru ce-mi doream era să mă întorc la computer și la cărțile mele. Nu știu ce căutam în cărți;

speram,poate,să-l găsesc pe Jamie în ele.Trebuie să mărturisesc că în tot acest timp Steve a fost minunat.Mă iubea cu adevărat.

Dupa aproape patru luni cât l-am neglijat complet,m-a rugat să mergem la un specialist.Începusem să mă simt vinovată.Nu,nu-i adevărat,mă gândeam că ar trebui să mă simt vinovată,dar singurul meu sentiment era de fapt că aş fi vrut să fiu lăsată în pace de toți,să rămân doar cu Jamie.

Trei luni de zile am mers împreună cu Steve la un psiholog să vorbim despre copilăria mea.Pe mine nu mă interesa deloc.Stăteam și le spuneam ce ar fi vrut ei să audă: că mama nu mă iubea și nici tata etc.Adevărul îl țineam ascuns în capul meu,nu mă gândeam decât la ce aveam să scriu despre Jamie.Oare m-am exprimat bine descriind razele soarelui care se joacă în părul lui? Am descris bine râsul lui?

Steve a înțeles foarte bine că nu dădeam nici o atenția psihologului,așa că după opt luni,fără să obțină nimic de la mine,mi-a cerut să rupem logodna,i-am dat înapoi inelul,având impresia că totul se petrece la distanță.Singurul meu gând era acum că pot să-mi petrec tot timpul cu Jamie.

Când am descris pentru prima dată prietenei mele Daria care este și editoarea mea obsesia mea pentru erou,ea s-a bucurat.Scriitorii obsedați scriu cărți mari.

Aceștia își cheamă editorii și-i întreabă „*ce vrei să-ți mai scriu acum?*”

Daria era singura persoană pe pământ dispusă să asculte despre acest bărbat,tot atât cât eram eu dispusă să vorbesc despre el.Sincer vorbind,Daria învățase să asculte scriitorii fiindcă le edita cărțile și chiar în timp ce mânca un corn dădea indicații despre legături și coperti.Avea o minte extrem de ascuțită.Dar ceva s-a întâmplat.După ce timp de trei luni am încetat să-i mai vorbesc despre carte, Daria mi-a spus că vrea să vadă ce am scris.La cererea ei,am țipat-nu!

Toți scriitorii par a fi plini de încredere în ei,dar la toți ni se înmoaie picioarele.

Ne este o frică îngrozitoare de editori,acei oameni care sunt primii cititori.

Daria se entuziasma întotdeauna de primul capitol pe care i-l trimiteam.Mai târziu îmi spunea că totul nu este decât gunoi,dar nu mi-o spunea chiar de la început.Ca atunci când nu-i poți spune celei mai bune prietene că băiatul de care este îndrăgostită este un ticălos,dar după ce o rupe cu el,îi spui adevărul.,în mod obișnuit,îi trimiteam Dariai cartea mea în capitole de câte cincizeci de pagini și începeam să o cert când îmi spunea părerea ei (în caz că mă lăuda) înainte chiar ca poșta să i-o aducă.O altă carte i-am trimis-o în întregime,adică cinci sute de pagini în capitole de câte zece pagini.Înțeleaptă Daria refuză să aibă un fax,căci în felul acesta toți scriitorii ei doritori de apreciere i-ar trimite prin fax pagină cu pagină,cerându-i să le laude fiecare paragraf pe care sunt siguri că l-au scris

foarte bine. Astfel, înțelegeți cât era de neobișnuit să refuz să-i dau ce scrisesem, l-am spus că voiam să termin capitolul la care tocmai scriam.

Adevărul era că nu voiam ca Daria sau altă femeie să pună ochii pe Jamie ai meu. Nici după câteva luni nu i-am permis Dariai să vadă ceva din cartea mea și ea a început să fie îngrijorată. Unii scriitori spun minciuni lău-dându-se că scriu mult, dar știam că Daria nu va gândi așa despre mine, știind că-mi place să scriu, scriu pentru că trebuie, scriu pentru că sunt făcută să scriu.

Daria a fost mai îngrijorată când, după o lună de la întâmplarea cu Steven, i-am spus că am rupt logodna cu el. „*Nu mi-ai spus*” mi-a zis ea îngrozită, fiindcă eram prietene sincere, nu numai prietene de afaceri. Părea puțin speriată când i-am mărturisit că nu-mi pasă de ruperea logodnei și că nu am fost foarte supărată de acest fapt. Lunile au trecut și eu am continuat să scriu. Când scriu, îmi fac un dosar denumit „scene” și de câte ori am o idee despre un posibil dialog pe care l-aș putea utiliza în carte, îl notez în dosar. Dar scrisesem atât de mult despre Jamie, încât dosarul meu avea peste șase sute de înregistrări, peste patru sute de pagini și eu nici nu începeam să scriu cartea. Îmi spuneam mereu că mai am nevoie de documentare, sau ceva mai mult despre Jamie, înainte de a începe cartea. Îi pusesem pe Jamie și pe eroina mea pe care o botezasem Caitlin în toate situațiile posibile. Îmi spuneam că trebuie să le analizez caracterele. Scrisesem douăzeci și cinci de cărți și nu simțisem niciodată această nevoie, dar pe de altă parte niciodată un caracter pe care-l descriesem nu mă făcuse să simt ce simțeam acum. Deseori părea că aș fi îndrăgostită de un erou, dar nimic nu se putea compara cu ce simțeam acum pentru Jamie.

Lunile treceau și eu continuam să-mi scriu notițe pentru carte. Jamie nu mai era scoțian, ci un englez din timpul reginei Elisabeta I.

Daria era mai supărată că încă nu-i permiteam să citească ce scrisesem. Mi-a reamintit că depășisem termenul angajamentului meu; dar asta nu m-a impresionat. Mi-a trimis o copie a copertei și mi-a vorbit de toți oamenii din editură care depindeau de mine, lucru de care am foarte mare grijă. Dar nu-mi păsa de nimeni și de nimic, ci doar de Jamie.

Cred că doar când am primit invitația la nunta lui Steve, mi-am dat seama că eu am „o problemă”. A fost probabil o răutate, m-a rănit faptul că mi-a trimis acea invitație frumos pictată, care îmi arăta că îl pierdusem cu adevărat, deși fusese bărbatul cel mai bun ce mi se putea întâmplă să-l întâlnesc. Am înțeles că pierdusem un bărbat în carne și oase, minunat, pentru unul inventat de mine pe hârtie. Mi-am amintit că luni de zile nu mai vorbisem cu nici unul din prietenii mei, și că începuse să se bârfească despre mine.

„Ce s-a întâmplat cu Hayden Lane?”

Dar înțelegerea nu te poate opri să faci ceva rău. Toți fumătorii știu că ar trebui să nu mai fumeze, dar asta nu-i convinge să renunțe. Când am fost capabilă să recunosc că aveam cu adevărat o problemă, am hotărât să cer un ajutor. Trei luni de zile m-am dus zilnic la un psihoterapeut. Dar a fost inutil. Nimeni nu mai văzuse un caz ca al meu. Am încercat să-i ascund că omul care mă obseda era doar o născocire a imaginației mele, dar am gură mare și nu mă pricep la secrete, așa că a aflat adevărul. M-a sfătuit să ies mai mult, să mă întâlnesc cu oamenii. Am încercat dar nu a mers, fiindcă eu îi plictiseam pe toți cu vorbe ca „Jamie spune”, sau „lui Jamie îi place”, sau „așa face Jamie”

Când acest tratament nu a dat rezultate, am început să încerc alte metode, să înțeleg ce se întâmplă cu mine. În New York există aproape la fiecare colț o persoană care ghicește în palmă, sau un psiholog, unul care citește în cărțile de joc, și persoane cu preocupări ezoterice. M-am dus la câțiva dintre ei sperând ca unul să-mi spună că într-o săptămână sau două îmi voi reveni, voi fi eu însămi.

Dar nici unul nu m-a putut ajuta. Mi-au spus că sunt bogată și celebră și aveam în palmă o stea care arată că sunt o persoană „diferită” Mi-au spus că lumea începea să mă considere nebună și hotărâseră să mă evite, ca pe o încărcătură de exploziv. Cu alte cuvinte, nu mi-au spus nimic mai mult de cât știam deja. Acasă plângeam mult și tânjeam după Jamie tot timpul. Nu mă mulțumeam doar să scriu despre el, voiam să-l simt, să-l ating, să-i vorbesc. Voiam să merg pe urmele pașilor lui pe câmp, voiam să-i fac copii. Nu știu ce s-ar fi întâmplat, sau cât ar mai fi durat dacă nu aș fi întâlnit-o pe Nora. Avea un birou peste drujnă de coaforul meu, cu o reclamă roșie, de neon, ca un păianjen agățat în pânza lui, pe care scria „Astrologie” Cum stăteam acolo cu casca pe cap (fiindcă îmi vopsesc puțin părul prea deschis la culoare ca să pară „natural”), m-am gândit că mă voi duce la ea să-mi facă horoscopul. Spun că Nora este ca un păianjen, fiindcă știe despre astrologie și mai puțin de câte știu eu. Reclama era pusă ca să atragă oamenii. În realitate, Nora este o ghicitoare, și eu cum m-am așezat, i-am cerut să-mi facă horoscopul, iar ea a răspuns: „Ce-ar fi să facem în locul lui un examen psihologic?”

Am răspuns „desigur” și totul a început după acest cuvânt.

CAPITOLUL 2

-Imaginează-ți că nu ești aici. Unde ești, unde îți imaginezi că ești? a întrebat presupusa astroloagă ghicitoare.

-La calculatorul meu. Îmi place să glumesc, dar cum ea era ghicitoare n-ar fi

trebuie să știe ea unde eram?

-Ești îndrăgostită, foarte îndrăgostită de cineva, dar ceva nu merge, ceva îți blochează această dragoste. Ce anume?

Am amuțit...ceva ce mi se întâmplă foarte rar, și am privit-o. Era prea aproape de adevăr, dar nimic nu m-ar fi determinat să-i dau un ajutor. În ultimele luni prea mulți așa-ziși psihologi îmi ghiciseră problema.

În primul rând, am fost sigură că nu citise nici un manual de ghicit.

Nora nici nu arăta a ghicitoare. Cei pe care îi știu se deghizează răsându-și sprâncenele și le desenează apoi în altă parte a feței, poartă cercei cât niște farfurii și se înfășoară în șaluri ieftine, colorate. Nora nu avea nimic din toate acestea. Era drăgălașă, cu figura rotundă, cu ochi mari, căprui, cu părul scurt, modern pieptănată, și cu o rochie modestă de sfârșit de săptămână. Era normală, plăcută și în nici un caz nu părea bizară.

Înțelegeam că nu se îmbrăca în chip de vrăjitoare, dar de ce nu-mi spunea ce se spune de obicei? Putea să-mi spună că voi întâlni un bărbat înalt și brun etc, etc. Și mai presus de toate, nu trebuia să-mi pună întrebări. Am inspirat adânc.

-Nu știu ce mă blochează, pentru că nu sunt îndrăgostită.

Vocea mea era puțin sarcastică. O mulțime de psiho-terapeuți mă convinseseră în ultimul timp că nu puteam iubi o persoană care nu exista. În special, nu-mi plăcea felul ei de a mă aborda, fără să-mi spună că voi întâlni pe cineva pe care îl voi iubi, dar că sunt deja îndrăgostită. Era cert că nu era adevărat. Nu exista nici un bărbat în viața mea, cel puțin nici unul în carne și oase. Am socotit-o cea mai nepricepută psihoterapeută pe care o întâlneam. Supărată, gândind că-mi voi cere banii înapoi, mi-am adunat lucrurile și mă pregăteam să plec.

-Mulțumesc foarte mult, dar...am spus țâfnoasă.

-Nu știi că ești îndrăgostită, pentru că nu l-ai întâlnit încă.

M-am așezat din nou pe scaun. Începeam să ne înțelegem, să ne apropiem de străinul înalt și negricios. Mai mult, acest frumos personaj era deja iubit. Poate că era bărbatul care mi-l va scoate din cap și din inimă pe Jamie. Și poate că Nora va ști cum să o facă.

-Când voi întâlni acest bărbat...am întrebat, intrând și eu în joc. Nora mă privea tăcută, și am privit-o și eu. Eram în același timp mulțumită că nu o plătesc cu ora.

-Îmi pare rău, nu făceam decât să-ți citesc gândurile, a spus ea, privind în altă parte. Afirmăția m-a pus pe gânduri. Putea citi gândurile oricui, oricând? Ce se petrece în capul oamenilor? Putea să ghicească mergând în autobuz că vecinul de pe scaun plănuia să omoare pe cineva? Eram sigură că totul nu era decât o poveste. Bineînțeles, nimeni nu putea citi gândurile cuiva, dar ea putea?

Așteptam să-mi răspundă și Nora și-a trecut mâna peste obraz. Asta dovedea că nu se fardează, lucru pe care îl invidiam. Eu am părul și pielea atât de palide, încât dacă-mi ștergi fardul arăt ca un șoarece alb.

-Ești o ființă foarte nefericită. Mi s-a tăiat respirația. Nimeni nu-mi mai spusese așa ceva. Am succes, sunt sigură pe mine, frumoasă și inteligentă etc. Era ceea ce îmi dorisem să fiu. Am privit-o ridicând din sprâncene.

-Sunt o scriitoare de mare succes. Fir-ar să fie! Mi-a venit în gând regula numărul unu: să nu spui niciodată nimic psihologului; lasă-l pe el să-ți vorbească.

-Banii nu înseamnă nimic în viață, și nici succesul. Poți fi regină și să nu te realizezi în viață, mi-a spus Nora. Ce dovadă mai bună decât familia regală britanică?

-Ce înseamnă atunci reușita în viață? am întrebat-o eu, renunțând să fiu ironică, dornică să mai aud o părere.

-Să dăruiești și să primești dragoste, mi-a răspuns ea.

Dragoste... m-am gândit, doar despre asta scriu eu. În special să iubești un bărbat. Dar în acel moment nu aveam nici o ființă bărbătească pe care s-o iubesc.

-Am prieteni, iubesc o mulțime de oameni și mă iubesc și ei, m-am auzit spunând ca un copil necăjit.

-Nu, pentru tine nu este de ajuns. Poate că păream frustrată, sau ca și când mi-ar fi venit să plâng de starea mea. Am tendința să mă auto-compătinesc și când mi-a spus așa, mi-a sunat un clopoțel în cap. Auzisem că nunta lui Steven fusese foarte frumoasă.

-Poate ar fi mai bine să-ți explic, mi-a spus Nora. Multe femei pot fi fericite cu orice bărbat, să zicem unul din douăzeci. Dar ele nu cer prea mult. Își doresc un bărbat bun care să le întrețină, care să se joace cu copiii etc.

-Orice femeie își dorește asta... am întrerupt-o eu cu obiceiul meu prost. Doar la New York sunt în elementul meu, căci oamenii țină unul la altul.

-Da, asta am spus, mi-a răspuns Nora sfredelindu-mă cu privirea și dovedindu-mi că este mai deșteaptă decât mine. Majoritatea femeilor doresc un bărbat care să fie bun cu ele și îl aleg după cum se potrivesc din punct de vedere familial, al averii și al educației, astea sunt criteriile. A tăcut. Iar eu m-am gândit: foarte bine, mi-ai spus prologul, dar când începe povestea? Îmi storcean mintea ca să-i răspund căci ea părea că așteaptă să vorbesc. Mintea mea scapără uneori, dar alteori ai zice că se odihnește.

-Ah... ce-mi doresc eu?

Nora mi-a zâmbit așa de dulce, încât m-am simțit ca și când aș fi fost în clasa

întâi primară și aș fi așteptat să-mi dea o recompensă. Clipind din ochi, mi-a spus:

-Tu vrei totul. Vrei Marea Pasiune, o poveste minunată. Tu vrei stelele și luna. Vrei un bărbat care să fie strălucitor și puternic, dar în același timp blând și moale, talentat și frumos, vrei un bărbat care poate iubi cu toată ființa, așa cum l-ai iubi și tu. A doua parte a spus-o privind-mă fix în ochi.

M-am lăsat pe spate în scaun și am privit-o și eu. Toți astrologii, ghicitorii și psihologii pe care îi văzusem în ultimul timp nu fuseseră în stare să-mi spună atâtea despre mine, cum o făcea femeia asta în zece minute.

-Da, așa vreau, am încercat să spun atât de emoționată că abia puteam să vorbesc. Din nefericire, ce mi-a spus Nora apoi m-a uimit.

-Trebuie să te mulțumești cu mai puțin, în orice caz să mă dezmeticesc și simțul umorului revenindu-mi m-am gândit la cele ce vorbeam. Zâmbind, am continuat:

-O.K...mă mulțumesc cu jumătate, ai ceva verișori frumoși? Dar să nu aibă părul roșu, fiindcă nu-mi plac bărbații roșcați. Nora a zâmbit discret.

-Nu, nici unul nu te-ar satisface. Îl vei cunoaște când îl vei vedea.

M-am întristat. Cunosc povestea...când îl vei întâlni...Eu voiam o adresă, un telefon! Doream pe cineva care să mi-l scoată din cap pe Jamie. Nora mă privea citindu-mi gândurile. N-avea decât. Tot ce aveam în cap fusese deja așternut pe hârtie și vândut editurii. Și dacă l-aș fi văzut pe Jamie, i-aș fi putut spune sincer că este tot unul din eroii mei pe hârtie.

-Deci, ghicești viitorul, sau spui numai ce nu poate exista, am întrebat-o eu ironic.

-Viitorul tău este și prezentul dacă persisti să o dorești.

Pe dracu'! Nu pot suporta discuțiile profunde, absconse. Nu agreez poveștile cu conversații ce au loc între soare și lună. Dacă aș scrie într-o carte de-a mea ceea ce spunea atunci Nora, Daria ar râde de mine și mi-ar atrage atenția că nu avea nici un înțeles. M-am gândit să începem să discutăm logic.

-Puțin mai înainte, ai spus că există acest bărbat formidabil pentru mine, ca apoi să-mi spui că viața mea va rămâne neschimbată, ceea ce înseamnă că nici măcar nu voi întâlni acest bărbat. Apoi, îmi spui că viața-meă este cea pe care mi-o doresc, ceea ce presupun eu, înseamnă că și dacă voi întâlni acest bărbat, aș putea face prostia să-l părăsesc.

-Da. Of...și eu care voiam să-mi explice, nu să mă aprobe. Am privit-o aspru, pironind-o,

-Când și unde voi întâlni acest om formidabil? Fără să ezite, mi-a răspuns:

-În a treia viață, după aceasta de acum. Nu mai gândeam, și nici nu mai puteam vorbi, ședeam și o priveam. Părea că ghicește că sunt uimită.

Când am vorbit despre viitor,m-am gândit la un interval înjur de...zece ani.

-Veți fi foarte fericiți împreună,mi-a spus,încercând să mă consoleze.Dar înainte de a-l întâlni va trebui să înveți multe lucruri.Mi-a revenit pofta de râs.

-La ce bibliotecă pot să găsesc aceste învățături?

Dacă trec ușor examenul,aș putea să-l am de Crăciun?

Începusem să cred că Nora nu avea simțul umorului (adică,după mine,nu râdea de glumele mele) fiindcă nu înceta să mă privească,fără măcar să zâmbească.

La tăcerea ei,am întrebat-o:

-Nu pot avea un bărbat pentru că sunt lucruri pe care nu le-am învățat,sau pentru că sunt blocată,am dreptate?

Ea m-a aprobat.

-Ai idee ce mă blochează?

-Va trebui să mai cercetez.Atunci am zâmbit.Obiceiul clasic,m-am gândit.Îmi va spune cât trebuie să-i plătesc pe săptămână ca să-mi „găsească” bărbatul.

La zâmbetul meu,și poate ghicindu-mi gândurile,Nora s-a înroșit.

-Ți se pare că sunt bogată? a țipat ea roșie de supărare.Crezi că pretind o grămadă de bani oamenilor ca să-i ajut? Simt că ești o femeie tulburată și ai venit la mine pentru a-mi pune întrebări la care nu găsești răspuns.Sincer,nu vrei să te recunoști? Vrei să faci ceva folosindu-mă pe mine ca să mai câștigi bani.

Dumneata ești interesată să câștigi,nu eu.

Doamne,cât m-am simțit de mică! îmi venea să mă strecor pe ușă afară.S-ar fi putut să am intenția să folosesc datele ei pentru cartea mea.Putea să creadă că-mi bat joc de ea.Dacă ar fi fost altă persoană,i-aș fi plătit pentru cercetarea mea,dar fiindcă societatea o stigmatiza socotind-o un șarlatan (fără a o pune la încercare) greșisem eu și mă comportasem incorect.Am respirat adânc și mi-am cerut iertare.

-Da,ai dreptate,sunt întotdeauna în căutare de subiecte pentru cărțile mele.

După ce m-am relaxat,i-am pus câteva întrebări de spre clienții ei mai interesanți.Nu mi-a spus nici un cuvânt,nimic,despre ei.

-Dacă vrei să știi ce fac,și cum lucrez,ar trebui să ne gândim la dumneata.Eu cred că problema dumitale își are răspunsul în viețile trecute.

Ca să nu râd,a trebuit să-mi mușc limba.Oamenii nu cred în viețile anterioare,nu știa asta? În timp ce mintea mea lucra să găsească ce era rău în asta,cel mai limpede mi-am amintit vorbele pe care un excelent autor mi le spusese odată,"*nu are nici o importanță dacă este adevărată sau nu,povestea este excelentă*"

Viețile anterioare? Doi oameni îndrăgostiți,apoi o mare tragedie,-ca apoi să se

reîntâlnească mereu,mereu.Un roman mare,o poveste minunată.

S-ar putea ca Jamie și cu mine...Nu cu mine,ci cu eroina mea...

Am văzut deodată în ce consta problema mea.Nu aveam un subiect pentru cartea mea.Nu eram obsedată de eroul de pe hârtie,voiam să scriu ceva nou și diferit de cele ce mai scrisesem.Ce subiect mai bun decât viețile anterioare.Așa că i-am dat Norei un cec de câteva sute de dolari,bani cheltuiți cu rost pentru documentarea mea,și am fixat întâlniri pentru o săptămână.Apoi m-am întors acasă și am băut un gin tonic în cinstea descoperirii mele.

Vedeam deja lista publicată în New York Times despre cele mai bune romane, gândindu-mă deja la câteva titluri.

Dar noaptea nu a mai fost așa de veselă.Am privit pe fereastră la clădirile înalte cu fațade de sticlă din jurul casei mele și ca,de obicei,arii din Traviata pluteau în aer,gândindu-mă.la cele spuse de Nora (Verdi pentru mine,este o ființă cerească).Oamenii judecă după aparențe,cred numai ce văd.Dacă te duci la un avocat îmbrăcată într-un taior de la Chanel,poți fi sigură că onorariul va fi dublat.Dacă participi la o conferință a unui scriitor și oamenii văd succesul obținut cu cele nouăsprezece romane publicate,își spun „*trebuie să fie cea mai fericită persoană de pe lume,dacă aș avea și eu succesul ei,nu voi mai avea nici o problemă*”Cât mi-aș dori să fie așa! Cât mi-aș dori ca vechea zicătoare „a răs tot drumul până la bancă” să fie adevărată.Cei mai mulți oameni cred că bogăția poate rezolva orice problemă,cu toate că citesc în același timp atâtea cărți povestind dramele oamenilor bogați.Dar știam ce lipsește în intimitatea vieții mele de suprafață.Am o ocupație minunată,dacă sunt bine fardată sunt chiar drăguță,și grație miilor de ore de gimnastică sunt subțire.Sunt tot ceea ce cărțile spun că ar trebui să fiu,pentru a părea că sunt fericită.Sunt potrivită cu cei mai buni dintre ei.Știu să mă descurc,să mă îngrijesc,știu să mă apreciez la justa mea valoare.Cât despre bărbați,îmi pot alege pe oricare dintre ei.Nu glumesc ca o adolescentă,știu să spun unui bărbat ce vreau,și când vreau.

Am devenit eroina realizată prin cărțile mele.Sunt ceea ce femeile care citesc astfel de cărți își doresc să devină și ele.

Atunci,ce nu este în regulă cu mine? De ce nu sunt fericită?

Și mai ciudat,de ce am pierdut un bărbat atât de reușit ca Steve? Cum am lăsat să-mi scape printre degete un om ca el? Era așa de minunat,că altă femeie l-a prins când mai păstra căldura din patul meu.Privind înapoi la Steve,gneori mă gândesc că era prea perfect și amândoi eram prea perfecți.Păream un cuplu dintr-o revistă,care descria cum poate fi și ar trebui să fie o legătură.Uneori,am simțit

că tot ceea ce doream era un bărbat ca Jamie. Dacă m-ar fi găsit în fața calculatorului și nedându-i nici o atenție, mi-ar fi cerut fără delicatețe să mă ocup de el... Uneori cred că problema mea este lenea. Steve și cu mine eram activi amândoi, eram grijulii cu trupul nostru, consideram gimnastica o datorie pentru a ne menține fizicește. Până aproape de patruzeci de ani mi-a fost ușor să-mi mențin fizicul și sănătatea, dar acum a apărut în mine o parte care vrea să renunțe. Sunt oare obligată să-mi refuz o prăjitură cu ciocolată gândindu-mă la restul zilelor și la încercarea nereușită de a-mi păstra șoldurile ca la douăzeci și trei de ani? Când începi să obosești să fii studiată de un bărbat care să te compare cu alte sute de femei, când începi să vrei să te odihnești? Mulți ani am disprețuit căsătoria părinților mei. Eu doream distracție și romantism. Doream un mare iubit, un prieten mare, ceva în genul oamenilor de afaceri.

Dar acum, mi-l amintesc pe tata oferindu-i mamei mele grase o prăjitură la modă și pe ea spunând „*nu mai pot să mănânc, o să mă îngraș*” Atunci tata, ridicând din sprâncene, spunea cu o voce lascivă „*da, grasă*”, ca apoi să chicotească amândoi, iar mama mânca prăjitura și înghețata.

Pe atunci, scena mă dezgusta. Părinții mei erau căsătoriți de douăzeci de ani și ceva, mama avea o greutate cu peste douăzeci de kilograme în plus și totuși continuau să chicotească, iar pe mine mă enerva. Acum, scena nu mă mai enervează. Când îmi amintesc, îmi vine să plâng. Unde este omul din viața mea care să-mi spună că încă sunt frumoasă, deși am douăzeci de kilograme în plus și în jurul ochilor am o mulțime de riduri? Unde este omul plictisitor care când vine acasă în fiecare seară întreabă „*ce avem de mâncare?*” Unde sunt copiii țipând „*mamă mi-ai călcat bluza*” sau „*mamă, ghici ce am făcut azi?*”

În general, știu că am noroc. Am scrisul care mă satisface mai mult decât aș fi crezut. Am prieteni și colegi pe care îi respect, iubesc și, admir. Am o viață bună și reușită pe multe planuri. Dar reușită sau nu, ajungem la același lucru: am aproape patruzeci de ani și în viața mea nu există dragoste.

Și nimeni nu știe asta! Pentru toată lumea sunt o femeie al naibii de curajoasă, care scrie despre eroine care-și găsesc bărbați nemaipomeniți, și care le iubesc veșnic. În cărțile mele, eroinele spun lucruri crude, dure, lucruri ce pot răni un bărbat și totuși el continuă să o considere femeia vieții lui. Dar nimic din toate astea nu mi s-a întâmplat mie. În zilele noastre se pare că doar bărbații pot alege orice femeie din lume, așa că trebuie să fii drăguță, drăguță cu ei. O singură mișcare greșită, și te părăsesc. Se pare că nu mai există oameni care să-ți spună „*Te voi iubi chiar dacă te vei îngrașa, chiar dacă ești obsedată de o carte, chiar dacă nu te interesez timp de câteva luni*” Bărbații nu mai au nevoie să facă nici

un efort ca să te câștige, fiindcă sunt prea multe femei la îndemână aici. Asta sunt eu, și am dovedit lumii și mie înseși că pot face orice: pot câștiga bani și să mi-i administrez, și să trăiesc singură. Sunt extrem de independentă. Dar undeva greșisem, și acum eram singură. Ce spusese Nora? „*Îți dorești o pasiune mare, o dragoste mare. Vrei stelele și luna.*”

Da, mi-aș dori toate astea, mi-ar plăcea să trăiesc unul din marile romane de dragoste, cu fiorii și plăcerea minunată a sexului. Poate mi-am dorit un bărbat atât de magnetic, atât de puternic, încât nu m-am putut îndrăgosti de nimeni, nici în realitate și nici de unul imaginat pe hârtie.

Mi-am terminat băutura, am continuat să privesc pe fereastră și am început să mă gândesc. Poate că cititorii mei sunt ia fel ca mine.

Poate că se apropie și ei de patruzeci de ani și simt că dragostea a trecut pe lângă ei. Sau poate că au douăzeci și cinci de ani, doi copii și se întreabă dacă asta e tot ce ai în viață. Oricum ar fi, le va plăcea să citească povestea unei femei care se întoarce în viețile trecute pentru a afla de ce nu se simte bine în viața actuală.

Când m-am culcat, m-am bucurat că aveam întâlnire a doua zi cu Nora. Simțeam că mi se deschidea perspectiva explorării unei noi existențe.

Dar orice aș fi făcut, știam că lucrul cel mai bun ar fi să mi-i scot din cap pe Steve și pe Jamie.

CAPITOLUL 3

-Nu poți fi fericită acum din cauza celor ce s-au întâmplat în viețile tale anterioare. Când am intrat în biroul ei a doua zi, Nora m-a întâmpinat cu aceste cuvinte. Avea o mobilă care imita stilul antic, frumoasă, dar nu se vedea nici un glob de cristal. M-am așezat pe scaunul din fața ei. Nu mai arăta atât de bine.

Ochii, care cu o zi în urmă erau mari ca niște farfurioare, erau în fundul capului și avea cearcăne negre. Avea umerii puțin lăsați.

-Ce s-a întâmplat în viețile mele anterioare?

-Nu știu. Când am auzit-o, mi-a venit s-o zgâlțâi. Apoi, mi-am amintit că tot ce-mi spune nu este adevărat, așa că n-aveam de ce să mă supăr și pe de altă parte...

-Ce vrei să spui cu...nu știi?

-Fiecare are mai multe vieți și este greu s-o găsești pe aceea care provoacă tulburarea.

-Vasăzică, noaptea trecută te-ai plimbat prin viețile mele în loc să dai în cărți, dar nu ai putut-o găsi pe aceea, sau pe acele vieți în care a existat pasiunea cea mare.

-Exact...a spus ea obosită. Evident, ideea vieților anterioare nu o pasiona atât cât mă pasiona pe mine.

-Te superi dacă îți ceri să-mi dai în cărți?

Pariez că voi recunoaște marea pasiune dacă o văd.

Trebuia să mă stăpânesc să nu sar și să spun „*spune-mi, spune-mi acum*”

M-a privit printre degetele cu care își freca ochii, și am simțit că știa foarte bine cât eram de excitată, ceea ce îi făcea plăcere, așa cum un actor se bucură înainte de ridicarea cortinei. Degeaba îmi cheltuiesc eu spiritul de observație, este mândră de talentul ei și-i face plăcere să-i facă pe oameni să creadă că-i trag vorbele din gură.

-Care este viața despre care vrei să știi? m-a întrebat.

La această remarcă i-am transmis gândurile mele și am făcut-o să zâmbească.

-Înainte ai scris în Franța.

-Cine? Sub ce nume?

Viziuni ce ar fi putut fi biografice îmi umblau prin cap și, de asemenea, spaima că trebuia să învăț franceza... Nora a scuturat din mână respingând ideea.

-Nu știu. Nu este interesantă. Karma ta este legată de un bărbat.

-Karma... nu înțelegeam bine cuvântul și nu voiam s-o rog să-mi explice, dar mai târziu l-am căutat. Karma înseamnă, capeți ce ai meritat. Teoria spune că dacă ai făcut rău într-o viață, vei fi pedepsit în cea următoare. Cred că este o lege fizică - pentru orice acțiune există o reacție egală. Și în Biblie se vorbește despre „*culegi ce ai semănat*” De fapt, legea Karmei poate exista sub o mulțime de forme.

Nora continua să-mi spună mai mult despre viețile mele. Una s-a petrecut la Viena, unde am fost nefericită, câteva în Anglia, și una rea în Italia. Mi-a spus:

-Ai un prieten acum... Sufeream încă după remarca ei din ziua precedentă asupra vieții mele fără dragoste, așa că am înșirat cam douăzeci de oameni considerați prieteni. Nora m-a privit dezgustată, dovedind că nu puteam s-o păcălesc.

-Nu ai decât doi prieteni adevărați.

-Da... am răspuns, încercând să nu roșesc de rușine că-mi dovedise că eram snoabă.

La apelul ei a răspuns Daria, tânără, frumoasă, cu picioare lungi până la urechi și înconjurată de băbați. Și Milly, o scriitoare grasă, pe care o cunoscusem cu ani în urmă. Nu era nici frumoasă, nici sexy, nemăritată, având doar treizeci și cinci de ani, dar părând de cincizeci, în schimb cu o inimă mare cât pământul.

-Da, i-am răspuns, am două prietene, Daria și Milly.

-Le-ai cunoscut demult. Sunt adevărate prietene și-ți doresc numai fericire.

-Înțeleg că sunt cazuri rare. O umbră de dezgust a apărut pe fața Norei, făcându-mă să înțeleg ce lucruri urâte vedea de obicei în capul oamenilor. Mie îmi este

greu de suportat ce-mi trece mie prin cap,și cu atât mai mult în cele străine.Ce
murdărie trebuie să colcăie în capul unuia care chinuie copiii.

-Ce au fost pentru mine aceste femei în trecut?

-Cea tânără desena pentru tine ceva,nu știi ce.Cea mai vârstnică,crede că era...și
nu era...chiar mama ta.Este drăguță,concisă,precisă în informații,dar fără să-mi
spună nimic,m-am gândit eu.Am încercat s-o încurajez.

-Era o fată care umbla după pistolari,o femeie fatală,sau o cântăreață de bar cu
temperament? Ceva...nu știi...ceva foarte diferit de ceea ce sunt acum?

-Nu,a spus Nora,și a început să-mi vorbească despre regulile vieților anterioare.

Nu mă împăcăm cu ideea vieților anterioare,și mai puțin cu regulile.

Nora mi-a explicat apoi despre caracter.Așa cum îl concepem acum,ca
personalitate,acesta nu se schimbă.Și acum ești același cu ceea ce ai fost
înainte.Dacă în viața actuală ești o casnică,așa ai fost și în trecut.Femeile timide
nu au fost niciodată niște femei seducătoare în viețile anterioare,chiar dacă
șarlatanii încearcă să te facă să crezi asta.A mai spus,că talentele din viața
actuală puteau să se dezvolte și în alte vieți.Cât despre mine,cred că nu am
cântat niciodată la pian! Țările pe care dorești acum să le vezi,s-ar putea sa fi
fost locuri unde ai dus o viață fericită.Felul de a te îmbrăca,gustul pentru o
anumită mobilă,o mare parte din gusturile actuale,pot fi influențate de alte vieți.
A cotinuat să-mi spună că preferințele de lectură și în cazul meu talentul de a
scrie se bazează deseori pe viețile trecute.Aici am întrerupt-o.

-Poate de aceea îmi plasez cărțile în evul mediu atât de ușor? Sau,poate,de aceea
nu-mi plac cărțile cu pirați și cu vikingi? Și în schimb,îmi plac cărțile despre
epoca edwardiană?

-Probabil...mi-a răspuns Nora.Va trebui să mai cerceteze pe unde am fost sau
nu,înainte să-mi dea un răspuns precis.Eu eram convinsă că nimeni nu putea fi
sigur despre ceva ce s-ar putea să nu existe.A continuat să-mi spună că gustul,
auzul și mirosul erau simțuri puternice și care rămâneau neschimbate în lungul
timpului.

-De exemplu,există anumite mirosuri care te îmbolnăvesc,ca respirația rău
mirositoare,a spus Nora.De data aceasta,o nimerise! Avea dreptate și este un
defect de care nu am vorbit cu nimeni.Când sunt aproape de o persoană căreia îi
miroase gura” mă îmbolnăvesc.

-Este și un animal care îți place.

-Câinele? îmi plac câinii,deși nu am.

-Nu,a spus Nora privind-mă drept în ochi.Un animal din junglă.

-Eu am avut un prieten care după astrologia chineză,era tigru,am spus încercând s-o ajut.Fără să zâmbească,m-a privit.

-Acesta mănâncă animalul tău preferat.Am stat puțin să mă gândesc,apoi i-am zis zâmbind:

-Maimuța.

-Da,mi-a răspuns zâmbind și ea.

Nu m-am gândit niciodată de ce îmi plac maimuțele,în apartamentul meu există candelabre în formă de maimuță,farfurii,lămpi,tot feul de bibelouri.Când intră în apartamentul meu,oamenii îmi spun: „Știi că iubești maimuțele!” iar unii,îmi aduc cadouri făcând să crească mereu colecția mea.

-Mai spune-mi...i-am cerut nerăbdătoare.Unde am trăit? Ce am făcut?

Uitasem dacă tot ceea ce îmi spunea era real sau nu.Muream de dorința de a ține în mână o carte de cercetări în această probtemă.Aș scrie o biografie,ceva ce mi-am dorit întotdeauna,dar care,într-un fel,cred că ar putea fi mai autentică,fiindcă ar fi a mea.Nora s-a încruntat,concentrându-se.

-Care este numele bijutierului pe care îl preferi?

-*Cartier? Tiffany? Harry Winston?* Puteam să mai spun încă nume cât era ziua de lungă.

-Nu,bijutierul care îți place cu adevărat,mi-a zis ea plictisită.

-*Faberge*,am spus după un minut.

-Da.Am simțit că este mândră de mine,deși nu a spus-o.Pentru o persoană cu calitățile ei,trebuie să fie un fapt concret care îi confirmă calitățile atunci când noi muritorii de rând ne putem folosi creierul în avantajul lor.

-Când vei citi despre acest bijutier,te vei recunoaște.Era încă una din șaradele ei.Eu aș fi preferat un nume și o dată,dar am văzut că Faberge era singurul lucru ce-l putea obține de la ea.Depășisem ora de consultație,așa că mi-am luat rămas-bun de la Nora și am luat un taxi ca să mă ducă la Ștrand.Acest loc este considerat cel mai mare târg de carte din lume,dar este în același timp,locul cu persoanele cele mai murdare,mai grosolane și mai ciudate care servesc.Într-o zi,eu ca amatoare de costume istorice,am fost atât de fascinată de inelele din nas,de pe buze și de pe obraz ale fetei care încasa banii,încât a trebuit să-mi ceară de patru ori cartea de credit.Dar Strand rămâne în afară de orice un loc mare unde poți găsi cărți epuizate.Am cumpărat toate cărțile despre Faberge pe care le-am găsit,am luat un taxi,i-am explicat zece minute adresa mea șoferului care nu vorbea engleza,în timp ce aparatul taxa,și m-am întors acasă.

Cu toate că toți criticii consideră că toți romancierii care scriu despre dragoste nu fac nici două parale,trebuie să recunoască totuși,că știm să ne documentăm.

Dar,Dumnezeu să ne ajute,cred că suntem buni fiindcă cititorii noștrii înmagazinează în memoria calculatorului un volum de date,de invidiat.Dacă vorbești de un șurub,îți scriu imediat despre el.Sau foarfecă...Cititorii îți vor scrie că eroina romanului tău folosea foareca înainte ca ea să fie inventată.Nu poți pune în gura eroului cuvinte ca: „*așteaptă un minut*”,doar dacă acțiunea se petrece după ce s-au inventat ceasornicele.Dar despre hrană? Să nu faci greșeli despre pătlăgele roșii sau cartofi,înainte de descoperirea lor,că vei avea de furcă cu ei.Bineînțeles,aceste cititoare sunt acelea pe care criticii și publicul consideră că au inteligența unui morcov,sau siguranța unei Sybile.

În orice caz,dacă e ceva ce știu să fac,este cercetarea.Răsfoiesc prin carte cu cuvântul cheie și în câteva secunde găsesc ceea ce îmi trebuie.

După douăzeci de minute,după ce mi-am aruncat cărțile vechi și noi la fel de murdare pe covorul din salon,în sunetele ariei Jasminei din Lakme,găsisem ce căutam.Succesul lui Faberge s-a datorat celor cinci femei din viața lui.Două erau rusoaice.Nu puteam fi nici una din ele,nu m-am identificat cu nici o eroină rusoaică când am citit *Război și pace*.Una era americană și foarte bogată.Mi-ar fi surâs să fiu eu,dar am aflat că fusese o persoană filantropă,făcuse spitale și mult bine oamenilor.Din nefericire nici asta nu sunt.Îmi adun economiile și le depun la asigurări,și socotesc fiecare penny.

O altă femeie a fost principesa de Wales care a devenit mai târziu regina Alexandra.Făcusem destule cercetări ca să văd că nu puteam avea același caracter.Alix,era foarte frumoasă dar nu prea inteligentă,și se răzbuna pe ușuraticul ei soț întârziind la fiecare ocazie.Nu era stilul meu.

Ultimul nume de pe listă mi-a dat fiori pe șira spinării.Era Lady de Grey.Cu ani în urmă urmăream cu plăcere serialul cu capodoperele teatrului despre Lillie Grey și am fost fascinată tot timpul de prietena ei,Lady de Grey.Am cumpărat și câteva cărți despre Jersey Lil încercând să aflu mai mult despre această femeie, dar nu găsisem decât câteva propozițiuni.Nu era destul să-mi placă numele ca să mă facă să cred că eram reîncarnarea acestei femei.Dar într-o carte despre Faberge,am găsit o pagină referitoare la Lady de Grey.De aici am aflat povestea că toate femeile din societatea înaltă îl urmăreau pe Faberge să facă mai multe articole pentru ele,neîngăduindu-i să doarmă sau să mănânce.

Autorul scria că nici una din ele nu era mai rea ca Lady de Grey.Era o tânără femeie strălucitoare și fermecătoare,dar când îi intra ceva în cap nimic nu o mai putea opri.Când într-o seară,Lady de Grey a intrat în prăvălie la ora cinei, Faberge a încercat să scape pe ușa din spate,dar cum doamna avea al doilea simț,l-a prins.Cunoscând farmecul,umorul și voința neînvinsă a doamnei,

Faberge a știut că nu va ajunge acasă la cină în seara aceea.

Această descriere era atât de aproape, de intimă familiei mele, încât citind-o m-am simțit puțin cam rău. Îmi plăcea partea strălucitoare a personajului, dar nu mă împăcăm cu voința de neînving. Îmi reamintea puțin cam mult de cele ce-mi spunea mama când eram copil. Dar mi-am reamintit că povestea nu era reală și că nu credeam în viețile anterioare, așa că nu conta voința de neînving a doamnei. Nu avea nici o legătură cu persoana mea. Indexul mai menționa o piesă de artă pe care o deținea Lady de Grey. Încruntată, plictisită de toate aceste caracteristici, m-am întors să văd fotografia în culori. Pe o placă, era o gravură frumoasă în jad pe care era o maimuță cu o față drăgălașă.

Am căzut pe covor și am spus cu glas tare:

-În ce ți-ai mai băgat nasul?

CAPITOLUL 4

La ora două noaptea a doua zi, Nora m-a sunat și mi-a spus că trebuie să plece din oraș, imediat. Părea că nu consideră o oră nepotrivită pentru telefon, așa că nu i-am zis nimic. Deși părea perfect normală, faptul că trăia într-o lume de vieți trecute și că putea citi gândurile, avea dreptul să aibă unele ciudățenii.

Cu toate că eram încă pe jumătate adormită, îmi amintesc că am întrebat-o dacă plecarea era în scop personal sau de afaceri. La celălalt capăt al firului a fost tăcere, așa că depășisem limitele curiozității, dar asta nu m-a făcut să renunț.

După o clipă a spus, *”pentru treburi”*

Capul îmi era plin de întrebări. Ce putea fi urgent pentru o ghicitoare? Vreo fantomă reîncarnată care bântuie o cameră de dormit? Un fost iubit care a venit să te ia? Sau, poate un bărbat care este gata să omoare o femeie pe care o omorâse deja într-o viață anterioară? Aceste gânduri mă făcuseră să mă trezesc și poate Nora a simțit, fiindcă a închis imediat.

Am stat întinsă un timp gândindu-mă la un subiect de roman în care eroina ar fi putut ghici gândurile. Mă întrebam ce ar fi putut vedea în gândurile lui Jamie. Ar fi de cele care te fac să roșești când ai vedea „de ce i se înroșesc ochii? Ar spune-cum îndrăznești? Sau ar fi ca mine, care văzându-l mi-aș pune mâinile pe frunte spunându-i, *”ia-mă, sunt a ta”*, și m-aș arunca în brațele lui puternice, bărbătești. După aceea, m-am hotărât să cobor din pat și să mă potolesc. Ar fi mai bine să nu mă mai uit la televizor seara, căci nu mai pot să adorm. În final, am luat un păhărel, din lichiorul meu favorit de mandarine și am scris o scenă tare de sex pentru cartea despre Jamie, aceea pentru care nu am încă un subiect.

A doua zi dimineață,m-am dus la bibliotecă să mai caut ceva despre mine,adică despre Lady de Grey,Grație talentelor mele de polițist,am găsit imediat.Pentru mine este foarte ușor să fac cercetări.Oamenii greșesc când cred că tot ce este istorie se leagă de învățământul plicticos din școală.Mai ales despre războaie,în școală,istoria înseamnă doar războaie și nimic altceva.Nu înveți nimic despre ce se întâmplă între războaie.Ce se știe despre ce s-a întâmplat după cele două războaie mondiale? Poate să se fi auzit câte ceva despre evenimentele economice,dar nimic mai mult.Eu am scris câteva milioane de cuvinte din diverse perioade istorice și nu știu nimic despre războaie.În cercetare eu urmez o regulă.Să nu citești nimic dacă nu este interesant.Îmi imaginez că dacă nu mă interesează pe mine,nu va fi interesant de scris și cititorii vor fi plictisiți.

Așa că,atunci când cercetez citesc doar ce este interesant.Despre îmbrăcăminte, despre mâncare și despre părerile oamenilor.Cum se purtau cu copiii? Cum erau tratate femeile? Doar lucruri din acestea.Ca să mă informez,nu citesc niciodată enciclopedii sau cărți care să conțină câteva sute de biografii într-un singur volum.Îmi plac cărțile care au un subiect special,cum ar fi despre ochelari sau stomatologie.Am patru sute de cărți despre istoria vestimentației cu cataloagele lor și cu fișe de referință,peu a găsi mai ușor ce caut.Nu pot să sufăr un roman în care autorul spune: „*Lady Daphne era îmbrăcată după ultima modă*” Dar care era ultima modă? Se purta o anumită culoare,sau mânecile aveau o anumită formă,sau care era forma pălăriilor? Vreau să știu exact.

Una din scriitoarele mele favorite,Norar Lofts,a spus o dată într-un interviu,că oamenii vor să știe despre o anumită perioadă două lucruri: cum își câștigau oamenii banii și cum se duceau la baie.Am urmat acest sfat și am vorbit despre aceste lucruri într-un fel delicat și oarecum pe gustul oricui.Citind o carte medievală,am râs de m-am prăpădit,căci idiotul de autor spunea că dulapul în care se ținea garderoba,era un cabinet închis.

Cititorii știu că era o toaletă.Dar acest scriitor a mai descris discuțiile personajelor stând pe jos.Scene foarte amuzante.Am învățat de mult cum să cercetez.Trebuie să cauți specificul,și nu nota generală.M-am dus la Biblioteca Publică din New York și am cerut cel mai vechi exemplar din Cercetarea Nobilimei (Burke Peerage).Din cauza furturilor,cărțile nu se mai dau decât în fascicule,așa încât am încercat să mă folosesc de ce găseam,în timpul cel mai scurt.Mi-a luat doar cinci minute s-o găsesc.Lady de Grey a murit în 1903,ceea ce o plasa exact în perioada lui Faberg.Soțul ei fusese al treilea conte de Grey,și primul marchiz de Ramsden.Am scris acesta informație minimă,ca apoi să iau

catalogul bibliotecii cu titlurile scrise în negru, greu de citit. Am găsit o carte despre prima marchiză de Ramsden.

În treizeci de minute am avut cartea, și în câteva minute am găsit două referiri despre soția marchizului de Ramsden. În fond, ce importanță are soția unui om? Tot ce trebuie să facă este să-l susțină atunci când are un necaz și să-l încurajeze. Să fie oare cauza că bărbații singuri reușesc rareori?

În orice caz, eram bucuroasă să citesc ce scrisese autorul despre mine... despre ea... Încât l-am iertat.

Iată ce scria: *„în ciuda sănătății ei delicate, Lady de Grey a fost cea mai bună soție. Temperamentul ei puternic s-a potrivit cu cel al soțului ei și din prima zi a căsătoriei viața lor a fost o lungă lună de miere”*

Asta era mai bine! Nici nu amintește despre voința ei de neînving. Când găsești așa ceva despre viețile anterioare, te face să fii de acord să le studiezi! Am continuat lectura... Rachel trăise cu soțul ei treizeci și cinci de ani, și a avut doi fii: unul a murit în Turcia omorât de briganzi, iar al doilea, cu numele de Adam, a moștenit titlul de noblețe. Mi-am petrecut toată după-amiaza citind despre soțul meu, sorbind cuvintele despre soția sa iubită care îl ajutase la fiecare pas în viață. Când i-a murit fiul, a construit o biserică frumoasă în memoria lui.

Când s-a închis biblioteca, îmi vuia capul de foame și de fapte minunate. Pluteam dând am ieșit. Rachel găsise bărbatul potrivit; îl găsise pe Jamie al ei. Îi fusese credincioasă timp de treizeci și cinci de ani, inspirând dragoste cu purtările ei grațioase și felul ei retras. Când Nora s-a întors în oraș în săptămâna următoare, mă umflam de mândrie cu tot ce aflasem ascuns în bibliotecă. Eram pe deplin satisfăcută că trăisem o viață plină și frumoasă. Eram atât de plină de mine, că a fost de mirare cum am putut să încap pe ușa biroului ei! Puteam să jur că nu mai avusese un astfel de client, care să fi găsit atâtea date într-un timp așa de scurt.

Arogantă, i-am arătat fotocopiile una după alta având chiar și o fotografie a adorabilei Lady. Făcusem liste de date, indicând sursa pentru a-i dovedi cât de bine mă pricep la calculator și i le-am întins cu un surâs de satisfacție că găsisem totul despre mine. Nora m-a privit clipind câteva secunde. Apoi a început să râdă, mai exact, să râdă de mine, ceea ce m-am înfuriat peste măsură, o furie demnă de eroinele mele.

N-a fost nevoie să-mi spună de ce râde fiindcă am înțeles. Era râsul mamei mele atunci când îi promiteam că o să mă cumințesc. Îi promiteam să nu mai deschid gura să-mi spun părerile, să mă port ca o lady. Îi făceam tot felul de promisiuni,

dar părea că nu le puteam ține niciodată. Viața era așa de interesantă și voiam să particip la totul, iar persoanele care doresc asta, nu se poartă niciodată ca niște Ișdy.

-Nu crezi că sunt eu? am întrebat-o resemnată, gândind cât era de nedrept. Toate persoanele despre a căror viață anterioară am auzit, avuseseră o viață interesantă. Viața mea actuală, slavă Domnului, este destul de interesantă. Ce doream, era să aflu că în trecut iubisem un bărbat timp de treizeci și cinci de ani și că viața noastră fusese o lungă lună de miere. Eram obișnuită, ca Nora să-mi citească gândurile.

-Ai iubit mult în trecut, dar tu nu ești femeia care... a ezitat, dar mi-a spus totul drăguț, fără să râdă, pentru că intuia că mă simțisem jignită.

-Femeia care să stea liniștită deoparte, am spus eu, simțind că nu mai aveam speranțe. Ce era rău în faptul că dorești să fi fost o persoană pe care toată lumea o plăcea? Mi-am pierdut încrederea în mine și mândria.

-Ce se întâmplă cu mine? Scriu povești de dragoste ca să pot trăi. Dragostea este tot ce doresc de la viață. Majoritatea oamenilor care mă cunosc, se gândesc că sunt cinică și dură, dar nu sunt așa. Doresc ce au alte femei, dar ceva nu este în regulă cu mine! Aveam lacrimi în ochi și mi-am dat seama că eram mai sinceră cu această femeie decât cu oricine din viața mea.

-Ceva nu este în regulă cu mine. Am uri defect? Par a fi diferită de oricine. Am avut un bărbat minunat care mă iubea. Era perfect, dar eu l-am îndepărtat. L-am lăsat să iasă din viața mea și acum nu mai am pe nimeni. Doar un bărbat pe hârtie, un om care nu există. Începură să-mi curgă lacrimi de autocompătimire, iar Nora așteptă să-mi revin ca să vorbească.

-În altă viață ai iubit foarte, foarte mult, un bărbat, mi-a spus ea încet. L-ai iubit atât de mult, încât ai fost incapabilă să uiți în timp. Nici un bărbat nu rezistă acestei iubiri, așa că ai respins bărbatul pe care-l puteai iubi, pentru că mai iubești încă bărbatul din trecutul tău. Mi-am suflat nasul.

-Mare noroc pe mine, când mă culc în pat singură, noaptea!

Nora mi-a zâmbit fără să spună nimic. Minte mea începea să se agite din nou, și am tras aer în piept.

-Dacă eu îl iubesc încă, ce simte el pentru mine?

-Te iubește tot atât de mult cât îl iubești și tu. Aveam atâtea gânduri, că mi se împlăticea limba încercând să vorbesc.

-Vrei să spui că undeva este un bărbat care mă iubește așa cum îl iubesc și eu, și totul provine din viețile anterioare? Mă caută? Cum îl pot găsi? Respinge alte femei așteptându-mă pe mine. Ce să fac?

Pe fața Norei apăruse o expresie de tristețe.

-Ți-am spus...Sunt o persoană care nu renunță ușor,care nu se resemnează.

Niciodată nu am crezut că cineva trebuie să se mulțumească cu orice; dacă nu-ți place ceva trebuie să faci orice ca să schimbi.Dar vedeam că Nora este persoana care acceptă.Am respirat adânc.

-Poți să-mi spui mai mult despre toate astea? Poate dacă știi mai mult,voi putea înțelege mai bine.M-am gândit că aș putea să înțeleg mai bine ce este de făcut.

Dacă există un bărbat al meu,unul care era personificarea lui Jamie,aș face orice ca să-l pot găsi.Ce este un suflet prieten.Este un cuvânt promovat de un californian la prezentarea unei cărți,ca stil de viață.Așa cum un actor nu prea inteligent spune unui interlocutor care îl adoră,"*stilul meu de viață include și pe prietena mea de suflet Bambu*" și trei săptămâni după aceea divorța.

În termeni psihologici,prieten de suflet înseamnă jumătatea ta.Ca și în Biblie, care spune,că după ce l-a făcut pe Adam a făcut-o pe Eva dintr-o coastă a lui.

După Nora,așa au fost făcute primele suflete-un suflet format din două jumătăți care s-au despărțit,una bărbatul,alta femeia.Cu alte cuvinte,primele semințe.E foarte adevărat,că nimic nu-i nou sub soare!

În teorie,persoana este tovarășul perfect.Poți fi fericit cu alte persoane,dar nu în aceeași măsură cum ești cu ea.Sufletul prieten îți completează ființa,cum spune ea.Dar lucrurile nu merg întotdeauna conform schemei.Băieții mor în număr mai mare decât fetele.Două suflete îngemănate s-au născut ușă în ușă în Grecia,dar el moare la optsprezece ani căzând de pe cal,iar ea va trăi până la optzeci.După moarte,el se reîncarnează într-un gladiator roman,iar ea este bătrână și îi poate fi mamă.După o sută de ani,se nasc din nou,ușă în ușă,dar tatăl nu-l poate suferi și copiii nu se vor căsători.Etc...etc...De unde se vede,că sufletele îngemănate sunt mereu despărțite.Așa cum am probleme când faxul meu nu comunică cu prietenii,nu-mi pot imagina cum Centrul de Control Ceresc încearcă să adune alături sufletele în jurul lumii,pentru secole întregi.Ținând seama de toate piedicile,cum se pot întâlni două suflete prietene? Se pare că această întâlnire este un dar de la Dumnezeu.Dar trebuie...1) să te rogi pentru asta,2) să-l meriți și 3) să-l accepti sub orice formă ar fi în acel moment.

Nora avusese nevoie de timp ca să se obișnuiască cu umorul meu,dar începusem să fim împreună foarte mult timp.Ea spune că persoanele care vin la ea sunt foarte serioase,mai ales că veneau după ce renunțaseră la terapeuți și la sfătuitori contra sinuciderii; Găsesc că este normal să nu fie persoane vesele.

Dar eu mă amuz din orice, chiar și din ideea de a mă ruga să-mi găsească prietenul de suflet. Mama m-a influențat spunându-mi că fetele cuminți se roagă doar pentru pace în lume!

Dar indiferent pentru ce se roagă fetele bune, -eu dacă m-aș fi rugat pentru prietenul sufletesc, mi-ar fi fost teamă să nu apară vreun băiat pletos din Los Angeles, care mi-ar fi jurat că este un producător și mă poate face să devin un star. Am asigurat-o pe Nora că nu mă rugasem pentru prietenul de suflet.

Aici, Nora m-a uimit. Noi credem întotdeauna că gândurile noastre sunt un teritoriu personal ce nu poate fi cunoscut, și iată că vine psihiatrul care îți spune tot ce ai gândit și ai visat în ultimii trei ani. Ea numește asta rugăciune, eu prefer s-o numesc dorință. Mi-am dorit să-mi pot găsi omul potrivit mai mult decât altcineva. Îmi amintesc că mă gândeam foarte mult. Trebuie să existe un om și pentru mine, mai bun decât sunt alții. Un om care m-ar putea iubi atât de mult cum doream să-l iubesc și eu. Îmi doream un om cu care nu puteam glumi și de care să spun că nu-mi pasă când mă jignează. Îmi doream omul care chiar dacă țipam la el, continua să mă iubească. Un om care să mă facă să mă simt în siguranță. Un om de care să fiu sigură că mă iubea profund. Nu fiindcă mi-o spunea, ci pentru că simțeam, doar prezența sa mă făcea să vibrez.

Nora spunea că prin cărțile mele îi trimiteam semnale.

Ea îmi spunea toate astea făcându-mă să roșesc, fiindcă constatam că-mi citea cele mai intime gânduri. Oamenii care m-au cunoscut credeau, din cauza umorului meu, că sunt cinică. Nici unul nu și-a dat seama că în fond, eram o ființă slabă. Un lucru asupra căruia a insistat Nora a fost afirmația mea că voi accepta acest suflet, indiferent de dimensiune și formă.

Mi-a trebuit puțin ca să-mi amintesc ce însemna asta. Era într-o noapte, când fiind singură și spre rușinea mea luasem o porție bună de gin tonic. Singurătatea și tristețea pot duce la vicii grave. În noaptea acea, mi-am dorit foarte mult acest om și fiind scriitoare și călătorind mult, mi-am zis că l-aș aduce din orice țară, sănătos sau bolnav, sau oricum. Când Nora mi-a amintit asta, am înțeles și am căpătat puțină speranță. Oriunde ar fi acest om, cum l-aș putea găsi? Să dau un anunț în ziar?

Nora m-a privit din nou disperată. Mi-a spus că spiritele care mă ajută m-au adus la ea, ca să-mi spună și noutățile bune și cele rele. Ei bine, mi-a zis că acum are o veste bună. Eram sortită să-mi găsească prietenul de suflet, după trei vieți.

Cu mult efort m-am stăpânit să nu țip. Există oare în capul acestei femei o parte care să trăiască în lumea reală? Nu există vieți anterioare tot așa cum nu există

spirite conducătoare.Încăpățânarea și rigiditatea ei mă făceau să scrâșnesc din dinți.

-Îl vreau pe Jamie în viața asta de acum,am spus eu,sunt americană,și vreau recompensa imediat! Când m-a auzit,a râs.

-L-ai putea,avea dacă ai putea schimba trecutul,a spus ea.Dacă îl întâlnești în după-amiaza asta,nu-l vei iubi ci îl vei urî.Îl vei urî la prima vedere atât de tare,încât nu vei mai dori săj vezi vreodată.Am stat acolo până când mi-a spus că timpul consultației mele s-a terminat de mult,și ea mai are și alți clienți.

-De ce n-o cauți pe adevărata Lady de Grey.S-ar putea să mai fie și altele.

-Da,am îndrugat eu strângându-mi lucrurile și mergând spre ușă.Nimic din toate astea nu există,așa că așa face mai bine să continui documentările.

Cu toată drăgălășenia ei,Lady de Grey nu era o eroină pentru o carte.Aveam nevoie,de o femeie mai veselă,care să se potrivească cu Jamie al meu.

Amjplecat la bibliotecă luând de la un vânzător ambulant un hot dog pe drum.M-am gândit să renunț la pretențiile mele.Acum trebuia să muncesc pentru ceva real.

CAPITOLUL 5

După ce m-am liniștit și mi-am regăsit echilibrul,am putut vedea că Rachel nu putea fi acea Lady de Grey care îl cunoscuse pe Faberge.Rachel era prea atașată de soțul ei ca să fie preocupată să perpetueze arta lui.Ei bine,acum trebuia să gust amărăciunea,descoperind că Rachel nu puteam fi eu.Lady de Grey a mea nu era o femeie ușuratică care să cheltuiască prea mult,ea era o protectoare a artelor.Fiindcă acea Lady de Grey pe care o căutam eu nu avusese norocul să se mărite cu un om celebru,era destul de greu de descoperit.Este dezgustător dar adevărat,că femeile nu însemnau nimic dacă nu se țineau de coada fracului unui bărbat.Pe de altă parte,ca să vorbim sincer,au existat și femei celebre despre ai căror bărbați nu-și mai amintește nimeni.Dar ca să fim mai sinceri și cinstiți,majoritatea femeilor celebre nici n-au fost măritate,așa că nu aveau nevoie să le ceară bărbaților permisiunea să facă orice doreau.

În orice caz,Lady de Grey a mea era greu de găsit.Numele ei era Hortense,dar nu am putut găsi nici o dată de naștere,fiindcă în epoca așa zisă edwardiană se Considera o lipsă de politețe să spui vârsta unei femei,chiar și într-o cronică de familie.Personal,mi-aș dori ca puțin din aceste obiceiuri să se întindă și în timpurile actuale.În special,în revistele care se ocupă de personalități.Sunt incapabili să scrie ceva,despre oricine,fără a spune și vârsta celei de care se

ocupă,ca și când vârsta ar însemna totul.Eu am început să detest acest obicei în ziua când am împlinit treizeci și cinci de ani.

Eram încă în căutare când s-a închis biblioteca.Tot ce am putut să gălesc erau faptele de bază.S-a căsătorit cu Adam fiul lui Rachel în 1904,și a murit în 1907,trei ani după ce murise Rachel.După informația găsită,atât Hortense cât și soțul ei au murit pe 8 iunie 1907,așa că mă întrebam dacă muriseră într-un accident.Mi-am notat deci data pentru a o compara cu cea a accidentului vasului Titanic.După moartea lui Adam,nu au mai fost moștenitori și titlul s-a stins.

Întorcându-mă acasă,eram tristă.Scriind povești de dragoste și pierzând mult timp cu studiul istoriei,știu cât de important este un moștenitor.Ascultam vocea minunată a Fredericăi von Stade pe care o aveam înregistrată stereo și m-am gândit la marea tragedie a cbntelui și a soției lui,care au murit tineri,fără a lăsa moștenitori care să le ducă mai departe numele familiei.

Deși este absurd,am început să mă simt vinovată știind că era din vina mea! Nu am mai povestit nimănui că în urmă cu zece ani aveam un prieten care credeam că mă va lua de nevastă.De aceea nu mi-am luat măsuri de precauție tot anul,dar fără nici un rezultat.Nu am rămas gravidă și asta a dus la ruptura legăturii noastre.Dacă este adevărat ce mi-a spus Nora,că trăsăturile caracteristice nu se modifică în cursul mai multor vieți,mă întreb dacă o femeie poate să rămână stearpă peste secole.Hortense și soțul ei au fost căsătoriți trei ani,dar nu au avut copii.Problema nu putea veni din partea lui Adam.Ca orice scriitor de romane de dragoste,știu că există nume virile care desemnează bărbații virili,și altele pentru ceilalți bărbați.Chiar și în alfabet există anumite nume care poartă în ele virilitatea! De aceea,nici nu prea găsești eroi cu nume începând cu O sau L.Cele mai bune nume pentru bărbați,încep cu R,S,T.Totuși,Adam și Alexandru sunt nume bune,și mai sunt scriitori de romane de dragoste care își botează eroii Nicolae.Oricum,cu un nume viril ca Adam,nu se putea ca vina să cadă pe el,deci motivul că nu au avut copii nu putea fi decât Hortense.

A doua zi dimineață m-am dus devreme la bibliotecă,în timpul nopții mă chinuise ideea că dacă una din protectoarele lui Faberg era regina Alexandra,s-ar putea să gălesc ceva despre Lady de Grey în cărțile ce scriu despre regină.

Dar mai bine nu aș fi avut ideea! Am găsit-o pe Hortense în cărțile grupate sub numele de Cercul Marlborough.Casa în care a trăit prințul de Wales înainte de a deveni rege sub numele de Eduard VII,se numea Palatul Marlborough,și persoanele celebre care îl frecventau au format Cercul Marlborough.Ce mă enervează acum este că lumea care acum nu se pasionează ca mine de trecut,

zâmbește indulgent când spun că cineva din trecut a fost aventuros.Fiecare generație crede că ea a inventat poveștile de sex.Sincer,este adevărat! Oamenii cred că pe vremea aceea,părinții lor habar nu aveau; așa că,nu era posibil ca în epoca victoriană să existe persoane care să știe ceva despre sex.Ce ar fi putut face cei din Cercul Marlborough care să fie legat de aventură?

Dacă aș putea,aș vrea ca prin cărțile mele să-i fac pe cei de azi să înțeleagă că fiecare generație a fost preocupată de sex.Azi,după o pană de electricitate sau după un viscol,iată că numărul născuților după nouă luni a crescut.Cum nu-și pune nimeni întrebarea,de ce în trecut oamenii aveau așa de mulți copii?

Adevărul este,că după ce am terminat de citit,am constatat că Cercul Marlborough era libertin.La fiecare sfârșit de săptămână se adunau cu toții la un domeniu mare al unuia dintre ei și gazda pune pe uși cărți de vizită cu numele locatarului.În felul acesta,amanții se puteau întâlni mai ușor.O poveste amuzantă vorbește despre un duce gelos care a schimbat cărțile de vizită și care s-a trezit în pat cu propria lui nevastă.Povestea a avut haz fiind relatată de chiar cei doi eroi,când toată lumea știa că te poți culca cu oricine voiai.Vedeți deci că acești oameni știau să se distreze chiar și fără televiziunea care te scoate din minți.În loc să stea într-un teatru așteptând ultima frumusețe a Hollywood-ului să se dezbrace pentru un prost,omul din era edwardiană ședea în pat la lumina unei lumânări și aștepta ca femeia să-și scoată cele nouă fuste.Aștepta să vadă un trup pe care nu-l mai văzuse și altcineva,fiindcă în vremea aceea femeile nu umblau în tricouri și blugi.Și nici nu mai văzuse sute de trupuri pe care să le compare cu al nevestei.Nu știau nici că femeile nu trebuie să sufere de celulita.Ah,unde sunt timpurile acelea!

În timp ce citeam despre Cercul Marlborough,am găsit câteva referiri la Lady de Grey și eram bucuroasă că nu se vorbea prea mult despre ea.Avusese atâtea legături amoroase cu alți bărbați,încât ajunsese să fie aproape ostracizată de cercul prințului.Totuși fusese pedepsită,nu pentru că avusese prea multe aventuri,ci fiindcă încălcase regula principală și anume: era interzis să ai aventuri înainte,de a naște primul copil.Se presupunea că omul care posedă o avere mare și avea un titlu de noblețe cu câteva generații mai înainte,trebuia să știe cu siguranță că primul născut era al lui.Așa că bărbatul care se însura cu o fetiță de optsprezece ani pleca cu ea la moșie și se asigura că a însărcinat-o imediat.După aceea el pleca la oraș să se distreze.După nașterea primului copil,se întorcea să-i mai facă unul.După ce născuse doi copii,doamna era liberă să-și trăiască viața!

În epoca edwardiană,era obligatoriu ca primii doi copii să semene cu tatăl.După aceea se făceau speculații pentru fiecare copil,căutând alte asemănări.

În memoriile ei,o femeie povestea cum chiar în ziua nunții mama ei îi dăduse următorul sfat: să nu faci observații privind asemănarea copiilor mai mici.După mulți ani,a aflat că de fapt tatăl ei era unchiul Harry.Se pare că Hortense a încălcat regula,având aventuri înainte de nașterea moștenitorului.Singura presupunere era că-și ura soțul.Deși nu există scuză pentru faptele ei.

Îmi pare foarte rău să o spun,dar povestea asta m-a întristat.Din nefericire, povestea nu mi se potrivea.Ce s-ar fi întâmplat dacă părinții mei m-ar fi forțat să mă mărit cu un om care nu-mi plăcea? Eu nu am jucat niciodată după cum mi se cânta și știu că dacă sunt nefericită,pot face lucruri rele dar pe care nu sunt dispusă să le mărturisesc nimănui.Dar mă îndoiesc că ar exista o femeie la treizeci și nouă de ani care să nu aibă la activul ei una sau două fapte de care preferă să nu-și amintească.Deci,Lady de Grey a fost căsătorită timp de trei ani cu un bărbat pe care nu-l iubea și avusese nenumărate aventuri.Încerca să găsească iubirea? De supărare,lovea în oamenii care o puseseră în această situație?

Aș mai fi cotrobăit eu prin hârțoage dar era timpul să mă întâlnesc cu Nora,așa că mi-am strâns lucrurile și am plecat.Nora avea ochii duși în fundul capului, avea privirea de care,în secret,mă bucuram (și ce secret se poate ascunde unui psiholog?).Însemna că a stat toată noaptea privind în globul de cristal sau altceva,ca să găsească secretul vieților mele anterioare.Am încercat să-mi ascund nerăbdare așteptând încă o parte a poveștii.Totul părea un roman mare pe care nu-l puteam scrie.Un roman pe care nici nu-l puteam citi stând în pat cu un pahar de limonada! Zi de zi aflam câte o bucățică.

-În era edwardiană vi s-au întâmplat multe lucruri rele,ție și acestui bărbat,a spus Nora.

-Prietenului sufletului meu?

-Da.V-ați sinucis amândoi.

-De ce?

Cuvântul de ce este un cuvânt important într-o poveste.Să spui că a fost o crimă,nu trezește interesul nimănui,dar să descrii starea emoțională în care s-a comis crima,poate reține atenția oamenilor-și în cazul meu merita cheltuiala!

-Nu aveți încredere unul în celălalt,sub efectul unui blestem.

-Blesteme? Când cineva spune vorbe murdare? Eu nu eram guralivă, chiar dacă în lumea romancierilor era o întrebare,dacă să le utilizezi sau nu.

-Vrei să spui blestemele,ca în filemele siciliene? Sau cele folosite în romanele proaste? în general cele pe care le rostește un condamnat la moarte și care se manifestă peste șapte generații? Cam așa ceva?

După privirea ce apăruse pe fața Norei mi-am dat seama că ea nu citise ca mine câteva mii de romane.Am luat o gură de aer.

-Vrei să spui că acești doi oameni, chiar înainte să se omoare,s-au blestemat reciproc? Cum ar fi să nu fii fericită până când un fiu chel se căsătorește cu o pisică roșie,și așa până pând apare o fată ce se numește Cat și am îndrugat mai departe,în timp ce era clar că.Nora nu înțelegea nimic.Există bancuri pe care le înțeleg doar scriitorii! Care erau blestemele?

Știam dinainte ce îmi va răspunde.

-Nu știu.Am început să o compătimesc,dar sunt vorbe pe care le spui degeaba.

-Deci,nu aveau încredere unul în celălalt,s-au blestemat reciproc și apoi s-au sinucis?

-Da.

-Și din cauza asta,după sute de ani,eu fac prostia să las să-mi scape un om minunat ca Steve?

Nora mi-a zâmbit ca și când cunoștea secretul pe care eu i-l ascundeam.

-Ce este!? am strigat eu obosită să tot caut ceea ce părea că aflase despre mine.

-Nu-l iubeai pe acest Steve.Te plictisea.Tu voiai să te măriți fiindcă te temi că anii trec.Nu mai vrei să mai fii singură.Îți dorești un bărbat cu care să îmbătrânești împreună.Și cu o voce mai scăzută,a adăugat: Ai dori să ai un copil sau doi.A lovit în plin.Când mergeam la psihoterapeuți și vorbeam săptămâni întregi despre părinții mei și iar despre ei,tot ce simțeam era că îmi cheltuiesc banii zadarnic.Dar această femeie îmi spurfea despre mine lucruri pe care nu îndrăzneau să le recunosc.Da,eram speriată de vârsta mea și de tinerețea care se ducea repede.Da,îmi era teamă de singurătate.Anii de zile a fost de ajuns să scriu și să am succes,dar acum nu mai era destul.Obosisem să trăiesc singură.Doream un bărbat mare,zgomotos,care să se învârtă în jurul meu spu-nându-mi că sunt cea mai,cea mai!

Este adevărat,Steve m-a plictisit.Era perfect.Ar fi fost foarte bine dacă eram și eu perfectă,dar sunt departe de a fi.Sunt zile când în loc să merg la gimnastică,vreau să mănânc înghețată.Sunt zile...Nu mai voiam să mă gândesc la Steve.Era un băiat minunat și știam asta,și ar fi însemnat să mă mint eu însămi gândind altfel.M-am purtat urât cu el,și nu știu de ce.Nu-mi imaginam că lecțiile de istorie medievală aveau o legătură cu ce se întâmplă cu mine.

-Am treizeci și nouă de ani,am spus eu cu un glas atât de slab că abia se auzea.Bărbații de vârsta mea nu doresc copii-decât dacă au deja optsprezece ani și umblă în bikini.Am spus încercând ca de obicei să o întorc pe glumă.

Felul în care m-a privit Nora m-a asigurat că nu vede copii în jurul meu.Ce mi-a spus?

-Prezentul este și viitorul tău.

„*Sunt așa cum voi fi întotdeauna*”,m-am gândit eu.

„*Singură,și eu un maldăr de eroi pe hârtie,care să mă iubească.*”

-Nu este nimic de făcut? Ești sigură că nu ai un văr cu părul roșu sau alții care să-și dorească o scriitoare de romane de dragoste?

Nora nu a mai zâmbit.

-Cred că te-a blestemat să nu mai iubești pe nimeni,decât pe el.M-a privit trist,ca și când era bucuroasă că pe ea nu o blestemase nimeni.Asta m-a surprins!

-Vrei să spui că...adică,dacă există aceste vieți anterioare...că eu nu am mai iubit pe nimeni din secolul al șaisprezecelea? Că trăind viețile una după alta,am fost tot singură?

-Te-ai căsătorit și...

-Copii?

-Nu prea mulți.Nu ești o femeie fertilă.

Ia te uită! Mă voi întoarce la terapeutul care îmi spunea că doream să mă culc cu tata! Cel puțin îmi dăduse ceva speranțe de viitor.Nora nu-mi dădea nici măcar pentru trecut.

-Dar pe acești bărbați pe care i-am avut,nu i-am iubit?

-Nu așa cum l-ai iubit pe cel care reprezenta jumătatea ta.Spiritul lui nu ți-a permis să-l iubești cu adevărat decât pe el.

-Și nu l-am mai văzut din epoca elisabetană?

-Da.Doamna de companie care se ocupa de bijuteriile tale s-a măritat cu el.Ea...mi-a spus Nora,ca și când n-aș fi înțeles.

-Ce? Vrei să spui că Lady de Grey s-a măritat cu acest bărbat pe care îl iubesc...

-Da.

-Dar din câte știi,s-au urât.

-Dragoste...Ură...Același lucru. „*Nu în cartea mea*”,m-am gândit eu.Nu am urât încă niciodată,jpe cineva pe care l-am iubit.Am urât băiatul cu care învățam,pentru că încerca întotdeauna să-și bage mâna sub rochia mea.

-Adevărata ură este cealaltă față a monedei,care este dragostea pe partea opusă.Ura,ca și iubirea,durează secole.

-Dacă ne-am urât,de ce ne-am căsătorit?

-Fiindcă vă iubeați.

-Ai ceva de băut? am întrebat eu.

-Nu te speria. Totul se va aranja curând, mi-a spus zâmbind.

-Curând? Adică după încă trei vieți de acum înainte?

-Da. Vezi, tu scrii despre el, despre acest om... s-a oprit așteptând să-i pronunț eu numele.

-Jamie... am șoptit eu. Jamie e sufletul meu frate.

-Da. Este la fel ca tine, nu? Este puternic, dar nu este întotdeauna sigur pe el. Și are nevoie de tine, nu-i așa?

-Da. Nu am mai scos nici un cuvânt, de teamă că voi începe să plâng.

-Încep să-l ierți fiindcă te-a trădat.

-M-a trădat?

-Așa ai crezut. Credeai că nu te iubește tot atât cât îl iubeai și tu, așa că...

-M-am omorât...

-Da. Apoi s-a sinucis și el.

-În aceeași zi, la aceeași oră.

Nu am considerat niciodată că pactul sinuciderii ar fi romantic. Povestea de la Mayerling mă dezgustă. Dar dacă Nora avea dreptate, atunci m-am sinucis în același timp cu bărbatul pe care îl iubeam, sau îl uram destul, pentru că îmi făcea viața imposibilă în următorii patru sute de ani.

-Deci, lasă-mă să văd dacă înțeleg totul. L-am iubit pe acest om în evul mediu, dar m-a trădat sau nu, ne-am sinucis amândoi din dragoste... sau din ură? Eu confund oare aceste două sentimente?

Nora a ridicat din umeri, ca să-mi arate că nu este nici o diferență.

-În ordine, am murit, și de atunci am avut șansa să îndreptăm lucrurile, dar mai rău le-am încurcat, așa că acum, după patru sute de ani, încep să-l iert. Dovadă că am trecut peste dragostea reală pentru un bărbat pe hârtie care este adevărata dragoste, dar pe care nu-l voi mai vedea decât după alte trei vieți. Este bine?

Zâmbind, Nora a aprobat.

-Da.

-Atunci, dragă Nora, care din noi este nebună?

Am râs amândouă, fiindcă totul era ridicol. Faptul că l-am părăsit pe Steve, avea mai repede o explicație legată de copilăria mea, decât aiureala de acum câteva secole. Mi-am spus că de fapt nimic din ce-mi spunea Nora nu avea nici o legătură cu mine. Era doar o poveste, și atâta tot, iar eu o plăteam ca să mă ajute în documentările mele. I-am spus la revedere, și am plecat acasă.

CAPITOLUL 6

A doua zi dimneța,o parte din mine spunea că ar trebui să renunț la ideea asta și să scriu altceva.Poate o poveste drăguță cu cowboy.Mai ales că trebuie să mă gândesc și la vânzare.Poate că pe cititorii mei nu-i va interesa o carte despre vieți anterioare și e un lucru pe care orice editor îl știe că nu poți să faci o cititoare să cumpere ceva ce nu vrea să citească.Am întrebuițat substantivul feminin,peu că optzeci la sută din cumpărătorii cărților sunt femeile.Gândiți-vă puțin câte femei cunoașteți care citesc și câți bărbați renunță la fotbal și bere,ca să citească o carte?

M-am gândit la toate acestea în timp ce mă îmbrăcam și mergeam spre bibliotecă.Fiindcă nu aveam în-tâlnire cu Nora,aveam multe ore libere.

În jurul orei nu,am găsit ce căutam.Cea mai bună prietenă a lui Lady de Grey,contesa Dyan (nu este nici o coincidență că numele celei mai bune prietene a mea începe tot cu D) a făcut câteva mențiuni în memoriile sale despre Lady de Grey.Mi s-a oprit respirația când am citit doar primele rânduri.Lady de Grey era cea mai mare protectoare a operei.

Îi plăcea opera și i-a avut ca invitați pe Melba și pe Caruso la diverse ocazii.

„Cu toate că și alții pretind că le place opera,Lady de Grey o iubea cu adevărat. Cred că,dacă s-ar fi putut,ar fi ascultat Traviata chiar și în timp ce făcea baie”,scria Lady Dyan.

Am căzut pe spate în scaunul din sala de lectură și mi-am ținut respirația.Când aveam paisprezece ani,am primit de Crăciun un radio portabil.Mi-l dorisem foarte mult,fiindcă voiam să știu care erau numele celebre din muzică,adică cei care dețineau topul.Doream să mă plimb pe sălile școlii pocnind din degete cunoscând toate cuvintele cântecelor,ca și toți ceilalți copii.Era una din încercările vieții mele de a fi la fel cu ceilalți.

Dar în încercările mele de a găsi postul unde se transmiteau topurile,am auzit un bărbat cântând,și am rămas hipnotizată.Am rămas așa până când nesuferitul meu de frate mai mic (sunt altfel decât nesuferiții frații mai mici) a început să râdă și să-mi spună că ascultam o operă de rahat.Din acea zi,mi-am ascuns dragostea pentru operă și muzica clasică,ca și când m-aș fi ascuns fiindcă mă drogăm.Mă obișnuisem să prind posturile preferate cu o viteză uimitoare.

După mulți ani,am aflat că oamenii care ascultă operă sunt considerați mai inteligenți,mai rafinați decât ceilalți.Mi se pare că este o prostie la fel de mare ca și atunci când îți bați joc de ceilalți oameni.Adevărul este că îmi place chiar dacă pare demodat.Îmi place muzica,îmi plac vocile,acțiunea pasionată cum este cea din Carmen.Opera este doar un mănunchi de povești de dragoste puse pe o

muzică divină.Pentru mine,este ceea ce scriu sub altă formă.În plus,este bizar când romancierii care scriu cărți de dragoste sunt înjurați,dar dacă pun o astfel de poveste pek muzică sunt admirați.Dar sunt eu în măsură să judec inteligența superioară a criticilor?

Deci iată am aflat că Lady de Grey iubea opera,îi plăcea atât de mult încât era în stare s-o asculte chiar și când era în baie,închipuiți-vă! Continuând să citesc cartea lui Lady Dyan,am mai găsit și alte amănunte despre Lady de Grey.Era extraordinar de.curioasă,îi plăcea să pună întrebări oamenilor și să știe totul despre ei.Se simțea bine cu măturătorul dar și cu regele.Avea simțul umorului și spunea cele mai amuzante snoave; oamenii doreau întotdeauna să stea lângă ea la dineuri,fiindcă îi făcea să râdă.

Când am terminat cartea,tremuram.Mă vedeam întocmai,pusă pe hârtie.Când să închid cartea,am observat că are și un epilog.Aproape că nu l-am citit.

Continuând să fiu fascinată de descrierea imaginii mele,nu am spus prea multe despre Lady Dyan.Ea a avut doi fii,unul din ei poet,apreciat și iubit încă din tinerețe.

Al doilea băiat scrisese un roman înainte să împlinească douăzeci și unu de ani.Amândoi muriseră în primul război mondial.

Daria,cea mai bună prietenă a mea,are o teorie,că problema aristocrației engleze este că majoritatea celor mai buni dintre ei au murit în primul război mondial.

Epilogul spunea că multe persoane o rugaseră pe Lady Dyan să nu o menționeze pe Lady de Grey din cauza celor ce se întâmplaseră înainte de a dispărea.Dar Dyan a scris,"*Lady de Grey a fost prietena mea,nici o femeie nu poate avea o prietenă mai sinceră.Era prima care purta rochiile pe care le concepeam pentru ea și de câte ori am avut nevoie,a fost lângă mine.Mă rog ca spiritul ei să nu bântuie casa Peniman așa cum spune lumea.Mă rog să fie în cer,având grijă de fiii mei până voi ajunge eu acolo.Mențin tot ce am spus: a fost prietena mea.*"

Nu știu de ce,paragraful mi-a dat fiori pe spinare.Poate ideea fantomei.Nu știu. Dar am închis cartea cu zgomot și am ieșit repede din bibliotecă.

CAPITOLUL 7

Mi-am petrecut sfârșitul săptămânii închisă în apartamentul meu.De obicei când scriam o carte,eram într-un anume fel detașată de el.Poate că eram foarte îndrăgostită de eroul meu și mă întristam tot așa de mult când cartea se termina, deși știam că este doar o poveste și nu o realitate în viața mea.Dar acum eram tulburată.Părea că nu-mi pot aminti dacă eram Lady de Grey sau Hayden Lane. Tot așa uneori nu-mi amintesc dacă Jamie exista sau era doar pe hârtie.

Ce-mi spusese Nora mă tulburase mai mult decât îmi spusese vreun psiholog vreodată, fiindcă în vorbele ei era mult adevăr. Fiecare cuvânt pe care îl citeam despre Lady de Grey părea să-mi amintească mai mult. Părea că-mi amintesc felul în care Jamie întorcea capul. Era oare ceva inventat, sau era o amintire a lui. Nici luni nu am avut poftă să-mi părăsesc apartamentul. De fapt, nici nu aveam poftă să trăiesc. Nu m-am spălat pe cap și nici nu m-am obosit să mă îmbrac, Am rămas în halatul de baie, mâncând iaurt pahar după pahar (făcându-mi iluzii că este mai sănătos decât înghețata) și m-am uitat la televizor.

Fac aici o paranteză: de ce întotdeauna am de-a face cu femei care spun „*am fost așa de tristă, că m-am dus să alerg cinci mii de metri*”! Nu o spun nimănui, dar eu când sunt tristă, zac în pat, și trei zile mănânc o pulpă de vacă bine friptă, cu o tigaie de cartofi prăjiți, și șase pahare de înghețată. Când sunt tristă, abia am putere să stau în picioare, dar să mai și alerg. Singurul lucru pe care îl pot face este să mestec. Așa că, am mâncat și m-am uitat la televizor, căci în timpul zilei se transmit varietăți americane care mă fascinează așa cum fluierul fascinează cobra. De ce oare fumea se uită cum unii își etalează ura și suferințele, sau ciudățeniile, în fața întregii țări, este un lucru penare nu-l înțeleg. Am văzut surorile care se urăsc, apoi bărbați care doresc să fie femei, apoi un bărbat care se plimba peste tot cu o păpușă de cauciuc de mărime naturală, și le făcea de rușine pe fetele lui (bărbatului nu-i era rușine și expunea toată garderoba păpușii).

La ora optsprezece, când eram gata amețită de cap, am văzut o piesă despre întoarcerea la viața anterioară. Erau oameni care se supuneau hipnozei ca să poată afla ce fuseseră în viețile anterioare. Am stat cu sufletul la gură uitându-mă la piesă până la sfârșit. Aș vrea să pot spune că nu am mâncat nimic în același timp, dar în realitate am mâncat dublu. Mă obseda ce-mi spusese odată Nora:

„l-ai putea avea dacă ai putea să schimbi trecutul”

M-am repezit să-i telefonez Norei înainte de a-mi sfârși ultima linguriță de iaurt cu fructe; am încercat apoi de multe ori până am putut să dau de ea. Îl prinzi mai ușor pe președintele Statelor Unite la telefon, decât pe Nora. Ce probleme or fi având oamenii de au atâta nevoie de un psiholog? Gândul acesta făcea abstracție de cazul meu! Nu mi-au trebuit decât câteva minute când am prins-o, ca să-i explic ce voiam să știu.

-Aș putea să-l văd pe Jamie prin hipnoză? Tăcerea ei m-a enervat și am început să vorbesc în viteză câte o sută de cuvinte pe minut, l-am spus că aveam nevoie să o fac pentru a-mi putea scrie cartea. Aveam nevoie de multe răspunsuri la întrebările mele: de ce a dispărut Lady de Grey? De ce soțul ei a murit în aceeași zi cu ea? De ce nu au avut copii?

Trăncăneam mereu, și pentru mine și pentru ea. Doream să-mi pun într-o ordine logica toate trăsăturile pe care le aflasem în ultimele săptămâni. Nu există viață anterioară, așa că nimeni nu se mai poate întoarce, dar dacă se poate, aș face-o și eu, în scopul documentării științifice. Ei, bineînțeles, poate că romanele de dragoste nu sunt chiar științifice, dar o poveste reușită merită, nu?

-Nu trebuie să faci asta, a spus Nora, în sfârșit.

-Ce? Să fac ce?

-Ești prea nefericită, ca să te întorci. Vă jur că femeia asta mă înnebunește! Am insistat.

-Nu vorbesc de întoarcere, vreau doar să dau târcoale, și să văd... voiam să spun să-l văd pe Jamie. Să-l privesc în ochi, să văd ce se întâmplă când îl privești în ochi pe prietenul de suflet, jumătatea mea. Vreau să văd cum era în epoca edwardiană. Vreau...

-Dacă te duci, s-ar putea să dorești să rămâi acolo. Nimic nu te atrage ca să te întorci în prezent.

-Am un contract pe care trebuie să-l respect și o masă acoperită de facturi pe care trebuie să le achit, am spus eu în glumă. Dar Nora nu râse.

-Nu trebuie să faci asta, promite-mi... este foarte primejdios.

-Dar există posibilitatea ca ea să fie doar o fantomă.

-Fantomile sunt spirite foarte nefericite și nu ai dreptul să le contactezi, a spus ea hotărât. Deși am treizeci și nouă de ani, am început să plâng.

-Dar am văzut un spectacol la televizor, o grămadă de oameni au făcut-o. Este ceva obișnuit. În California...

-Tu nu ești o persoană obișnuită... a spus-o cu puțin umor. Ceea ce ți s-a întâmplat ție în trecut, nu este ceva obișnuit. A oftat încercând să se calmeze și eu m-am bucurat în secret că și pierduse și ea cumpătul.

-Hayden, știu că nu mă crezi când îți vorbesc despre Karma și blesteme, dar ele există. Trebuie să lași natura să-și urmeze cursul.

-Vrei să spui că trebuie să mai aștept trei vieți ca să-l văd pe Jamie? Îmi voi petrece viața de acum, apoi următoarea, și încă una singură, fără el?

Sunt momente când viața unui om nu mai are rost, și așa era acum. Eram ca un copil care cerșește de la mama sa o bomboană. Îl vreau pe Jamie, și îl vreau acum, asta îmi ceream eu ei.

-Vino mâine să stăm de vorbă. Îți voi explica totul mai pe larg. Până atunci odihnește-te, și nu mai mânca! Atunci am scos limba spre telefon, și am închis. Ar trebui să existe reguli care să stabilească domeniul de cercetare al psihologilor, să se poată amesteca în anumite acțiuni ale celorlalți, dar tendințele alimentare să le

fie interzise. Nu mă simțeam cu nimic mai bine după ce vorbisem cu ea, păstrând și obiceiurile proaste. Totuși, am recunoscut că avea dreptate cu mâncarea. M-am hotărât să-mi fac o salată. Am luat cel mai mare castron pe care-l am și apoi am golit frigiderul, punându-mi în salată pește chinezesc cu multe calorii și salată, ca pentru o pereche de iepuri. Nucșoară, crutoane de pâine și am turnat deasupra o jumătate de sticlă de sos cu condimente.

În timp ce mă îndopam și mă întorceam la televizor, m-am gândit că dacă nu fac ceva ca să-mi schimb dispoziția, voi avea probleme cu greutatea în viitor.

Cred că totul ar fi fost în ordine, adică aș fi ascultat-o pe Nora dacă nu s-ar fi întâmplat două lucruri. Primul a fost că m-am împiedicat de o carte, iar al doilea, a fost telefonul lui Milly. Vă asigur că dacă sunteți lângă mine, este imposibil să nu vă împiedicați de o carte. Am mii de cărți în realitate. Sunt peste tot: pe rafturi, pe mese, pe podele, sub mese, peste tot. Majoritatea cunoscuților se sperie de grămezile de cărți răspândite în jurul meu. Cu excepția Dariei. Când vine în vizită trebuie să le adun, căci altfel își petrece timpul răscolind prin cărțile mele și nu mi mai dă nici o atenție. Așa că m-am împiedicat de o carte care se agățase de halatul meu, ceea ce nu era nimic neobișnuit. Dar când am luat-o, am văzut că era o carte pe care o cumpărasem cu ani în urmă, într-un oraș din Wales, care ca să atragă turiștii purta titlul Cele mai multe librării din lume. Cred că un titlu ca acesta ar atrage turiști și în America.

Cartea era un exemplar din 1898, având ca subiect aristocrația de Debrett. Nu am găsit prea multe detalii despre soțul lui Lady de Grey sau a familie sale, asta fiindcă nu mai existaseră urmași. Dar în 1898 mai trăia încă. De obicei, Debrett dădea date ce lipseau în alte cărți. Dar ce am găsit în această carte, m-a făcut să mă înăbuș. Acolo, negru pe alb, la pagina 645, era ceva ce m-a izbit, și numai pe mine. Soțul lui Lady de Grey; se numea Adam Tavistock, Lord de Grey.

CAPITOLUL 8

În tot ce se întâmplase după aceea, Milly fusese vinovată. Ea, ca și nouăzeci și nouă la sută din scriitorii de romane de dragoste, locuiește undeva în Texas. Spun undeva, fiindcă viața este prea scurtă ca să înțelegi Texas-ul. Când vreau să merg în Texas pentru întrunirile unor scriitori de romane de dragoste, o chem pe editoarea mea de acolo și îmi trimite un bilet. Iau avionul și aterizez undeva în Texas. Există doar două orașe în acest stat, unul se numește Houston și al doilea Dallas. Unul din ele are o alee acoperită ce se cheamă Galeria, celălalt nu are.

Personal nu sunt sigură unde trăiește Milly. Este în afara orașului care nu are alee, de aceea sunt sigură că o voi întâlni în primul loc. Altfel, aș merge să fac

cumpărături.Nora spusese,că într-o viață anterioară,Milly era și nu era mama mea.Pot s-o cred.Pe pașaport sunt mai în vârstă decât Milly,dar ea este ceea ce Nora numește un suflet băfrân.Trăiește singură și scrie cele mai dulci și mai dragălașe roiViane ce-ți poți imagina.Eroinele ei sunt nobile și bune,trăiesc la fermă și fac plăcinte la bâlciul districtual,spre deosebire de eroinele mele care călăresc armăsari negri și învărtesc săbii.

Am chemat-o pe Milly și am început să-i spun ce se întâmplă în viața mea.Cele două prietene ale mele,Daria și Milly,sunt foarte diferite.Daria are o minte ascuțită și atenția risipită ca a unui copil de trei ani.Ca s-o faci să râdă,trebuie să fii original și să povestești repede și perfect.Orice altceva o plictisește.Daria te ține în alertă.Milly,este mai mult genul „*hai să facem prăjituri și să trăncănim*” Așa că,în seara când am aflat că tovarășul sufletului meu avea numele tuturor bărbaților minunați despre care scrisesem,Milly m-a invitat să o vizitez în orașul texan.După câteva zile,m-am dus acasă la ea.Atunci mi-a spus că invitase la masă câțiva prieteni.Trebuie să mărturisesc că m-am supărat puțin,fiindcă eu doream ca Milly să asculte doar problemele vieții mele și despre cartea mea.

Deși mi-e rușine,trebuie să mărturisesc că bunătatea ei fără margini mă face să fiu egoistă.Dar rușinea nu elimină egoismul.Totuși,m-a înveselit puțin când Milly mi-a spus că invitase un bărbat care reușește întoarceri în timp.

Ai făcut vreodată în viață ceva ce știai că nu este bine,dar nu te-ai putut stăpâni să nu faci?

Nu-i spuseseam prietenei mele toată povestea,de fapt îi spuseseam foarte puțin în zilele când îmi hotărâsem călătoria.Lăsasem deoparte povestea cu Nora.Una era să consulți un psiholog în intimitate și să auzi toate chestiile despre prietenia de suflet,sau că iubirea este tofună cu ura,și alta este să povestești în gura mare la lumina zilei.Scurtasem subiectul și i-am povestit de Jamie,despre documentările mele care scosese la iveală că acesta se numea Tavistock,apoi că am văzut la televizor persoana cu întoarcerile în timp.Dariei i-aș fi putut spune totul,fiindcă ea este mai implicată în spectacol decât în adevăr,dar Milly crede orice i se spune.Acum mă pregăteam să-mi petrec seara cu un hipnotizator și Nora nu era aici să-mi spună să nu fac ceea ce îmi doream atât de mult să fac.Dacă l-aș vedea pe Jamie-vreau să spun Adam-l-aș putea pune la curent...Nu știi cu ce l-aș putea pune la curent,fiindcă nu știam aproape nimic,doar data morții lor; dar știam că îl voi iubi.Dacă l-aș vedea pe Jamie,l-aș iubi și nu l-aș urî cum spunea lumea că-și ura Hortense soțul.

În timp ce așteptam sosirea omului,abia o auzeam pe Milly vorbindu-mi despre contracte și bani,discuția obișnuită a scriitorilor.Mă uitam tot timpul la ușă,

având impresia că aud soneria.Când a sosit,împreună cu trei femei,eram nefiresc de excitată,și mă luptam să stau liniștită la masă.Mi se părea că cina va dura o veșnicie și când ne-am ridicat de la masă îmi venea să țip.Ca să n-o mai lungesc, nu voi mai scrie ce gândesc despre newyorkezi și texani,care deși sunt același popor dar având un accent diferit,se urăsc.

Nora mi-a spus odată că pentru a fi hipnotizat tot ce trebuie să faci este să vrei să te lași.Până când hipnotizatorul să înceapă,eu doream cu disperare să-l văd pe Jamie.Când m-am întins pe canapeaua din salonul lui Milly,bărbatul care purta blugi și cizme de cowboy a spus:

-Este o viață în care vrei să ajungi?

Îi străluceau ochii într-un fel în care îmi dădea de înțeles că știa ceva ce jurase să nu spună,dar nu se putea stăpâni să nu-mi arate că știa.Dulcea,încrezătoarea Milly,plină de intenții bune,are câteodată gura mare.

-Este...am respirat și mi-am făcut curaj...vreau să văd un bărbat.

-Ah...a exclamat el,în modul prostesc al tuturor bărbaților care cred că știu totul.

Toți sunt convinși că tot ceea ce dorește o femeie în viață este un bărbat.

Noi femeile le-am putea dovedi că greșesc,căci hoinărim prin lume și fără ei.Dar este adevărat,că atunci lumea ar fi plină de femei grase și păroase,și cine dorește să privească așa ceva.Mi-am ținut gura închisă,m-am întins pe canapea,și m-am gândit cât de mult doream să-l văd.Doream să-l văd pe Jamie.Doream să-l văd pe adevăratul Tavistock.

În timp ce omul mă legăna spre o altă lume,m-am gândit că vreau să-l văd...să-l văd...să-l văd pe Tally.

CAPITOLUL 9

Era o senzație delicioasă să-mi las trupul în urmă și să plutesc.Am citit mult despre experiențele transceden-tale,de detașarea spiritului de corp,dar nu m-au atras niciodată înainte,dar de data aceasta eram interesată.Dispare neliniștea, durerea,supărarea,este o doar o plutire neconținută.Am simțit o ridicare rapidă și deo-dată o lumină strălucitoare și m-am regăsit într-un dormitor care părea scos din una din cărțile mele; sau poate din unul din visele mele vrăjite.Era mobilat exact după moda englezescă de țară; un pat cu patru stâlpi,acoperit cu ceva verde viu de culoarea mușchiului,pe pereți tapet chinezesc pictat de mână,iar mobila era nouă,imitând mobila stil-era nouă acolo unde mă aflam,dar sigur veche,acum.Am privit în jos fiindcă părea că plutesc într-un colț al camerei și nu aveam trup.Eram un fel de forță spirituală.M-am gândit că trebuie să reflectez la asta cât mai puțin.Să-mi imaginez că este un film.,,Nu ești nebună...te uiți doar

la un film.În cameră erau trei persoane,toate cu spatele întors către mine.Una era o servitoare,într-o rochie neagră drăguță și cu un șorț alb.Tăcută și îndemnatică,ajuta o femeie din fața oglinzii să se îmbrace într-o rochie de dimineață,ceva ce o doamnă îmbracă înainte să schimbe încă cinci rochii,în aceeași zi.

La dreapta mea,o fată în jur de cincisprezece ani,cu părul lung,castaniu,lăsat pe spate,și purtând o rochie drăguță ce părea făcută pentru o fetiță de numai mult de șase ani.Adevărat,era o senzație de prospețime să vezi o adolescentă îmbrăcată astfel,nu în piele și cizme.

Doream să sorb orice vedeam.Mă simțeam ca într-o baie caldă parfumată și storcând un burete ca să gust toată aroma.Dar în timp ce priveam totul ca să-l memorez și să-l utilizez în următoarea mea carte,femeia de la oglindă s-a întors și m-a privit drept.Nu credeam că mă poate vedea,fiindcă nici eu nu mă vedeam,dar precis a simțit ceva.Când am văzut-o cum mă privește,mi s-a oprit respirația.Îți poți imagina cum te-ai privi pe tine însuți în altă vreme.Nu ai fi uimit de curiozitate?

Așa eram.

În cărțile pe care le-am citit despre Cercul Marlborough,se spunea că Lady de Grey era o mare frumusețe.Asta însemna că era comparată cu celelalte femei din societate.Dar ce să spunem,dacă în epoca edwardiană ar fi existat o vânzătoare, care frumoasă fiind,ar fi făcut carieră ca manechin sau star de cinema?

În general eram dezamăgită de cum arătam.Și când eram copil am fost nemulțumită de fizicul meu.Sunt o blondă,aproape incoloră,și spre disperarea mamei am început să mă fardez de la doisprezece ani.Foarte puțin la început,dar din ce în ce mai mult,până când am ajuns să mă simt în pielea goală dacă nu aveam trei straturi de vopsea în jurul ochilor,sprâncene înnegrite și cantități imense de rimei.Acum vedeam că aveam genele vopsite și puțin roșu pe buze,dar mie încă mi se părea că figura este prea palidă.Cindy Crawford nu-și face probleme!Dar,nu era treaba mea! Eu nu eram decât un observator și nimic mai mult.Am auzit-o pe fată spunând:

-Catherine,cum te simți?

-Da...a șoptit femeia,care probabil eram eu,dar a continuat să privească spre mine,și am știut că simțea puternic prezența mea.

Unde o fi Jamie? mă întrebam eu,fiindcă era singurul pe care doream să-l văd.

Totul era în ordine văzându-mă,dar acum aș fi dorit să plece din cameră,și să-l pot vedea.Dar nimeni nu părea că ar avea intenția să plece.Servitoarea o privea pe Catherine,cred că o chema Hortense,și schimba priviri cu fata,iar Catherine mă privea pe mine care eram nevăzută.Apoi,deodată,au început să se întâmple

alte lucruri. Auzeam glasul mai multor persoane vorbind în același timp. În primul rând îl auzeam pe hipnotizatorul texan chemându-mă să revin.

-Este în stare foarte profundă. L-am auzit strigându-mă: Hayden, Hayden? Mă auzi? Milly, de ce nu o chemi înapoi?

Am auzit-o pe Milly cu glasul ei dulce rugându-mă să mă întorc, dar se mai simțea ceva în vocea ei, care mă îndemna să fac ce mă poate face fericită. Dacă m-ar fi chemat Daria, aș fi fost înapoi în Texas într-o clipă. Daria mi-ar fi spus: „*Arată-mi paginile scrise!*” Și dacă n-ar fi mers așa, mi-ar fi zis: „*Hayden, ce părere ai de un nou contract?*” Și atunci sigur aș fi venit înapoi!

În schimb, auzind-o pe Milly, nu aveam nici o grabă să mă întorc. Eu venisem să-l văd pe Jamie și eram sigură că-l voi vedea.

În timp ce-i auzeam pe Milly și pe texan, am simțit ceva ciudat atrăgându-mă spre femeia blondă care mă privea. Am simțit că femeia mă ruga s-o ajut. Părea că-mi spune, că are nevoie de mine. Și mai era ceva, mi-au trebuit câteva clipe să-mi dau seama de emoția pe care o simțeam-se temea de ceva, sau de cineva.

Nu, asta nu, m-am gândit eu. Nu vreau să fiu cineva care are nevoie de ajutor, și care se teme. Este o combinație la care nu rezist. Oricât aș încerca să dau impresia că sunt puternică și rezistentă, sunt o fraieră în fața profitorilor.

Câți autori noi, speriați, nu am luat sub aripa mea ocrotitoare, care apoi mi-au întors spatele când au ajuns să-și impună condițiile privind banii și publicitatea din partea editorilor? Daria a fost foarte supărată pe mine când am ajutat unul dintre autorii ei, așa că o fac și acum, dar numai cu autorii altor edituri, iar iubitul meu editor William Warner se bucură grozav!

Oricum, simțeam că această femeie avea nevoie de mine, așa că mi-am permis să o ajut. La urma urmei, nu ar fi minunat pentru cărțile mele, și chiar pentru mine, să văd ce se petrece în capul unei femei din epoca edwardiană?

M-am lăsat dusă, și ea m-a tras, iar vocea lui Milly se auzea din ce în ce mai slab. Și atunci, s-a întâmpat! Mai exact, mintea mea s-a contopit cu a ei și în câteva clipe m-am simțit în rai! Mă întreb dacă așa simte Nora, în timp ce încercam să cunosc gândurile femeii, și am simțit tot ce se petrece în mintea ei. Se gândea cum să se îmbrace, cum să se comporte, la nume și ranguri, informații care nu înseamnă nimic în ziua de astăzi. Erau propriile ei gânduri, ceea ce m-a făcut să zâmbesc sigură de mine. Dar din nou teama a revenit. Femeii îi era frică de ceva, dar eu nu știam. Mă gândeam sincer să-i părăsesc mintea. Dar o clipă eram eu însămi, deși eram în capul altei femei-dacă se poate imagina așa ceva, și în următoarea clipă, ea se retrăgea. Era încă prezentă, puteam s-o simt, dar apoi luam eu întâietatea. Era ca și căpitanul unei corăbii care îl lăsa pe secund să conducă el

vasul.,,Nu!” îmi spuneam prin gura femeii,ca apoi să închid ochii dorindu-mi din tot sufletul să scap de ea.

În gând am strigat-o pe Milly,dar nu era aici.Nu mai știam cum aş putea să scap,aşa cum intrasem la început.Un lucru era sigur,eram în încurcătură.

Când am deschis ochii,şedeam în faţa oglinzii,îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii atât de împodobită cu volane,ca un tort făcut de cofetari beţi care se duelaseră.În clipa aceea am ştiut de ce murise Lady de Grey.Mă durea burta atât de puternic încât nu puteam respira.Mi-am dat ochii peste cap mi-am pus mâna pe stomac şi mi s-au tăiat picioarele.

-Doamnă! am auzit pe cineva ţipând,şi am văzut negru în faţa ochilor.

M-am trezit punându-mi-se sub nas o sticlă cu ceva ce mirosea puternic,ce nu puteau fi decât săruri.Acum,mă gândeam eu,dacă aş fi o eroină adevărată,aş sări în sus şi aş face o expunere a progreselor medicinei moderne..Ce ar fi făcut un proaspăt absolvent de medicină din 1994 ca să reanimeze o doamnă care leşinase din cauza corsetului care o strângea? O biopsie...sau cam aşa ceva?

În orice caz,m-am trezit,dar din cauză că jumătate din corpul meu era strâns şi îmi scotea în evidenţă talia pe care şi o furnică mi-ar fi invidiat-o nu puteam să sar în sus şi desfîd pe oricine care susţine că ar putea s-o facă.De fapt era plăcut să am în jurul meu cele două femei şi un bărbat bătrânel cu părul cărunt aplecat asupra mea.Locuind singură,când sunt bolnavă,singurul ajutor pe care îl primesc este din partea băiatului care este comisionar la băcănia din cartier,care îmi aduce o pungă cu portocale.Aşa că pentru mine,a fost o plăcere să văd atâta atenţie.

-Şi acum,a spus bărbatul cu un ton ce nu poate fi decât al unui doctor,cred că te vei simţi mai bine.Vă place vouă femeilor să vă strângeţi,ca să păreţi mai suple.

-Data viitoare,ai grijă,n-o strânge prea tare,a spus el întorcându-se spre servitoare,ca să poată respira.

-Da,domnule...a şoptit fata,dar se vedea că o spune doar ca să nu-l contrazică.

-Şi când te gândeşti că pe vremuri,bărbaţii credeau că sunt ascultaţi de femei!

-Te simţi bine? m-a întrebat fata din cealaltă parte,aplecându-se peste mine, strângându-mă de mână şi privindu-mă cu grijă ca şi când aş fi fost pe moarte.

-Puţin ameţită...am încercat să spun,şi apoi am încercat să mă ridic,şezând pe canapeaua îmbrăcată în brocard.

-Cred că ai să te simţi foarte bine,mi-a spus doctorul bătându-mă pe mână,ca şi când aş fi avut patru ani.Poate că ai un motiv să leşini,a spus el făcând cu ochiul în cunoştinţă de cauză.Nu cred că se gândea el la o călătorie în timp,aşa că i-am zâmbit,sperând că era cel mai nimerit zâmbet al unei doamne.Ultimul lucru pe

care aş fi vrut să-l ştiu,era modul cum se făcea pe vremea aceea examenul ginecologic.Cred că a fost satisfăcut de zâmbetul meu,fiindcă s-a ridicat,şi-a strâns trusa medicală purtând monograma lui şi apoi mi-a dat sfaturi obligatorii privind odihna şi alimentaţia,înainte să plece.Exact ca şi doctorul meu,cu deosebire că el mă mai cheamă şi la cabinetul lui,ca să mă coste mai mult!

În tot acest timp,servitoarea încerca să pară că face treabă,agitându-se cu hainele din garderobă,aranjând periile cu mâner de argint de pe toaletă,dar îmi dădeam seama că murea de curiozitate să afle de ce am leşinat.Asta arăta că Lady de Grey nu leşina prea des.Pentru mine,asta însemna că era destul de zdravănă şi nu învăţase cum trebuie să respire strânsă într-o menghină metalică.Am încercat din nou să mă ridic,dar era greu,căci chestia aia de sub rochie mă încercuia de sub sâni până la coapse,şi era flexibilă ca un costum de scafandru de pe vremea lui Jules Verne!

-Lasă-ne singure,i-a spus fata servitoarei pe un ton autoritar.Imediat,eram singură în cameră,cu fata care mă privea intens.Ei haide,ce te faci acum? m-am gândit eu.

-Ce s-a întâmplat,pari schimbată? m-a întrebat.

-Serios? am întrebat-o şi eu întinzându-mă şi în-chizând ochii ca să nu se poată uita în ei.Îmi trebuia doar timp ca să mă descurc.Pe furiş,încercam să privesc prin camera elegantă.În toată camera erau bibelouri din argint bine lustruite.Într-un colţ special,obiecte lucrate de Faberg,printre care şi maimuţa verde de jad a cărei fotografie o văzusem în carte.O clipă mi-am amintit de dormitorul meu din New York,de toaleta mea plină de pudră şi cataloagele căzând din dulap,cu o cutie plină de haine într-un colţ,pe care intenţionam să o trimit surorii mele.

-Catherine,te simţi bine? a întrebat fata.M-am întors şi i-am zâmbit cât mai palid.Mai bine să continui să joc teatru.De îndată ce voi începe să vorbesc,va vedea că sunt o impostoare.

-Nu mă simt bine.Pentru prima dată m-am auzit vorbind cu accent englezesc.

Toate cuvintele erau pronunţate puţin afectat.Nu aş vrea să vorbesc despre asta,dar prima dată când am venit la New York,editorul mi-a spus: „*Am văzut un film despre viaţa ta*” Şi cum se numea,l-am întrebat: „*Fiica minerului?*”

Acum pot să spun că eram emoţionată când mă auzeam vorbind ca prinţesa Diana!Fata s-a aşezat pe marginea scaunului şi s-a uitat la mine.

-Dacă mai pui la cale iar vreo poveste de-a ta,de data asta nu te mai ajut.Fratele meu este foarte supărat pe mine.Fără să mă gândesc,am spus:

-Cine este fratele tău? Dar în clipa când am spus-o,am ştiut.Fata asta era cumnata mea,avea şaisprezece ani şi voia cu disperare un bărbat.Strâmbându-se,

mi-a spus:

-Știi că tu îl urăști,eu însă nu.Dacă i-ai da cel puțin o șansă,el...

-O șansă m-am auzit spunând.Fratele tău nu merită mai mult.Am făcut totul ca să avem o căsătorie reușită,dar ce pot face când el refuză să...refuză să...

Ce refuză? M-am gândit și,încercând să fac ordine în gândurile mele,am simțit o durere în tâmples.

-Dar atunci acest cap nu era al meu,era al altcuiva.Înțelege cineva în afară de mine?

-Catherine,ce se întâmplă cu tine? a întrebat fata pierzându-și răbdarea.

Aș fi vrut să inspir adânc,dar cu toate că fusese deschis,corsetul meu nu-mi permitea nici acum să-mi dilat pieptul.

-Nu-mi amintesc.

-Ce nu-ți amintești?

-Nu-mi amintesc ce trebuie să-mi amintesc,am spus zâmbind.

-Una din ghicitorile tale,of,Catherine,nu poți fi serioasă măcar o dată?

La remarcile ei,m-am încruntat.Nu mă așteptam ca și cu o sută de ani în urmă să aud același reproș față de felul meu de acum de a fi și pe care l-am auzit toată viața.Fata s-a ridicat și a început să umble prin cameră.

-Nu știi cât este de serios! Tavey este foarte supărat pe tine de data asta.Vrea să divorțeze de tine,mi-a spus ea întorcându-se spre mine.Când am auzit asta,am știut că femeia din interiorul meu știa că bărbatul ei vrea să divorțeze.Oare de asta îi era frică? De scandal? Hai să fim serioși,credeam că este mai puternică decât mine.De ce?

Luându-și fața în mâini,fata a început să plângă.Deși îmi era greu să mă aplec,m-am întors spre ea.

-Ellen,totul s-a schimbat acum,i-am spus încet,când mi-am reamintit numele ei.Nu vom divorța.Fratele tău...Tavey și cu mine ne vom împăca,și totul va fi minunat.Am încercat să nu par mândră când i-am zâmbit.Ellen nu avea de unde să știe că femeia care îi vorbea nu era o doamnă din era edwardiană,scrobită și răsfățată toată viața,ci una de treizeci și nouă de ani care cunoaște viața.Și apoi, știam mult mai multe decât știa Lady de Grey! Știam că bărbatul acesta, soțul meu,era sufletul înfrățit cu sufletul meu,și cea mai potrivită persoană cu mine de pe fața pământului.Lady de Grey nu a știut asta niciodată.Ellen m-a împins.

-De data asta nu.De data asta ai depășit măsura.Tavey știe acum...despre el.

Auzind asta, am făcut ochi mari și am încercat să înțeleg gândul lui Lady de Grey care zăcea în mintea mea, ca să înțeleg ce făcuse, dar nu puteam scoate nimic de la ea.

-Totul se va aranja, i-am spus eu, încercând s-o liniștesc.

-Trebuie să se rezolve! Mi-ai promis. În clipa aceea, am știut că-i jurasem să-i găsesc un bărbat.

-Îmi voi ține promisiunea! Dumnezeu știe cum, m-am gândit eu. Să-i cumpăr unul? Să dau trei ouă Faberge pentru un soț?

-Știi că Tavey nu suferă căsătoria. El spune că îmi va fi mai bine nemăritată. Dar eu trebuie să mă mărit! Când am auzit asta, i-am luat mâna.

-Ești cumva în încurcătură? Ai pățit-o? am întrebat-o încet. Era înspăimântată.

-Vrei să spui că sunt însărcinată? Știi că sunt nemăritată, cum aș putea avea un copil?

Nu mi-a venit să râd. Nu-mi puteam permite să râd de inocența ei. Când eram copil, credeam că dacă te duci la farmacia domnului Lloyd duminică dimineața, făceai un copil. Privind acum în urmă, înțeleg. În fiecare duminică dimineața venind de la biserică, mama îi spune tatei: „*George, dacă fata mai mare din familia Bales nu încetează să meargă duminică dimineața la farmacie în loc*

să vină la biserică, sigur că a intrat în bucluc.” Într-o bună zi, a izbucnit scandalul; fata era însărcinată, dar nemăritată. Făcând o socoteală, am înțeles că a da de bucluc înseamnă să ai un copil fără a avea bărbat; și asta se întâmplă când te duceai duminică dimineața la farmacia domnului Lloyd. Dar a venit o zi când după biserică, mama s-a oprit la farmacie și m-a rugat să-i ridic medicamentul prescris. Eram paralizată de teamă! Dar la sfârșit, teama de mama mea a învins teama de cele ce se întâmplau la farmacia domnului Lloyd duminică dimineața.

Așa că acum, nu puteam râde de Ellen, dar ea a simțit că nu este ceva în regulă cu mine. M-a strâns de braț cu o putere extraordinară pentru vârsta ei. Dar mi-am amintit că fetele de familie din vremea ei își petreceau mare parte din viață, practicând călăria. Poate că de aceea avea putere? M-a privit în ochi.

-Dacă mă trădezi, te voi...te voi...nu știu ce-ți voi face, dar să nu cumva să-ți calci promisiunea! La aceste cuvinte, am simțit fiori de spaimă. Poate că Lady de Grey care îmi dedubla personalitatea era mai lașă decât mine. Iar eu mi-am reamintit că Lady de Grey dispăruse de pe fața pământului ca și rămășițele ei pământești.

Cineva o urmărea. Poate chiar cumnata ei care se temea că nu-și va ține făgăduiala. Eu nu mă puteam gândi decât la dorința de a-l vedea pe Jamie. Aveam

nevoie să-i spun că-l iubesc,că nu îl uram și că eram legați unul de altul.Voiam să-l încălzesc,voiam să...

-Unde este soțul meu? am întrebat-o pe Ellen.Aveam oaspeți?

În capul meu se învârteau Jemmie Churchill și ducesa de Devonshire,sau Consuela Vanderbilt,și chiar regele!Din felul cum a respirat Ellen,am înțeles că nu sunt oaspeți.Părea uimită.Asta sunt eu,întotdeauna trebuie să uimesc pe cineva!

-După tot ce s-a întâmplat,nu va veni nimeni.Doream s-o întreb ce s-a întâmplat, dar când i-am văzut privirea am renunțat.Sau poate chiar Catherine m-a oprit.

Am început să mă gândesc că se întâmplase ceva cu Ellen.De ce trebuia să-i gădesc eu un bărbat? Asta nu era de fapt,treaba fratelui ei? Dar din tot ce citisem despre Lady de Grey,ea ar fi putut să-i aleagă un bărbat bun la pat deoarece se părea că ea îi încercase pe toți!Mi-am dus mâna la frunte,ca să par că trag să mor.

-Îmi pare foarte rău,Ellen,dar se pare că am început să uit în ultimul timp.Știi cât s-a supărat Tavey pe mine.Dacă-mi spui unde este,îi voi vorbi despre bărbatul tău.Ellen m-a privit bănuitoare.

-Este acolo unde trebuie să fie de obicei la Ora asta.Știi tu unde este!

-Da,bineînțeles că știu.Mă voi duce să-l văd.

Cu,un mare efort,-m-am ridicat de pe canapea și m-am îndreptat spre ușă.Dar privirea de groază a lui Ellen m-a oprit.

-Nu ai de gând să te duci îmbrăcată așa,mi-a spus ea.

-Unde îmi era capul,am spus-o cât mai normal puteam.Unde sunt blugii și puloverul? Ellen nu a râs,de fapt nu-i prea venea să râdă.

-O voi chema pe camerista ta,a spus ea în timp ce ieșea din cameră,și eu eram bucuroasă fiindcă nu știam cum o chema.Camerista a venit și,fără să mă întrebe cu ce mă îmbrac,a început să mă dezbrace și să mă îmbrace fără să schimbăm o vorbă.Mă voi obișnui cu asta,m-am gândit eu,în timp ce întindeam brațele lăsând-o să-mi pună o rochie adorabilă de bumbac,verde pal.

Scutită de efortul de a mă îmbrăca,am avut timp să mă gândesc la obiectivul pe care mi-l propusesem în gând.Nu știam cât timp voi putea fi acolo.De fapt,nici nu puteam fi acolo,nu făceam decât să mă întrupez temporar în trupul acelei femei.În orice clipă puteam fi readusă la realitate de hipnotizatorul lui Milly.

Ceea ce aveam nevoie să fac era să iau contact cu sufletul de care eram legată,să anulez secole de ură și apoi să mă întroc acasă și să-l gădesc pe adevăratul Jamie.Dacă nu făceam isprava asta,eram sortită să-mi petrec viața singură,și încă două vieți până îl voi găsi pe Jamie.

După ce am fost gata îmbrăcată, am pornit să caut baia, sperând că aceasta nu era o casă din acelea unde oala de noapte stătea sub pat, dar am găsit o cameră mică frumoasă, cu o toaletă modernă, cu apă curentă, și apoi mi-am petrecut câteva minute încercând să-mi pun rochia așa cum trebuie, ceea ce nu a fost prea ușor ținând seama de toate jupele pe care le aveam.

Așa a trecut destul timp înainte să o pornesc și nu mă mai gândeam decât la mâncare; îmi era foame. Cum în Anglia locuisem la pensiuni, știam că masa se servește la ore fixe pe care dacă nu le respectai, mureai de foame.

O oră întreagă m-am plimbat prin casă. Era imensă și întortocheată și plină de bogății de necrezut. Pe pereți atârnav tablouri de Renoir, Rubens, Gainsborough, și o grămadă de John Singer Sargent. Covoarele erau exact de dimensiunea camerelor, fuseseră fără îndoială aduse direct din India. Fiecare mobilă era un obiect de artă. Ceea ce îmi plăcea era faptul că totul era de epocă dar se utiliza, deci nu era un muzeu. Invitațiile fuseseră înrămate într-un cadru din secolul al cincisprezecelea. Lângă tapiserii în brocard nou, se afla un scaun din piele ruptă. Peste tot, încălțăminte, haine și bastoane, erau aruncate în dezordine încât nici șase decoratori nu ar fi putut imita interiorul. Așa ceva vrea să realizeze Ralph Lauren, m-am gândit eu, dar nu reușește. Când am ieșit din casă să văd grădina, eram moartă de foame fiindcă nu mâncasem de câteva ore, iar corsetul îmi oprea circulația. Nu era de mirare că femeile din epoca edwardiană nu participau la curse de maraton, m-am gândit eu când am început să mă plimb încet prin grădini. Erau minunate când le priveai; erau atât de puse la punct încât aveai impresia că așa crescuseră. În casă am observat servitori, dar dispăreau imediat ce mă vedeau, în grădină, însă, era altfel. Aici erau câțiva bărbați cu roabe și foarfeci de tăiat enorme. Purtau pantaloni groși și aveau mânecile cămășilor suflectate, lăsând să se vadă brațele puternice.

Mie îmi plac muncitorii. Asta îmi dovedește originea și știu că acum de când scriu și sunt considerată o intelectuală (cu excepția criticilor) ar trebui să-mi placă bărbații îmbrăcați în costume. Dar ori sunt nebună, ori am prea multă fantezie, mă gândesc că dacă aș fi pe o insulă pustie, aș prefera să fiu cu un zidar decât cu cel mai bun avocat. Mie îmi plac bărbații care știu să fie folositori.

Apoi mai este ceva... îmi plac mușchii! Nu acei mușchi ca niște sfori subțiri ai alergătorilor, sau acei hipertrofiați de gimnastică. Îmi place bărbatul cu brațe vânjoase, care dovedește că și le-a folosit muncind. Când văd un bărbat bătând un cui dintr-o singură lovitură, mi se taie picioarele. Un bărbat cu torsul gol, cărând pe umăr un sac de cincizeci de kilograme de ciment, urcând pe o scară, mă umple de dorință încât ameteșc!

În casă, servitorii se purtaseră cu mine ca și când aș fi avut o boală contagioasă, dar după felul cum acești bărbați puternici din grădină îmi zâmbeau și-și scuturau părul cârlionțat când treceam pe lângă ei, mi-au arătat de unde provenea proasta reputație a doamnei de Grey. Sper că nu a avut, și nici eu, o aventură cu un grădinar. Daria ar fi fost foarte dezamăgită de mine. Oricine știe că eroul trebuie să fie nobil. Dacă toți nobilii din romanele de dragoste ar fi trăit până azi, toți am avea titluri de noblețe. Barbara Cartland, singură, ar putea popula o țară mică cu toți ducii din cărțile ei. Dar nu-mi puteam lua ochii de la bărbații care își vedeau de treabă în grădină. Nici unul nu era frumos, dar unii din ei își purtau frumos hainele aspre de pe ei. Plimbându-mă, am început să mă bucur că arătam așa de subțirică. Și Lady de Grey avea un bust frumos. Era ea puțin cam slăbănoagă, ceea ce nu e de mirare fiindcă nu părea că mănâncă bine, dar fizicește arăta destul de bine. Speram că aceste gânduri o vor scoate la iveală, încât să mai aflu ceva despre viața ei, dar rămânea tot ascunsă, mică, și o simțeam moartă de frică. Grădina era neasemuit de frumoasă, zeci de metri de plante care toate erau înflorite. Am umblat în lungul straturilor, între grămezi de flori, în poieni liniștite, pe lângă bazine pline de nuferi. Peste tot statui, gard viu, copaci și boschete. Mergând, am început să mă gândesc la ce povești aș vrea să scriu, plasate în această grădină.

O eroină nobilă dar săracă, care se mărită cu un bătrân ca să-și salveze familia ingrată și săracă, apoi, aici în grădină întâlnește un bărbat frumos, dar nu se pot căsători din cauza că... Mi-am întrerupt gândurile, fiindcă venea spre mine cel mai minunat bărbat pe care l-am văzut vreodată. Nu tipul americanului cu pomeții scofâlciți, ci unul cu aspectul pasiunii stăpânite. Privindu-l, era ca și atunci când stai la baza unui vulcan activ; știi că ar putea erupe, dar te întrebi dacă o va face în acel moment. Urcând pe pantă, cu cât pericolul este mai mare, cu atât inima îți bate mai tare. Așa m-am simțit eu în timp ce se apropia de mine. Cu fiecare pas pe care îl făcea, inima mea bătea mai repede. Nu mă văzuse, sau chiar dacă mă zărise, nu-l interesam, căci privea fix la roaba pe care o împingea.

Era oacheș; cu părul negru și lucios nu din cauza soarelui, ci a pigmentului său natural, cu gene negre, dese. Avea maxilare puternice, bărbie ascuțită acoperită de favoriți negri. De sub haine îi apăreau mușchii în mișcare, ceea ce m-a înfierbântat! Ca de obicei, cu gândul permanent la afaceri, mi-am zis: „*Asta este bărbatul care va apărea pe coperta viitoarei mele cărți*” De fapt, m-am gândit la coperta vieții mele! Pășind spre el, am auzit-o pe doamna de Grey din mine șoptind „nu, nu” Poate că pentru o lady, grădinarii erau inaccesibili, dar eu fac parte dintr-un secol și o țară mai democratică.

-Bună,i-am spus eu zâmbindu-i drăgălaș.A trecut pe lângă mine,fără să-mi arunce o privire.Oare grădinarii de pe vremuri nu erau bucuroși să le vorbească o doamnă a castelului?

-Bună,am spus din nou,de data asta mai tare.În lăuntru meu,Catherine își ieșise din minți.,,Nu!” țipa ea,și am înțeles că de acest om se temea.Dispăruse,poate fusese omorâtă,oare să fie acest bărbat asasinul?

Am făcut totul ca să-mi ascund interesul,și am întors spatele să privesc grădina. La urma urmei,am și eu mândria mea...Dacă nu-l interesasem eu,nici nu-mi mai păsa de el!

-Au! am țipat,simțind o durere ascuțită în spatele picioarelor,și m-am întors. L-am văzut din spate,împingând roaba cu mușchii încordați,și îndepărtându-se de mine.Avea o cămașă murdară,o curea lata de piele,și pantaloni groși de lână.Din spate arăta ca Laurence Olivier când avea treizeci de ani,și îl interpreta pe Heathcliff.Când trecuse pe lângă mine mă lovide în pulpe cu roaba, murdărindu-mi rochia frumoasă și scumpă.Să nu credeți că sunt proastă,dar gândesc,că atunci când o persoană te lovește trebuie să-și ceară scuze,dar bărbatul acesta continua să meargă.Când s-a oprit la câteva sute de metri de mine,m-am dus spre el.

-Scuză-mă,dar știi că m-ai lovit cu roaba?

Eram foarte politicoasă,dar el nici nu m-a privit,și a apucat mânerul roabei. M-am aplecat peste roabă apropiindu-mă de obrazul lui,cu toate că-mi bătea inima.Nu avea dreptul să mă lovească,doar fiindcă era frumos.Poate că era surd. În orice caz,eram gata să-l iert.

-Scuză-mă...am spus mai tare.Nu a răspuns nimic,nu s-a uitat la mine și nu a reacționat la glasul meu.Fiind foarte aproape,mi-am dat seama că nu era englez sută la sută.Am bănuir că este de prin părțile Mediteranei,fiindcă avea pielea și ochii închiși la culoare și părul negru.Poate că nu vorbea englezește!

-Scuză-mă,dar dumneata...fiindcă continua să nu se uite la mine,am spus: ...la dracu"! și m-am întors să plec.Ce-mi pasă mie dacă vorbește sau nu englezește? Aveam ceva mai important de făcut,decât să mă enervez cu un grădinar.Dar cum m-am îndepărtat puțin,atunci...nici acum nu-mi vine a crede,a răsturnat conținutul roabei pe picioarele mele.Pe picioarele mele,pe poala rochiei mele,drept în față.Am rămas pironită pe loc,privind la nenorocirea de pe mine. Fără să pun la îndoială,că roaba era plină de bălegar.Ce altceva? Dar nu era bălegar bun,american,pe care îl cumperi de la prăvălie în pungi de plastic. Bălegarul acesta nu fusese tratat ca să omoare insectele,și ca să-i scoată mirosul.

Ăsta venea direct din grajd,făcut grămadă,și pregătit ca să fermenteze câțiva ani.Acum fermenta pe mine!

-Privește ce mi-ai făcut,uită-te la rochia mea...am încercat eu să-i spun.

Omul stătea nemișcat și mă privea.Se vedea că nu este surd,și chiar dacă nu știa englezește,bălegar este tot bălegar în orice limbă.Ochii negri îi străluceau și avea umbra unui surâs pe buze.O făcuse intenționat! O știam eu,tot așa cum știam...Ei bine,să nu intrăm în amănunte,căci mai târziu nu am mai fost sigură de nimic.

Să intri în contact prin ură...mi-a venit în gând.O fi vreun străin,cu ceafa roșie,care abia a coborât de pe corabie,și nu știe că sunt stăpâna casei și trebuie să fie respectuos.După privire,s-ar putea să vină dintr-o țară unde bărbații consideră,că orice femeie care nu este din haremul lor,poate fi insultată.Oricare ar fi fost originea lui,părea să gândească,că fizicul lui îi poate îngădui orice.

Cum rămăsese pe loc,privindu-mă fără să spună nimic,am decis să nu mă mai țin de maniere.Am uitat că eram în Anglia sub regele Edward,că mă numesc doamna nu mai știu cum,și altele.După ce m-am asigurat că.nu este nimeni care să,mă audă,mi-am dat drumul și i-am spus ce gândesc despre el.Am folosit limbajul pe care îl aud la televiziune în comedii,și care nu se aude nicăieri în alte părți.După schimbarea privirii ochilor lui,eram sigură că știe englezește,dar nu cred că știa toate cuvintele pe care le-am folosit.Puteam să jur,că nici o altă femeie nu-i spusese altceva decât da.După ce i-am spus tot ce cred despre el și apucăturile lui,despre strămoșii lui,am încheiat cu o scurtă lecție de democrație.

-Acum ești în Anglia și această țară este aproape la fel de liberă ca și America.

Nu te poți purta cu o femeie așa cum vrei!Chiar și mie mi se părea că tot ce spune sunt vorbe goale,dar simțeam că nu mai pot de foame și de oboseală.

Ca să fiu sinceră,îmi venea să plâng.Îmi era foame,și eram singură,nu numai într-o țară străină,dar și într-un timp de care eram străină,și doream să merg acasă.Unde era Jamie? Unde era frumosul meu Jamie pe care îl descriesem în cărți,și pe care îl iubeam de secole? De ce nu era aici să mă salveze?

Toți eroii cărților mele,erau totdeauna la datorie să-și salveze eroinele la nevoie. Spre ciuda mea îngrozitoare,simțeam înțepătura lacrimilor.Mirosul de bălegar se ridica în jurul meu,și bărbatul acesta îngrozitor mă privea tăcut.Într-o secundă,lacrimile îmi vor curge pe obraz.

-Îi voi spune bărbatului meu despre dumneata,am șoptit ca un copil.

Mi-am ridicat bărbia și am plecat.Dar,abia făcusem doi pași,și vocea lui m-a oprit.

-Eu sunt soțul dumitale,doamnă.Pentru a doua oară în acea zi,am leșinat.

CAPITOLUL 10

Ce s-a întâmplat apoi...Nici nu vreau să-mi amintesc.Omul acela oribil și tăcut, care a spus că este soțul meu,m-a luat pe umăr,și m-a dus sus pe scări.Nu încetam să-mi amintesc de Rhett,care a dus-o în brațe pe Scarlett și apoi a făcut dragoste cu ea.Eram gata s-o fac.Deși arăta ca un urmaș al omului de Neanderthal,era foarte sexy.Mai era și bărbatul meu,și gândeam că este Jamie. Dar,m-a azvârlit pat și a ieșit din cameră încuind ușa în urma lui și după câteva clipe și-a făcut apariția din nou doctorul cărunt și în felul acesta am văzut cum se făcea un consult ginecologic în epoca edwardiană.În loc să ciocnesc un pahar de vin cu regele,mi s-a făcut un test Papanicolau.

Trebuie să recunosc că totul s-a făcut acoperit și cu toată politețea pe care poți s-o respecti când faci așa ceva.Eu știam care era problema.Faptul că leșinasem de două ori constituia presupunerea că Lady de Grey era însărcinată.Acum mi-am dat seama de ce dispăruse.Nu cred că cu bărbatul negricios și dușmănos să fi lenevit în pat,așa că dacă era însărcinată,Catherine se culcase cu alt bărbat. Când,în timp ce mă examina doctorul m-a privit uimit,am înțeles că așa era.Fără îndoială,toată lumea știa că Lady de Grey era pe punctul de a divorța și era însărcinată cu alt bărbat! Sunt sigură că m-am înroșit jenată,dar doctorul nu a mai spus nimic în timp ce își închidea trusa și apoi a plecat.Servitoarea a venit și mi-a scos corsetul (mulțumescu-ți ție,Doamne) și m-a îmbrăcat într-un halat larg.Mi-a periat apoi părul pe spate și m-a lăsat în așteptare,desigur pentru el.Ce aș fi putut spune unui bărbat care a aflat că nevasta lui care nu se mai culcase de cine știe cât timp cu el,era însărcinată?

Când s-a întors în camera mea,mi-e rușine să o spun,eram foarte nervoasă.Nu-mi place promiscuitatea.Și în cărțile mele,și în viață,nu admit decât un singur bărbat.Poate că lecția o învățasem tocmai din ceea ce mi se întâmplase în viața aceea.

-M-ai făcut de râsul întregii Anglii! De ce? m-a întrebat privindu-mă cu ochii lui negri un moment,ca apoi să se întoarcă și să privească pe fereastră.

Trebuie să spun că simțeam emoții ciudate.Totdeauna cred că trebuie să mă stăpânesc față de bărbați.Cu Steven eram sigură că totul era analizat,făceam doar ce-mi convenea mie.Dar acest bărbat mă emoționa; acesta era cuvântul potrivit. Dacă acum aș putea înțelege ce fel de emoție simțeam,aș fi putut să mă calmez.

Am înghițit cu gâtul strâns și i-am spus:

-Înțeleg ce vrei să spui despre toți bărbații...dar eram mereu singură.Tu ești tot timpul în grădină,și..S-a învârtit în loc,și m-a privit cu ochii lui pătrunzători.

-Vreau să spun că nu ai fost, așa cum știi...cu nici un bărbat. Mi-a trebuit timp ca să înțeleg și când am reușit nu-mi venea să cred. A existat doar o cale ca să afle că nu fusesem nici un bărbat.

-Vrei să spui că sunt...virgină? La gândul acesta mi-a venit să râd. O americană la treizeci și nouă de ani, întrupată într-o fecioară de douăzeci și șapte de ani!

-Pentru tine este o glumă? m-a întrebat. L-am privit, și i-am răspuns:

-Într-un fel. Dacă sunt virgină, de ce vrei să divorțezi?

-Cum bine știi, vreau să mă însor cu Fiona. Ce om modern, m-am gândit, mai supărată decât ar fi trebuit să fiu. Trebuie să invit târfa la ceai?

În timp ce mă mistuiam la auzul veștilor, Catherine a vorbit prin gura mea.

-Dar un divorț m-ar compromite. Nici un bărbat nu mă va mai lua de nevastă dacă divorțezi.

-Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să faci toată Anglia să râdă de mine.

-Și cum am reușit? l-am întrebat din ce în ce mai furioasă. Își alesese deja altă nevastă, actuala lui nevastă era virgină, și eu eram cea care primeam pedeapsa!

-Cu scrisorile tale nerușinate! Povestind tuturor că te culcaseși cu toți bărbații din Anglia, începând cu regele. Nu vreau să fiu un încornorat.

-Încornorat! Ești nebun? Nu m-am culcat cu nici un bărbat. Ai auzit ce a spus doctorul, că sunt virgină. Poți să spui tuturor că scrisorile nu erau adevărate.

Spune-le că ai dovada că nu m-am culcat cu nici un bărbat. Ochii lui se înnegriseră mai tare.

-Să spun oamenilor că soția mea este virgină? Soția mea?

Îl auzeam, dar nu eram capabilă să cred ce-mi spunea.

-Vei divorța de mine, vei face să ajung o paria, mă vei distruge...știind că sunt nevinovată? Răspunsul mi l-au dat ochii săi. Da, o va face. În timpul discuției, Catherine se învârtea în jur, manifestând astfel ce nenorocire ar fi pentru ea divorțul. Îi va distruge viața, dar pe el nu-l va afecta, el avea bani și titlu.

Nedreptatea mă înfuria. L-am privit disprețuitoare.

-De ce nu ai făcut-o...de ce am rămas tot virgină? Fiindcă nu poți s-o faci...și nu vrei să o știe cineva, asta este, nu? l-ai spus drăgălașei tale Fiona că ești doar o jumătate de bărbat?

Nu mai provocasem nici unui alt bărbat furia sexuală. Dacă aș fi fost personajul dintr-un roman scris de un autor cu zece ani mai înainte, aș fi ajuns pe pat cu fustele date peste cap, dar am luptat împotriva descrierii violului în romanele de dragoste. Când am scris al doilea roman, editorul (nu era Daria) mi-a spus: „*Mă tem că nu voi putea publica romanul, fiindcă eroul nu o violează pe eroină, și cititorul nu-l va găsi viril*” Cu lacrimi în ochi, i-am răspuns: „*Atunci va trebui să*

caut altă editură, fiindcă după mine, dacă eroul comite un viol, atunci nu mai este erou". Acum pare logic, dar atunci era ceva revoluționar. Editorul a publicat romanul, prevenindu-mă că nu se va vinde. S-a vândut însă foarte bine, iar acum editura aceea publică literatură pornografică.

Dar aici, se întâmplă ceva real și nu puteam să controlez faptele. Mi-am dus mâna la gât și m-am depărtat de el. Privirea lui era aceea a unui ucigaș, și am știut că voia să-mi arate că putea să facă exact ceea ce nu făcuse înainte. Dar mai mult ca sigur nu va face nimic. Era prea cavalier și nu va lovi o femeie, ceva îl oprea să mă violeze. Nu făcea decât să joace teatru. În mine este câteodată un diavol! Un drac roșu cu coadă stă pe umărul meu, îndemnându-mă la lucruri urâte. O simțeam pe biata Catherine virgină, zbatându-se în interiorul meu, îngrozită de acest bărbat, și am simțit toată nedreptatea pe care bărbații o fac femeilor.

M-am ridicat dreaptă, și l-am sfidat.

-Nu poți...nu-i așa? Am continuat ironică. Dacă divorțezi de mine, ce te va ajuta căsătorindu-te cu Fiona? Dacă n-o poți face cu mine, n-o vei putea face nici cu ea. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să spun ceea ce spuseseam. Pe față i s-a întipărit o furie înspăimântătoare. Mă întreb cum stăteau lucrurile în epoca edwardiană în situațiile când bărbații își băteau femeile!?

M-am bucurat că nu a încercat nici o violență. Mi-a întors spatele, dar vedeam că tremura de furie.

-Mergi prea departe, mi-a șoptit el, și de aici am dedus că avea o problemă.

Mass-media americană m-a învățat că suntem păcătoși dacă nu ne preocupăm problema oricărei ființe, așa că nu puteam rămâne indiferentă la problemele lui, chiar dacă era un ticălos. Mi-a fost milă de el. În toate timpurile, impotența a fost o problemă gravă pentru bărbați. M-am apropiat de el.

-Știi...uneori aceste lucruri au o cauză, o cauză fizică, sau psihologică. Poate dacă vorbești despre asta, am putea afla motivul pentru care nu poți și, descoperind cauza, să rezolvăm problema. În orice caz, nu trebuie să te consideri mai puțin bărbat din cauză că nu poți...Râsul lui m-a oprit. Nu-mi place să fiu luată în râs. Și mă enerva în special râsul lui ironic fiind în același timp indulgent.

-Ce copil ești, ce copil nevinovat...mi-a spus. Ironia nu-mi descifra atitudinea lui.

-Nu cred că sunt chiar atât de inocentă cum spui tu...i-am zis începând să mă înfurii din nou. Dacă l-ați fi văzut cum se uita la mine! Arăta ca un desen de pe coperta unui roman...cine poate ști mai bine ca mine? îmbrăcat impecabil (nu-mi place termenul, dar nu am altul), cu o cravată albă ca zăpada, cu umerii lați și ținându-și mâinile elegante cu degete lungi pe șoldurile înguste. Cu capul superb, privea în lungul nasului său aristocratic, la mine. Așa de sigur pe el,

arogant,convins,că el masculul știa totul și prăpădita de mine nu știam nimic.

-Ești așa de nevinovată,Catherine...sau nu?

A spus-o venind spre mine ca un val pe o mare liniștită.Am văzut că are de gând să mă sărute.Voiam să-l privesc,fiindcă o parte din mine purta ecoul fricii lui Catherine.Dar îmi era imposibil să mă mișc,ca și când aș încerca să deplasez o casă și nu reușesc.Înainte să-mi atingă buzele,mi-am amintit ce spusese Nora: „*Dacă l-ai săruta ai simți că-ți pierzi mintea*”.Nu știu ce o întrebam,dar mi-am amintit răspunsul acesta.

Când mi-a atins buzele,nu știu dacă mi-am pierdut mințile,dar nu mai simțisem niciodată ce am simțit acum,cu nici un bărbat.Părea că sărutul nu se oprește t doar la buze și că trupurile noastre se vor contopi.Aș fi vrut să intru în el,să fiu una cu el,dar nu atât fizicește,cât...cât...Dar ce rost are să mai descriu? Tot ce pot spune este că la sărutul lui m-am pierdut.Nu mai eram nici Catherine,nici eu,eram doar o parte din el.

Picioarele nu m-au mai ținut,m-am pierdut și am căzut amândoi pe pat.Mai mult am zburat,fiindcă nu-mi mai simțeam oasele,și el a căzut peste mine,cu gura pe gura mea,și mișcându-și trupul greu peste mine.

În viață am simțit de multe ori dorința.Au fost mulți bărbați care îmi inspirau dorință...să mă culc cu ei,dar asta mă privește numai pe mine.Nu se putea însă compara cu ce simțeam pentru acest bărbat.Am fost copleșită de o dorință cum nu mai simțisem,încât dispărușeră gândurile sau alte senzații.Nu mă interesa decât el și nimic altceva.Doream să-l am,atât de aproape cât se poate concepe și în clipa aceea simțeam că voiam de la el nu numai sex.Îl doream în mine,așa cum și eu doream să fiu în el.Nu există cuvinte care să poată exprima ce simțeam pentru el.Poate simțea și el la fel,fiindcă mă săruta pe gât de-ai fi zis că moare dacă nu o face.Mi-am întins capul în jos și singurul cuvânt pe care îl puteam înțelege era da.Da,tot ce dorește.Da,aș face orice,sau i-aș da tot ce dorește.Da, pentru orice...pentru tot.Avea mâinile pe pieptul meu; mâinile mele erau pe spatele,pe piept ul și în părul lui,oriunde îl puteam atinge.Niciodată în viața mea nu mi-am dorit nimic așa de mult cum îmi doream acest bărbat.Atunci mi-am pus mâna între picioarele lui și nu am simțit nimic.Avea tot ce-i trebuia,dar nimic nu funcționa.Cel puțin nu la atingerea mea.

În momentul acela s-a desprins de mine și și-a pus mâna la ochi ca să nu pot vedea chinul din ei.Trupul meu vibra și m-am simțit părăsită.Poate ar fi trebuit să mă ocup de el,dar eu nu mă puteam gândi decât la mine.

-Din cauza mea? am șoptit.Numai cu mine?

-Da...Cuvântul a venit de undeva din adâncul lui și am știut să suferea mărturisind-o.Mi-am întors capul și l-am privit,și în ciuda celor ce simțisem,nu puteam să cred că nu putea sau că trebuia să ne oprim.Doream să-l ating.Voiam să-l dezbrac cu dinții și să-l ling culoarea de pe el.

-Tavey,l-am strigat,și m-am lipit de el punându-mi buzele pe pieptul lui,unde cămașa era desfăcută.Am simțit sub buze cum îi bate inima,îi simțeam pielea brună și caldă; puteam simți...M-a împins depărtându-mă și apoi m-a privit batjocoritor.

-Nu vezi că nu te vreau? Nu te-am dorit niciodată.Pentru mine ești nedorită.

A mai spus că sunt foarte mândră și la aceste cuvinte mândria mea a fost rănită, dar nu reacționa ca să mă trezească și să mă opresc.Atât de mult îl doream,că tremuram.Trupul îmi era fierbinte ca și când aș fi avut febră și nu avea nici o importanță că îmi spunea lucruri oribile,dacă ar fi întins mâna spre mine aș fi apucat-o.

-Putem încerca,am spus cu vocea plină de dorință și am întins mâna spre el.Poate că putem.S-a ridicat din pat rămânând lângă mine,privindu-mă zâmbind,ridiculizându-mă.

-Catherine,m-am căsătorit cu tine pentru banii tăi și i-am folosit ca să-mi fac acoperișul casei și să pun cai în grajdul meu.Acum aș vrea să am copii și nu voi avea niciodată cu tine.Mâine voi vorbi cu notarul pentru a rupe această căsătorie, care este o farsă.Mi-a aruncat o ultimă privire disprețuitoare.

-Și nu mai încerca așa ceva.Nu va merge.Această purtare te înjosește...

Cu aceasta a ieșit din cameră și a închis ușa în urma lui.

Câteva clipe am fost atât de buimăcită că nu puteam vorbi.Întâlnirea cu el m-a lăsat ca după o boală grea.Mă simțeam slabă și neajutorată,obosită,iar în sinea mea o auzeam pe Lady de Grey strigând,"*Ți-am spus...ți-am spus*"

Poate că mă prevenise și poate că ar fi trebuit s-o ascult,dar simțeam că nu este drept.Nu făcusem nimic rău.Eu,adică Catherine,nu făcusem decât să scriu câteva scrisori pasionate și le scrisesem ca să-i atrag atenția.Era oare tot atât de atrasă de el cât eram și eu? La acest gând,am simțit-o mai slab.Îl iubea foarte,foarte mult,și ceea ce era mai rău,îl iubeam și eu.Eram sigură că dacă s-ar întoarce, m-aș întinde în pat și mi-aș deschide brațele.

-Dar îl și urăsc...am șoptit.Cine nu ar putea urî un bărbat care ruinează viața unei femei divorțând doar pentru că nu putea face dragoste cu ea.Îl uram pentru cuvintele oribile pe care mi le-a spus.

În capul meu răsunau cuvintele Norei-dragoste,ură,este același lucru.

-Îl iubesc și îl urăsc,am spus și am simțit că și Catherine era de aceeași părere.

-Adevărata ură este cealaltă față a monedei iubirii.Ura durează secole,ca și iubirea.Acum,în sfârșit,am înțeles ce spunea și cât aș fi dorit să aflu.

CAPITOLUL 11

Probabil că am adormit și când m-am trezit am știut că plânsesem.Am plâns pentru ce pierdusem și pentru ce nu va putea fi niciodată.De ce rămăsesem singură și nu mă măritasem cu Steven cel bun și sigur.

Foamea m-a făcut să mă ridic și să ies din cameră.Ce s-o fi întâmplat cu servitoarea care aducea mâncarea stăpânei pe tavă? Ce se întâmplase cu fata tăcută dar îndemânică? Din câte știam despre epoca edwardiană,eram sigură că fusese scoasă din program și probabil că nu voi avea ce mânca.

Am început să mă îmbrac în altceva decât halatul cel larg,dar nu puteam să încap în nici o rochie a lui Lady de Grey,fără carcasa de fier pe care fata o strângea pe mijlocul meu,și nu eram așa de perversă să o pun când nu aveam nevoie.Era întuneric în cameră și prin perdelele trase de la ferestre am văzut că este noapte.Când am deschis ușa din sala întunecată,am zărit o femeie cu o lumânare care mi-a apropiat-o atât de mult de obraz încât m-am temut să nu mă ardă.

-Este al meu,a spus ea; nu-l poți avea.Nu-l vei câștiga niciodată.Spunând acestea,s-a întors și a fugit pe sală cu fustele lungi și negre foșnind după ea.

Dacă ar fi fost mai tânără,aș fi crezut că este Fiona cea fericită,dar avea aproape vârsta mamei,cu acea piele ridată din cauza climei din Anglia,care este umedă.În tinerețe trebuie să fi fost foarte drăguță,dar acum obrazul i se schimonosise de ură când m-a văzut.

-Parcă aș trăi o nuvelă de stil gotic,am bombănit eu,dorindu-mi foarte mult să pot pleca acasă.La gândul acesta,Lady de Gray s-a făcut simțită din nou,spunând „*Vreau să merg cu tine*”,ceea ce m-a făcut să râd.

Am pornit să caut mâncare după miros.Într-o sufragerie frumoasă,luminată de lumânări,ședea iubitul meu soț,cu un festin în fața lui și înfulecând pe rupte.

Eh,da...m-am gândit eu,„*suflate înfrățite*” Orice supărare ne trimite la bucătărie!

-Îmi dai voie,l-am întrebat eu și la invitația lui m-am așezat la dreapta lui și mi-am umplut farfuria mai mult decât a lui.Nu a făcut nici un gest,a ridicat doar o sprânceană.

-Vorbește-mi despre scrisori,i-am spus eu cu gura plină.

-Ce ți-aș putea spune eu despre scrisorile tale,a răspuns el dezinteresat.,

-Mi-am pierdut memoria.Eu vin din viitor și spiritul meu s-a întrupat în soția ta,așa că acum sunt altă persoană.Ia-ți spada!

-Ah,Catherine,voi duce dorul poveștilor tale.Nu am avut nici măcar o replică inteligentă.

-Foarte bine,a continuat el,voi intra în jocul tău.Eu nu cred că aveai de gând să le trimiți.Acum înțeleg,și m-a privit de sus în jos (poate că fusesem o surpriză pentru el când a aflat că sunt virgină).De unde ai învățat tu tot ce ai scris despre...despre dragoste.

-Vrei să spui,sex?

Atunci a ridicat din sprânceană.Nu cred că era un cuvânt pe care Catherine l-a spus vreodată,sau,poate nici nu știa ce înseamnă.

-Mă pricep la cercetări foarte bine.Știu să găsesc orice informație de care am nevoie.Deci am scris câteva scrisori fierbinți,către cine?

-La jumătate din bărbații din Anglia,se pare.Câteva din ele au ajuns la biroul de presă.Regele a declarat că nu ne cunoaște.Se teme de scandal.

-Înțeleg.Ai idee cine le-a trimis bărbaților și la biroul de presă?

A ridicat din umeri ca și când nu știa și nici nu-l interesa.

-S-ar putea să le fi scris doar ca să te fac gelos? Vreau să spun că voiam să le vezi tu și nimeni altcineva.Asta ar fi fost ce aș fi pus-o eu pe eroina mea să facă dacă dorea să-i atragă atenția eroului.Dar,bineînțeles,n-am avut nici un erou care să aibă problema acestuia.Toți eroii mei au fost foarte virili și dădeau foarte multă atenție eroinei.

-Nu are importanță de ce le-ai scris și cine le-a trimis.Ce este grav,este că s-a făcut.Pentru mine este obligație de onoare și trebuie să divorțez.

Eu continuam să mănânc.Aș vrea să pot descrie ce simțeam când era prezent.

Consideram,că ce voia să facă era lucrul cel mai josnic și mai necinstit,de care am auzit.Nici unul dintre eroii mei nu ar fi făcut așa ceva.Bineînțeles,cu eroii mei,după câțiva ani de căsătorie,eroina mea ar fi avut trei copii și altul pe drum.

Îl detestam,dar în același timp doream să fiu cu el.Prezența lui îmi completa persoana.Nu fiindcă m-ar fi făcut fericită,departe de așa ceva.Dar lângă el simțeam că-mi găsisem locul.Aici trebuie să fiu.Cum poate să mă respingă?

-Nu te-am iubit decât pe tine,m-am auzit spunând încet.În nici o viață nu am iubit pe altul,decât pe tine.

-Da,știu,a spus el.

-Atunci cum îmi poți face așa ceva? N-am să plâng,nu!

-Nu suntem potriviți unul cu celălalt.Ceva nu este în ordine între noi,a spus el.

-Nu te-ai căsătorit cu mine doar pentru bani?

-Sigur că nu,a spus supărat,ca și când aș fi inventat-o.

-Dar ai spus-o.

-Tu ai spus că te-ai culcat cu toți bărbații din Anglia.Cum ai putut să-mi faci așa ceva,Catherine? Cum ai putut? Ne înțelesesem să divorțăm discret,fiindcă așa era cel mai bine,dar tu a trebuit să scrii scrisorile acelea.Doamne! De ce nu îți ia nimeni condeiul din mână? Nu am mai văzut pe nimeni să mintă ca tine,când pui mâna pe toc.

-Poate că ar trebui să scriu romane.

-Totdeauna ești gata să glumești,nu-i așa? M-am săturat,de data asta ai depășit măsura.Mâine suntem în 6 și eu trebuie să plec la Londra pe ziua de 10.Atunci voi...Atunci m-am dezmeticit.Cum de nu mă gândisem să mă uit într-un calendar să văd data?

-În șase,în ce lună? am întrebat.

-Bineînțeles,iunie.Vrei să știi cumva și anul? m-a întrebat ironic.

-Nu vei pleca la Londra,am spus încet.Pe 8 iunie,vom muri împreună.Cel puțin tu...corpul meu nu va fi regăsit niciodată.M-a privit o clipă,ca apoi să izbucnească în râs dându-și capul pe spate.

-Adevărat,Catherine,îmi vei lipsi tu cu poveștile tale.Le voi simți lipsa.Toți acești ani ai fost amuzantă.Am simțit primul imbold să-l rog să-mi dea ascultare,dar vocea din interiorul meu,vocea lui Lady de Grey,îmi spunea că încercase să facă totul ca s-o asculte,dar el refuzase.Fiindcă scrisesem scrisorile în care spuneam că am făcut sex cu cei mai mulți londonezi,când în realitate eram virgină,nu-l putea convinge că sunt cea mai cinstită persoană.

În timp ce mă gândeam la asta,și-a pus coatele pe masă și m-a privit.

-Foarte bine,spune-mi.Știi că nu rezist niciodată poveștilor tale.

Și i-am spus.I-am spus că sufletele noastre sunt înfrățite și i-am explicat ce însemna asta.I-am spus că sunt un spirit din viitor prins în trupul soției lui și că aveam nevoie să schimb ura și supărarea dintre noi ca să pot trăi și eu fericită în 1994.M-a ascultat răbdător dovedind că este obișnuit să asculte poveștile mele.

Când am terminat,a ridicat din sprâncene.

-Trebuie să recunosc că asta este una din poveștile cele mai bune.Ar trebui să o scrii,poate se vor găsi oameni să o citească.Acum,te rog să mă ierți,trebuie să mă culc.Ah,cine vrea să ne omoare?

-Nu...nu știu.Sora ta își dorește cu disperare un bărbat și mai este și o bătrână îngrozitoare care bântuie pe săli spunând că ești al ei.

-Sora mea o criminală? Cât despre bătrână...a strâns din buze.Ea este Aya,bătrână mea doică,și ea crezi că este o criminală? Nu-i plac minciunile pe care le-ai spus despre mine și nu o poți învinui!

-Trebuie să mă ascuți.Noi trebuie...

-Da? Trebuie ce? Să continuăm să trăim ca soț și soție? Și-a smucit brațul de care îl apucasem. Ai văzut că este imposibil. L-am privit cu ochii plini de furie.

-Da, am văzut că trebuie să suport consecințele impotenței tale.

După felul cum m-a privit, am știut că iar am întrecut măsura. Oare moartea noastră era provocată de crimă, sau era sinucidere? Trebuia să mă omoare și să se sinucidă apoi? Dacă ar fi așa, de ce a dispărut trupul lui Lady de Grey?

Mi-a întors spatele și a ieșit din cameră. Când a plecat, nu mă mai gândeam decât că doream să plec acasă, în apartamentul meu în siguranță, înapoi la lumea pe care o înțelegeam. Cu picioarele grele, am urcat scările și m-am culcat.

Când m-am trezit a doua zi dimineată, nu aveam decât un singur gând: trebuie să revin la perioada în care trăiesc. Nora avusese dreptate și nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. În loc să îndrept lucrurile, le stricasem mai rău. Știința nu a reușit să învingă emoția. Știind că acest om și cu mine ar fi trebuit să fim împreună, nu am rezolvat nimic. Când îmi scriu cărțile, doresc întotdeauna să descriu lucruri care nuse rezolvă așa cum am vrea. În ceea ce mă privește, asta nu mergea și trebuie să ies din încurcătură. Dar cum? Cum mă pot întoarce? Există posibilitatea ca după două zile, când Lady de Grey și soțul ei furios și impotent să fie omorâți, spiritul meu să regină în prezent, dar nu voiam să risc. Eu voiam să mă întorc acum. Am descoperit unde și când se lua micul dejun și am apărut și eu. Acolo l-am cunoscut pe Hubert de Grey, unchiul lui Tavistock, un om drăguț, care mă privea mereu trist.

-Dacă ar exista ceva ce aș putea face ca să previn asta, aș face-o.

Am presupus că se gândea la divorț. Ellen era și ea acolo și am întrebat-o despre el.

-El a aranjat căsătoria voastră. Cum ai putut uita asta, Catherine? Vă iubește pe amândoi. După masă, am plecat imediat în grădină să mă plimb, cum obișnuiesc să fac când am de rezolvat o problemă. Un bătrân pe care îl chema Jack, cu o cocoasă pe umărul drept, mi-a dat un buchetel de flori, și a murmurat:

-Îmi pare rău de tot ce se întâmplă, doamna mea, și apoi a dispărut.

Nora îmi spusese că oamenii își amintesc fapte din viețile anterioare și privind la acești oameni mă treceau fiori. Femeia asta, Aya, mă ura și părea a fi peste tot, uitându-se la mine ca și când ar fi dorit să mă șteargă de pe fața pământului.

Puteam simți cât de mult se temea Catherine de ea. Dacă a existat un spirit nefericit, acesta era această bătrână doică pe care Tavistock o considera nevinovată. Nu mă puteam opri de a gândi că trecuseră multe generații în decursul cărora ura ei pentru mine crescuse. Totuși, în sinea mea aș fi dorit să mă

iubească.Era ridicol.Ceea ce doream în realitate,era să nu-mi mai imaginez caracterele oamenilor și să ajung acasă.

CAPITOLUL 12

Când am citit titlul de pe ziarul pe care tăcutul meu soț îl pusese între noi la micul dejun,am tresărit și aproape să mă înec: titlul scris cu litere mari anunța că *Jamal,cel mai mare hipnotizator din lume,va fi la Bury St.Edmonds pe 6 iunie,la ora opt.Va face o singură demonstrație!*

-Te simți bine,m-a întrebat Ellen,dar soțul meu,dragostea vieților mele,nu a spus nimic.Dacă m-aș fi înecat sufocată,l-aș fi scutit de o groază de cheltuieli,de timp.Aș fi lăsat locul liber Fionei,și m-am gândit că poate ea este ucigașa.

-Mă simt perfect,am răspuns.Primul meu impuls a fost să cer voie să-l văd pe acest hipnotizator,dar m-am hotărât să tac și să găsec o cale să ajung la el.Dacă pentru a ajunge aici am fost hipnotizată,poate pe aceeași cale aș putea scăpa.

Abia am putut sta liniștită în tipul mesei,căci muream de nerăbdare să vorbesc cu Ellen,să o întreb printre altele,unde era Bury St.Edmonds.După câte știu eu,orașul era menționat de Chaucer și asta era departe de epoca lui Edward VII.

O oră mai târziu,îi spuneam lui Ellen în șoaptă ce voiam.M-a privit ciudat.

-Dar tu nu ești prizonieră,Catherine.Te poți duce unde vrei și Bury,după cum știi,nu este departe.

-Da,bineînțeles,am spus tare ca să nu pară că sunt spioană.Dacă nu te deranjează,crezi că am putea merge în seara asta? Nu voiam să mă duc singură, fiindcă nu știam cum se va desfășura ședința.Teoretic,vorbesc bine limba engleză,dar umblă prin grădină niște oameni care vorbesc o engleză ce pare fi arabă,după cum o înțeleg eu,așa că trebuie să fiu însoțită de cineva.

-Tavey va lipsi în seara asta,așa că putem merge unde vrei,mi-a spus Ellen.

Simțindu-mă emoționată în continuare,am fixat ora când vom pleca.Părea că și Catherine era interesată de hipnotizatori și ghicitori,ca și de operele lui Faberge, așa că dorința mea de a-l vedea pe Jamal nu a surprins-o.

Ai încercat să explici ceva despre viețile anterioare unei persoane din epoca edwardiană? Cred că ar fi fost mai ușor să-i explici ce este un prezervativ.Căci deși se numea Jamal și făcea toate eforturile să pară bătrân și înțelept,vedeam bine că nu era decât un tânăr provenind din mediul englez,asemănător Brooklynului.Vopseaua pe care o folosea să-și coloreze pielea era brăzdată de transpirație.

-Ai trăit și în alte vieți? m-a întrebat el.

Mi-am dat seama că nu era decât un om obișnuit; se gândea deja cum ar fi putut utiliza povestea asta în următoarea reprezentatie.Se știa și în epoca edwardiană

despre viețile trecute dar el nu mai auzise de așa ceva. Mă îndoiesc, că citea prea mult, și cum nu existau nici emisiuni de televiziune care să-l informeze, nu avea cunoștințe. M-am gândit o clipă; câte învățam în lumea modernă, grație mass-mediei!

-Și ai vrea să te trimit înapoi, în una din viețile trecute? Ce păcat că le-ai pierdut!

-Ascultă băiete, i-am spus eu simțind cei treizeci și nouă de ani ai mei, ia-ți mâinile de pe mine. Nu vreau din partea ța decât un singur ajutor!

-Mi-am zâmbit.

-În ordine, dar fiindcă este o ședință particulară, îmi datorezi zece lire!

Biata Ellen dăduse târcoale prin jur, speriată că fusese scoasă din viața ei liniștită și târâtă într-un loc atât de vulgar ca teatrul, i-am întins mâna să-mi dea banii, fiindcă eu nu aveam. Un sfert de oră mai târziu, după ce Ellen se repezise afară și împrumutase bani de la vizitiul care ne adusese, eram întinsă pe masă și tânărul a început încercările de a mă aduce în transă.

-Tot ce trebuie să faci tu, este să o dorești, o spusese Nora, și eu eram dornică de asta. Foarte dornică, îmi vedeam apartamentul cu lenjeria albă de pat. Mă gândeam la calculatorul meu, la Daria și la Milly, și la filme. Am încercat să văd ce reprezenta viața mea în New York.

În schimb, nu-l vedeam și nu-l simțeam decât pe Tavistock. Ochii și mâinile lui, ce am simțit când m-a sărutat. Mi-am amintit toată fascinația pe care mi-a transmis-o, și cum doream să-l urmez pretutindeni. Deși totul nu era decât presupunerea mea că așa fi cu el. Îl uram, era josnic și necinstit, dar simțeam că era numai al meu. Cum ar putea fi al altei femei? L-aș omorî decât să-l las alteia.

-Te vei întoarce acolo unde a început totul, îmi spunea bărbatul și eu mă simțeam deja adormită.

-Da, m-am gândit la început. Am început la New York. Simțeam cum spiritul meu se detașa de trupul lui Lady de Grey și încercând aceeași senzație de plutire, am zâmbit.

-Înapoi la... ce me pronunțasem când hipnotizatorul de la Milly mă pusese în transă? Tally... Da, asta era. Înapoi la Tally. Brusc, am știut că de fapt ce fac nu este bine. În capul meu auzeam vocea Norei care îmi spunea că nu merge ceva. Nu, m-am gândit din nou, nu vreau să mă întorc înapoi, la început.

-Eu vreau să revin în 1994. Am deschis gura să protestez, dar acum părea că mă detașez de trup. Am încercat să devin din nou Lady de Grey, dar nu mă mai puteam mișca. Încet, am început să simt... Ce simțeam? Era ca și când așa fi fost închisă și trebuia să ies. Trebuie, trebuie, dacă nu ies, am să mor.

În clipa următoare, am avut revelația fantastică a unui copil care se naște.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 13

Anglia 1571

-Ăsta,doamnă,este un băiat,i-a spus Hadley soției lui cu burta mare.

Aceste cuvinte a fost mai mult scuipate decât spuse,în cei nouăsprezece ani de căsătorie,se exersase tot spunându-le.Ca un om cu prea puțină imaginație,și nici inteligență,singurul lui scop în viață era să aibă un fiu la fel de înalt,spătos și frumos ca el.Frumoasa și blonda lui nevastă,Alida,ședea lângă el cu mâna pe burta enormă,privindu-l cu ochii ei albaștri,strălucitori.Știa bine că nu trebuia nici să-i răspundă nici să-l contrazică.

-Privește la ce mi-ai dăruit,a spus el fără să încerce să vorbească încet,deși nimeni nu l-ar fi auzit chiar dacă țipa.Bătrânul castel de piatră al familiei nevestei lui timp de două sute de ani era plin de oaspeți pe jumătate beți,invitați la căsătoria fiicei mai mari,din șirul de opt fete pe care le avea John.Fata avea optsprezece ani,destul de mare pentru măritat,dar trecuseră ani de când îl ruga pe tatăl ei să-i găsească un bărbat,dar el nu-i permisesse decât acum.Refuzul lui de a-i permite căsătoria era provocat de grija pentru cheltuielile unei nunți.Nu-i convenea să-și mărite fata și să-i dea de zestre unul din castelele sale.Nu-l interesa că toată averea pe care o avea îi revenise din partea Alidei Le Clerc,care era bogată și i le adusesse cu ani în urmă.Supărarea pe nevasta lui nu venea din faptul că-i născuse opt fete,ci din cauza celor doi fii pe care îi disprețuia.Îi vedea rareori pe cei zece copii împreună,toți făcând tot ce era posibil să-l evite,fiindcă niciodată nu-și stăpânea ostilitatea.Fetele o rugau pe mamă să-l convingă pe tatăl lor să le găsească orice bărbați.Nu se plâneau dacă tatăl lor le propunea bărbați foarte bătrâni,sau un bărbat cu dinți negri și scârbos.Toate doreau să se mărite doar pentru a scăpa de răutatea și dușmănia fioroasă a tatălui lor.

Acum se căsătorea una din fete și scăpa,deci cele șapte fete o invidiau.Nu avea importanță că bărbatul pe care îl lua era atât de costeliv încât i se vedeau oasele prin îmbrăcăminte și se purta mai urât decât un grăjdar.Important era că a doua zi această fată va scăpa din casa tatălui.

Cât despre John,încerca totul pentru a uita că fusese blestemat cu opt fete și doi fii neputincioși.Își petrecea tot timpul muștrându-și țărani pe câmp,exploatându-i,scoțând cât mai mulți-bani din munca lor,epuizându-i și omorând orice ființă care avea ghinionul să treacă sau să zboare pe pământul lui.

-Uită-te la ele,îi repetă John nevestei lui.Trebuie să mituiesc un sărăntoc ca să le ia de nevestă,și sunt opt.Știi cât mă va costa asta?

Alida ar fi vrut să-i spună că nu-l va costa nici jumătate din ce-i dăduse tatăl ei ca să se căsătorească cu ea,dar nu îndrăznea.Mintea nu se putea lupta cu mușchii și încăpățânarea.Nu putea spune că bărbatul ei era prost.De fapt,era inteligent într-un anumit sens.Se descurca foarte bine în viața de zi cu zi,știa să-și strunească țaranii ca să producă mai mult decât toți fermierii din regiune.Calcula fiecare bob de grâu,și nimeni nu-l putea înșela,căci întotdeauna descoperea fraudă.Și când se întâmpla așa ceva,pedepsele erau prompte.

Era un bărbat voinic,frumos,păstrându-și aceeași talie ca în urmă cu nouăsprezece ani.Dar John nu avea înțelegere pentru nimic care nu producea bani mai mulți,hrană și putere.Muzica îl plictisea; „Nu-mi dă să mănânc”,spunea el.Considera învățătura o pierdere de timp; singura distracție era să te îmbeți din când în când,restul era pentru proști.Prinzând-o o dată pe soția sa citind o carte, i-a smuls-o din mână și a aruncat-o pe fereastră.

-De aia îmi faci numai fete,a urlat la ea.Eu pun sămânță de bărbat în burta ta și o schimb în femei nefolositoare ca poveștile tale.În momentul acesta,John era în cea mai proastă dispoziție văzându-și adunate cele opt fete și cei doi băieți.Cu patru ani în urmă,Alida născuse băiatul atât de mult dorit și plânsese de bucurie. Printre lacrimi îl văzuse alergând la ea și în timp ce o strângea în brațe fără să-și dea seama că născuse cu puțin timp înainte,un moment a avut inima plină de bucuria și speranța ce le avusese înainte de a se căsători cu el.Alidei nu-i păsa,fiindcă fericirea i se citea pe față.Visuri de fericire i se împlineau când John o strângea în brațe,o săruta pe față și pe gât spunându-i că era cea mai minunată nevestă.

-Lasă-mă să-l văd,a cerut John,și într-o clipă fericirea Alidei se spulberase.

Văzând fețele îngrijorate ale servitoarelor,a știut imediat că se întâmplase ceva.

-Nu...a șoptit ea,încercând să prelungească momentul de fericire al bărbatului ei,care va dispărea de pe fața lui când va vedea de ce copilul nu este cum trebuie.Femeile încercaseră să ascundă ceva,înfășând copilul strâns cum se făcea ca să aibă picioarele drepte.Dar John voia să se convingă că este băiat,și le-a pus să-l desfeșe.

-Este frumos,a spus John,iar Alida avea ochii plini de lacrimi.Bărbatul ei nu admira niciodată o floare,un apus de soare sau o femeie,dar găsea copilul născut de ea frumos.Cu ajutorul servitoarei,Alida s-a așezat drept în pat să privească împreună cu soțul ei copilul.Fără să știe,a început să desfeșe piciorușele,dar oftatul servitoarei a făcut-o să-și retragă mâna de parcă scutecele ar fi ars-o.

John,deși neobișnuit cu vicleniile,observase gestul și a scos scutecul copilului. Avea un picior deformat și nu va putea merge cum trebuie.În locul bucuriei și dragostei din ochii lui John a apărut ura.

-Cum de m-am putut gândit eu,doamnă,că îmi vei da ce doresc?

A scuipat-o și a dat drumul copilului jos.Dacă nu l-ar fi prins doica,ar fi căzut pe piatră.A părăsit camera imediat și de atunci,nu a mai încercat să-și ascundă dezgustul pentru nevasta lui, cu nici un prilej.

În anul următor,ea i-a mai născut un băiat,dar John devenise neîncrezător.Nu s-a dus să-și vadă băiatul când s-a născut.

-Ăsta ce mai are? Nu cred că nevasta mea ar fi în stare să-mi dea un fiu perfect.

Pentru John nu erau decât trei posibilități: putea să creadă că doar Dumnezeu era de vină că avea doar fete și un băiat schilod,mai credea că el ar putea fi cauza, dar toată vina o purta nevasta lui.A ales-o pe ultima,și și-a învinuit soția.

-Copilul nu se simte bine,a șoptit servitoarea.La aceste cuvinte,John a izbucnit în râs.

-Nu pot nădăjdui că va muri și nici că nevasta mea va muri la naștere,ca să fiu liber să-mi iau o nevastă care să fie în stare să-mi facă băieți cum îmi doresc eu.

A luat o cupă cu vin de pe masă,și a continuat fatalist:

-Va trăi, așa cum trăiesc și ceilalți copii ai mei.Va trebui să cheltuiesc să-l hrănesc și să-l îmbrac și nu-mi va aduce nici o bucurie.Pleacă,lasă-mă!

Profeția lui John s-a realizat și copilul a trăit,doar era firav,meru bolnav, suferind de plămâni și tușind mereu.După doi ani,Alida a născut o fetiță sănătoasă,dar John nici nu s-a uitat la ea,nici nu mai întreba de ea.A observat că nevasta lui nu mai avea burtă,dar nu s-a mai dus în patul ei.La ce folos? Satele din jur erau pline de femei care să-i satisfacă poftele.Refuza să admită,de câte ori se năștea o fată,că ar putea fi copilul lui,fiindcă totdeauna se nășteau fete.

Chiar dacă bebelușul avea ochi albaștri ca ai lui,sau bărbia lui.Avea ideea lui,că dacă nou-născutul era fată,nu era a lui.Se vorbea că dacă o femeie,indiferent de originea ei,i-ar face un băiat,atunci o va lua în casa lui și va trăi în lux.Deși câteva au încercat (una chiar de trei ori),nici una nu a reușit să-i dea fiul perfect.

O întreba pe soția lui,arătându-i un bărbat:

-Cum pot nevestele lor să facă băieți așa de mari,încât au murit la naștere.

Încercând să-i intre în voie,ca și când ar fi vrut să învețe ceva,Alida se uita la bărbatul pe care i-l arăta.Dar o cuprindea furia.Avea oare o vină că nu murise născând un copil,dacă nu era vițel? Trebuia să judeci copiii doar după greutate,ca și când i-ai fi dus la măcelar? Bărbatul ei nu vedea că fetele ei erau inteligente și plăcute; cele mai mari erau chiar-frumoase.Cei doi băieți aveau

caracter frumos și cel mare putea chiar citi.Ei nu-i păsa că unul din băieți șchiopăta iar celălalt tușea să-și dea duhul.

Cu inima împietrită,Alida se uita la bărbatul pe care i-l arătase.Era Gilbert Rashier,o brută,mare cât un urs,nespălat,fără caracter,incult,dar la vremea lui fusese un mare luptător de care se temeau toți bărbații.Unii spuneau că prea multe lovituri date în coif îi atinseseră creierul și se prostise.Dar avea ochi ageri,calculând totul și pe oricine,astfel încât să profite de ei.Gilbert avusese trei neveste și fiecare îi făcuse câte o matahală de băiat după chipul și asemănarea lui,și fiecare nevestă murise la naștere.Gilbert se lăuda că bărbăția lui le omorâse,dar majoritatea femeilor spuneau că muriseră ca să scape de murdăria trupului și a capului său.Acum,Gilbert își ascundea fața pe pieptul mare al unei fete de la bucătărie pe care Alida voia s-o concedieze a doua zi.În timpul acesta, copiii lui făceau tot felul de prostii în zgomotul petrecerii de căsătorie.Unul din ei cam de opt ani chinuia niște câini cu un bici și râdea în hohote.Al doilea le făcea să plângă pe două din fetele ei.Iar al treilea era pe undeva,dar Alida nu era interesată unde era și ce făcea.Așa dorea bărbatul ei să aibă un fiu? Ea făcuse doi băieți care erau copii buni,blânzi,cuminți.John nu le adresase niciodată un cuvânt de încurajare,dar îi admira pe acești golani nesuferiți cărora le făcea plăcere să terorizeze ființele mai mici ca ei.

În jurul lor,nimeni nu-l mai asculta pe John.Lăudăroșeniile lui continuaseră încât nici văicărelile lui nu erau luate în serios.Vecinii își luau băieții în brațe și se ofereau să-i arate cum i-au făcut.Cum nu avea simțul umorului,râdeau și-l tachinau mai mult.Dar pe Alida,furia bărbatului ei nu o făcea să râdă.O dureau genunchii de cât se rugase în ultimele luni lui Dumnezeu să-i dea un fiu sănătos.Avea treizeci și cinci de ani și știa că nu mai are timp și noroc să mai nască fiul perfect pe care îl dorea soțul ei.Dacă l-ar putea avea! Era obsedată zi și noapte de figura lui când crezuse că are în sfârșit,un băiat.O femeie poate trăi cu o astfel de privire fără să mai poată visa la paradis,când are un bărbat care o privește așa.Când a știut că era din nou însărcinată,a început să se roage.Cea mai mare parte din noapte și din zi le petrecea în genunchi,rugându-l și implorându-l pe Dumnezeu să-i dea un fiu.Nu-i plăcea să-și mai amintească ce mai făcuse.

Făcuse o călătorie pe ascuns într-un alt sat la o femeie oribilă și murdară,care spunea că poate să prezică dacă doamna purta un fiu.

Când bătrâna îi spusese că purta în burtă o altă fată,Alida a făcut o criză de isterie,și a spus că va face ca bătrâna să fie condamnată pentru vrăjitorie și să fie arsă.Dar femeia plecase a doua zi din casa sa și umbla pe drumuri.Prefera să

moară de foame decât să fie omorâtă în flăcări. Mai găsisse o altă femeie, care spunea că sexul copilului poate fi schimbat, gândindu-se la lucruri masculine.

Alida roșea de rușine când se gândea la desenele și la mica statueta pe care femeia i le dăduse pentru a se concentra asupra lor, având simboluri virile. În cele nouă luni, Alida nu citise nici o carte, căci soțul ei spunea că cititul este o preocupare feminină. Făcuse cât mai puține treburi femeiești, încercând să se gândească în orice moment la bărbați. Dar se rugase atât de mult, în special la altar, lui Dumnezeu, încât servitoarele au obligat-o să-l părăsească, spunând că statul în genunchi dăuna copilului. Ar prefera să se nască mort decât să fie un copil bolnav, le spunea femeilor care o ridicau. Nu-i spuneau să aibă astfel de gânduri, fiindcă și ele îi dădeau dreptate, dar fără să i-o zică.

Din cauza gândurilor, nu auzea ce vorbea bărbatul ei.

-Trebuie să fie băiat, chiar dacă o fi să moară mama. Am văzut-o zăcând. Burta este mai mare decât ea. Se spune că nu mai poate umbla de o lună. Gilbert va avea încă un băiat. Vorbele lui au speriat-o pe Alida. Există în casa mea o femeie care naște? De ce nu mi-a spus nimeni nimic? Le va pedepsi pe servitoare când vor fi singure. Dacă era cineva care trebuia să nască la ea în casă, era nevoie să facă pregătiri. Fără putere, cu greutate, Alida s-a ridicat; trebuie să mă duc la ea.

Când s-a ridicat, a simțit durerea și a înțeles că și ei i-a venit timpul. Nu se poate... este prea devreme. Nu era destul de mare. Se rugase să facă un băiat mare, care să-l impresioneze pe bărbatul ei. Dacă năștea acum, cu burta asta mică, va avea un copil mic. Apucând spătarul scaunului, a încercat să-și ascundă fața, căci durerea o făcea să se strâmbe și John nu se uita la ea, ocupat să privească niște jongleuri, așa că nici nu ar fi observat chiar dacă năștea pe jos, la picioarele lui. Dar oaspeții nu erau chiar atât de grosolani.

-John, a strigat cineva, s-ar pare că vei fi din nou tată.

-Și când este ziua când nu e el tată? a strigat altcineva, făcându-i pe toți să râdă.

John nu a participat la hazul lor. Nu mai era demult interesat să mai fie tată.

-Lăsați-mă în pace, le-a făcut el semn cu mâna, nepăsător.

-Ești bun să-mi dai voie să plec, a spus Alida, cu amărăciunea pe care cu greu putea să și-o ascundă. Gilbert Rasher s-a desprins de pieptul fetei unde stătuse destul și a strigat către John:

-Ar trebuie să-ți pui nevasta lângă fata cu care m-am însurat, poate că ar putea să învețe ceva. Alida nu știa dacă poate disprețui mai mult această creatură, decât simțise până atunci. Soțul ei era la fel cu acest bărbat; pentru ei, femeile nu erau decât trupuri aduse pe pământ să le facă copii. Ce importantă avea dacă femeile

mureau la naștere? Mai erau destule femei în jur. Pentru ei, femeile nu aveau suflet, nici minte nici dorințe; nu aveau decât trupuri.

Când durerile au revenit, Penella, servitoarea Alidei, a venit la ea, a luat-o pe după umeri și a ajutat-o să urce scările spre camera ei, unde era totul pregătit pentru naștere. Apropiindu-se de ușă, Alida s-a oprit.

-Du-mă la nevasta lui Rasher, voi naște lângă ea. Poate că tot ceea ce Rasher a spus, se va întâmpla și cu copilul meu, s-a gândit ea. Penella, care își iubea stăpâna, s-a uitat la ea îngrijorată.

-Da, da... ce este, a strigat Alida, nu mai am mult timp.

-Fata este pe moarte, a șoptit Penella. Preotul a și venit la ea. Nu va mai trăi decât câteva ore. Nu ar fi bine nici pentru dumneata, nici pentru copilul pe care îl veți naște să fiți lângă o moartă. De aceea nu am spus că este aici.

-Dar ce se va întâmpla cu copilul ei? Ce va deveni? a șoptit Alida, pe care durerile o apucaseră din nou.

-Nu s-a născut. Moașa crede că va muri în ea, este prea mare pentru ea... Penella a respirat adânc. Vai doamnă, a murmurat ea gata să plângă. Dacă ați vedea-o. Este o străină așa de mică, nu poți scoate nici un cuvânt de la ea. Și moare din cauza copilului. Se chinuia cu dureri de două zile.

În mintea Alidei se agitau gândurile. Dacă femeia moare și copilul este băiat și va muri și el, poate că în clipa morții spiritul lui va pătrunde în copilul ei și îl va schimba în băiat. Cineva îi spusese odată că sexul copilului nu era determinat decât în clipa nașterii.

-Du-mă la ea, a cerut Alida, nepermițându-i fetei să refuze. Aceasta a dus-o pe Alida într-o cameră mică și murdară, unde pe jos era o saltea de paie plină de purici. Fata zăcea pe ea, cu fața murdară și brăzdată de lacrimi, își mușcase buza și o pată de sânge era lipită pe bărbie. Șuvițe subțiri de păr negru și murdar i se înfășurau în jurul feței, pe brațe și în jurul gâtului, ca și când ar fi vrut s-o sugrume. Sub stratul de jeg, Alida putea să vadă că fata fusese frumoasă. Pielea ei măslinie dovedea că vine dintr-o țară însoțită. Privind-o, și gândindu-se cum o fi fost înainte, te trezeai visând la soare și flori, auzeai cântecul păsărilor și glasul ei ca un clopoțel. Nu avea mai mult de șaisprezece ani, căci sub paloarea morții avea pielea și fața tinere. Alida vedea acum că fata era pe moarte. Părea că nu mai dorea să trăiască și nu se mai vedea decât pieptul ridicându-i-se când respira deasupra pântecului bombat de copilul care trăgea și el să moară.

-Ajutați-mă, le-a cerut Alida fetelor, ca să se întindă lângă fata care murea.

Penella, care dorea întotdeauna să-și protejeze stăpâna, a protestat spunând că doamna casei nu se putea culca în murdăria aia, dar Alida s-a uitat atât de fioros

la ea încât s-a supus. Așternutul era îngust și femeile cu burțile lor mari erau lipite. În vremuri trecute, Alidei i-ar fi fost milă de biata muribundă ce zăcea lângă ea. Dar era mult de atunci. Acum nu se gândea decât să-i dea bărbatului ei un fiu puternic. Moașa Berta a apărut rostogolindu-se pe scări. Era o ființă grasă și leneșă de care Alida avusese de atâtea ori nevoie, încât locuia permanent în mansarda castelului. Cu o zi în urmă, spusese că fata străină va muri și că nu mai era nimic de făcut nici pentru ea nici pentru copil. Berta nu avea de gând să muncească pentru nevasta lui Rasher, căci era sigură că nu-i va plăti. Deși muncea doar câteva ore la fiecare nouă luni, se considera ea însăși o doamnă, fiindcă ajuta să vină pe lume copiii doamnei. Când Alida s-a așezat în poziția de naștere, moașa avea mâinile deja pline de grăsime de porc, încât nu mai era nevoie să se ungă cu vreo alifie ca s-o consulte.

-Va sosi curând, a spus Berta cu autoritate și a privit apoi la fata de lângă Alida, care avea ochii închiși și paloarea morții. Pentru asta nu mai e nimic de făcut, v-am spus de ieri. A spus-o pe un ton, ca și când vitalitatea fetei ar fi fost o sfidare a Bertei. Nu se gândea decât la ospățul pe care îl părăsise ca s-o ajute pe doamna și ar fi vrut, să le demonstreze tuturor că nu era obligată să îngrijească o străină murdară și cu pielea neagră. Simțind cum contracțiile se îndesesc, Alida a cuprins-o cu brațul pe față, simțindu-i pielea rece lipită de ea. Și-a împletit degetele cu cele, neînsuflețite ale fetei. Nu o făcea ca s-o încurajeze și nici să-i ușureze durerea, căci ea năștea ușor și ar fi putut să lucreze o broderie. Singurul motiv era că dorea să îndemne spiritul copilului să intre în trupul copilului ei. A început să se roage: „Doamne, fă ca acest copil să intre în mine”, șoptea ea.

Fata numai dăduse semne de viață de mult timp, zăcea nemișcată, cu burta enormă. Să părea că nici copilul ei nu mai lupta să trăiască și aștepta să moară odată cu ea. Când i s-a părut că fata își dă sufletul, Alida i-a întors capul la față la ea. Se rugă și îl implora pe Dumnezeu cu toată ființa ei, ca spiritul acestui copil să pătrundă în copilul ei. Femeia, când a simțit respirația Alidei pe față ei, a clipit de câteva ori, apoi a deschis puțin ochii. Când a văzut fața Alidei adâncită în rugăciune, fata a părut că revine la viață. Spre uimirea Alidei care credea că fata nu mai trăiește, a simțit degetele fetei strângându-le pe ale ei. Strânsoarea era foarte slabă, dar se simțea că în trupul slab mai pulsa viață. Când a vorbit în șoaptă, doar Alida a auzit-o. Femeile din cameră se agitau încercând să pară ocupate, așa că nici una nu a auzit șoptele: Copilul meu va fi copilul tău.

Copilul tău va fi al meu. Vor fi un singur gând în două trupuri. Vor trăi împreună; vor muri împreună. Vorbea prost englezește și în mod obișnuit Alida nu le-ar fi înțeles decât cu greu. Dar părea că experiența pe care o trăiau împreună, aceea de

a da viață, făcea vorbele ei să pară limpezi ca un cristal. A auzit-o, și nu s-a îndoit că vorbele fetei vor rămâne neșterse în inima ei.

-Ia-mi copilul, a șoptit fata. Când a auzit-o, Alida s-a făcut albă la față. Ca să-i ia copilul însemna să o taie și să sufere o agonie mai îngrozitoare decât cea prin care trecea acum, s-o lase să moară.

-Ce spunea țiganka, a întrebat Berta, pentru care oricine nu avea pielea albă a englezului era țigan.

-Ia-mi copilul... a spus fata mai tare.. Fiindcă Alida ezita, fata a prins-o de mână cu toată puterea.

-Ia-mi copilul, a spus fata cu fața atât de aproape de ea încât Alida i-a simțit respirația.

-Scoateți-i copilul, a ordonat Alida, și fiindcă nici moașa nici cele patru servitoare nu făceau nimic, privind-o ca și cum considerau că aiurează, a țipat la ele: Luați-i copilul fetei, vă spun, luați-l! Moașa a răspuns prima.

-Îmi trebuie un cuțit, i-a spus servitoarei uimite care era în spatele ei. Un cuțit mare și ascuțit, a repetat ea, împingând-o pe scări. Alida nu a mai avut timp să gândească, căci trei contracții puternice, una după alta, i-au arătat că era pe punctul de a naște. A început să se roage din nou dar cu voce tare, ca fata să o poată auzi.

-Lasă copiii noștri să se amestece. Fă să fie una și aceeași persoană. Dă-mi băiatul fetei. Ajută-mă, lasă copilul să fie al meu. Totul s-a întâmplat în același timp.

Servitoarea s-a întors îngrozită cu cuțitul de bucătărie și copilul Alidei s-a născut în același timp ce moașa tăia burta femeii ca să-l elibereze pe copilul care se sufoca. Peste tot era sânge. Era uimitor cât sânge putea avea femeia mică și nici Alidei nu-i mergea bine, încât nu puteai spune al cui sânge era. În zăpăceala de a îngriji mamele, copiii fuseseră aproape uitați. Legați încă de mamele lor care păreau amândouă în pericol de moarte, copiii erau trântiți unul pe altul ca niște cățeluși, zăcând între mamele lor chinuite. Unul dintre copii era un băiat enorm, cu păr negru și ochi negri, pielea lui aveau culoarea mierii. Celălalt copil era o fată, albă roz, ca un strop de rouă. Avea părul auriu, și pielea că smântâna.

Amândoi bebelușii, năcuți după naștere, păreau că se încolăcesc unul în jurul celuilalt, atârând unul de celălalt, părând să caute adăpost după pericolele prin care trecuseră. Fiindcă nimeni nu-i ridica și nici nu-i lovea, nu plâneau.

În învălmășeala și țipetele după cârpele de care era nevoie pentru a opri sângele și confuzia creată de moașă care se fălea că toată mâncarea pe care înghițise timp de nouă luni era căpătată pe drept, a apărut doica.

Meg Watkins era o femeie voinică, foarte grasă, dar mulți spuneau că era din cauză că avea o inimă mare. Avea aproape treizeci de ani, vârsta socotită înaintată după părerea vecinilor fermieri și îngrijise cu toată dragostea sutele de copii ai celorlalți. Cu nouă luni în urmă, Meg a rămas însărcinată și tot satul se bucurase. Îl tachinau pe bătrânul ei bărbat, Will, iar el se înroșea. Dar toată lumea știa că amândoi erau bucuroși. Dar cu patru zile înainte, Meg născuse gemeni care nu trăiseră decât ca să apuce să fie botezați. Nici ea nici el nu au plâns și nu au arătat să fie mânioși la moartea copiilor. Meg și-a văzut de treabă continuându-și viața, iar bărbatul ei a îngropat micuții în grădina bisericii.

După câteva minute de la plecarea Alidei de la petrecerea de nuntă a fiicei ei, tot satul aflase ce se întâmpla, și că doica era așteptată. S-au dus cu toții la ea, dar Meg a spus că nu mai poate îngriji copii. Soțul ei însă a convins-o și a urcat-o într-o căruță care a pornit imediat, și Meg nu a mai putut să-și schimbe părerea.

Meg a intrat în camera ca de nebuni, cu femei care alergau care încotro. A privit la cele două femei și a văzut că una murise deja, cu burta tăiată, în timp ce doamna era atât de palidă încât părea că și ea își va da sufletul. Meg a dat afară femeile, fiindcă iubea așa de mult copiii încât mamele nu o interesau. Singura ei grijă erau cei doi bebeluși care păreau gemeni cuibăriți între cele două mame.

Deși era bună din fire, Meg știa ce trebuie să facă, și pe Berta o cunoștea de când erau amândouă tinere fete. Știa că Berta era o teroare și dacă o lași în voia ei nu va face decât încurcături și cât mai puțină treabă, dându-și aere și făcând pe grozava. În timp ce Berta se agita, spre mirarea fetelor prostănace, și făcea o dare de seamă aproape de neînțeles asupra stării Alidei. Meg a luat cuțitul ce fusese folosit să ciopârțească mama și a tăiat cordonul băiatului. Deși era voinic, băiatul părea că avea mai multă nevoie de îngrijire căci nu se prea mișca și Meg se temea pentru viața lui. Dacă a fi avut timp, Meg ar fi făcut-o pe moașă să plângă fiindcă neglijase copiii, așa că a luat în brațele ei puternice trupul unsuros al băiatului. În clipa când l-a atins, cei doi bebeluși s-au strâns cu brațele și picioarele împreună, agățându-se unul de altul. Când a încercat ușor să-i despartă, au continuat să atârne unul de altul. Punându-și câte o mână pe pieptul fiecăruia a încercat să-i despartă, dar se țineau strâns unul de altul. Nu plâneau, dar rămâneau lipiți. Meg a privit la ei mirată. Știa din experiență, că nou-născuții ori dorm ori plâng. Uneori erau înfometăți, alteori nu. Dar nu mai văzuse copii așa de vioi, cu ochii țintiți unul spre celălalt și ținându-se strâns. Dacă nu ar fi avut pielea de culoare diferită n-ai fi putut să-ți dai seama unde începe unul și unde se termina celălalt. Deși cu mult mai mare decât fata, băiatul avea în acel moment mult mai puțină putere și părea că îmbrățișarea fetei îl protejează.

-Vasăzică,vreți să fiți împreună...a șoptit Meg și tăind cordonul fetei i-a luat în brațele ei mari.Cei doi copii se simțeau bine la ea,fiind liniștiți.Meg suferea încă de pierderea copiilor ei,și acum avea brațele încărcate din nou de copii.Dar bebelușii nu aveau încredere nici în ea.De teamă să nu-i despartă,se agățau cu putere unul de altul ca și când nu permiteau nimănui să-i despartă.

Fiți pe pace,le-a găngurit ea Nu voi lăsa să fiți despărțiți.Vă voi apăra.Nu voi lăsa pe nimeni să vă necăjească.Ca și când ar fi înțeleș,și-au slăbit strânsoarea și s-au relaxat în brațele ei.

-Lasă-mă să-mi văd băiatul,a spus Alida care începea să-și revină din leșin.

Nu putea înțelege reacția ei față de tot ce se întâmplase.Nașterea nu fusese mai grea decât cele de până acum,ba dimpotrivă,fusese mai ușoară deoarece copilul era mic.Dar când moașa atinsese cu cuțitul burta femeii de lângă ea,simțise durerea,simțise cum îi tăia fiecare bucațică de carne.Alida știa într-un fel,că femeia trăise până când îi scosese copilul,până când știa că va trăi cu adevărat,și nu murise decât după aceea.Știa că murise fericită,fiind sigură că fiul ei var trăi și va fi îngrijit.Alida nu voia să se gândească acum la asta,dar după moartea femeii i se părea că simte spiritul ei plutind peste ele,privind,pândind și oprindu-se o clipă să se uite la copil.Femeia era liniștită apum,spiritul ei nu mai era în trupul care fusese sfârtecat,nu mai suferea.Acum,Alida simțea durerea.

Părea că trupul ei fusese tăiat.Ea care se mândrea cu nașterile ușoare și disprețuia femeile care țipau și se văitau de un lucru așa de ușor ca nașterea,își dădea acum seama eă țipa cu putere.Era inconștientă de durere,cu mâinile pe burtă,asigurându-se că este întreagă,dar se simțea ruptă,sângerând,retezată.

Durerea era insuportabilă și țipa ca o isterică,în timp ce moașa și servitoarele se frământau să știe de ce avea dureri.În învălmășeală,copiii au fost uitați.

Sigură acum,Alida cerea să-și vadă fiul,fiindcă era convinsă că născuse un băiat.Nici o femeie nu înțelegea prin ce trecuse și nu-i dădea ceea ce cerea.

Niciodată nu-l supărase pe Dumnezeii și de ce era atât de crud încât să-i dea din nou o fată.Cuvintele ei au reușit să facă liniște în cameră,căci toți ochii erau îndreptați spre ea,în afară de Meg,care era ocupată să-i învelească pe copii cu o pânză curată ca să nu răcească.

-Ei bine,a spus Alida cu câtă putere mai avea din cauza durerii,unde este fiul meu? Nici una din servitoare nu îndrăznea să-i spună,de teamă că o vor auzi blestemând când va auzi că are tot fată.Dar Meg nu avea astfel de temeri.Știa că doamna se ruga pentru băiat,dar ea considera că era ridicol.Ce importanță avea dacă era fată sau băiat? Copilul era un dar de la Dumnezeu,și așa trebuia gândit.

-Ai o fată frumoasă,a spus Meg apropiindu-se zâmbitoare cu copilul.

În cameră se făcuse tăcere.La început,Alida nu a vrut să asculte.Nu se putea,nu se poate să aibă iar o fată.

-Uite-o,nu-i așa că este frumoasă,a spus Meg aplecându-se spre ea cu cei doi copii în brațe și dând la o parte pânza cu care erau acoperiți.Uite ce piele albă are și ce păr frumos.Și ochi așa de frumoși.Pot să-ți spun că va fi cea mai frumoasă dintre fetele dumitale.Amețită de durere,buimăcită de dezamăgire, Alida nu putea crede nenorocirea ei.Tot ce vedea acum era băiatul mare,cu pielea aurie,lângă fetița blondă,neînsemnată.

-Lasă-mă să-mi văd băiatul,lasă-mă să-l văd,spunea ea cu frenezie,întinzând mâinile să ia băiatul,neluând în seamă fata.Când și-a dat seama ce voia să facă, Meg s-a tras înapoi.

-Nu,copiii vor să fie împreună,a țipat ea ascutit.

În cameră nu se auzea decât zgomotul respirațiilor.Alida s-a înfuriat.Furia pe care bărbatul ei și-o vărsa asupra ei ea a îndreptat-o spre cele din jur și femeile se temeau.Dar bunul simț și curajul lui Meg au adus-o la realitate.

-Vreau băiatul,ar trebui să fie al meu...și a început să privească în jur să vadă cine era acolo,gândindu-se că ar putea să le oblige,să păstreze secretul,de frică. Dorea să aibă acest băiat.Nu i-l dăduse ei femeia? Nu ar fi drept să fie al ei? Și cine ar putea spune că în zăpăceala care fusese copiii nu ar fi putut fi schimbați, iar băiatul să fie al ei și fata a străinei care murise? Ce importanță avea că toate fetele ei erau blonde și că băiatul avea un ciuf de păr negru? Ar putea să o facă...se gândea ea.Doar Meg care nu trăise zilnic lângă Alida și nu bănuia ce suferise din partea bărbatului ei în toți anii,nu știa ce putea să gândească stăpâna sa.Chiar dacă ar fi știut,pentru ea nu avea importanță,atâta timp cât vor fi amândoi înfrățiți.Penella,care trăia lângă Alida chiar de când se căsătorise,a vorbit prima.

-Acesta,a spus ea arătând către băiat,a avut aici o servitoare bătrâna,care în momentul când s-a născut copilul s-a dus să-i spună tatălui.Furia a început să o macine pe Alida,furie pe ea însăși și pe toți,că-nu s-au gândit mai devreme să schimbe copiii,l-ar fi putut dajdeea servitoarei sale și ar fi golit camera ca să rămână doar ea și moașa.Șmecheria s-ar fi făcut ușor.Nimeni nu ar fi îndrăznit să afirme că băiatul nu era al ei,ci al moartei.Și dacă John ar fi considerat că băiatul este al lui,l-ar fi omorât pe scârba de Gilbert Rasher în caz că l-ar fi contrazis.Dar cel mai important era că bărbatul ei ar fi iubit-o cu adevărat.

-Am să încerc să o prind,a spus Penella ieșind pe ușă să prindă femeia.

Dar afară,în fața ușii,era John și în spatele lui,murdar și roșu la față era Gilbert Rasher.Deși încerca să-și ascundă speranța,de pe față și din vocea lui se simțea nerăbdarea.

-S-a născut un băiat,a spus el,încercând să pară că nu-i venea să creadă,dar nu era un actor bun.Furișându-se printre cei doi bărbați care stăteau în ușă,o ființă mărunță,cu o mutră de maimuță,cu ochi negri și gheare de pasăre,a început să strige cu cuvinte stâlcite.

-Doamna mea a născut un băiat.Au omorât-o ca să scoată copilul.Îmi aparține mie.Este al meu!În momentul acela,Gilbert Rasher a dat buzna în cameră și a pocnit femeia pe față,făcând-o să se rostogolească.

-Afară! Nu mai vreau să-ți văd mutra pocită,a strigat el.

A intrat clătînându-se,prefăcându-se mai beat decât era,că nu știe ce se petrece acolo,dar adevărul era că Gilbert Rasher era un mare șmecher.Ca să poată trăi bine,un leneș trebuie să găsească alte căi decât să muncească ca să poată avea piei de blană în spinare și carne la masă.În ultimele zile își alesese cele mai urâte servitoare din casă,pretinzând că le iubește.Erau atât de încântate,încât fiecare se culcase cu el și el le trăgea de limbă povestindu-i toate intrigile de la castel cu plăcere.Acum știa foarte bine cât de mult își dorea John un băiat și că nevasta lui plătise cu aur o vrăjitoare bătrâna ca s-o ajute.

Gilbert plătise creatura hidoasă pe care nevasta lui o adusese din țara ei,ca să rămână în cameră,tăcută și nevăzută,și să-l anunțe imediat ce va naște nevasta lui băiatul.Spre deosebire de Alida care făcea totul din disperare,Gilbert făcuse un plan; era ușor să bănuiască ce va naște Alida,și dacă nașterea se va petrece în același timp cu cea a nevastei lui,se vor gândi să schimbe copiii,căci fără îndoială,Hadley va avea din nou o fată.

Nu se puneau problema că Gilbert ar mai fi dorit un băiat.Cei trei pe care îi avea deja,mâncau cât ar fi trebuit unei jumătăți de armată și îmbrăcămintea lor costa destul.Nu era el preocupat să le dea educație,așa că din acest punct de vedere făcea economie,dar din nefericire asta însemna că avea pe cap băieți care nu știau să facă nimic,ca și el.Acum,știa că dacă va trage bine sforile,l-ar putea face pe John să-i plătească pentru a crește un copil care nu era al lui.

-Lăsați-mă să-mi văd fiul,spunea Gilbert cu o voce cât mai drăgălașă,îndreptându-se spre Meg care ținea copiii în brațe.Voia să ia copilul și să se fâlească de parcă l-ar fi câștigat într-o luptă,dar lui nu-i plăceau bebelușii,iar asta era plin de sânge și de grăsime,și era strâns legat de micuța fată albă.

În același timp,simțul de autoconservare care îl copleșea pe Gilbert,îi spunea că pesemne ceva nu era natural la acest copil și trebuia să facă orice pentru a

scăpa de el,dar bineînțeleș,și cu un câștig.Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu fata străină,tăcută,cu ochii mari,care era mama copilului.Dar gândindu-se la ea,trebuia să-și stăpânească furia că o făcuse.John ședea nemișcat în ușă, privind-și nevasta cu o ură care putea da foc încăperii.I-a trebuit un timp, înainte să poată vorbi.Nu-i păsa de cuvintele pe care le spunea și pe care le mai spusese de multe ori,înainte.Cu fiecare fată care se năștea,furia lui se aprindea din nou.

-Cum a putut fata asta ca un vierme să nască un băiat,și tu nu poți,a spus John,privind furios spre nevasta sa.Micuța nevastă a lui Gilbert Rasher fusese acoperită cu o pătură să nu se vadă rana care o ciopârțise,dar trupul său neînsuflețit,cu greu se putea bănuși că este sub pătură.Lângă ea,Alida,era mare sănătoasă,cu pielea strălucind de sănătate,în ciuda suferințelor prin care trecuse. Timp de câteva minute,John i-a spus nevestei lui ce credea despre ea,umilind-o în fața servitoarelor ei și a lui Rasher,căruia îi străluceau ochii de bucurie că asista la ceartă.În tot acest timp,Meg strângea copiii la piept.Nu scosese nici un sunet,dar erau treji și se priveau mereu în ochi.

Pentru prima dată,John a părut conștient de existența copiilor,sau mai bine zis,a băiatului.Dintr-un pas,a venit în fața lui Meg și a privit copiii pe care îi ținea în brațe.John nu era un om superstițios și nu avea nici șiretenia lui Gilbert.

Când a văzut cei doi copii înlănțuiți,nu i-a trecut prin minte nici un gând bizar,și nimic nu i-a întunecat-o.Tot ce vedea,era un băiat mare și perfect,așa cum își dorise și el întotdeauna.Înainte ca Meg să protesteze,a smucit copiii și a luat băiatul.Niciodată nu se auzise un urlet ca acela ce a răsunat când copiii au fost despărțiți.Orice bănuială că băiatul ar fi fost slab s-a spulberat în momentul când a deschis gura și a început să zbiere împreună cu fata.Puterea sunetelor era uimitoare,ca și când sute de spirite năvăliseră în încăperea de piatră,iar sunetul era amplificat când se lovea de piatra zidurilor.Toți cei din cameră aveau ochii holbați,o fată și-a acoperit urechile,Meg privea îngrozită la băiatul ce se zbătea în brațele lui John,iar Gilbert,stând lângă trupul nevestei lui moarte,gândindu-se că dacă doar stă lângă moartă,va trebui să muncească din greu ca să trăiască.

Numai John părea că nu aude zgomotul.

-Asta este un fiu,doamnă.Asta ar fi trebuit să-mi dăruiești tu mie,a țipat el la nevasta sa.Nu unul olog,și nici bolnavul de plămâni.Nu știi să zămislești băieți în burta ta? Gilbert și-a dat seama că John o s-o țină tot așa încât mult timp și nu va mai ajunge la tocmeala pe care o avea în gând,așa că a luat el inițiativa.

-Oh...iubita mea nevastă...se văita el cu glasul puternic pe care îl folosea când lupta.John răcnea,mai erau și blestemații de bebeluși care țipau,așa că,abia se auzea el.

-Nevasta mea iubită! se văita Gilbert.Din toate femeile pe tine te-am iubit.Și acum va trebui să cresc încă un copil,singur,fără mamă.Abia îi pot hrăni pe cei de-i am.Cum îl voi mai putea hrăni pe ăsta? Dar să-l mai dau la școală? Când voi avea timp să-l mai învăț ce trebuie să știe un bărbat? Cine va călări cu el,va vâna cu el? Cine îl va sărbători când va aduce primul o vânat?

John își terminase tirada contra soției sale și îl privea pe Gilbert clipind încet,în timp ce în gând se înfiripa o idee.

-Dă copilul femeii să-l hrănească,a spus Gilbert,supărat.Ce fel de om era acesta care nu auzea zgomotul asurzitor?

Când și-a dat seama că valorosul copil ar putea muri de foame,John a sărit ca ars.Dintr-un pas a fost la Meg și i-a întins cu duioșie copilul.De îndată ce băiatul și fata s-au atins din nou,plânsul a încetat.John a privit cu bucurie la Meg când și-a dezvelit pieptul plin și în câteva secunde amândoi copiii s-au agățat de el,sugând cu lăcomie.Această bruscă schimbare i-a dat timp lui John să se gândească la ce auzise și chiar dacă nu înțelesese pe deplin ce voia să spună Gilbert,acesta a început din nou.

-Doamne,se ruga în gura mare Gilbert,ajută-mă în marea mea durere.Știi că sunt sărac.Am fost binecuvântat cu rudenia cu tronul prin familia Stuart,dar nu și cu avere.Nu știu cum îmi voi permite să-l îmbrac pe acest băiat după rangul său.Nu știu...

-Te rog să pleci acum,i-a spus Alida cu răceală,înțelegând foarte bine unde bătea Gilbert.John se gândea adânc la ceea ce dorea și gândurile pe care le trezise Gilbert în capul său,încât nu a mai strigat la nevasta sa.I-a făcut semn cu mâna să tacă.Nu-i putea intra în cap,că Gilbert Rasher și-ar da copilul; să renunțe la ceva atât de scump,ceva care echivala cu părăsirea unui munte de aur.El muncise toată viața pentru asta.Dar Gilbert făcea ușor băieți și pentru el galbenii aveau mai multă valoare.Așa că a început să spună încet,de teamă să nu-l ofenseze:

-Eu...eu,voi prelua grija fiului tău.Îl voi hrăni și îl voi învăța.Gilbert,părea a considera ideea ciudată.

-Nu poți face așa ceva pentru mine.Nici un om nu este în stare de atâta generozitate.Ca și când ar fi fost dărâmat de supărare,Gilbert s-a clătinat pe picioare și s-a întors către fiul său care sugea înfometat.John l-a oprit.

-Trebuie să ajut un om la nevoie...Căuta cu frenezie în minte ceva cu care i-ar fi rămas dator lui Gilbert.Soția ta a murit în casa mea din vina moașei care

lucrează pentru mine. Ca să te răsplătesc, voi izgoni moașa, și voi plăti îngrijirea fiului tău. Atunci, Berta a început să protesteze, dar privind la Alida a tăcut. Alida ar fi vrut să oprească cele ce vedea că se întâmplă, dar nu știa cum. Născuse multe fete și doi fii și acum totul se irosea. Ar fi fost bine dacă ar fi putut schimba copiii fără știrea soțului ei. Ar fi iubit-o fiindcă îi dăruise un fiu. Dar acum știa că dăduse greș, și o va urî. Și mai mult, va da totul: pământ și avere acestui copil care nu era al lui.

-Nu...nu, a spus Gilbert oftând, nu poți arunca moașa pe drumuri. Sunt sigur că este bună. Nu este vina ei, ci a mea. Fac copii atât de mari, încât femeile nu-i pot duce. M-aș gândi altfel dacă aș face nevestelor mele fete mici, aurii, ca tine.

-Calul pe care l-ai admirat ieri, este al tău, ți-l dăruiesc, a spus John.

Gilbert l-a privit jignit.

-Crezi că mi-aș vinde fiul pe un cal?

-Nu, nu...sigur că nu...John ar fi dat toți caii din lume dacă s-ar alege cu un fiu mare, puternic, și sănătos. Ca să-i dea timp lui John să-i facă o ofertă mai valoroasă pentru băiat, Gilbert s-a dus din nou spre Meg, care ținea copiii. Fiindcă John nu se putea gândi la altceva, Gilbert l-a ajutat.

-Nu pot lua un copil de țăță de la doică. Trebuie să aștept. Aș dori să las copilul la voi, a spus el cu un oftat impresionant. Auzind asta, John a făcut ochii mari..

-Dacă ar exista o înrudire între familiile noastre...poate o căsătorie...îmi trebuie o altă nevestă, a spus Gilbert.

-Alege-ți una dintre fetele mele. O poți avea pe cea pe care o dorești. Pentru tine, pentru fiii tăi. Care o vrei, sunt alte tale...a spus John repede.

-Voi lua-o pe cea cu părul roșu, a spus Gilbert imediat.

Auzind, Alida a oftat, căci fata pe care o chema Joanna, avea doar zece ani.

-Nu poți, a spus Alida, privindul și implorându-l pe soțul ei. John nici nu s-a uitat la ea.

-Este a ta...

-Dar zestrea? Acum, că începuse tocmeala, Gilbert nu mai făcea pe nenorocitul.

-Moșia Peniman, a spus John repede.

Alida își frângea mâinile. Moșia aceea era a ei, dăruită de tatăl ei cu drepturi depline. Acolo se ducea ea când putea, avea o grădină frumoasă, ce știa că va fi distrusă de copitele cailor. Era un loc unde nu veneau bărbați și unde strânsese tot ce avusese mai de preț. John ura locul acela cu tapiserii, cu cărți și cu vase mari pe mesele lustruite, pline cu ierburi parfumate. Când a deschis gura să protesteze, John s-a întors spre ea negru de furie.

-Mi-ai dat ce era al meu după drept,acum voi lua ce este al tău.S-a întors apoi spre Gilbert.

-Moșia Peniman este a ta,și fata.Eu voi păstra băiatul.

În sfârșit,își dădea seama că nu putea lua băiatul decât cu bani.

-Nu știi dacă pot lăsa băiatul.Este îrumos,nu-i așa? Privește cât este de puternic. Fata s-a oprit,nu mai mănâncă,dar băiatul continuă să sugă.Îți garantez că va deveni un bărbat frumos,puternic.Simțind cum îi bate inima,John a gândit că toată tocmeala se face ca și cum ar cumpăra un cal,dar niciodată nu-și dorise un cal,cum își dorea acest băiat.

-Copiii mai mor...a spus John cu o șiretenie care nu păcălea pe nimeni.Nu știu dacă voi păstra copilul.Ce primesc în schimb,pentru creșterea unui copil prea voinic? Fără îndoială că-mi va mânca toată averea.

-Ar fi o onoare pentru tine să crești un băiat înrudit cu familia regală,a răspuns Gilbert,ca și când s-ar fi simțit jignit.

-Da! îl voi crește și educa,și apoi îl vei lua să-l însori cu o fată prăpădită,care nu va însemna nimic pentru mine.Lui Gilbert îi plăcea așa de mult să se tocmească și simțea cum îi curge sângele prin vene.

-Hm,ai dreptate,a spus el frecându-și bărbia.Îi plăcea întotdeauna să-l fleteze pe cel cu care negocia.Dar ideea i-a venit deodată și a ridicat capul.

-Îi vom căsători pe ăștia doi.Ce părere ai?

Lui John îi venea să sară în sus de bucurie,dar nu a spus nimic la început.

-Cheltuiesc toată viața să-l hrănesc,să-l îmbrac,să-l educ și apoi se însoară cu fata mea,și rămân amândoi să-i întrețin tot eu.Pot să găsesc bărbați pentru fetele mele,fără să fiu nevoit să-i cresc.Lui Gilbert i-au trebuit câteva minute să înțeleagă ce urmărea John.

-Vrei un moștenitor,a spus el delicat,deși era uimit.John nu era prost să aibă încredere în cineva,mai ales să-și dea toată averea unui băiat care nici nu era înrudit prin sânge cu el.Câteva clipe,Gilbert l-a privit de sus în jos.John avea aproape patruzeci de ani,și dusese o viață dezordonată care îl făcea să pară mai bătrân.Gilbert nu avea decât douăzeci și opt de ani.Dacă John îl făcea pe băiatul lui moștenitor după moartea lui,Gilbert ar putea cere băiatul și să ia toată averea.

-Nu face asta! a strigat Alida către soțul ei,fiindcă citea gândul lui Gilbert,ca și când l-ar fi spus tare.Tu nu vezi ce urmărește? A găsit calea să-ți fure tot ce ai.Dacă vei muri,va luat totul.Furios,John s-a întors spre ea.

-Ce-mi mai pasă ce se întâmpla cu averea mea după ce mor? Trebuie să muncesc toată viața și s-o las unei femei care îmi face numai fete? S-o las celor doi băieți neputincioși pe care mi i-ai dat? Unul abia umblă,iar celălalt nu are viață lungă.

Puțin îmi pasă dacă veți ajunge pe o grămadă de bălegar...s-a întors apoi spre Gilbert.Dă-mi băiatul,vom face contracte și-l voi logodi cu o fată,am destule.Îl voi face moștenitorul meu.Cât trăiesc,va fi al meu.

Cât trăiești...se gândi Gilbert.Dacă John murea înainte ca băiatul să aibă vârsta de a moșteni,Gilbert îl va avea în mână.Adevărat,când John va muri,indiferent de vârsta băiatului,Gilbert va fi stăpân pe situație.Gilbert gândise totdeauna așa,dar azi,John dovedea că era slab de înger.Dădea totul pentru ceva ce nu va fi niciodată al lui.Sângele însemna totul,hărțiile nu aveau nici o valoare.Când băiatul va crește,Gilbert ar putea spune că este singur,și că vrea să-și ia băiatul, iar John,ca să-l păstreze,va fi obligat să mai dea bani.

-Ce mă poate consola acum,la pierderea fiului pe care mi l-a dat femeia asta,pe care am iubit-o așa de mult? a întrebat Gilbert.

John a rămas trăznit.Ce ar mai fi putut să-i dea,când dăduse totul?

-Poate un cal...a spus Gilbert,și câteva pahare de aur din care să pot bea.Dar din nenorocire nu am nici vin în casa mea veche.Poate că un acoperiș nou ar opri ploaia să pătrundă.Fierbând de ciudă,Alida a ascultat timp de o oră tocmeala bărbatului ei.Nici nu se putea numi tocmeală,fiindcă John dăduse acestui om murdar,tot ce i-a cerut,l-a dat vin,animale,acoperiș pe casă și muncitorii care să i-l repare.Îi dăduse cele șase pahare de aur pe care Alida le adusese ca zestre.

Erau frumoase,bătute cu rubine și cu sculpturi ce reprezentau viețile sfinților.

Fuseră în familia ei timp de câteva generații.Se gândi să le dăruiască fiului celui mai mare,dar acum le luase acest om murdar,care fără îndoială le va topi în câteva ore.După puțin timp,nu și-a mai privit bărbatul și și-a ațintit privirea pe copiii pe care îi ținea doica.Asta era întreaga problemă.

Poate erau anii de tristețe și de dispreț neîntrerupt ai soțului ei.Nouăsprezece ani de rugăciuni neîmplinite și acum ceva se rupsesse în sufletul Alidei.

Nu mai putea spera să-i recâștige dragostea.Fusese o soție bună,gospodărindu-și averea cu cinste și profit.El nu știuse niciodată cât se muncea în casă,cum ajungea mâncarea pe masă.Toată grija gospodăriei fusese dusă de Alida și o făcuse strălucit.A avut tot timpul ajutoare la îndemână când era însărcinată.Când se iveau probleme,și erau destule,avea grijă de toate fără să-l deranjeze pe bărbatul ei.Acum,după nouăsprezece ani,timp în care fusese o soție minunată,el risipea tot ce fusese în familia ei de secole,dându-le unui copil care nu-i era rudă.Nu lua în seamă propriii lui copii care erau inteligenți și frumoși,dăruind totul acestei creaturi.Privind la copilul cu părul negru din brațele doicii a cuprins-o o ură cum nu mai simțise niciodată.Fiecare fior de ură era dirijat spre copilul care mai sugea încă viață de la țarancă.Într-o zi își omorâse mama,și ar

putea s-o ucidă și pe ea.Sărăcise o întreagă familie care pierdea moștenirea și viitorul.

CAPITOLUL 15

-Îi voi da numele acestui băiat,a spus John cu o strălucire în ochi,pe care Alida nu o mai văzuse niciodată.Trecuse o zi de la naștere și ea adormise din cauza epuizării,dar John nu dormise.Insistase să aducă un avocat imediat și să întocmească documentele între el și Gilbert Rasher.Îi era teamă că Gilbert își va schimba hotărârea și va lua copilul cu el.După ce actele fuseseră semnate,John coborâse la oaspeții veniți la nuntă și anunțase că i se născuse un băiat.Pentru ca minciuna să nu fie divulgată,se învoise să-i plătească lui Rasher cât va trăi, recolta de pe trei ogoare,în fiecare an.Când John a anunțat evenimentul,a fost bucurie mare.Ca să-și arate băiatul,John l-a smuls din brațele doicii și din nou amândoi copiii au început să țipe așa de tare,că nici petrecerea și râsetele oaspeților nu-i acoperea,încet,Meg s-a dus și i-a întins lui John fetița pe care a luat-o cu celălalt braț și în același timp plânsetele celor doi copii au încetat.

Pentru o clipă,John nu a știut ce să facă.Era speriat că oamenii vor bănui că băiatul nu era al lui și că nevasta lui născuse din nou o fată.

Observând mânia ce-l cuprindea pe John,Gilbert a ieșit în față,și a anunțat,că deoarece se născuseră în aceeași zi,copiii vor fi logodiți.La acest anunț,veselia și beția au fost mai mari.John privea la fată cu scârbă,ca și când ar fi vrut să o arunce ca pe un gunoi.

-Ridică fata mea să vadă lumea ce frumoasă este,a spus Gilbert.Nimeni nu și-a închipuit că ar fi posibil să am așa o frumusețe.Nu se putea spune că Gilbert era un bărbat frumos,căci avea o față cu nasul turtit,fusese trântit de pe cal,și lovit cu lănci,și de la zece ani,se bătuse cu oricine îi ieșea în cale,bărbat sau chiar femeie.Avea fața atât de desfigurată,încât nimeni nu putea ști cum arată de fapt.

-Cum îi cheamă? a întrebat cineva din mulțime.

-Da,da...a răspuns John stingherit de cei doi copii,în loc de unul singur,cel pe care îl dorea.Îl voi boteza după numele tatălui meu...și bineînțeles și al meu...a continuat,privind la lume râzând,ca apoi râsul să se transforme în hohote.Îl va chema John Talis Hadley...Era copleșit de emoție și glasul îi tremura când a spus fiul meu.S-a auzit un tunet de aplauze,căci oamenii se bucurau sincer pentru el.

Erau unul sau doi care bănuiau adevărul,dar erau destul de inteligenți să-și țină gura.Cineva,însă,a strigat:

-Dar tu Gilbert? Cum o cheamă pe fata ta?

Deoarece nu fusese preocupat niciodată de o întrebare așa de normală, Gilbert era în încurcătură. A rămas o clipă cu gura căscată.

-Callasandra...a spus Meg îndrăzneță. Îți amintești, stăpâne? Ai botezat-o Callasandra. Ea auzise cu ani în urmă acest nume, la niște actori, și se gândise că este frumos; aproape tot atât de frumos ca și fata.

Lumea din jur s-a amuzat puțin pe seama numelui, când, o femeie a spus:

-Ce frumos...și a dat din cap în semn de încuviințare. Imediat, și John, și Gilbert, au fost de acord.

-Lasă-mă să-i iau, a spus Meg luând amândoi copiii de la John. Nu putea suporta să nu-i țină în brațe prea mult timp.

În timp ce Meg ședea într-un colț și îngrijea de copii, John a anunțat că Gilbert se va căsători cu fiica lui în vârsta de zece ani. După această știre, oamenii au arătat că nu prea sunt de acord. Pe Gilbert nu-l prea iubeau, dar îl tolerau din cauza înrudirii lui cu casa regală. Dar, acum majoritatea fiind beți, nu s-au sfiit să-și arate dezgustul față de desfrânatul bărbat și de faptul că voia să se căsătorească cu un copil nevinovat. Gilbert a trebuit să-și ascundă supărarea pe John, care fusese prost și făcuse anunțul. Lui i-ar fi plăcut să se căsătorească discret și să ia fata ca să-și satisfacă plăcerile fără să știe cineva.

-Nu vă temeți, nu voi lua fata în pat până când nu va fi femeie, a spus Gilbert sub formă de glumă.

-Și Dumnezeu s-o aibă în pază, a spus o femeie, și foarte mulți au râs.

Lui John nu-i păsa de nimeni și de nimic, doar de băiatul pe care-l dorise atât de mult. Nu-l scăpa din ochi. Nu lăsa să i se facă vreun rău. I-ar fi dat tot ce era mai bun, i-ar fi dat totul.

CAPITOLUL 16

Doar Penella, servitoarea credincioasă, știa cât de supărată fusese stăpâna ei pentru cele ce se întâmplaseră în ultimele zile. Din cauza înțelegerii dintre John și Gilbert, știa că nu mai are nici o șansă să-i facă soțului ei un băiat. Bărbatul ei, nu va mai veni niciodată în patul ei. Ultima dată, până să rămână însărcinată, a fost nevoie să treacă câteva luni. Trecuse timpul ei de a mai concepe. Din ziua în care John Hadley anunțase că băiatul cu părul negru este băiatul lui, nu mai avea nici o speranță. Timp de nouăsprezece ani, pe Alida o susținuse speranța. Crezuse că dacă îi va face un băiat așa cum și-l dorea el, într-o zi o va iubi. Acum, știa că asta nu se va mai întâmpla. Așa cum dăduse castelul Peniman, nu va șovăi să dea tot ceea ce avea însemnătate pentru ea.

-Nu mi-au mai rămas decât copiii, șoptea ea stând în fața ferestrei turnului de piatră. Copiii mei, nu al acestui bărbat și al... Nu știa cum ar putea descrie femeia-copil, care o ținuse de mână în timpul nașterii și îi spusese vorbele acelea stranie.

„Copilul meu, va fi și al tău, Copilul tău va fi al meu. Vor fi un singur suflet în două trupuri. Vor trăi împreună; vor muri împreună.”

Așa îi spusese femeia și cuvintele i se întipăriseră în minte.

-Mergeți la culcare, doamnă, i-a spus Penella, punându-i mâinile pe umări, încercând s-o facă să se odihnească. Nu o văzuse niciodată așa de tulburată și era speriată. Alida fusese întotdeauna o femeie frumoasă, iar vârsta și sarcinile nu-i alteraseră aproape deloc frumusețea. Dar evenimentele din aceea săptămână o schimbaseră peste noapte, așa cum o vedea acum Penella.

Părul îi atârna pe obraz și încărunțea cu fiecare zi care trecea. Trecuseră doar două zile de la nașterea copiilor și Alida arăta mai rău cu fiecare oră care trecea. Refuza mâncarea. Adormea doar după ce se plimba câteva ore prin cameră,

apoi cădea într-un somn agitat și vorbea fără șir. Penella gonise toată lumea din cameră și acum dorea să-și îngrijească singură stăpâna. Nu voia s-o vadă nimeni în starea asta. În noaptea care a urmat, a treia zi, Penella a înțeles bolboroseala Alidei în somn. Întâi nu i-a venit să creadă ce auzea. Repeta *„vor muri împreună”*, și repeta apoi mereu *„trebuie, să moară împreună”*, *„trebuie să moară împreună”*. Penella și-a pus la o parte iglițele și a stat nemișcată. Nu voia să creadă că stăpâna sa își pierduse mintea. *„Focul îi va mântui”*, spunea Alida, *„focul îi va face să moară împreună”*. Penella nu știa ce să facă, dar s-a ridicat și a ieșit pe ușă. Prințând o fată care trecea, i-a spus să stea în fața ușii stăpânei și dacă va lăsa pe cineva să intre va fi pedepsită. Cum toate servitoarele se temeau de pedeapsa Alidei, fata s-a supus. Pe întuneric, ridicându-și fustele, Penella s-a furișat până la turn. Aici își ascunsese John fiul, împreună cu fata de care nu voia să știe. Afară era un paznic care dormea și nu a simțit-o când a trecut.

Înăuntru, încăperea era luminată doar de lună și a văzut-o pe doică în pat, cu copiii de o parte și cealaltă.

-Trezește-te, a spus Penella încet, să nu trezească paznicul, dar a sărit speriată când a simțit o mână pe umărul ei. S-a întors și a văzut un bărbat cu fața tăbăcită de soare și vânt, dar plăcut la vedere, voinic.

-Cine ești? l-a întrebat ea.

-Will, soțul lui Meg. Ce s-a întâmplat? Se vedea că este un om cumsecade.

-Mi-e frică... a spus ea, dar s-a simțit vinovată că-și trădează stăpâna.

Gândindu-se că poate greșise venind,s-a întors spre ușă să iasă,dar Will o ținea strâns de umăr.

-Ce este? Trebuie să-mi spui.Omul inspira încredre,se vedea că este bun, așa că i-a spus în șoaptă toată povestea.

-Suferința a fost prea mare pentru stăpâna mea.Cred că ar vrea să scape de băiat,cred...și și-a pus mâinile pe obraz.

-Cum? a întrebat Will.

-Cu foc...focul,a îngânat fata.Vorbește de foc.Will nu avea carte,dar rezolvase multe greutăți în viața lui de fermier și știa să ia repede hotărâri.

-Trebuie să-i scoatem pe Meg și pe copii de aici.

-Poate că nu este pericol.Sunt sigură că stăpâna aiura.Sunt sigură...

-Da,sigur,poate vorbea în somn.A născut abia de câteva zile.Uneori femeile spun lucruri ciudate în momente ca astea.Sunt sigur că nu este nimic, așa că întoarce-te la ea,și vezi dacă e bine îngrijită,a liniștit-o Will.

-Da,ai dreptate,i-a spus Penella bucuroasă că omul o încurajase.

-Du-te acum,du-te și culcă-te.Diminează totul va fi în ordine.

După plecarea ei,Will nu a zăbovit.A trezit-o pe Meg.Știa că trebuie să-i scoată de acolo,cât mai repede posibil.Fiindcă Meg îi spusese de schimbarea copiilor,se aștepta să se întâmple așa ceva.Bineînțeles,Alida va omorî acest copil care îl amenință pe ai ei.Meg,buna și dulce Meg,nu i-a pus întrebări bărbatului ei când a trezit-o și i-a spus să ia copiii,să se furișeze pe lângă paznic,și să plece afară din castel cât mai repede posibil.Pentru ea,era destul să simtă că pe copii îi pândește un pericol.Will a ieșit și a început să-i spună paznicului o poveste hazlie,în timp ce Meg,strângând în brațe copiii,coborâse treptele de piatră.

afară,și-a pus broboada pe cap,și a plecat grăbită spre sat.Mulțumea lui Dumnezeu că în timpul acela nu se mai ridica podul de apărare.Adevărul era că John Hadley era prea zgârcit ca să construiască o casă și prefera să locuiască în castel,deși nu mai existau pericole.Când s-a asgurat că Meg avusese timp să se depărteze,Will a rămas pe gânduri.Dacă va fi un incendiu și copiii vor arde,se vor căuta corpurile lor.Dacă nu se găseau amândouă osemintele,se va cerceta și băiatul va fi tot în pericol.Într-o clipă,Will s-a hotărât.Deși nu o făcea cu plăcere și era convins că va ajunge în iad,dar gândindu-se la Meg și la dragostea ei pentru acești copii,s-a resemnat.S-a dus în fugă la cimitirul din grădina bisericii și a luat trupurile celor doi copii ai săi îngropate acolo.Dacă va fi incendiu,se vor găsi trupurile celor doi copii în cenușă.

Puțin înainte să apară zorile, în vechiul castel a izbucnit focul. Lemnul vechi și uscat al grinzilor a ars ca hârtia, dând o căldură atât de puternică încât acoperișul s-a topit și a căzut peste oamenii din curtea interioară.

S-a făcut o încercare de a stinge focul, dar era o căldură prea mare și nu te puteai apropia. În mijloc, stătea John Haldey și striga „fiul meu”, „fiul meu”, continuu.

S-ar fi aruncat în flăcări să-și salveze copilul, dar șase oameni îl țineau să n-o facă. Vedeau că este în zadar, căci prima încăpere care arsese era cea din vârful turnului unde erau ascunși copiii.

Abia după două zile, s-a putut căuta în cenușa care doar atunci se răcise și au găsit trupurile celor doi copii. Nu mai rămăsese prea mult din vechiul castel și toți cei care avuseseră de lucru acolo așteptau îngrijorați să vadă ce va face John. Ce se întâmplase după nașterea copiilor dăduse naștere la zvonuri care luaseră proporții legendare. Unii spuneau că soția lui John născuse un monstru. Alții că băiatul se născuse după ce Alida își vânduse sufletul diavolului. Cei mai mulți afirmau că, era mai bine că ambii copii pieriseră în flăcările purificatoare.

Unii bănuiau adevărul, iar cei ce știau, erau destul de cuminți să tacă. Toți se temeau de cele ce se vor întâmpla când John va ieși din camera în care se închisese. După o săptămână, când a ieșit, era alt om. Părul său negru încărunțise și era ca oțelul. Două cute adânci îi brăzdau fața de o parte și alta a gurii, iar privirea din ochii lui era aspră, rece, moartă. A apărut călare pe un cal speriat de care John spunea mai înainte, că era bun de dat de mâncare la câini. Din gura calului cădeau stropi de sânge, de la căpăstrul care îi strângea.

-Ce-i cu voi, ce stați aici degeaba!? Cu o voce schimbată, a continuat să țipe la oameni. Este de lucru, voi clădi o casă. O casă frumoasă, în onoarea reginei mele.

Așa că, ridicăți-vă și apucați-vă de lucru! Din ziua aceea, nu s-a mai vorbit de fiul mort în flăcări, iar John Hadley era schimbat. Înainte, fusese un om simplu, care iubea și ura cu pasiune, dar acum, părea că este gol pe dinăuntru. Nu mai ura pe nimeni, nu mai iubea pe nimeni. Singura lui grijă era să construiască o casă de piatră, frumoasă, plină de lucruri frumoase. Părea că se hotărâse că dacă nu putea lăsa copii care să fie ca el, va lăsa în urma lui o casă însemnată.

Cât despre soția lui, se schimbase și ea, dar era schimbată în bine. Acum, soțul ei nu o mai înjura și nici nu o mai muștra. Nu mai venea în patul ei, dar de asta se bucura. Cel care o privea nu mai era John, ci un alt bărbat, care când a văzut că se pricepe la grădini și a început să-i ceară părerea. Cu trecerea anilor, căsătoria lor se schimba încet, încet, în prietenie. Speranța Alidei a reînviat. Unele femei ar fi fost supărate că bărbații lor nu le mai privesc cu dragoste, dar pentru Alida, dispariția urii din ochii soțului ei era aproape iubire.

Nu a regretat nici o clipă că aprinsese focul și omorâse băiatul ca și pe propria-i fiică. Cei doi muriseră poate ca toți ceilalți copii ai săi să trăiască. Nici nu se mai vorbea să-i dea lui Gilbert Rasher averea copiilor ei. De fapt, omul își făcuse apariția după foc și pretinsese că John îi era dator, chiar dacă băiatul murise. Nu mu-rise din vina lui. John a scuipat pe contract și i-a întors spatele. Gilbert a plecat și nu a mai plictisit familia Hadley niciodată, nici pentru a pretinde fetița de zece ani ce îi fusese promisă de nevestă. Will și Meg cumpăraseră o fermă la cincizeci de kilometri și se stabiliseră acolo, să-și crească pe cei doi copii.

Will nu-i mărturisise niciodată nevestei lui, că în noaptea când fugiseră, furase un sac în care erau șase cupe de aur minunate, de la subțioara lui Gilbert Rasher care dormea adânc. Cupele erau ascunse acum sub podeaua casei lor, în siguranță. La una lipsea un rubin pe care îl folosisese să cumpere ferma, dar restul era intact.

Avea de gând să le dea copiilor când vor fi mari. Nu i-a spus lui Meg adevărul despre foc, despre trupurile găsite în cenușă. Nu voia să o facă să creadă că scumpii ei copii erau în pericol, căci se temea că în cazul acesta, nu-i va mai lăsa să iasă din casă. I-a spus că primise banii de la John ca să-și cumpere ferma, fiindcă voia să plece din satul unde crescuseră, unde apăruseră cazuri de ciumă, i-a mai spus, că John și soția lui își clădeau o casă nouă, frumoasă, și dorea ca după mulți, mulți ani, să-i aducă pe copii. Până atunci, trebuia să-i crească și să-i educe în viața sănătoasă de la țară. Pe Meg nu o interesa decât să știe copiii lângă ea, că sunt ai ei. Era bucuroasă că nu trebuia să-i ducă la castel, și să-i mai dea cuiva după ce îi va întărca. Oricum, i-a hrănit până au avut doi ani.

Dar, cum n-a mai venit nimeni să-i ia nici după ce îi întărcase. Meg părea să uite că nu erau copiii ei. Dar Will, nu-a uitat nici o clipă, și nu a încetat să-i păzească cu grijă și să se ferească de toți străinii care apăreau la orizont.

CAPITOLUL 17

Opt ani mai târziu-1579

-Cai! a spus Callie dezgustată. Totdeauna vrei cai. Nu ai alte gânduri?

-Tot atât cât ai și tu, a răspuns Talis, apărându-se, dar știa că nu este adevărat.

Callie era cea care avea povești în cap. Mergea pe drumul plin de praf, în spatele căruții care înainta încet, întorcându-se din piața satului unde își duseseră produsele. Will ședea ca de obicei pe bancheta căruței, dormind, și lăsând calul bătrân să-și găsească drumul spre casă. Callie, așezată în spatele căruței, îi legăna picioarele goale mușcate de insecte, cu mâinile băgate sub genunchi, aplecată în față, privind la Talis care flutura o sabie de lemn. Erau doi copii foarte diferiți. Pe cât era Callie de blondă, pe atât era de negru Talis, era înalt și solid, pe cât era ea

de delicată;el era frumos,ea era ștearsă.Era înalt pentru cei opt ani,părea cel puțin de doisprezece,în timp ce Callie avea o expresie dulce,inocentă,care o făcea să pară mai mică decât vârsta ei.Talis făcea deseori demonstrații,apucându-o și învărtind-o.Callie putea dormi în orice loc cât de mic,în care el nu încăpea.Se distra amintindu-i când rămăsese prins între gratiile unei ferestre din pivinia unei case vechi.

-Nu poți să te gândești la ceva mai bun decât caii? l-a întrebat disprețuitoare.

Talis a făcut o mișcare războinică cu sabia,către un dușman imaginar.

-Treaba ta este să te gândești la povești.

-Ah...dacă eu pot să mă gândesc,tu la ce ești bun?

-Bărbații trebuie să protejeze femeile,să fie viteji și cinștiți.Bărbații sunt făcuți pentru onoare și fapte bune; bărbații sunt...

-Ah,da...și-a bătut joc Callie.Ce știi tu despre fapte vitejești? Ultima ta vitejie a fost să dezgropi gulii,și dacă mă gândesc bine...și atunci când te-a călcat vaca pe picior.Nu reușea să-l necăjească cu nimic și continua să-și rotească sabia.

-Ei bine...atunci,balauri,a spus el după o clipă.Callie a bufnit,continuându-și gulmele răutăcioase.

-Totdeauna este vorba de balauri,sau de cai...

El a alergat câțiva pași,apoi a sărit pe spatele căruței și s-a așezat lângă ea.

-Într-o zi,când te voi salva,vei fi recunoscătoare că știu atâtea despre balauri.

-Pot să mă salvez și singură...

-Cum te poți apăra de un balaur? Vorbindu-i până îl omori? Callie s-a gândit.

-Da,îi voi spune o poveste așa de minunată,că el se va opri s-o asculte.

Întinzând sabia,Talis a strâns din ochi.

-Și atunci,în timp ce te va asculta...

-Va asculta așa de atent,că nu se va mai putea mișca,a adăugat ea.

-Se va transforma într-o piatră.Când te va asculta mai atent,voi sări pe el,și...

Ochii ei au început să strălucească așa cum îi plăcea lui Talis,ceea ce însemna că se pregătește să spună o poveste.

-Vei sări în spinarea lui fără să te simți,fiindcă vei purta ghete vrăjite pe care ți le dăduse o vrăjitoare care voia să omoare balaurul,și...

-De ce? Nu trebuia să-i explice de ce,fiindcă ea știa la ce se gândește.

-Salvaseși copilul vrăjitoarei și...

-Vrăjitoarele nu au copii,a spus el scârbit.

-Bine,este un copil pe care ea îl iubește foarte mult,fiindcă el este foarte frumos...a spus ea plictisită.Toată lumea îl iubește,chiar și balaurul.Îl iubește atât de mult,încât vrea să-l mănânce.În felul acesta,copilul va fi totdeauna cu el.

La această explicație, Talis a făcut ochii mari. Fiindcă acum a văzut că o acultă, Callie a zăbovit puțin. Era destul de inteligentă ca să nu se creadă frumoasă, dar era foarte mândră de poveștile ei. Restul drumului spre casă a continuat să-l țină atent la povestea ei despre pantofii fermecați, care-l făceau să nu fie simțit pe spatele balaurului și să-i străpungă inima. Chiar dându-și duhul, balaurul nu dorea decât să audă sfârșitul poveștii lui Callie. Când a terminat, Talis nu mai zâmbea.

-Mă bucur că l-am ucis, Callie. Poate că ar fi vrut să te înghită și pe tine, și poveștile tale ar fi rămas în el.

-Ai fi trist dacă balaurul m-ar mânca?

-Sigur! Dacă ai muri, cine mi-ar mai spune povești? Cu această afirmație, a sărit jos, și a început să alerge câțiva pași până acasă. În acest timp, Will care se trezise (calul știa exact când să tragă de hamuri ca să-l trezească), a intrat în curte.

-Îți arăt eu ție, a strigat Callie, sărind și alergând după el.

Talis a fugit spre Magie care stătea în ușă, așteptându-i, cum făcea întotdeauna Will spunea că ea simțea când se întorc, dar adevărul era că întotdeauna era înspăimântată că vor dispărea toți trei, așa că în ziua când mergeau la târg, își petrecea timpul stând în ușă, așteptând. Talis, aproape tot așa de înalt ca Meg, s-a agățat de ea, ferindu-se de Callie care încerca să-l lovească.

-Hai... hai... ce-i cu voi? Iar v-ați certat? a întrebat Meg.

Încerca să fie serioasă, căci Will îi spunea tot timpul că răsfăță copiii, dar nu reușea să-i păcălească. Știa că Meg le-ar da orice ar fi putut.

Cât despre hârjoana copiilor, nu ajungeau niciodată să se certe, dar se tachinau fără răutate. Se luau mereu la întrecere. Nu exista simțământul că Talis făcea ceva fiindcă era băiat, sau, că, fiind fată, Callie făcea altceva. Se luau la întrecere, să vadă care din ei se va putea cățăra pe copacul cel mai înalt și, spre groaza lui Meg, Callie îl urma pe mult mai puternicul Talis, oriunde.

Meg nu va uita niciodată, când cu doi ani în urmă, Will l-a luat pentru prima dată pe Talis, cu el la piață. Nici unul dintre cei doi adulți nu avea minte pe vremea aceea. Will avea nevoie de un ajutor și Talis era destul de robust să-l ajute, în timp ce Callie era prea firavă, și i-ar fi încurcat. Talis era atât de bucuros să meargă în sat pentru prima oară, că nu mai vorbise decât despre asta, câteva zile.

Callie înțelesese de la început că nu o va lua, dar nu a spus nimic. Deși era un somnoros, în ziua plecării, Meg nu a trebuit să-l trezească. S-a îmbrăcat repede, a hălăpăit micul dejun, și când Meg i-a spus să se urce în căruță, a alergat la ușă. S-a oprit apoi deodată, și întorcându-se încruntat, a spus nerăbdător:

-Hai, Callie, să mergem!

Will i-a spus că nu o vor lua, fiindcă este prea mică. Meg nu putea uita privirea de

pe fața frumoasă a băiatului. Era uimit. Nu-și închipuise că fata nu va merge cu ei. Meg se întreba dacă el se gândise vreodată să facă măcar ceva fără Callie.

Dormeau în același pat și își petreceau toate clipele împreună. De când îi știa, nu fuseseră despărțiți nici câteva minute, de când se născuseră. Tăcut, prefăcându-se curajos, Talis l-a urmat pe Will afară și s-a așezat în căruță. Nu a privit deloc spre Callie care stătea în fața casei, privind după el cu ochii mari și triști.

Meg și Will mai vorbiseră despre asta și hotărâseră că era mai bine pentru copii să fie despărțiți din când în când. I-ar fi pregătit pentru viața ce o vor avea ca adulți. Dar ei nu se gândiseră la amărăciunea celor doi copii pe care îi iubeau atât de mult. Toată ziua, Meg a încercat să-i trezească interesul lui Callie pentru ce făcea ea. Dar Callie, nu făcea de cât să stea pe iarbă din fața casei și să privească la drum. De obicei, era grijulie față de animale și ea era cea care dădea de mâncare la iepuri, dar în ziua aceea, nu i-a dat nici o atenție lui Meg când i-a spus că iepurilor le este foame. Meg a încercat să vorbească cu ea, dar în zadar. Ședea ținându-și mâinile în jurul genunchilor și privea la drumul gol. A încercat s-o cheme înăuntru să-i ajute să gătească pentru Talis ceva special, dar fără nici un rezultat. După un timp, Meg și-a pierdut răbdarea, așa că a luat-o în brațe să o ducă în casă. Meg nu mai văzuse ființa care să se lupte cum s-a luptat Callie. De obicei, era un copil blând, dar în ziua aceea, când a atins-o, a devenit fiară. Și-a întepenit trupul mic, a început să zgârie cu unghiile, și să lovească dureros cu picioarele. Meg a pus-o repede jos și a lăsat-o să continue tăcută să păzească drumul. Când dimineața trecuse pe jumătate, Meg a renunțat s-o mai tulbure, așa că luând un scaun și mazărea ce trebuia curățată, a ieșit afară păzind fetița, suferind și ea văzând tristețea de pe fața copilului. Apoi, devreme, după-amiază, Callie și-a ridicat deodată capul, și ca un câine care ascultă un zgomot, și-a ciulit urechile. Meg a privit la drum, în lung și-n lat, dar nu a văzut nimic. Callie s-a ridicat mai dreaptă, a ascultat, și apoi, cu o mișcare abilă a început să alerge. Meg a aruncat mazărea și a fugit după ea, dar nu era capabilă să țină ritmul cu un copil de opt ani. Îi era teamă că în starea în care era, Callie ar putea fi călcată de o căruță.

-Când a ajuns la întretăierea drumurilor, a văzut-o pe Callie stând în praf și învârtindu-se în loc ca o nebună. Meg s-a dus la ea, a îngenuncheat și a încercat să o strângă în brațe.

-Callie, iubito, Talis se va întoarce curând, ai să vezi. Se va întoarce curând, și va fi bine. În ochii fetei era o privire sălbatică.

-Nu poate să mă găsească, nu poate... Mă caută, mă caută... nu poate să mă găsească!

Pentru a-i opri țipetele și să nu-și mai fluture brațele nebunește, a strâns-o la piept. Primul gând pe care l-a avut Meg a fost s-o ia să o ducă acasă și s-o culce. Voia s-o liniștească și s-o asigure că Talis era în siguranță cu Will, și nu se putea pierde, dar atunci, Meg a simțit o strângere de inimă la gândul că fata ar putea avea dreptate. Dacă Talis s-a despărțit de Will în sat și a încercat să se întoarcă acasă? Deși părea că este mare, Talis nu avea decât opt ani, și nu mai fusese altădată în sat. Dacă simțea și el ca și Callie, nu-și va putea găsi drumul spre casă. Chiar în locul unde erau, era o încrucișare de șase drumuri. Era greu pentru un adult, dar pentru un copil care încerca înnebunit să ajungă acasă. Meg s-a ridicat și a luat-o pe Callie de umeri.

-Ascultă-mă, Callie. Fii atentă! Ia-o în jos, pe drumul acesta, și strigă-l cu putere pe Talis. Nu te depărta. Nu vreau să te pierd și pe tine. Ai înțeles?

Fiindcă în ochii fetei era aceeași privire sticloasă și frica îi întuneca mintea, Meg a scuturat-o și Callie a răspuns „da”

-Dacă întâlnești oameni pe drum, spune-le cum arată Talis, și dacă l-au văzut. Întreabă...

-Arată ca și Făt-Frumos, a șoptit Callie, este ca un prinț fermecat.

-Da, poate le spui mai bine cât este de înalt, că are părul negru, și poartă o haină de piele verde, și sigur că are și sabia aia păcătoasă cu el. Poți?

Callie a dat din cap și Meg era sigură că poate și va face orice pentru iubitul ei Talis. Au strigat, și l-au descris pe Talis oamenilor timp de două ore și atunci a apărut Will, grăbit și biciuind calul. Fața lui era cenușie.

-A dispărut, i-a spus lui Meg fără să fie mirat că erau amândouă acolo, la încrucișarea drumurilor, departe de casă. De spaimă, pe fața lui Callie nu se vedeau decât ochii. Nu mâncase nimic toată ziua, tremura de oboseală, și nu se atinsese nici de apa pe care Meg încerca să i-o dea să bea.

-Lui Talis îi este sete...era tot ce putea spune. După o altă oră de căutare, cei doi adulți se temeau să n-o scape din ochi și pe Callie, care așezată pe marginea drumului, a spus cu o voce de bătrân.

-Îl voi chema la mine...

-Da, bineînțeles... Cheamă-l tot timpul. Poate că te va auzi... a spus Meg, încercând să-și ascundă teama din glas și din gând. Will luase căruța și mersese destul de departe, pe fiecare din cele șase drumuri, dar s-a întors să spună că nu a văzut nimic și nimeni din cei cu care a vorbit, nu văzuse un băiat ca Talis. Callie s-a așezat la marginea drumului sub niște copaci, încercuindu-și genunchii cu brațele și și-a rezemat capul pe genunchi.

-Se odihnește, a spus Will nevastei lui, asta este bine.

Meg însă știa că atâta timp cât Talis era pierdut, Callie nu se va odihni, așa că a îngenunchiat lângă ea ascultând. Încet, încet, încât abia se auzea, Callie, șoptea:

-Vino la mine...Sunt aici...Trebuie să vii, urmează glasul meu. Ascultă-mă. Vino la mine...Vino la mine, vino la mine. Meg simțea cum i se ridică părul pe cap.

-Se roagă, i-a spus lui Will când acesta a privit-o. Meg însă, știa că fetița nu se roagă. Meg nu avea nici o îndoială că nu era rugă, Callie vorbea cu Talis, și mai mult, era sigură că Talis o auzea. Meg era sigură că făcea exact ceea ce trebuie, așa că a început să alerge pe drum și să strige băiatul. Apoi, s-a așezat puțin mai departe, în spatele lui Callie, ascunsă după copaci ca să n-o tulbure și a așteptat.

Will a spus că va continua să-l caute, dar Meg i-a făcut semn să tacă. Ea voia să fie de față când Talis se, va întoarce la Callie. Li s-a părut o veșnicie, dar în mai puțin de o oră, chiar înainte să apună soarele, s-a auzit un zgomot în tufișurile de peste drum. Callie și-a ridicat capul, dar Meg nu credea că este Talis, căci Callie ar fi alergat la el. Callie a rămas nemișcată, privind atentă spre locul de unde venea sunetul, așteptând. Spre surpriza lui Meg, Talis a apărut imediat.

Meg ar fi vrut să se repeadă la el, să-l ia în brațe și să-l strângă atât de tare până i-ar rupe coastele, dar s-a stăpânit și a rămas pe loc. Niciodată nu înțeleșese, că ei doi nu aparțineau unui adult, ci își aparțineau unul altuia.

Încet, ca un om bătrân, Callie i-a întins brațele băiatului care venea șchiopătând pe drum. Era murdar, cu sângele care-i cursese din nas, uscat pe față, cu pantalonii rupți în genunchi prin care se vedea că era rănit serios la picior. Se putea vedea că avusese o zi grea. Încet, fiindcă se vedea că-l doare piciorul și genunchiul, a venit șchiopătând la Callie, fără s-o observe pe Meg, ascunsă de copaci. Când a ajuns la Callie, a căzut peste ea cuprinzând-o cu brațele în jurul gâtului. Era mai greu decât Callie, dar trupul fetiței l-a susținut, solid ca o stâncă și cu o putere surprinzătoare. Comportându-se cât putea, ca un adult, Callie i-a așezat capul în poala ei, l-a prins cu brațele în jurul pieptului, i-a luat mâinile într-o mână iar cu cealaltă i-a mângâiat părul murdar. Talis a început să plângă îhnet.

-Nu reușeam să te găsesc. Te pierdusem și te căutam peste tot.

-Da...a șoptit Callie.

-Te auzeam chemându-mă.

-Nu te-aș fi pierdut. Ești al meu...Al meu...

-Da, a șoptit Talis cu obrazii plini de lacrimi, oftând, în timp ce Callie se agăța de mâinile lui, împletindu-i degetele cu ale ei și mângâindu-le. Și Meg plângea și lacrimile i se scurgeau pe obraji. Talis era un băiat foarte, foarte mândru și nimic pe lume nu-l făcea să plângă. Will îl bătuse cu cureaua, cu câteva luni în urmă, fiindcă lăsase ușa cotețului deschisă și o vulpe mâncase patru pui, dar Talis nu a

scos o lacrimă de durere.Când avea patru ani,căzuse din copac și își rupsesse brațul,dar nici atunci nu plânsese.Chiar când avea doar un an,l-a urmărit și speriat un câine mai mare ca el,dar nu plânsese.Din momentul în care a început să vorbească,a avut deviza lui „Băieții nu plâng”

Acum însă,zăcea în poala lui Callie și plângea de i se rupea inima lui Meg.Callie și-a ridicat mâinile,a apucat' părul împletit în coadă de pe spate,a tras-o în față și și-a desfăcut-o.Callie nu era ceea ce înseamnă o frumusețe.Era spălăcită,cu trăsături obișnuite,cu ochi de o culoare nedefinită și gene la fel,dar buzele erau roz.Pe lângă frumusețea strălucitoare a lui,Talis era neînsemnată.Dar avea totuși și ceva excepțional de frumos,părul.Nu era ca orice păr cu firul subțire,dar era des și bogat,de culoare mierii,cu reflexe când mai deschise când mai închise'ca multicolorele flori.Toți cei care o vedeau,fiindcă nu puteau spune că este frumoasă,vorbeau despre părul ei.

Acum,Callie își despletise coada,și-a băgat mâinile în coama sa și răsfirând-o a început să-i șteargă lacrimile băiatului și să-i mângâie fața cu părul ei mătăsos.

Privindu-i,Meg se simțea stânjenită.Nu ar fi trebuit să-i privească; nimeni nu ar trebui să vadă un gest atât de intim între doi oameni.Privindu-i,nu-i mai considera copii de opt ani.Ceea ce făcea Callie era un gest vechi de iubire și deși Meg nu cunoștea cuvântul-un gest erotic.Gesturile lui Callie erau tot atât de erotice ca gesturile oricărei femei față de un bărbat.

În timp ce-i mângâia fața cu părul ei,Callie începuse să vorbească foarte încet,în șoaptă și ca întotdeauna Meg se întreba ce spune.De multe ori se gândise la ce vorbeau copiii,dar ei își ascundeau secretele,și nu lăsau pe nimeni să afle ce se întâmpla între ei.Îl văzuse pe Talis întins sub un copac,nemișcându-se,ascultând-o pe Callie care vorbea câte-o oră.Dar oricât de des îi întreba Meg despre ce vorbeau,nu-i spuneau niciodată,încercase să-l convingă pe Will să afle,fiindcă știa că Talis și Callie vorbeau în drumul de întoarcere de la târg,dar Will nu era curios.Îi răspundea dezinteresat-vorbesc tot felul de lucruri ce-i interesează pe copii-stafii și vrăjitoare,balauri...ce-mi pasă mie?

Dar Meg știa că între ei era ceva ce nu se întâmpla cu copiii obișnuiți.Uneori,se gândea că Will a uitat că acești copii erau fii de nobili și de doamne.Uneori i se părea că el nu era preocupat decât de treburile fermei.Nu-i trecuse niciodată prin minte că siguranța copiilor va depinde odată tocmai de faptul că trebuiau să fie niște copii obișnuiți și să arate ca niște copii de fermieri.În ziua aceea,Meg se aplecă spre ei,încercând să afle ce spunea Callie,căci părea că-l liniștea pe Talis și se relaxase,dar tocmai când prinsese o vorbă,două,Will a apărut țipând supărat.

-Am colindat țara în lung și-n lat,să te caut,băiete.Nu trebuia să fugi de lângă mine! Callie,dă-i la o parte părul de pe față,ca să mă audă.Talis! Știi câtă grijă ne-am făcut toți!?

Meg își cunoștea bine bărbatul și știa cât de speriat fusese că ar putea pierde băiatul pe care ajunsese să-l iubească foarte mult.Știa că avea de gând să-l pedepsească fiindcă fugise,dar ea nu-l va lăsa.Ieșind din ascunzătoare,Meg s-a îndreptat spre Will și stând cu spatele la copii,i-a spus serios:

-Cred că Talis a fost destul de pedepsit azi.Este rănit și nouă ne este foame.

Privirea ei spunea mai mult decât vorbele.Era o nevastă bună și o femeie blândă.Fusese de acord să-l pedepsească atunci când uitase cotețul deschis, dar,de data asta,Will vedea că este pusă pe hartă.Când Meg își îndrepta spatele, era mai puternică decât oricine,ceea ce nu-i plăcea s-o vadă prea de aproape.Era atât de fericit văzându-l pe Talis teafăr,că nu-i mai trebuia alt necaz.Mai bine să uite ziua asta!

-Da...văd că băiatul trebuie îngrijit...a spus doar atât,apoi s-a aplecat și l-a luat în brațe.La protestele lui Talis,șipând cu voce tare,că poate umbla,Will nu i-a dat atenție și l-a urcat în căruță.Urcată în căruță și așezată în spate,lui Meg i s-a părut deodată că-i vede din nou bebeluși.Au căzut peste ea,cu fețele murdare ascunse la pieptul ei moale,având amândoi nevoie de tandrețea maternă.Meg și Will nu au mai vorbit niciodată despre cele întâmplate în ziua aceea,dar nu au mai încercat niciodată să-i despartă.

CAPITOLUL 18

-Meg! Este ceva de mâncare pentru un om flămând? a întrebat Will pentru a patra oară,trezind-o din visurile ei.

-Da,bineînțeles,a răspuns ea,desprinzându-se din îmbrățișarea copiilor care râdeau.Vino înăuntru,și spune-mi cum a fost ziua de azi? A mers bine târgul? Ge ai mai văzut?

Mai târziu,după cină,stând amândoi în pat,Meg l-a întrebat pe Will despre ce vorbiseră copiii în timp ce se întorceau acasă,cicălindu-l ca de obicei.

-Când sunt cu noi,Talis vorbește.Nu este timid,dar nu vorbește cu nici un străin.Callie însă scoate rareori vreun cuvânt.

-O femeie știe când să-și țină gura...a îndrugat Will privind-o peste umăr,dar Meg nu a simțit aluzia.

-Dar când sunt singuri,împreună,Callie vorbește și Talis ascultă.Vorbește câte-o oră în șir,iar el nu spune nici un cuvânt.Când apar eu,ea nu mai vorbește.Will simțea suferință în vocea lui Meg și știa cât era de necăjită că s-ar putea

întâmpla ceva cu copiii și ea nu putea ști.Întinse mâna și o scutură pe-a ei.

-Ai să afli tu...Nu mă îndoiesc că ai să afli curând.

-Asta vreau...a spus ea întorcându-se și luându-și poziția obișnuită,cu spatele la el.Plouase trei zile în șir și Will nu putuse lucra.Era iarnă,așa că nu-l deranja.El spunea că omul muncește toată vara și are nevoie de odihnă iarna,ceea ce pentru el însemna să șadă în fața focului cu frâul în poală ca și când ar fi lucrat,dar el dormea.În fața lui Meg care tricota,copiii ședeau pe podea privind la flăcările din sobă fără să spună nimic.Harnică,dar perseverentă în curiozitatea ei,a observat că Talis își șoptea ceva lui Callie care clătina din cap și o privea semnificativ peste umăr pe Meg.Aceasta,curioasă,se gândea că ar putea să afle despre ce vorbesc copiii,încet,pentru a nu trezi bănuiele,și-a lăsat lucrul în poală și a închis ochii.După o clipă a fost recompensată,auzindu-l pe Talis ce spune.

-A adormit...hai uită-te la ea.Meg o auzea pe Callie pășind pe podeaua de piatră,târșâind papucii de piele.Când a fost foarte aproape,Meg și-a lăsat andreelele să cadă pe jos,și-a dat capul pe spate,și cu gura deschisă s-a prefăcut că sforăie tare.Chicotind,Callie îi recompensă stratagema.

-Vezi,a spus.Talis cu glasul normal.Ți-am spus eu că a adormit.Nimic nu-i mai terzește când adorm.Am observat de multe ori.Meg era gata să deschidă ochii și să-l întrebe,cum îi dovedește că nici ea nici Will nu se trezeau ușor dacă adormiseră.Dar acum urmărea ceva mai important.Ridicând foarte puțin pleoapele,a putut vedea copiii în lumina focului.

-Am să-ți dau o sarcină grea,a spus Talis cu fața gravă,făcându-l să pară de treizeci de ani.

-Te rog să fie foarte grea,a spus Callie,lucindu-i ochii.Ideea făcea ca și ochii lui Talis să lucească.

-Fă un fluture galben.

-Și pe ea?

-Urâtă și rea.Cu fața lungă și slabă,slabă...și cu un caracter foarte urât.

Auzindu-i,Meg era gata să pufnească în răs.Copiii se tachinaseră toată ziua, fiindcă Talis pretindea că sarcinile lui în gospodărie erau mai grele decât ale ei și Callie se oferise să facă schimb.Talis avea o părere foarte bună despre tot ce făcea,și era foarte sigur pe el că nu trebuia să facă un efort prea mare.Dar Callie avea îndemânarea unei fete simple,care știa că trebuie să muncească pentru ce avea,așa că s-a grăbit,și a îndeplinit toate sarcinile lui Talis în jumătate din timpul care îi trebuia lui să le îndeplinească.Așa că acum,se referea la Callie, care îl tachinase,când spunea lungă și slabă și rea,fiindcă îl întrecuse la treabă.

-Și mai ce? l-a întrebat Callie zâmbind.

-Mmm...Trei dorințe.Îmi plac trei dorințe...și vreau să lupt.De data asta,fără sărutări...Callie a privit spre foc și într-o clipă a zâmbit misterios.Aruncând o privire spre Meg ca să se convingă că doarme,Callie a început o poveste despre un băiețel care fusese preschimbat într-un fluture galben,după ce insultase o vrăjitoare.Încercarea era să găsească o fată care să-l placă pentru el însuși.Era greu,fiindcă nu spusese niciodată,nimănui,o vorbă bună și acum nu știa nici cum să fie bun.

I-a trebuit puțin timp lui Meg ca să înțeleagă ce făcea Callie.Ea inventa o poveste.Nu era legat de nimic de ce ar fi auzit fetița în sat,Meg nu mai auzise o astfel de poveste,Callie o inventa.La un moment dat,Meg a deschis ochii,și s-a aplecat să asculte și ea fără să se mai prefacă adormită.

Când a observat că Meg nu doarme,și ascultă,Callie s-a oprit.Poveștelie ei erau doar pentru Talis; nimeni nu le mai auzise și nu se știa nimic despre ele.Era un secret între ei doi și ea se gândea că lui îi plăceau poveștile ei,fiindcă o iubea.

Sigur,nimeni nu ar vrea să-i asculte poveștile.Era sigură că și ceilalți oameni aveau poveștile lor,umblându-le prin cap așa cum îi umblau ei.

Când s-a oprit,Talis i-a dat supărat un ghiont,îndemnând-o să continue.Și Meg se încrunta,fiindcă și ea voia să audă mai departe ce spunea Callie.

La început timid,dar căpătând curaj,Callie și-a continuat povestea și i s-a părut că dacă o ascultă mai mulți,este mai plăcut.Când povestea s-a terminat,Meg nu a spus nimic.Și-a luat lucrul de pe jos și le-a spus copiilor să meargă la culcare.

Callie era foarte dezamăgită că Meg nu spusese nimic despre povestea ei.Îi plăcuse sau nu? Poate o găsea prostescă cu un fluture galben,care de fapt este un băiat.Ziua următoare,Callie a lăncezit,vânturându-și mâncarea,hrănind iepurii și puii,dar fără bucuria pe care o arăta de obicei.Singurul lucru care îi plăcea era să-i facă aluzii lui Meg,așteptând să-i facă complimente despre povestea ei.

Dar Meg,care de obicei era foarte isteată când era vorba de copii,nu părea să înțeleagă unde bate Callie.Își făcea treburile zilnice și nu a scos o vorbă despre seara precedentă.Seara,stând ca de obicei în fața focului,Talis a îndemnat-o pe Callie:

-Hai,continuă...totu-i în ordine.

-Nu...a spus Callie morocănoasă,jignită cu adevărat,că Meg nu spusese nimic despre povestea ei,toată ziua.Câteva clipe mai târziu,când Will a început să moțăie,cu șaua tot nereparată în poală,Meg a spus tare încât el era gata să cadă de pe scaun.

-Mie mi-ar plăcea un cal,un cal alb,care...zboară.Will a privit-o speriat,gândind că-și pierduse mințile.

-Te-ai țicnit,femeie bătrâna.Caii nu zboară.Chiar dacă ar exista unul de vânzare,nu l-aș putea cumpăra,a spus el.Cu mâinile pline de haine ce trebuiau cârpite,Meg se prefăcea că privește în jos,dar avea atenția concentrată spre Callie.O pândise toată ziua,distrându-se pe de-o parte,dar și cu inima frântă văzind-o lâncezind toată ziua.Meg se bucura de felul cum îi cerșea o laudă,dar și regreta ceea ce simțea.În timp ce Will se uita încă la nevasta sa,așteptând să-i explice ce voia să spună despre caii zburători,Talis a sărit în sus cu brațele întinse.

-Da...un cal alb care zboară,și pe care îl călărește un băiat care vrea să zboare spre stele.Will rămăsese cu gura căscată.

-Îți place,Callie...i-a spus Talis,încurajând-o.Callie,ședea ca de obicei cu genunchii îndoți,strângându-i la piept și cu un surâs satisfăcut pe față.Acum înțelegea că Meg o tachinase toată ziua așa cum făcea și Talis.Povestea ei îi plăcuse mult lui Meg.Îi făcuse lui Callie cel mai frumos compliment ce se poate face unui povestitor; îi cerea să continue.

-Nu...a spus Callie încet.Calul urăște băieții foarte mult.Odată...un băiat îl rănise.Will nu a mai încercat să înțeleagă ce se petrecea.Așteptând,și Meg și Talis amuțiseră,privind-o pe Callie,și așa a făcut și el.

-Înainte să-l poată călări,băiatul trebuie să-i câștige încrederea,fiindcă este o iapă,cu o coamă lungă,frumoasă,aurie.Când Callie s-a oprit,Talis știa că el trebuia să întrebe.

-Cum i-a câștigat încrederea?

Toți au ascultat-o pe Callie,depănându-și povestea despre nedreptate și vrăji.

CAPITOLUL 19

-De ce să culeg mure? Asta este o treabă de femeie,s-a văicărit Talis.

Înainte ca Meg să-i poată răspunde,Callie a pufnit în râs.

-Nu ești tu mai bărbat decât mine,nu ești decât un băiat care face pe cocoșul,și nu ești bun de nimic altceva,decât să culegi mure.Callie vorbea glumind răutăcios,dar,în timpul iernii,Talis crescuse cu cel puțin șapte centimetri,în timp ce lui Callie nu-i crescuseră decât pletele.Era necăjită,că uneori fugea cu băieții din sat,care aveau de două ori vârsta lui,și o lăsa singură,câteodată chiar o oră.

Ar fi putut și ea să alerge cu fetele de vârsta ei,și i-ar fi plăcut,dar mai bine ar fi murit decât să recunoască asta față de Talis,de fapt fetele o plictiseau.Așa că,în timp ce el hoinărea prin sat,ea rămânea cu Will.Dar cu o zi în urmă,Talis călcuse peste două cuiburi de albine și își îndeplina cu greu sarcinile fiindcă avea piciorul umflat,în ciuda celor ce spunea Callie,el considera că numai un bărbat

putea îndeplini sarcinile lui. Dar Meg spusese că Talis era în stare să se cațere pe colină să culeagă mure. De aceea Talis protesta la această hotărâre, socotind-o nedemnă de un bărbat. Callie însă, știa care era adevărul. Talis pretindea că este aspru, mândru și puternic, dar ea știa ceva ce Meg nu știa.

Talis avea o piele foarte delicată. Când strângea sforile plaselor, se rănea atât de rău încât noaptea îi curgea lacrimi de durere. Nu se putea spune că nu putea îndura durerea, fusese adesea rănit de loviturile de curea care i le aplica Will când era neglijent. Dar suferea că orice îi rănea pielea. Era furios că făcea ușor bășici pielea, dacă îl freca o haină pe piele îi și apărea o bășică, așa că în secret de multe ori, Callie îi puna câte petec pe partea aspră a hainelor.

Azi, din cauza piciorului mușcat de albine, trebuia să șchiopăteze pe deal și să se aplece peste tufele dese de mure care îi vor zgâria pielea sensibilă..

În mod obișnuit, Callie și-ar-fi făcut griji pentru el, dar era supărată că se înhăitase în ziua precedentă cu haimanalele din sat și o părăsise. Când Will îl tachinase pe Talis spunându-i că mai târziu va face prăjituri cu mure. Callie a făcut un mare haz, încât Talis a privit-o cu ochii micșorați care promiteau că-i va plăti el mai târziu.

Nu este nimic mai caraghios ca atunci când pui un bărbat să facă neapărat ceva ce nu vrea, se gândea Meg privind-l pe Talis culegând câte o boabă pe oră. De altfel, nici nu se abținea să se vaite mereu de orice lucru care nu-i convenea. Se plângea cel mai mult de Callie care nu-și făcea datoria, spunându-i o poveste ca treacă timpul mai repede, în timp ce muncea atât de greu.

După două ore, tocmai când Meg voia să-i dea ce dorea, adică să-l trimită acasă, de după copaci a apărut o umbră. Era un cal mare, un animal mândru, venind drept spre Meg, Talis și Callie. Când a ajuns la ei, ridicat pe picioarele din spate sărind peste ei trei ca un urs gigant de legendă.

Pentru prima oară. În viață, Meg a simțit că leșină și-a pierdut curajul, i s-au împleticit picioarele căzând jos. Dar chiar când a atins pământul, primul ei gând a fost la copii, cât vor fi de înspăimântați de animalul care se ridica peste capul lor. Trebuie să-și revină ca să-și protejeze copiii, chiar cu riscul vieții dacă va fi nevoie. În timp ce încerca cu toată puterea să nu leșine, a văzut copiii privind cu ochii mari burta calului. Trebuia să-i salveze!

După câteva clipe, când a deschis ochii, era pe jos, dar nici copiii nici calul nu se mai vedeau, în schimb, un băiat zăcea pe jos, la rădăcina unui copac. Scuturând din cap ca să-și revină, Meg s-a ridicat și s-a dus spre copil, dar privind-l, a ezitat. Era îmbrăcat elegant, cum nu mai văzuse. Pe manta avea bijuterii, cuțitașul de la curea

era din argint și împodobit cu smaralde. Pe cap avea o tichie de catifea, care avea pe bor rubine mari cât alunele.

-Domnule...a spus cu teamă Meg, întinzând mâna să-l atingă, dar fără a reuși. Era oare fiul unui nobil? Sigur că așa era.

Când s-a mișcat să se ridice, copilul a gemut și Meg i-a întins mâna să-l ajute.

A deschis deodată ochii și a privit-o. Îi fremătau nările și o privea de sus în jos.

-Nu mă atinge, bătrâno...a spus el cu un accent ce dezvăluia cultură și noblețe.

Meg s-a tras imediat înapoi, privindu-l cum încerca să se ridice în picioare. Era un băiat slab și i se părea că este puțin mai vârstnic decât Talis, deși pe lângă zdravănul Talis părea o umbră. Îl privea cum clătinându-se și rezemându-se de copac, s-a ridicat. Pe o parte a capului avea un cucui mare.

-Ce ați făcut cu calul meu? a întrebat-o, privind-o ca și când ar fi ascuns calul sub fustele ei.

-Eu...a început Meg, revenindu-și subit. Unde era animalul, și mai grav, unde erau copiii?

Îi îngheța sângele în vene la gândul că acel monstru satanic îi ucisese copiii. Ce știau iubiții ei copilași despre cai năvălași cu potcoave de fier, care puteau crăpa capul unui om. Copiii ei crescuseră la fermă pe lângă animale blânde, de câmp.

Poate că singurul cal pe care îl văzuseră, era cel care trăgea căruța cu care Moise traversase Marea Roșie. După ce l-a privit scurt pe băiatul rezemat de copac, Meg și-a ridicat fustele și a început să urce, alergând pe colina de pe care se vedea poiana cu mure. În mod normal, i-ar fi fost greu să se urce, dar fiind vorba de viața copiilor, avea aripi la picioare!

Când a ajuns în vârful colinei, a trebuit să se oprească, îi bătea inima să-i spargă pieptul, și i-a trebuit un moment să i se limpezească și ochii. Când a putut vedea, nu-i venea să-și creadă ochilor.

Pe vârful colinei, pe un petic de iarbă, se afla calul dezgustător pe care îl călărise băiatul, cu nările fremă-tând și copitele de-abia atingând pământul. Sus, pe spinarea lui, era Talis, stând drept în șa, ca o lance, privind împrejur ca și când era născut în șa. Stăpânea calul mare ținând hățurile strâns, fără nici o ezitare, când copitele se ridicau de pe pământ. Meg a rămas nemișcată, înghețase.

Uitase, undeva demult, că Talis nu era fiu de fermier, iată-l, un tânăr nobil, care deși era îmbrăcat simplu, era la fel de elegant ca și băiatul bogat, stăpânul calului.

-Și eu! a auzit-o Meg pe Callie strigând și trăgându-l pe Talis de picioare. Lasă-mă și pe mine! Târziu, după câteva clipe, Meg a înțeles ce spunea Callie, voia și ea să călărească. Abia i se liniștise inima și acum îi bătea din nou. Meg începu să coboare. Talis va avea grijă de ea, își spunea Meg, fără să se mai gândească cine

va avea grijă de Talis.Nu va lăsa el să i se întâmple ceva fetei,s-a liniștit Meg singură.Dar îngrijorarea a revenit când l-a văzut pe Talis descălecând și apoi urcând-o pe Callie în șa,pe spinarea calului năvălaș,singură.O pusese pe micuța Callie,singură,pe cal.Lui Meg i s-a tăiat respirația,nu mai gândea,și nu putea protesta.Greu de descris ce a simțit când a văzut fetița mititică,cu părul despletit încât se vedea mai mult părul,stând singură călare pe animalul cât o casă.Meg era sigură că în secunda următoare va vedea copilul zdrobit și sângerând sub copitele mari.Dar a văzut-o pe Callie ținând frâul și râsul ei răsuna peste câmp când picioarele din față ale calului se ridicaseră.

-Ține bine...stăpânește-l...țipa Talis la ea.Cum ar putea mica fetiță să-l stăpânească,se întreba Meg.Și de unde știa Talis să stăpânească un astfel de animal?

Meg s-a așezat jos,pe pământul tare.Vedea ceva ce nu voia de mult timp să-și amintească.Copiii aceștia nu erau ai ei.Dacă ar fi fost ai ei și ai lui Will,ar fi fost speriați de un animal ca acesta.Ar fi făcut ce făcuse Meg în fața băiatului ce avea calul; i-ar fi făcut o reverență,și i-ar fi spus,domnule.Nici un copil de fermier nu ar fi gândit că avea dreptul să călărească calul elegant înșeuat,al unui lord împodobit cu bijuterii.

-Vrei să faci un tur...a strigat Talis la Meg când a văzut-o stând pe pământ,la jumătatea drumului.Este foarte plăcut!

Meg nu putea decât să dea din cap și să-l privească.I se părea că participă la una din poveștile lui Callie.Când Talis a alergat în fața calului,și acesta s-a ridicat pe picioarele din spatele,lui Meg i-a bătut inima.Înțelegea că Talis știa ce face.Nu știa nici ea cum,fiindcă era sigură că nu mai văzuse un cal ca acesta,dar ea avea încredere în îndemânarea lui,cum părea și el să aibă.Sărind să apuce frâul calului,Talis i-a tras capul spre el.La început,animalul l-a privit speriat,dar în câteva clipe Talis l-a liniștit cu mâinile și glasul său,spunându-i lucruri ascunse pe care animalul părea că le înțelege.

-Of...l-ai liniștit,a spus Callie cu voce dezamăgită,stând drept în șa.Putem să-l fac să zboare.

-Să zboare! Ce știi despre caii zburători,sau orice cal?

-Știu tot atât cât știi și tu.Lasă-I liber,și voi galopa peste câmpii.

-Nu...singură n-ai ș-o faci,a răspuns Talis,sărind ușor în șa,în fața ei.Părea că uitase de durerea de la picior,de care cu o oră mai devreme se văita că-l omoară.

-Ține-te de mine,i-a spus el înainte ca animalul puternic să-și ia zborul,de parcă Lar fi atins cu biciul.Meg rămăsese acolo unde era,nevenindu-i să creadă ce văzuse.

Pe Meg a speriat-o strigătul tânărului nobil care șchiopăta pe colină, chiar în clipa în care-i văzuse pe cei doi călărind calul său. Meg începu să gândească repede, într-o clipă, i-a văzut pe Talis și pe Callie legați la stâlp, duși la spânzurătoare și trupurile lor atârând fără viață. Spânzurați, fiindcă furaseră calul băiatului. Primul ei gând a fost să omoare copilul. Mai bine să fie ea spânzurată pentru crimă, decât să se atingă cineva de scumpii ei copii.

Era ea uluită, dar nu mai rău decât băiatul. De dimineață, furase calul tatălui său, încercând să-i dovedească acestuia că era un adevărat bărbat, și putea călări sălbăticiunea. Dar calul o luase la goană cu el în clipa când se așezase în șa.

Alegase atât de departe și atât timp, încât acum, Edward habar nu avea unde se afla. Și ce era mai rău, era că doi copii de țărani îi furaseră calul în nici un caz, nu voia să recunoască văzându-i cum călăreau, că erau mai buni decât el.

Privi la femeia grasă, ce nu putea fi decât nevasta unui țaran. Edward a văzut că-l privea cu ochi criminali. S-ar putea să-l ucidă și asta l-ar scuti pe tatăl său de necaz, se gândi el. Dar ce-i mărea furia era că suiți pe calul său cei doi, se întorceau. Fir-ar să fie, bine mai călărea băiatul ăsta! Unde o fi învățat să călărească așa? Cine îl învățase? Nu are decât zece ani, cel mult doisprezece, dar călărea de parcă îl făcuse o iapă.

Privindu-i pe copii, la fata care râdea și îi flutura părul învăluindu-i uneori pe amândoi, Edward era ros de gelozie. Dacă ar putea călări așa, tatăl lui l-ar lua peste tot. Edward se îndoia că băiatul a căzut vreodată în viață de pe cal. L-a privit un minut, dar femeia amenințătoare îl privea înaintând spre el ca și când ar fi vrut să-l atace și a luat-o la fugă în jos.

-Dați-vă jos, a strigat el. Cum îndrăzniți să-mi furați calul, o să pun să vă spânzure pentru asta! Femeia cobora cu mâinile întinse spre gâtul lui.

-Furat... a spus Talis râzând. L-am împiedicat să fugă. Dacă nu eram noi, ți-ai fi pierdut calul. Și-a întors capul cu nasul în sus, apoi a privit în jos la băiat, cu aerul mândru de cocoș. Este calul tău? Dacă era al tău, ai fi fost în stare să-l călărești.

Pe Meg o podidi plânsul. Trebuia să-și închipuie că Talis nu-i va cere scuze tânărului lord. Acum, fără îndoială, vor ajunge toți la spânzurătoare.

-Am să-ți rup urechile, a spus băiatul gâfâind. Cum îndrăznește mitocanul ăsta de țaran să-mi vorbească așa. Are accentul cel mai grosolan după cum vorbește, e bun de pus la plug. La douăzeci și cinci de ani, va fi ucis de muncă.

-Nu mai spune., a spus Talis liniștit, coborând din șa în fața băiatului. Deși înalt, Talis nu avea încă nouă ani, în schimb băiatul trebuie să aibă unsprezece sau doisprezece, se gândea Meg. Imediat s-a băgat între cei doi băieți, sau după cum începuse să se gândească acum, între cei doi nobili.

-Nu s-a întâmplat nimic,sir.Ți-ai găsit calul.Copiii nu făceau decât să ți-l aducă înapoi.Nu e nimic!Cei doi băieți nici nu au băgat-o în seamă.Cu fiecare clipă, Edward se înfuria mai tare.Îl enerva felul de a vorbi al băiatului cu ochii și părul negru,precum și felul cum se uita la el fata de pe cal.Nu era decât un copil,dar îl supăra părul ei despletit și ochii aceia ce păreau bătrâni.Nu-i plăcea că se uita la țăran ca și când ar fi fost capabil de orice,și el,Edward,nu însemna nimic.Cum era posibil așa ceva? El era cel care purta catifea și bijuterii,nu acest vulgar băiat.Edward a lovit primul,dar Talis s-a ferit și nu a primit lovitura ce-i viza fața.Următoarea lovitură,Edward i-a dat-o în umăr,dar întâmplător l-a atins la piciorul mușcat de albine și durerea l-a înfuriat pe Talis,care repezindu-se la adversarul său au căzut pe jos,lovindu-se cu pumnii.

Meg a crezut că leșină din nou.Sigur vor fi spânzurați!

-Ce se întâmpla aici!?

Îi viața ei,Meg nu mai fusese așa de fericită să vadă pe cineva,ca acum,când îl vedea pe Will.

-Credeam că sunteți la cules de mure,a spus Will,părând foarte supărat.Nu pot avea încredere în nici unul din voi?

Pe Will; nu-l impresiona clasa,sau dacă unul din băieți,bătându-se cu brațele și picioarele,era nobil și celălalt nu.Tot ce a văzut,au fost cei doi băieți luptându-se,așa că i-a despărțit.Apucându-i de guler,ținând pe fiecare cu câte un braț la distanță,în timp ce ar fi vrut să se sfâșie.

-Potoliți-vă,le-a spus el scuturându-i.

-Ia mâna de pe mine,tu...țărănule,a țipat Edward la el,căutând să-și recapete curajul.

-Da...asta sunt,a spus Will netulburat.Și acum,despre ce este vorba? a întrebat el,așezându-i jos.

-Mi-av furat calul,a spus Edward aranjându-și vesta și scuturându-se de praf.

-Calul acesta? Au furat calul care este acum lângă noi? Vrei să spui că ei l-au luat? a întrebat Will.

-Nu,eu...a fost o întâmplare.Fără voia mea am căzut.

-Deci,l-au furat după ce te trântise,și au fugit? Și unde au dus calul după ce l-au furat? La Londra? Să punem șeriful să-i urmărească?

Niciodată nu l-a iubit Meg pe Will așa cum l-a iubit în clipa aceea.Era foarte deștept.Știa să se poarte cu băieții,fără să țină seamă de clasa socială.Când tânărul nobil părea că este rușinat,Will l-a apucat de umeri,așa cum făcea cu Talis.

-Acum,spune-mi,unde locuiești?

Când i-a văzut ochii în lacrimi, Meg a înțeles că se rătăcise.

-Meg, mai ai cumva o bucată de plăcintă cu carne? Dar...dacă ai pregăti și o prăjitură cu mure? Callie, dă-te jos de pe cal, și du-l acasă, a ordonat Will.

Ceea ce ar fi fost o nenorocire dacă ar fi fost lăsat pe mâinile lui Meg, s-a transformat într-o zi minunată, s-a gândit ea cu vinovăție.

Când s-a spulberat dușmănia dintre ei, băieții s-au interesat unul despre altul.

Amândoi erau foarte orgolioși și nu le plăcea să-și pună întrebări, dar îndemnați

de Will s-au calmat, și Talis i-a arătat lui Edward sabia lui de lemn. Când Talis

s-a repezit în aer cu arma Edward a râs și imediat a început să-l învețe cum ține

un adevărat cavalier o sabie. Will a pus-o pe Callie să-i ajute să se înțeleagă, în

timp ce el încerca să afle în ce direcție era casa lui. După toate probabilitățile,

băiatul se afla la cel puțin douăzeci de kilometri de casa sa. Nu va fi ușor să

găsească locul, fiindcă sătenii îi considerau pe toți oamenii care depășeau locul

de baștină cu mai mult de șase kilometri, pribegi. Începând din dimineața

aceea, Meg știa că Will poate face orice, deci, era convinsă că el va afla unde trăia

băiatul. După plecarea lui, Meg l-a studiat pe Talis văzându-l cum îl examina pe

băiat, îmbrăcăminte, mersul, și uneori imitând felul lui de a vorbi. În schimb,

Callie era tristă simțindu-se dată deoparte și singură, când îi privea pe băieți.

Când s-au așezat toți trei la umbra unui copac ca să bea cidrul dulce pregătit de Meg, Talis a readus-o în lumea lor.

-Callie, spune-ne o poveste. Zâmbind, simțindu-se sigură pe ea, Callie a început să

spună una dintre cele mai bune povești ale ei, o poveste pe care o gândise zile

întregi, și în care era vorba de un balaur, un cal și o vrăjitoare cu părul verde.

Dar, abia intrase în subiect, că Edward a spus căscând:

-Am citit ceva mai bun. Tatăl tău nu se mai întoarce? Voiam să-mi iau rămas-bun

înainte de plecare. Nici prin gând nu-i trecea să întrebe un fermier cum poate

ajunge la el acasă. Nu se putea ca țăranul să nu știe unde era casa bogată a tatălui

său, dar poate că știe cum se ajunge acolo. Cu gândul la problemele lui, Edward

nu observa privirile uimite ale celor doi, și nici nu ar fi înțeles de ce erau așa de

uimiți. A citit o poveste...se gândea Callie. Doar preotul din sat putea să citească.

Le spunea chiar că nu este bine să citească, fiindcă numai omul lui Dumnezeu

poate s-o facă. Cititul însemna a gândi mult, a înțelege, așa că preotul citea Biblia

și le explica înțelesul ei. Oamenii obișnuiți, care nu erau aleșii lui Dumnezeu nu

puteau să citească.

-Ce citești? a șoptit Callie, din poziția ei obișnuită cu genunchii strânși la

piept. Biblia? Edward s-a uitat la ea cu coada ochiului. Era la vârsta când nu era

sigur dacă fetele erau bune sau rele și în special, fata asta. Nu era frumoasă și nu

va fi, chiar când va crește. Avea fața prea palidă, decolorată, și trăsături șterse. Dar părul era minunat, strâns acum într-o coadă groasă pe spate. Dar ce era cel mai ciudat era felul în care îl urma pe acest băiat, acest Talis cu părul negru, care era îmbrăcat și vorbea ca un țăran, dar avea o prestanță de fiu de rege.

Fata îl urma pește tot ca o umbră, iar el părea că nici nu simte prezența ei, doar în momentul în care își lua ochii de la el, și atunci se încrunta și pocnea din bici.

Talis, chiar dacă era întors cu spatele, părea că știe precis când ea avea atenția îndreptată la altceva decât la el.

Pentru Edward era ciudat, fiindcă la el acasă băieții erau despărțiți de fete. Așa și doreau. Cui i-ar plăcea să fie urmărit peste tot, de o proastă de fată? De ce fata asta era așa de tăcută? Fetele pe care le cunoștea Edward, flecăreau tot timpul.

Singura dată când această Callie a deschis gura a fost când a început să spună o poveste plicticoasă, despre animale zburătoare și vrăjitoare. Se plictisise de mult de aceste povești. Acum îi plăceau poveștile adevărate, despre cavaleri, regi și războaie-ceva despre care țărancă nu putea ști nimic.

Tocmai deschisese gura să-i spună asta, când, a apărut Will și peste puțin timp trebuia să plece. Nu știa cum să-și ia rămas bun. Putea oare să le mulțumească țăranilor? Ce ar fi făcut tatăl său într-o împrejurare ca asta?

Edward s-a urcat pe cal și a privit în jos la cei patru. Văzându-i acum pe toți la un loc, păreau ciudați. Cei doi adulți aveau aspectul fermierilor, arși de soare, dar copiii erau... Dacă ar fi fost îmbrăcați cu haine scumpe, ar putea fi potriviți și la curtea regală. Mai ales băiatul (Edward își putea permite acum să fie generos, mai ales că aflase că este cu patru ani mai mare decât Talis). Dacă ar fi îmbrăcat altfel, în catifea în loc de piele, ar fi un băiat foarte frumos.

Deodată, Edward nu s-a mai gândit la ce ar fi spus tatăl său sau ce ar fi făcut. Oricum, tatăl său îl va omorî când va ajunge acasă, așa că nu mai avea nici o importanță ce făcea în ultimele clipe de viață. Cu politete, și-a scos pălăria ducându-o la inimă, și a făcut o plecăciune către cei patru.

-Vă mulțumesc la toți pentru minunata după-a-miază...și cu un gest rapid și-a deschis sacul de piele agățat la șă și a scos o carte legată în piele, despre cavalerii Mesei Rotunde, carte ce aparținea tatălui său. Pentru dumneata doamna mea...i-a spus el lui Callie, ca și când ar fi fost un curtean la reginei Elisabeta și a întins cartea teatral mâinilor nerăbdătoare ale fetei. Și-a îndreptat apoi calul spre drumul din stânga, în direcția pe care i-o indicase Will.

După plecarea băiatului, trei din cei ce ședeau în fața porții simțeau că ceva se schimbasese în viața lor. Will nu se gândea decât la treburile ce nu fuseseră îndeplinite, din cauză că fusese nevoit să umble pentru a afla unde locuia băiatul

rătăcit. Dar Meg a știut că niciodată nu-și va mai privi copiii ca până atunci. Cu toate că împreună cu Will îi crescuseră până acum, ei nu erau ca ei. Ea se simțise inferioară băiatului bogat, dar Callie și Talis au știut de la început că sunt egali cu el. Cât despre Talis, zărise o lume de care într-un anume fel aparținea. Îi spusese lui Callie că-și petrecea așa de puțin timp cu băieții din sat, fiindcă îi părea rău s-o lase singură (îi plăcea s-o facă să se simtă vinovată, fiindcă era mai drăguță cu el când simțea că face ceva special pentru ea). Dar, adevărul era că băieții din sat îl plictiseau.

Dar astăzi! Astăzi nu s-a plictisit. Acest Edward era bineînțeles un snob îngrozitor, dar știa lucruri care lui Talis i-ar fi plăcut să le știe. Știa despre cai, despre spade și cum își obține cavalerul pintenii de rang. Știa bârfele de la curtea reginei, și o dată îl văzuse pe marele Leicester, un om despre care mulți spuneau că ar trebui să fie rege.

Cât despre Callie, strângea la pieptul ei de copil cartea și visa la fiecare cuvânt pe care îl spusese băiatul. Citește, se gândea ea. A citit povești ca ale ei, dar mai frumoase ca ale ei. Dar, o parte din gândurile ei erau m defensivă. Poveștile ei plăceau la toată lumea. Le plăceau lui Meg și lui Will, Talis le considera divine. Cine era băiatul ăsta, ca să-și permită să spună că poveștile ei nu erau la fel de frumoase ca acelea spuse de alții? Callie nu cunoștea cuvântul întrecere, dar știa că asta lipsea. Nu cunoștea alte povești pe care să le compare cu ale ei. Nu mai auzise de oameni care pribegeau prin țară, la castelele bogate, și care spuneau povești în schimbul hranei și câtorva bani de aur pe care îi obțineau întotdeauna. Poveștile acestor oameni erau comparate între ele, și cei ce le ascultau le comparau cu altele, auzite înaintea lor.

Pentru restul zilei, cei trei au rămas tăcuți. Pe Will, deși n-ar fi recunoscut, îl plictisea această tăcere. El era un om tăcut, dar nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât vorbăria veselă a familiei sale. Acum, cei trei ședea la cină, privind la mâncare într-o tăcere încărcată de gânduri. După ce au terminat, s-au așezat ca de obicei în fața focului stins, Meg cu poala plină de lucruri pentru cârpit și copiii privind în gol.

-Hai, Callie, fetițo, spune-ne o poveste. Concentrată, încruntându-se, ea s-a întors spre Talis. Ca de obicei, i se adresa lui să hotărască.

-Ce poveste ți-ar plăcea... Siguranța ei fusese zdruncinată în timpul zilei, de băiatul acela.

-Fără vrăji, a spus Talis, și s-a întors s-o privească. Vreau o poveste fără vrăji.

Callie se uita la el, în timp ce mii de gânduri îi treceau prin minte.

Cum poate fi o poveste, fără vrăji? Cum poate omorî băiatul balaurul?

Balaurii sunt mari,băieții sunt foarte mici.Când a văzut expresia uimită de pe fața lui Callie,Talis a început s-o privescă de sus.Toată viața a încercat să o înfunde pe Callie cu câte ceva.Îi era ciudă că era așa de deșteaptă.Orice subiect i-ar fi dat,ea reușea să facă ușor o poveste.Acum zâmbea sigur de el.

-Fără vrăji,fără balauri,fără vrăjitoare și cai zburători.Nimic din ce nu poate exista.Pe fața lui Callre se putea vedea o expresie de groază.Părea că mintea îi plecase undeva,într-o țară îndepărată.Ochii ei păreau că nu văd nimic,erau lipsiți de expresie.

-Trebuie să mă gândesc la asta,a șoptit după o clipă și nu a mai spus nimic.

Callie nu a reacționat nici măcar când Talis a început să țopăie de bucurie.Nu știa să fie delicat când își manifesta bucuria că reușise s-o pună în încurcătură.

Două zile,Callie n-a scos o vorbă.Mânca doar când Meg îi punea mâncarea în față.Își îndeplinea îndatoririle fiindcă le făcea din obișnuință,dar mintea ei era aiurea.Meg era foarte îngrijorată,cu toată atitudinea de superioritate și satisfacție,manifestată de Talis.Era atât de mândru de el că o încurcase,încât Meg avea poftă să-l atingă.A început s-o susțină pe Callie,ca să-i mai taie din ifose.În după-amiaza celei de a treia zi,Callie și-a revenit deodată.O clipă era cu mintea aiurea,ca apoi să revină lângă ei.Stând la masă cu toții,ea i-a privit pe rând ca și când s-ar fi trezit din somn,apoi privind la Talis a zâmbit prefăcută,și i-a spus:

-Fără vrăji...Toată ziua a participat vioaie la treburi,neluând în seamă întrebările lui Talis care era curios să știe ce plănuise.Rareori erau în stare să aibă secrete unul față de celălalt,nici pentru câteva secunde,dar Callie a ținut secretul toată după-amiaza.Când se apropia seara,toți trei erau grăbiți să mănânce,ca să-i asculte povestea.Will pretindea că nu-i place când se face atâta caz,dar Meg a observat că nu mai mâncase a treia porție și-și ocupase locul în fața focului stins din sobă.Pe acoperiș se auzeau picăturile de ploaie și trei oameni ascultau cu nerăbdare.Încet,Callie a început să spună o poveste despre un băiat și o fată care se iubeau foarte mult.El era foarte frumos și dintr-o familie înrudită cu regina.

Fata nu era frumoasă,fiind una din numeroasele fete ale unui om care dorea să scape de ele,măritându-le.Când au auzit acestea,Meg și Will s-au uitat unul la altul peste capul copiilor.Era doar o coincidență că povestea era atât de asemănătoare cu realitatea.Povestea ei vorbea despre politică,despre căsătorii pentru bani și nu din dragoste.Când erau încă mici,i s-a spus fetei că trebuie să renunțe la băiat,pe pentru fericirea lui.Dacă se va căsători cu altă femeie,ar putea să devină rege și,prin urmare,ar fi foarte bogat.Dacă nu o va face,și se vor căsători,vor fi dezmoșteniți și goniți fără nici un ban.La început,tinerii au

acceptat,fiindcă li se părea că așa era bine și să le facă plăcere părinților.Dar în ziua nunții,tânărul a fugit,a răpit-o pe fata pe care o iubea și au plecat împreună. Fiindcă nu aveau bani,el s-a făcut tăietor de lemne,fiindcă nu existau slujbe pentru prinți.Trăiau într-o casuță ascunsă adânc în pădure,lama era aspră și nu prea aveau ce mânca,dar lumea din sat,știind povestea lor,ajuta această, pereche care renunțase la tot pentru dragoste.

Uneori,când se trezeau dimineața,găseau bucăți de carne pe pragul casei,sau un pumn de fasole.Dar la venirea primăverii,toată lumea din sat era înfometată și tânărul era îngrijorat că nu-și poate hrăni nevasta.Ea era foarte slabă fiindcă toată mâncarea o lăsa pentru el,ca să aibă putere să taie copacii.După ce s-a gândit multă vreme,tânărul se hotărăște că este mai bine să moară decât să-și vadă iubita murind de foame.Plănuiește să o ucidă în somn,apoi să meargă cu trupul ei la râu și să se înece cu ea în brațe.

În noaptea aceea,îi spune cât de mult o iubește și apoi îi dă o băutură care s-o adoarmă,fiindcă nu poate să-i vadă suferința și nici s-o sperie.Când e adormită,o sărută și îi aranjează părul frumos.Când să ridice toporul s-o lovească,îi curg lacrimi.Știe că odată cu moartea ei Va muri și sufletul lui.

Dar ascultă! Ce se aude? Aude un cal venind în galop.Pune jos toporul și se duce spre călăreț.Este un mesager,care vine să-i spună că tatăl și fratele mai mare au murit și tânărul moștenește totul.După ce află știrea,mulțumește lui Dumnezeu, nu fiindcă îi murise tatăl și fratele,ci fiindcă iubita lui va trăi și va avea ce mânca.Fericit,o trezește,o așează pe calul mesagerului,urcă și el,apoi pornesc împreună spre castel.Ajungând nobil și stăpânul moșiei,îi răsplătește pe toți sătenii care îi ajutaseră,dând un mare ospăț.Gonește pe cei răi care lucraseră cu tatăl său și în locul lor angajează oamenii cinstiți din sat.Pentru restul vieții, împarte toate recoltele,ca nimeni să nu mai sufere de foame.Tânărul și soția sa au avut mulți copii și au trăit fericiți de-a pururi.

Când Callie și-a terminat povestea,Meg și Will și-au șters lacrimile,dar ea nu le-a dat atenție.Ce o interesa în special,era părerea lui Talis.Acesta a stat puțin liniștit,fără să se uite la ea,dar conștient că-l pândește își ținea respirația.După o lungă așteptare,s-a întors spre ea și a spus încet:

-Îmi place mai mult fără vrăji...

-Da,a aprobat ea încet,e mai bine fără vrăji...

Meg știa,că atunci când credeau că nu-i vede nimeni erau foarte afectuoși unul cu celălalt.Se țineau de mână,Talis își pune deseori capul în poala lui Callie și când nu era nimeni în apropiere se așezau foarte aproape unul de altul.Nu se prea atingeau în prezența cuiva.Meg era sigură că era dorința lui Talis,fiindcă

dacă ar fi fost după Callie l-ar fi legat pe Talis de ea,dar lui Talis îi plăcea să pretindă că nu avea nevoie de ea.În seara asta însă,după povestea extraordinară, Talis s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna lui Callie.De față cu cei doi adulți,Talis a luat-o de mână și au plecat să se culce.Era cea mai mare recompensă pentru Callie-aprecierea publicului.

CAPITOLUL 20

Din cauză că umblase timp de două zile,pe Meg o dureau picioarele,simțind dureri în tot corpul,nefiind obișnuită să umble atâta.Când o căruță plină cu verze a trecut hodorogind pe lângă ea,s-a dat deoparte pe marginea drumului plin de praf și s-a rezemat de un copac să se odihnească puțin.

Se întreba a mia oară,cum se descurcau Will și copiii fără ea.Will va fi supărat pe ea când se va întoarce acasă? Sau,fiindcă își făcuse griji,o va îmbrățișa și îi va ura bun venit acasă? Sau,nu-i va vorbi zile la rând,și poate chiar ani? Nu auzise niciodată ca o femeie care a fugit de acasă să se mai întoarcă,și nici nu știa ce ar face bărbatul.Auzise o dată că o femeie fugise cu alt bărbat,dar nu auzise niciodată de cineva care fugise să găsească un profesor,cum făcea ea acum.A privit la soare și și-a dat seama că mai erau câteva ore până la asfințit,și va petrece încă o noapte dormind pe pământ,așa că a pornit din nou la drum.

Trecuse aproape o lună de la evenimentul care schimbase viața întregii familii.

De când cu o lună în urmă,băiatul pe care îl chema Edward intrase în viața lor,și de atunci totul se schimbase,cel puțin pentru ea și copii.Will era tot același,și când Meg a încercat să-i vorbească despre schimbările survenite în familia lui,Will s-a înfuriat.Nu voia să vorbească despre asta,adică despre originea celor doi copii.

-E mai bine că sunt copii de fermier! Ce bine ar fi fost să nu vină niciodată aici.Uită-l pe acel copil! Ce bine ar fi fost să nu fi venit niciodată aici!

Will a țipat așa de tare că toți l-au privit speriați.Will nu se înfuria niciodată fără motiv și acum nu cunoșteau nici un motiv.Dar zilele treceau,și copiii nu uitau vizita lui Edward.Meg avea dreptate-ceva se schimbase la ei.Callie se uita în cartea ei încât Meg se temea că se-vor.șterge desenele frumoase,în timp ce Talis încerca să-l imite pe Edward jucându-se cu sabia.Dar după o lună,deodată,Callie nu s-a mai uitat în carte,iar Talis nu a mai pus mâna pe sabie.

-Ce se întâmplă? i-a întrebat Meg văzându-i triști și tăcuți.

-Nu.are nici un rost,nu am ce face cu o sabie.Am să mă fac fierar,potcovar.

Era obișnuită cu vorbe triste din partea lui Talis,întotdeauna se gândea numai la nenorociri.Dar ce era mai puțin obișnuit era tăcerea lui Callie,care de obicei îl

lua în râs,iar de data asta nu i-a spus nici măcar că este un caraghios.Meg nu-și dăduse seama până acum fiindcă toți erau de acord că sarcina fetei era să-l înveselească și să-i arate partea bună a lucrurilor.Când Talis se plângea că nu poate face ceva,Callie intervenea spunându-i că el poate face orice pe lume.Meg gândea și ea că Talis putea să miște munții din loc,fiindcă o convinsese Callie. Dar când Talis a aruncat sabia,Callie nu a spus nimic,însă când aceasta nu s-a mai atins de carte,Meg a întrebat-o:

-Nu pot să citesc,nu voi ști niciodată să citesc...eu nu sunt bună decât să hrănesc iepurii.Meg nu auzise niciodată o discuție pesimistă din partea fetei și nici nu spusese niciodată că ar dori ceva.Talis făcea treabă,iar Callie îl urma spunându-i că poate face orice.Erau o pereche perfectă.El era pesimist,dar încrezător în sine,iar ea era timidă și credea în minuni și frumusețe.Dar mai presus de orice, avea o credință nezdruccinată în Talis.Când a auzit-o pe Callie văitându-se că nu poate citi,Meg a trebuit să se așeze.Trebuia să recunoască; lucrurile se schimbaseră și nu vor mai fi niciodată ca mai înainte.

Meg s-a gândit câteva zile la ce era de făcut.Se va duce la soția lui John Hadley și îi va cere bani ca să angajeze un profesor pentru copii.De obicei îi lăsa bărbatului ei grija de a rezolva lucrurile,făcând totul așa cum spunea el,ca și Callie care îl urma pe Talis.Dar Meg nu era proastă.Se întreba de ce John Hadley nu venise să-i ceară copilul atât de drag,adoptat.Probabil că nevasta lui îi făcuse în sfârșit un băiat în anii care au urmat,sau,poate,și-a convins bărbatul să uite de băiat.Meg nu s-ar fi mirat dacă nevasta l-ar fi mințit,spunându-i că Talis murise.Dar Meg mai bănuia ceva,că Alida aflate adevărul.Will își cumpărase ferma cu banii dați de Alida,asta i-o spusese chiar Will,ascunzând faptele adevărate.Așa că dacă John credea în moartea copiilor,Alida știa că trăiesc undeva.Și dacă doamnei nu-i păsa de băiatul altei femei,trebuie să se gândească la fiica ei,și nu ar vrea să rămână fără educație.Când Callie va ajunge să fie acceptată în familia sa,cum s-ar fi potrivit dacă nu ar fi fost educată? Meg nu voia și nu-i plăcea să se gândească atât de departe,la timpul când nu va mai avea copiii.Spera ca despărțirea să se întâmple cât mai târziu,poate când copiii vor fi adulți.Când vor fi adulți,vor trebui să știe lucrurile pe care le știau alte doamne și domni.Dacă Talis va dori să fie un cavaler,va trebui să învețe tot ce trebuie să știe un cavaler.Și dacă fata dorea să știe să citească,deși Dumnezeu știe de ce o dorea,când știa să spună povești mai frumoase decât în cărți,ea o va ajuta să învețe.Când va ajunge în rai,Meg dorea să-i poată spune Domnului că se luptase din toate puterile să ajute copiii să aibă tot ce era mai bun în viață.I-a trebuit lui Meg aproape o săptămână să parcurgă cele cincizeci de mile ca să ajungă acasă

la John Hadley. De câteva ori s-a rătăcit și într-o seară a trebuit să jumulească niște pui ca să primească de mâncare. Dar până la sfârșit a ajuns și a plâns de oboseală și de tristețe când a văzut vechiul castel ars până în temelii. Oare de aceea nu venise John Hadley să-și ia copiii? Oare murise și el, cu întreaga familie, în incendiu? Cât timp o fi ars castelul după ce ea și Will fugiseră? În noaptea aceea, cu nouă ani în urmă, Will îi spusese că la castel și în sat a izbucnit ciurma, așa că trebuiau să plece imediat.

Nici nu mai ascultase ce-i spusese înainte să fugă cu copiii. Nu a mai scos o vorbă în zilele următoare în timp ce Will se duse să împrumute bani de la cămătari, apoi a cumpărat o casuță și au plecat departe, acolo unde crescuseră copiii. A cumpărat o fermă frumoasă pentru ea și copii, și ea nu s-a mai uitat în urmă. Dacă nu ar fi apărut Edward, acum nu s-ar mai fi întors în satul ei.

Întinzându-se jos, pe pământul rece, lângă ruinele castelului, a zâmbit gândindu-se la oamenii din sat pe care i-ar fi plăcut să-i vadă, înainte să se întoarcă la Will și la copii. Dimineată, deși nu dormise într-un pat, s-a simțit mai bine. În acea zi va afla ce s-a întâmplat cu John și cu familia lui, și dacă va fi posibil, o va vedea pe doamnă și îi va cere bani să angajeze un profesor pentru copii. În ultimele zile, Meg se gândise ce va face și ce îi va spune doamnei. Înainte să-și petreacă anii alături de Talis și Callie, se considerase destul de deșteaptă, ca orice persoană, dar după nouă ani petrecuți lângă cei doi pungași, învățase multe.

Erau inteligenți și vicleni ca șerpii, tachinându-o, păcălind-o, folosindu-și mintea ageră pentru inventa mereu ceva ca s-o păcălească și atrăgând-o în tot ce făceau ei. Talis, era pe departe cel mai rău. Îi plăcea să facă glume pe seama ei, râzând apoi în hohote când reușea s-o păcălească. Will era câteodată necăjit.

-Meg, nu trebuie să crezi că oricine este bun. Trebuie să înțelegi că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce vor să pară. Uneori mint, ca să capete ce doresc.

-Ce importanță are? Talis nu se gândește să facă rău când îmi pune o broscuță în pantof, sau coajă de ou amestecată cu noroi.

-Adevărat, dar uneori oamenii vor să-ți facă rău, și tu îi crezi pe toți, că au inimă bună.

-Eu cred că în lume este mai multă bunătate decât răutate, spunea ea indignată, iar Will își puna mâinile pe cap de disperare.

Într-adevăr, ea nu-l înțelegea. Era mai plăcut să fii bun; nu-i așa?

Acum încerca să-și amintească ce-i spusese Will. Acum trebuia să fie isteată. Nu era chiar atât de naivă, cum își închipuia Will; văzuse cu ani în urmă, că nenorocirea pândește castelul care acum nu mai era decât piatră înnegrită. La nașterea copiilor, ea suferea încă de pierderea propriilor ei copii. Când Dumnezeu

îi dăruise pe cei doi ca să-i crească,nu s-a mai gândit la trecut.Dar era conștientă de ura și încurcătura din jurul ei.Din această cauză,voia s-o vadă pe Alida singură.Îi va povesti despre frumoasa ei fetiță (pentru Meg,Callie era frumoasă ca eroinele din poveștile ei) și va evita să-l menționeze pe Talis,care era legat de amintiri triste pentru Alida.

Apoi,după discuția lor,va lua banii pentru profesor,și o va părăsi-pentru totdeauna.Va jura că nu o va mai deranja vreodată.Nici acum nu ar fi supărat-o dacă nu era vorba de profesor-și asta era important.

Meg se gândea că târgul va reuși perfect,fiindcă amândouă doreau același lucru.Lady Alida va fi bucuroasă să afle că fetița era bine îngrijită și fericită,iar Meg va avea banii pentru profesor.Probabil că nu se vor mai vedea niciodată, ceea ce le convenea la amândouă; doamna asigurându-se că soțul ei nu va mai auzi despre fiul adoptat,dacă așa dorea.

-Se gândise întâi să-l vadă pe John,dar ideea nu i-a surâs.Până acum,probabil că l-a uitat pe băiatul cu păr negru,sau poate se gândește că este mort și Meg nu ține să-i reamintească trecutul și că Talis trăiește cu ea și Will.John s-ar putea să vrea să-l ia pe Talis.Dar Meg nu voia să-i spună Alidei,că nu-i va spune și lordului unde era Talis.De fapt,ea plănuia,că dacă domna îi va face probleme,se gândea să...s-o amenințe,este un cuvânt prea tare.Dar poate menționa că la nevoie i-ar putea spune lordului,dacă nu va căpăta banii.

Da,Meg se gândea și era satisfăcută de persoana ei.Will va fi mândru de ea.Era și ea o dată,deșteaptă!

CAPITOLUL 21

Fata șoptea atât de agitată,încât Alida la început nu auzea ce-i spunea.

Uneori,Penella își dădea prea multă importanță,amintindu-i Alidei ce se întâmplase înaintea incendiului,timp de care Alida ar fi vrut să uite.

Privind-o acum pe Alida,nimeni nu și-ar închipui că era aceeași femeie de acum nouă ani.Atunci,era frumoasă.Se ocupa de frumusețea ei,încercând totul pentru a-și atrage bărbatul în pat,sperând să-i recâștige dragostea,ceea ce era sigură că s-ar fi întâmplat dacă îi năștea un băiat sănătos.

Dar,din noaptea incendiului,Alida nu mai voia să se gândească la tot ce se întâmplase,refuza să-și amintească focul pus de ea însăși,în care muriseră oameni, chiar și fetița ei născută.Atunci Alida se schimbbase.Când a văzut că soțul ei era dispus să-i acorde prietenie în loc de dragoste,nu mai voia să-și amintească de timpul când o dorea trupește.Peste noapte îmbătrânise cu douăzeci de ani,părul îi încărunțise,talia i se îngroșase și pielea nu-i mai

strălucea.Ea și soțul ei deveniseră prieteni,prieteni vechi și când erau împreună se bucurau fiecare de tovărășia celuilalt.Când soțul ei privea la altă femeie,Alida zâmbea bucuroasă și gândea că era mai plăcut să nu mai simți porniri pătimase.

Cea mai mare bucurie erau copiii ei.Ea supraveghea educația lor,pregătirea religioasă și toate aspectele vieții lor.Într-un fel,a reușit să-l convingă pe John că fiii lui valorau ceva.James,cel mare,era șchiop,dar putea călări,și ea i-a precizat asta soțului.Iar Filip,mezinul,deși suferea de plămâni și obosea ușor,dorea să încerce să facă tot ce-i cerea tatăl său.

Bineînțeles,John n-a știut niciodată că doar voința soției lui îi îndemna pe băieți să facă tot ce făceau.James nu putea stăpâni ușor un cal,dar nu din cauza infirmității.El avea înclinații mai mult pentru studiu decât pentru mânuirea unei săbii,care era aproape cât el.Dacă ar fi avut un alt tată,James,fiul cel mare,ar fi fost trimis să intre în ierarhia bisericească sau la drept,unde își putea petrece viața cu nasul în cărți.Cât despre Filip,Alida venea la el noaptea,în secret,și îi spunea cât era de important să stea toată ziua călare și să urmărească o fiară în pădure.Când trupul lui firav era epuizat și avea dureri,îi dădea leacuri făcute din ierburi și la nevoie îl pedepsea și-l amenința,ca să-l poată înfrunta pe tatăl lui fără lacrimi și rugăminți să-l ierte.Filip trebuia să aleagă pe care din părinți să-l înfurie,dar știa că tatăl său era mai indulgent.

Cât despre Alida,oricât încerca să uite,era obsedată de momentul când soțul ei fusese gata să dea tot ce posedea el și ea unui băiat care nu avea nici o legătură de sânge cu el.Acum,auzind-o pe Penella bâzâind ca un țânțar,îi revenise în minte momentul pe care lupta să-l uite.Își reamintea foarte clar noaptea în care nebunia o copleșise,în noaptea aceea,nu mai era ea însăși,fapta ei nu fusese pusă în aplicare de ea.În noaptea aceea,diavolul îi îndemnase și pe ea și pe soțul ei.În noaptea aceea,diavolul îi înnebunise pe toți.După plictisitorul bâzâit al Penellei,Alida a înțeles că femeia care fusese doică în noaptea aceea de iad,era aici,acum,și așteaptă s-o vadă.

-Pe cine a mai văzut? a întrebat Alida speriată,când au rămas singure.

-Pe nimeni,a răspuns Penella mândră de ea,și sperând că va reveni din nou în grațiile stăpânei.La scurt timp după noaptea incendiului,atitudinea,.Alidei față de servitoare se schimbaseră,iar Penella nu știa de ce.De unde până atunci fusese prietenoasă,purtarea Alidei se schimbaseră și deveniseră rece și distantă.Până în noaptea aceea,Penella era singură admisă în intimitatea gândurilor Alidei,iar acum,erau clipe când Penella observa că stăpâna ei o privea chiar cu ură.Din momentul când Penella a simțit răceala,a făcut tot ce se putea ca să reintre în grațiile stăpânei.Munca ore întregi,îi satisfăcea toate dorințele,se gândea la tot

ce putea ca să îndeplinească chiar înainte de a i se cere. Încercase să devină necesară, și indispensabilă pentru stăpâna ei. Alida accepta totul, dar nu-i făcea confidențe și nici nu-i mai vorbea despre copii și despre viitor. După o perioadă, când prietenia eliminase diferența dintre stăpâna și servitoare, acum aceasta, era din nou vizibilă. Dacă ar fi iubit-o mai puțin și ar fi fost mai isteată, Penella ar fi înțeles răceala stăpânei.

La câteva luni după incendiu, un bătrân care trăia retras într-o colibă în pădure, hrănindu-se din produsele unei bucați de pământ pe care îl cultiva și îngrijirea șoimilor lordului John care erau răniți, și pe care oamenii acestuia îi aduceau, a văzut-o pe Alida șchiopătând fi-încă o trântise calul. Încercând să stea de vorbă cu doamna ca să nu se mai gândească la durerea ei, a spus printre altele, că fusese o minune că Meg cu cei doi copii scăpaseră. La întrebările Alidei, i-a spus că Meg și Will fugiseră prin pădure. Erau destul de departe de coliba lui, dar el nu putuse să doarmă în noaptea aceea, așa că i-a văzut. Gând bătrânul a văzut pe fața doamnei furia, a înțeles că ea știa că face braconaj, cum de altfel făcea în fiecare noapte. După plecarea ei, bătrânul știa că zilele îi sunt numărate. Îl prinsese și știa că dacă nu va șterge putina, un călău îl va omorî. Când omul cu gânduri criminale trimis de Alida l-a căutat în pădure, braconierul dispăruse. Bătrânul nu va ști niciodată ce gânduri au măcinat-o pe doamnă aflând că dispăruse. Puțin îi păsa ei că braconaj. Ce importanță aveau pentru ea niște iepuri? Luni de zile se credea în siguranță, bănuind că băiatul pe care soțul ei îl punea în locul copiilor ei, murise. Acum, aflase că nu era mort. Trăia încă, undeva. Dorea mai mult ca orice pe lume să-l caute și să-l omoare. Nu va fi niciodată în siguranță, până când băiatul nu murea și la nevoie, chiar de mâna ei. Dar nu putea întreprinde nimic fără ca bărbatul ei să afle. Dacă se făceau cercetări, el ar descoperi motivul și ar ști că băiatul trăiește. Atunci, fără îndoială, ar fi început să-l caute. Tot ce putea să facă era să stea liniștită și să nădăjduiască că nimeni altcineva nu văzuse doica și pe bărbatul ei fugind prin pădure în miez de noapte, cu cei doi copii nou-născuți. După ceasuri de gândire, Alida a început să se întrebe de unde au știut doica și bărbatul ei că sunt în pericol. Singurul răspuns era că fuseseră preveniți. Și doar Penella putea fi aceea care le spusese. Din acel moment, Alida a început să urască servitoarea și a știut cum s-o pedepsească. Penella se mândrea foarte mult că era apropiată de stăpâna, atât de apropiată, încât uneori i se părea că este ea însăși doamna. Alida o prinsese de multe ori dând ordine cu un ton ce nu avea dreptul să-l folosească. La început, asta o distrase pe Alida. O amuzase doar până în noaptea în care dezvăluise taina și ar fi putut să-i distrugă viața Alidei.

A pedepsit-o îndepărtând-o.Nu mai avea secrete pe care i le împărtășea și a tratat-o ea și pe celelalte servitoare,nu ca pe una specială.Astfel de pedepse,erau pentru Penella mai rău decât dacă ar fi ars-o pe rug și răzbunarea Alidei era perfectă.Penella ar fi putut deveni bănuitoare când a văzut că Alida nu era surprinsă la vestea că femeia care fusese doica fetei și a băiatului,dorea să vorbească cu ea.Dar Penella era așa de încântată că avea o veste personală pentru stăpâna ei,că nu i s-a părut nimic deosebit.Își făcea visuri să fie din nou în grațiile stăpânei,să aibă din nou vechile privilegii și vechea putere.

-Cine mai știe asta? a întrebat Alida.

-Nimeni.Se plimba prin curte cu fața aeoperită de o broboadă și când m-a văzut,a alergat la mine.Vă închipuiți dezgustul meu când a îndrăznit să-mi vorbească!Alida a trebuit să se stăpânească,să nu-i spună că ea nu era decât o servitoare cu nimic mai importantă decât fermiera cea grasă.Dar în ultimul moment,Penella se credea din nou în grațiile stăpânei,ca pe vremuri,și părea că nouă ani se șterseseră complet.

-Nu a mai vorbit cu nimeni? Ești sigură?

-Absolut sigură,a accentuat ea.Mi-a spus că așteaptă de două zile sperând să te vadă pe dumneata sau pe mine.Știe că sunt foarte apropiată de dumneata,asa că vorbind cu mine este ca și când ți-ar vorbi dumitale,deci a vorbit doar cu mine. Ceea ce îi plăcea Alidei înainte,acum o dezgusta.Cum suportase înfumurarea femeii? Când fusese așa de singură,fără bărbat,fără prieteni,și în sufletul ei era doar ură,se agățase de această femeie atât de nesătulă.

-Adu-o aici,nu lăsa pe nimeni s-o vadă.Dă-i un coș cu ierburi,asa că să lase impresia că a venit doar cu marfă.

-Da,doamnă,a spus Penella cu multă bucurie,înțelegea acum că supărarea doamnei fusese doar urmarea celor ce se întâmplaseră în noaptea focului.Cu timpul,Penella regretase că-i prevenise pe țărani de intențiile doamnei.Ce-i păsa ei de copii și de ei? Dacă doamna dorea moartea lor,ce drept avea ea să pună întrebări? Dar dacă ar fi adevărat,ea tot nu înțelegea ce făcuse ca s-o supere așa de rău pe doamnă.Totul se schimbase de atunci.Dar cu ce greșise ea? Nu făcea ea totul pentru binele doamnei?

-Da.O voi aduce,și vom vorbi cu ea.

-Nu...Îi voi vorbi eu singură...a spus Alida ascutit.Penella a deschis gura să protesteze,dar și-a închis-o imediat.

-Da,doamnă,a spus ea,ascunzându-și cât putea supărarea din glas.Când servitoarea a ieșit,Aida s-a gândit că trebuie să scape de ea,dar a încercat să se calmeze și să reflecteze.

Trebuia să afle unde trăia femeia, și unde se afla băiatul. Trebuia s-o facă să vorbească. Când Meg s-a furișat în cameră, Alida a văzut o femeie foarte obișnuită, pe fața căreia se vedea că muncește neîncetat. Era grasă, umbla încet cărând coșul cu ierburi ca și când ar fi fost foarte greu. I-a mai văzut ochii albaștri, nevinovați, deschiși și inocenți ca ai unui pui de pisică. Femeia aceasta nu dusese o viață de femeie măritată chinată și zbuciumată, cum fusese viața ei. Deși mai bine ar fi murit decât să recunoască ce simțea ea acum, că era gelozie. Femeia aceasta grasă, de la țară, nu fusese nici frumoasă nici bogată, singurii copii pe care îi născuse târziu, muriseră. Dar ca și când era binecuvântată de Dumnezeu, primise doi copii zdraveni și sănătoși care să-i înlocuiască. Fără îndoială, bărbatul ei o iubea, o ocrotea, și nu dorea nimic mai mult decât fericirea ei. În timp ce ea, Alida, trăia în casa asta mare și frumoasă pe care o clădea John, și avea un bărbat căruia dacă i s-ar fi spus că îi murise nevasta, nu ar fi făcut decât un gest, să ridice din umeri. Alida i-a zâmbit de parcă ar fi fost un sol de-al reginei.

-Stai jos. Trebuie să fii obosită după drum. Pot să-ți torn un pahar cu vin?

Meg, care se pregătise să fie primită cu răceală s-a zăpăcit de atâta bunăvoință. În viața ei nu băuse vin decât de trei ori, și atunci botezat cu apă. Și niciodată nu fusese turnat într-o cană de argint, pe care să i-o întindă o doamnă cu mâna albă. Timid, Meg a luat vinul și bând i s-a urcat imediat la cap. Vinul acesta nu era subțiat cu apă. Aranjându-și rochia de catifea, roșu închis, în jurul ei, Alida s-a așezat în fața lui Meg și a așteptat să termine vinul și prăjiturile. Când Meg a ezitat să mai ia un pahar, Alida a îndemnat-o să mai bea, spunând că s-ar supăra dacă Meg refuză.

-În fond, îți datorez' foarte mult. Mi-ai îngrijit fata atâția ani... nu-i așa?

-Da... a spus Meg, simțindu-se minunată și relaxată, gândindu-se apoi cu păcat, că înțelegea de ce beau așa de mult bărbații. Și de ce nu le lasă și pe femei să bea. Dacă s-ar simți așa, nu știe ce ar putea face o femeie. Cât despre ea, se simțea cât se poate de sigură pe ea. Ar fi făcut orice!

-Vorbește-mi despre fiica mea... adică dacă vrei., acum este mai mult fiica ta decât a mea, i-a spus Alida cât se poate de dulce.

-Oh... nu... în nici un caz, a spus Meg mințind, fiindcă pe amândoi copiii îi considera ai ei. Dar, amețită de vin, credea că era o minciună nevinovată.

-Atunci, poți să-mi vorbești de ei... a spus Alida, recunoscând în sinea ei că voia să știe despre amândoi copiii. Încruntându-se, a luat cana din mâna lui Meg. Încă puțin, și bătrâna va adormi. Nu exista nimic pe pământ pe care Meg să-l dorească mai mult decât să vorbească despre copii. Uneori se supăra pe Will, care dorea să

se gândească mai mult la fermă decât la copii.O dată,îi spusese aspru: „Nu te lega prea mult de ceva ce nu e al tău.” Ea a râs,fiindcă nu putea nimeni să-i iubească'mai mult.Uneori se gân-dea că poate dragostea lui Will pentru copii era mai puternică decât a ei,și de aceea nu putea vorbi de ei.

-Sunt niște copii foarte ciudați,a spus Meg încet,gândindu-se la fermă.

În comparație cu această casă,ferma era un loc sărăcăcios,dar ea nu ar da nici măcar un trandafir din grădina sa în schimbul acestei bogății.În cele două zile cât așteptase s-o vadă pe doamnă,simțise că acest loc are ceva nesănătos.

Acum,nu dorea decât să-și îndeplinească sarcina și să se întoarcă acasă.Din fericire,gândurile ei s-au întors la fermă și la simplitatea lui Will și a copiilor.

-Copiii seamănă așa de mult,ca și când ar fi două jumătăți ale unui întreg.Când unuia îi este foame,și celălalt este flămând.Ce-l îmbolnăvește pe unul,îl îmbolnăvește și pe celălalt.Le plac aceleași culori,aceleași hrană.Au același caracter,sunt tandri...a ezitat,căutând cuvântul potrivit.La amândoi le place să facă teatru,ca în sat,a spus la sfârșit.Alida se gândea profund,încerca să înțeleagă ce auzea.Teatru, strălucire...Copiilor le plăcea tot ce era emoționant,plăcere pe care ea învățase să și-o înăbușe...Meg a continuat:

-Uneori nu-și vorbesc ore întregi,își îndeplinesc sarcinile,dar dacă îi întrebi la ce se gândesc,amândoi spun același lucru.Ochii lui Meg deveniseră visători.Nimic nu-i era mai drag în viață,decât copiii.Știa că gândea cu păcat și că Dumnezeu o va pedepsi pentru asta,dar ea era aproape bucuroasă că propriii ei copii muriseră,și ea își petrecea acum viața cu Talis și cu Callie.Copiii ei nu ar fi fost așa de amuzanți ca aceștia doi.Ei nu ar fi sărit niciodată pe un cal negru ca să călărească prin împrejurimi.Fiica ei nu ar fi spus seara,în fața focului,povești..

I se urcase puțin la cap lui Meg,poate prea repede,și se simțea amețită.Cum a putut gândi că această femeie ar avea intenții rele? Are inima frântă fiindcă îi lipsea copila ei veselă și adorabilă.Desigur,dorea să afle totul despre ea.Meg nu-și dădea seama,că în timp ce povestea Alidei despre fata ei,îi spunea în mod egal,același lucru,despre un băiat pe care Alida poate îl ura.

-Copiii învață la fel de repede și îi interesează aceleași lucruri,a spus Meg admirându-și singură inteligența,că știuse să aducă vorba despre învățatură.Când își va termina descrierea,lady Alida o va ruga ea însăși să angajeze un profesor pentru fata ei.

CAPITOLUL 22

Odată pornită,Meg nu se mai putea opri să vorbească despre copii.

Cei nouă ani petrecuți cu ei,iubindu-i,fără să poată spune nimănui,se întipăriseră

în ea. Nu putuse niciodată să vorbească cu vecinii, deoarece copiii erau diferiți de ai lor. La fiecare sărbătoare din sat, singurele ocazii la care Will le dădea voie să se ducă, Talis și Callie nu se amestecau cu ceilalți copii. Fiecare știa, instinctiv, că erau aparte, mai deosebiți. Acum, Meg putea vorbi liber, spre bucuria inimii. Și a vorbit. A spus despre aroganța lui Talis, și cum uneori rănea simțămintele lui Callie. Nici nu se gândea vreodată să ceară iertare când spunea ceva ce-o rănea pe Callie, dar la cină îi pune în farfuria ei cele mai bune bucăți de carne. Atunci Callie, îi dădea cea mai bună bucată de pâine.

Nu o dată, le spusese Will: „*O să muriți de foame dându-i celuilalt ce este mai bun*” Copiii negau, și atunci Talis începea o lungă cuvântare despre credința lor, unul față de celălalt. Callie îl aproba, dând din cap, căci amândoi erau mândri de legătura lor.

-Nu se pot despărți. Nu pot dormi dacă nu sunt în aceeași cameră, și chiar în același pat... Apoi, a ezitat cătinând din cap, și gândindu-se. Își vorbesc unul altuia în minte... Rușinată, a privit spre Alida pe a cărei față se vedea curiozitate, dar și repulsie. Apoi, s-a hotărât să nu mai vorbească despre asta.

-Când unul se taie, celălalt simte. Dacă-l lovești pe unul, celălalt simte și el.

Nici unul din ei nu-i spusese asta, dar Meg își amintea cât de greu se așeza Callie, când Talis fusese bătut la fund cu cureaua de Will.

Cu fiecare frază pe care o auzea, Alida se înfuria mai rău. Asta era dovada că Dumnezeu răspunsese rugăciunii ei. Nu o răsplătise pentru rugăciunile pe care le rostise în genunchi nouă luni, până să nască. Nu. Nu-i realizase dorința de a avea un băiat. În schimb, îi răspunsese când se rugase ca pruncul ei să ia sufletul copilului femeii străine. De ce, de ce nu-i răsplătise dorința de a avea un fiu? Un fiu al ei, unul care să moștenească, sănătos la minte și la trup?

Acum, femeia asta bătrâna, lingușitoare, îi spunea cât de dulci erau, cât de buni și tandri, și cum le plăcea să muncească pentru alții. Alida trebuia s-o oprească, înainte să-i vină greață.

-Hai, hai, trebuie să aibă măcar un defect. Ce, nu sunt oameni? i-a spus Alida.

Meg s-a înfuriat la gândul că se putea presupune că ei nu erau cei mai buni din lume.

-Da, sigur, au și defecte... și ezitând, dar amintindu-și că vorbea cu mama lui Callie, și că poate avea încredere în ea... sunt geloși, amândoi sunt foarte geloși...

Cu un zâmbet ușor, Alida i-a spus:

-Asta nu este un defect foarte mare. Toți suntem geloși. Hai, mai ia puțin vin. Dacă nu-mi vei spune și defectele lor, nu voi crede în calitățile pe care le au. Meg a înțeles.

Doar din mândrie nu-i spunea acestei femei întregul adevăr despre copiii ei.

-Sunt mai geloși decât toți oamenii.Este o gelozie anormală.Talis este cel mai gelos.Nu poate admite ca atenția lui Callie să fie îndreptată spre altceva,decât spre el.A venit o dată un băiat care a stat doar o zi,și i-a dăruit o carte lui Callie.Talis s-a supărat de câteva ori când Callie s-a uitat în cartea dată de băiat. Vrea să se ocupe tot timpul doar de el.

-Dar fata? Alida nu se putea hotărî să-i spună fata mea.

-Ea...din nou Meg a ezitat să mărturisească.Ea...îl adoră...a spus în sfârșit Meg. O clipă,Alida,tăcută,a clipit din ochi.

-Îl adoră? Devenise palidă,poate că băiatul era într-adevăr,un diavol.

-Nu...a spus repede Meg,văzând groaza din ochii doamnei.Nu,nu păcătuiește față de Dumnezeu...în clipa aceea,Meg ar fi dorit să aibă darul lui Callie pentru povești.Nu știa cum să-i explice.Talis,are un simț foarte dezvoltat al onoarei.

Da...acesta este cuvântul.Onoare.Vorbește mereu despre onoarea bărbătească,și spune că un bărbat nu poate minți.

-Ah...atunci fata este o mincinoasă,a spus Alida,înțelegând nevoia de a minți.

-Nu.Callie nu minte.Este foarte sinceră,dar îl iubește foarte mult pe Talis,și numai pe el...a spus repede și în șoaptă.Uneori mă tem că fata și-ar vinde și sufletul ca să-l ferească,chiar și numai de o înțepătură de albină.

Meg își scutură capul,gândindu-se că trebuie să clarifice ceea ce voia să exprime.

-Sunt doar niște copii...înțelegeți? Nu este ceva serios.Callie ar fura prăjituri pentru Talis,dar el mai bine ar muri decât să fure ceva,cu orice scop.Callie a mea este o fată bună,cinstită,dar Doamne ferește când este vorba de Talis,atunci e ca un drac.Meg își termină vinul și începu să râdă.Chiar după ce spusese ce era mai rău despre copii,nu i se părea foarte rău.

-Will și cu mine trebuie s-o ferim pe Callie,fiindcă e gata să ia totul asupra ei,dacă nu este bine ceva.Dacă Talis a uitat ușa magaziei deschisă sau dacă a spart ceva cu sabia lui de lemn,sau orice altceva,Callie va spune că este vina ei.

-Și băiatul permite să fie pedepsită pentru greșelile lui? a întrebat Alida zâmbind.Cel puțin această trăsătură dovedea că era fiul lui Gilbert Rasher.

-Nu,nu,bineînțeles că nu.Talis se supără când aude că ea își asumă vina pentru greșelile lui.O întreabă cum poate să mintă,apoi îi spune că minciuna este un păcat.Meg a zâmbit.Callie nu minte altfel,ci numai pentru el.El nici nu-i cere vreodată să mintă pentru el.Ea nu spune decât că nu poate suporta să știe că el suferă,spune că a văzut destulă suferință.

-Ce dureri a putut suferi băiatul?

a întrebat-o aspru, în momentul în care s-a gândit că numai ea știa ce este suferința.

-Nu știu, doamnă. Eu vă spun doar ce spune fiica dumneavoastră. Ea spune că Talis a suferit destul și nu mai trebuie să sufere. Poate se gândește la moartea mamei lui. Meg nu și-a putut ascunde amărăciunea din voce când a spus așa. Poate copiii gândesc că ea, Meg, nu era destul de bună ca să fie mama lor, și poate de aceea Callie se referă la mama care l-a născut pe Talis.

-Înseamnă că le-ați spus adevărul despre nașterea lor.

-Nu! Will a spus că era mai bine să nu afle, decât când va veni timpul.

La această afirmație, Alida a fost sigură că bărbatul femeii știa mai mult decât îi spusese naivei lui soții, dar oricare ar fi fost motivul că păstra secretul, se bucura că ambii copii nu știau nimic despre nașterea lor. Dacă cei doi bătrâni ar fi fost omorâți și dacă din fericire copiii ar scăpa, nu vor putea veni la ea să ceară ajutor sau re-cunoaștere. Nu vor ști să vină la ea, și mai ales la John.

Meg a profitat de tăcerea momentană și de faptul că se liniștise, ca să explice motivul lungii sale călătorii, și riscul de a dezlănțui furia lui John, soțul Alidei.

-Am nevoie de bani, ca să angajez un profesor pentru ei, a spus pe nerăsuflăte.

Alida a înțeles imediat. Pentru asta venise femeia. Dar era de neconceput ca Alida să plătească pentru educația băiatului. Dacă ar scăpa într-un fel de moartea pe care o plănuise ea, nu voia să-i acorde avantajul unei educații. Nu voia să contribuie nici un moment la pericolul de a pierde totul și asta o făcea să aibă grijă de banii ei. Meg știa la ce se gândea Alida și de ce zăbovea. Nu dorea ca soțul ei să-și amintească de Talis. Acum, se gândea Meg, trebuia să fie isteată! Și a început să spună la ce se gândise în timpul călătoriei.

-Nu este drept să rămână inculți, a spus ea hotărâtă, cum de altfel își propusese.

Trebuie să aibă un dascăl, cineva care să-i pregătească pentru viață. Când a văzut-o pe Alida că ezită, a băgat cuțitul în rană. Tot ce putem face, este să-l hrănim pe Talis. Crește atât de repede, că hainele nu-l mai încap. V-am spus că este aproape cât mine, și nu are decât nouă ani? Sunt sigură că stăpânul ar fi încântat dacă l-ar vedea. Alida ezita și gândea în același timp. În trecut nu avusese timp să facă planuri. În noaptea incendiului greșise, dar acum voia să îndrepte lucrurile.

-Vrei să-educi băiatul, a spus ea amabil, făcând tot posibilul să-și ascundă ura din glas. Acum înțelesese că femeia asta îngrozitoare încerca s-o șantajeze, să o amenințe, că dacă nu-i va da bani pentru profesor, va veni să-i aducă băiatul sănătos lui John.

-Ah, nu... Trebuie să învețe amândoi. Nu poți da unuia singur, și să-l lipsești pe celălalt. Nu ar suporta să fie despărțiți.

-Da? Și ce s-ar întâmpla dacă ar fi despărțiți? a spus Alida zâmbind,dar gândindu-se ce scârbă îi era de femeia aceasta.

-Îi va distruge,a spus Meg simplu și foarte cinstit.Nu ați înțeles? Ei nu sunt două ființe.Ei sunt o singură ființă.Sunt două jumătăți ale unui întreg.Ei nu pot exista,unul fără celălalt...Alida a simțit părul ridicându-i-se când și-a amintit rugăciunea ei de acum nouă ani.Două jumătăți ale unui întreg.Un spirit împărțit în două.

-Da,da,vino mâine,și-ți voi da banii,a spus grăbită Alida.

„*Da...vino mâine*”,se gândea ea,”*și totul va fi aranjat.Voi afla unde trăiți,și vă voi distruge pe toți*”Înțelegând că doamna o dădea afară,Meg a pornit spre ieșire,dar când s-a ridicat,picioarele nu o mai țineau.Nu mai voia să vină mâine.Poate că începuse să simtă ceva,poate din cauza băuturii,dar deodată a regretat mult că făcuse această călătorie.Dorea să fi vorbit cu Will înainte.Poate că Will ar putea găsi un mod de a plăti un profesor pentru copii.Will,poate...

Meg nu s-a mai gândit la nimic,fiindcă în casă se produsese gălăgie și Penella a intrat alergând să-i spună doamnei că una din fetele ei luase foc.Ieșind în fugă din cameră,Alida i-a spus:

-Așteaptă-mă aici.O clipă,Meg a rămas unde era,prea somnoroasă,și fiindu-i greu să se miște.Obosită,s-a rezemat de spătarul scaunului și a început să moțăie doar câteva secunde.Nu-și dădea seama dacă visa,sau era ceva de care trebuia să-și amintască și nu putea.Împreună cu Will și copiii,fugeau prin pădure noaptea,fără să-i vadă nimeni.În vis,totul era în ceață,cei doi copii lipiți de ea într-o broboadă adusă de Will.Voia să ducă el un copil și ea altul,dar de îndată ce-i despărteau,copiii țipau.

-Vino,Meg...trebuie să plecăm,a șoptit el după o scurtă odihnă.Ea va veni după noi.Tresărind,Meg s-a trezit,având capul cât se poate de limpede cu toată cantitatea de alcool pe care o băuse.„Ea”,spusese Will....„*Ea va veni după noi cât de curând.*” Deodată,Meg a înțeles totul.Lady Alida pusese focul în noaptea aceea,încercând să ucidă băiatul care amenința viitorul copiilor ei.Lui Meg au început să-i revină amintiri de care nu i se spusese nimic în noaptea în care venea prima oară în contact cu copiii.Acum înțelegea de ce,în toți acești ani,păstrase secretul.Și-a amintit de câte ori discutase cu Will,spunând că nu ar fi fost rău să lase copiii din când în când în sat.Will nu permitea decât rareori să meargă în sat în afara zilelor de târg când îi lua cu el,fiindcă avea nevoie să-l ajute.Talis se pricepea foarte bine să vândă produsele,iar Callie avea talent să facă reclamă,convingând pe oricine să cumpere.Acum,Meg înțelegea.Înțelegea de ce nimeni nu venise pentru copii.

Oamenii credeau că ea și copiii muriseră în noaptea incendiului. Și cea care pusese focul, era Lady Alida. Poate din cauza vinului, sau poate din instinct matern, simțea ură în trupul ei. Atunci a învățat Meg să urască. Această femeie... această lady... Încercase să ucidă un copil nevinovat, fără să-i pese că și propria-i fiică va fi ucisă. Ridicându-se, Meg a știut că trebuia să iasă d-acolo și să plece acasă. Și mai mult, era convinsă că Alida era datoare față de copii, pentru ceea ce făcuse. Fără să se mai gândească, și fără nici o remușcare, Meg a apucat un sfeșnic greu de argint de pe polița căminului, și l-a ascuns sub fuste. Imediat a început să coboare scările, roșie la față de spaimă și cu inima bătându-i în piept. Nici nu coborâse trei trepte, când o femeie a alergat spre ea, având ordin de la stăpâna să o oprească peste noapte. Ce ar spune Callie în clipa aceea? s-a gândit Meg. Ce ar inventa mintea ascuțită a lui Callie, ce ar face una din prințesele ei din poveste, ca să scape din încurcătură?

-Să stau peste noapte? Nu ai auzit? Casa asta arde, a țipat Meg.

-Nu, lady Joanna a căzut peste o buturugă aprinsă și i-a luat foc fusta.

-Am fost acolo. Am auzit-o pe lady Alida spunând, că asta trebuie spus oamenilor. Este speriată că toți vor fugi și nu va fi nimeni care să ajute să stingă focul. Eu nu vreau să risc să ard. Lasă-mă să trec.

În zece minute, toată gospodăria era un haos și Meg a scăpat ușor printre oamenii care țipau. De două ori a văzut oameni privind în jur și căutând-o, dar ea avea avantajul că arăta ca oricare țarancă din sat. Meg a umblat toată noaptea, mergând în direcția opusă casei ei. Dacă o prindeau, nimeni nu va avea idee încotro era ferma. A doua zi, mergând pe lângă niște grajduri, a auzit doi oameni înarmați și cu semnele casei lui John Hadley descriind o femeie care era acuzată de furt. Se oferea o recompensă de două ori mai mare decât valoarea sfeșnicului. Ascultând oamenii, ai fi crezut că Meg furase jumătate din averea lordului. Meg și-a dat seama că viața ei este în primejdie dacă nu va face ceva. Nimeni n-ar renunța la recompensa oferită. Ce ar face prințesele lui Callie? era gândul care funcționase și mai înainte. Primul gând a fost să se deghizeze.

După două ore, Meg dispăruse și în locul ei era o bătrâna schiloadă, cu un singur braț, cu dinții negri, și mergând greu, șchiopătând. Pentru a ține oamenii la distanță, și-a umplut buzunarele cu pește atât de vechi, încât nici pisicile nu l-ar fi atins. Pe unde umbla se făcea gol în jurul ei, copiii aruncau cu noroi în ea și o izgoneau. A căutat să umble cât mai departe de drumuri, dar călătoria era și mai grea pe câmp și în păduri cu multe tufișuri dese. După o săptămână, doi cavaleri de-ai lui Hadley au oprit-o, și au început să-i pună întrebări, dar teama lui și rugămintele ei de iertare erau atât de exagerate, încât nu au scos nimic de la ea.

Istericalele și mirosul ei au fost de ajuns să le facă scârbă. Au lăsat-o în pace, îndrugând că este nebună. În halul în care era, oamenii o evitau, și îi era greu să găsească de mâncare, iar ultimele trei zile ale călătoriei le-a făcut fără să mănânce. Când în sfârșit, după o absență de o lună, a ajuns acasă, la vederea fermei, a leșinat în poartă. Will a fost primul care a văzut-o. A venit alergând de la magazie, a luat-o în brațe, și a dus-o în casă.

-O să te doară spatele, a murmurat ea.

-Ești la fel de ușoară ca în ziua când te-am luat de nevastă, a spus Will cu vocea înăbușită de lacrimi pe care nu și le ascundea.

-Put... a șoptit ea.

-Miroși a trandafiri, a spus el punând-o ușor pe pat. Nimeni din familia ei nu a întrebat unde a fost. Erau prea bucuroși de întoarcerea ei, ca să mai pună întrebări. Talis a provocat-o pe Callie să inventeze o poveste, în care Meg fusese prinsă de țigani, dar datorită vitejiei și înțelepciunii ei scăpase și venise acasă.

Deși nu spusese nimănui adevărul, din ziua aceea se schimbaseră. Îl asculta mai puțin pe Will, dar asculta în special ceea ce nu spunea. Știa acum, că el era conștient că viața copiilor era în primejdie, și din nevasta naivă care nu știa nimic, era alături de el, în protejarea lor. Dar Meg, mai știa că viitorul lor era foarte important. Nu va permite acelei femei rele să priveze copiii de drepturile pe care le aveau prin naștere. Când i-a spus lui Will că va angaja un profesor pentru copii, a început s-o contrazică, dar când s-a uitat la fața ei, s-a predat.

-Voi găsi pe cineva, a spus el, și Meg știa că așa va face.

Will se ținea întotdeauna de cuvânt. Pe Nigel Cabot, l-a găsit într-un șanț lângă drum. Când se îmbăta, Nigel se așeza în mijlocul orașului și ținea discursuri frumoase, încercând să capete băutura. Hainele lui, deși roase, uzate și murdare, arătau ca hainele unui domn, iar felul de a se exprima era același cu cel al băiatului, Edward. Unul din subiectele cu care se lăuda, era că fusese profesor în câteva case de nobili. Când orașul se plictisise de bețiile, de cerșeala și de aroganța lui, îl aruncaseră afară. Will, apucându-l de ceafă, l-a ridicat din șanț, plin de noroi și bălegar.

-Știi să citești? l-a întrebat Will scuturându-l, ca să-l facă să răspundă.

-Sigur că pot citi. Nu sunt un bătăran de țaran care folosește hârtia doar ca să se șteargă...

-Nu mă interesează oamenii de la țară. Vreau să-i înveți să citească, pe fiul și pe fiica mea. Nigel a holbat ochii. Avea simțul umorului foarte dezvoltat, și la vederea acestui fermier foarte hotărât cerându-i lui... lui... să-i învețe pe copiii săi proști și ignoranți abecedarul, a uitat că este plin de noroi pe față.

Ridicându-se cât era de lung,făcând efort să nu se clatine pe picioare,a spus:

-Va trebui să-i învăț să numere?

Spunând acestea,a bătut cu un picior pe pământ ca un cal care e dresat ca să-și arate bănuiala că inteligența copiilor nu era mai mare decât a unui cal.

Deși om de la țară,Will nu se lăsa intimidat de nimeni, fie el soldat sau profesor.

-Vreau să fac o tocmeală cu tine,dacă copiii mei sunt destul de deștepți ca să învețe tot ce-i poți învăța tu cât mai repede,atunci să te lași de băutura.

Nigel a fost atât de uimit,că a izbucnit într-un hohot de râs.Motivul pentru care pierduse atâtea situații bune și nu putuse să mai obțină recomandări pentru alte posturi,era că spunea părinților adevărul despre prostia copiilor lor.Spusesese odată unui duce,că o maimuță ar putea învăța mai ușor să citească decât fiul lui.Acum,uite un fermier care îl provoacă la un pariu de învățătură.

Nigel nu spera să găsească inteligență la o fermă,dar spera să mai primească gratis de mâncare.A acceptat provocarea lui Will,și când i-a cunoscut pe Callie și pe Talis,s-a lăsat de băutura.Nu avea timp,era prea ocupat ca să mai bea,căci setea de învățătură a celor doi copii era de nestăvilit.

CAPITOLUL 23

Șaisprezece ani de la naștere-1587

-Ce știi tu despre copii? a întrebat Talis cu dispreț.

-Cât știi și tu despre cavaleri și fapte mărețe,i-a răspuns Callie privind în zare.

În ultimul timp părea că se gândește mereu la copii,căsătorii și o casă a ei.A râs întotdeauna cu Talis despre astfel de lucruri,considerând perechile îndrăgostite ridicole,dar în ultimele luni părea că totul se schimbase la ea.

În acea zi reușiseră să scape de nesfârșitele corvezi ale lui Will și Nigel,așa că se duseseră împreună la locul lor preferat,pe o colină sub un fag cu crengi stufoase.Ramurile copacului atârnavu atât de jos că formau un boschet în care amândoi se izolau,erau singuri.Ea ședea acum cu spatele rezemat de copac,privind la el cum mânua sabia veche și ruginită pe care i-o găsisese Nigel.Cu trecerea anilor,diferența de dezvoltare dintre ei era mai accentuată.Talis avea doar șaisprezece ani,dar părea de douăzeci.Avea un metru și optzeci,umeri lați și cu fiecare zi i se dezvoltau mușchii.Cu aproape un an în urmă vocea i se schimbase brusc.Nu a avut vocea nici răgușită nici ascuțită.Într-o bună zi,s-a trezit dimineața,cu o voce adâncă și puternică,vocea unui adevărat bărbat.Maturitatea însă nu l-a făcut mai modest.Nu pierdea nici o ocazie să se mândrească față de Callie,la care maturitatea părea să întârzie.Deși avea și ea șaisprezece ani,nu avea încă forme de femeie.Talis era mai înalt decât majoritatea adulților; Callie era mai mică

decnt fetele care aveau aceeași vârstă.Nu numai înălțimea o îngrijora pe Callie căci îi lipseau și alte semne de maturizare,îi spunea lui Meg că pieptul ei este ca o planșă de frământat pâine.Will ar fi putut s-o folosească drept stâlp când construia un coteț.Într-o seară,la masă,le spusese că avea stomacul așa de supt,încât dacă ar înghiți un sâmbure de cireășă,acesta s-ar vedea.Spunea că alte fete aveau obraji și-buzele roșii,iar ea era așa de palidă încât dacă ar închide ochii nu ar mai vedea-o nimeni.Când Will căuta o scândură dreaptă ca să facă o bancă,Callie a spus:

-Cred că este sora mea geamănă.Meg încerca cât putea să nu râdă la aluziile ironice pe care le făcea Callie,în schimb bărbații se prăpădeau de râs.Nici chiar Will nu-și putea reține râsul când ea se autocritica.Nigel și Will aveau totuși grijă să nu răspundă la comentariile ei triste.Dar Talis nici nu se gândea să se stăpânească.Era un monstru; nu lâsa să-i scape nici o ocazie până nu-i amintea despre înfățișarea ei de fetiță.Într-o zi,i-a întins o ciupercă spunându-i că o poate folosi ca umbrelă.Tecile de mazăre puteau fi bărcuțe pentru ea.Într-o zi de târg,convinsese un băiețel de șase ani (nu exista om pe „care Talis să nu reușească să-l convingă) să-l sărute pe obraz,și să o ceară de nevastă.Certându-se cu Nigel (un lucru obișnuit),despre o barcă pe care acesta o făcea,Talis a spus că nu are vârful drept,în timp ce Nigel susținea contrariul.În toiul discuției,Talis a pus barca pe pieptul lui Callie.

-Vezi,ți-am spus,a zis Talia.Dacă îl măsoari pe o suprafață plată,vezi că nu este drept.Will s-a supărat foarte rău când într-una din zilele de târg o căruță plină cu țigănci se oprise în sat.Talis a văzut mirat că una din fetele pline de viață a început să-i facă ochi dulci.El respira precipitat și a făcut ochii cât cepele când fata s-a lipit de el,atingându-i pieptul cu sânii ei.Când a văzut asta,Callie s-a înfuriat groaznic,s-a repezit la tejgheaua pe care Will își pusese produsele și cu o putere de necrezut a aruncat-o peste Talis.Rușinat,a căzut pe jos într-o grămadă de verze și pătlăgele.Jignit,suferind,Talis a văzut tot satul și mai ales țiganca izbucnind în hohote de râs,în timp ce el se lupta cu zarzavaturile zdrobite.

Auzindu-i cum râd de el,Talis s-a luat după Callie,privind-o cu furie.L-a mai umilit apoi că nu a putut-o prinde,ca până la urmă să se ascundă după Will care era furios pentru ceea ce se întâmplase.Când Talis i-a cerut s-o pedepsească (deși nu îngăduia nimănui să-i facă vreun rău,dar în momentul acela asta dorea) Will l-a-înfuriat mai rău luându-i apărarea lui Callie.

-Dacă te-ai fi ținut de treabă în loc să oftezi după fetele care au de două ori vârsta ta,nu s-ar fi întâmplat nimic.Și Callie și Talis au fost mirați auzindu-l pe Will,dar adevărul era că acesta era îngrijorat de aspectul de adult al lui Talis.

Avea trupul unui bărbat,dar mintea lui era tot a unui băiat.Combinația nu era prea fericită,și în ciuda râsului,lui Will i-a fost milă de biata Callie,cu trupșorul ei subțire și drept.După părerea lui,având aceeași vârstă,copiii ar fi trebuit să pară ca pentru vârsta lor.Sătenii găsiseră întâmplarea atât de amuzantă,încât îl tachinau deseori pe Talis cu iubita lui țigancă și-l porecliseră și pe el țiganul.

Începuse să fie porecla cu care îl necăjeau băieții geloși,dar în ciuda lor,fetele din sat găseau că porecla se potrivea cu fizicul lui negricios și continuau să-l strige așa.Acum,fugiseră amândoi la locul lor preferat,sub enormul fag lucios;aici puteau fi singuri,departe de ceilalți.Aici puteau fi ei înșiși,aici erau egali.Nu conta că trupurile lor erau diferite,când erau singuri,erau la fel.

-Ce se va întâmpla cu noi? a întrebat Callie serioasă,în ultima vreme lua totul în serios.

-Nu știu...Poate voi fi pajul unui cavaler,și voi fi ca Lancelot.

-Pss! a spus Callie.Nu-i plăceau poveștile care nu erau inventate de ea.Multe din poveștile ei erau bune,ca și aceea a lui Lancelot,bărbatul care se îndrăgostise de soția altuia.Era satisfăcută că amândoi amanții,necinstiți,fuseseră pedepsiți.Dar Talis găsea povestea extraordinară.Ceea ce o supăra pe Callie la această poveste, era că Lancelot a avut tăria să rămână virgin,și să nu se mai însoare cu nimeni, niciodată.Callie și-a privit în jos pieptul,pe deasupra căruia îmbrăcămintea ei nu făcea nici o cută.Își privea în fiecare dimineață trupul,sperând că peste noapte s-a schimbat într-un trup de femeie,dar așa ceva nu se întâmpla.Erau în sat fete de vârsta ei,măritate.Mai grav,erau fete mai mari ca ea în sat,care spuneau deschis că doreau să se mărite cu Talis.

Ea văzuse cum le privea el,când săreau în jurul lui în zilele de târg,mișcându-și șoldurile și întorcând capul cu aerul că nu erau atente la el.Dar Callie știa că singurul lor scop era să-i atragă atenția lui Talis.

Deși încerca să glumească privind liniile corpului ei care nu erau feminine,fiindcă îi plăcea să glumească despre tot ce o durea,adevărul era,că începuse să fie îngrijorată.Ce se va întâmpla dacă Talis se îndrăgostește de una din ele?

Încercase să discute cu Talis despre asta,dar el se uita la ea fără nici o expresie,și apoi începea să vorbească despre cavaleri,armuri și săbii.Încercase să vorbească cu Meg despre fetele de vârsta ei și care erau măritate,dar Meg dorea ca Talis și Callie să rămână copii,asa că nu-i răspundea.Era înspăimântată la ideea că Talis o va părăsi.Talis glumea,spunând că dacă ar fi după Meg,ar fi hrăniți încă cu lingurița.Will înțelegea cel mai bine problema lui Callie.El îi zâmbea și îi spunea:

-Tu și cu Tallis sunteți un amestec aici,și îi bătea pe frunte.Aici ești femeie,dar nicăieri altundeva.Din politețe nu-i privea corpul.Talis este opusul tău,el pare un bărbat,dar gândește tot ca un băiat.

Când la această afirmație Callie îl privea cu tristețe,Will îi zâmbea.

-Se întâmpla așa de multe ori.Nu fi îngrijorată,trupul tău îl va ajunge,și atunci,și Talis va avea mintea coaptă.O prindea de bărbie și spunea: într-o zi,se va uita la tine și împiedicându-se își va mușca limba.

La gândul acesta care o susținea zile la rând,Callie chicotea.Dar nimic nu o satisfăcea pe timp mai îndelungat.Părea întotdeauna neliniștită.Dacă ședea pe scaun voia să se ridice,iar dacă era în picioare dorea să umble,și atunci îi venea să alerge.Uneori,voia să stea în poală la Meg,iar altă dată fugea de ea.

Cel mai groaznic era atunci când îl privea pe Talis.Talis fusese întotdeauna persoana care era mereu cu ea.Nu-și putea închipui o zi fără el.Părea că totdeauna doreau să facă același lucru în același timp și să se ducă în același loc.Uneori,în timp ce-și hrănea iepurii,îl auzea pe Talis chemând-o.În câteva clipe alerga și-l găsea oriunde ar fi fost,pe malul apei sau ascuns într-un copac.

Dar,în ultimele luni,simțea că nu se putea uita în altă parte decât la el.Era atât de frumos.Privea cum se mișca,sau cum i se încrețea părul.Privind uneori la el,simțea cum îi curge sângele fierbinte prin trup.Era ca și când ar fi avut prea mult sânge ca să-l poată suporta în trupul ei.

Talis dorea încă să o urmărească în fugă și să se joace cum făceau întotdeauna,dar uneori când o prindea și o învârtea cu brațele lui puternice,ei începea să-i bată inima.Senzația o înfuria,așa că se desprindea.Îi era teamă uneori, chiar dacă o ținea de mână.Acum,părea că totul s-a schimbat.Chiar și când dormeau.De când ajungeau să se cațere pe scară,domniseră în pod pe două saltele separate,puse pe jos.Dar aproape în fiecare noapte,Callie pleca de pe salteaua ei și se ducea să doarmă cu Talis.El adormea ușor,și ea se simțea mai bine cuibărită lângă el.Când,cu șapte ani în urmă,venise Nigel,nu au mai dormit împreună.Nigel insistase să se pună perdea între cei doi,iar el dormea la picioarele lor pe salteaua lui.Sosirea lui Nigel schimbă multe în familia Watkins.Lui Meg îi plăceau manierele lui elegante și se simțea intimidată.Dar Will îl trata pe Nigel ca și când ar fi fost angajat de probă,și că în orice moment ar fi putut deveni un demon.Din clipa când venise,Nigel le spusese că Talis și Callie erau deosebiți.Copiii nu le plăcea asta.Nimeni nu mai spusese înainte că erau ciudați-Copiii din sat îi acceptau așa cum erau,dar ei îi vedeau doar în zilele de târg și singurul lucru ciudat pe care îl observau,erau faptul că nu păreau frate și soră.De câte ori cineva spunea despre Callie că nu ar fi sora lui,Talis pune

serios lucrurile la punct.Și același lucru îl făcea și Callie.Când au împlinit zece ani,Meg insistase ca Will să le spună ceva despre adevărata lor venire pe lume,datorită unui eveniment ce se întâmplase în același timp.Un fermier bogat, le propusese ca Talis s-o ia de nevastă pe singura lui fiică.Dorea ca Talis să vină să trăiască la el și să moștenească o jumătate de avere la căsătorie,iar cealaltă jumătate la moartea lui.Deoarece tot satul presupunea că Talis și Callie erau frați,totul părea o afacere bună.Bărbatul lui Callie urmând să moștenească ferma lui Will.Meg nu putea suporta gândul să despartă copiii și nici nu dorea să-i părăsească pe ea și pe Will.Hotărâtă,i-a spus lui Will că trebuie să le spună adevărul,că nu erau frați,așa că vor locui la fermă,ceea ce era aproape de ideea că se vor căsători.Când a aflat știrea,Talis abia a dat din cap,iar Callie a râs bucuroasă.Talis nu se gândise niciodată la viitor și că se va căsători cu cineva,în schimb Callie se gândea adesea și ideea că ar putea să trăiască cu altcineva decât cu Talis o îngrozea.Nigel a schimbat lucrurile când a sosit.A spus că Talis și Callie nu erau ca și ceilalți copii și a vrut să-i despartă.La început dorea să-i dea lecții doar lui Tallis,dar Will nu a admis.Când Nigel a spus că o femeie nu poate învăța la fel de bine ca un bărbat,Will a râs de el,și i-a spus că era mai tânăr și mai prost decât părea.După prima lună,având-o ca elevă pe Callie,Nigel nu a mai spus că femeile sunt proaste.Deși învățau împreună,Nigel continua să dorească să-i despartă,dar în alt mod.Nu voia să-i lase să doarmă împreună și nici să dispară ore întregi,numai ei doi.

-Nu poți să știi ce fac,le-a spus Nigel tendențios lui Meg și Will.Vorbea cu un fel de mister în glas,ca și când ar fi fost singurul care ar fi știut ce se poate întâmpla când doi tineri de sex opus,sănătoși,sunt lăsați singuri.Pe Will l-a enervat obrăznicia lui.

-Ei...noi aștia de la țară...bădăranii,nu știm ce pot să facă doi tineri singuri toată ziua.Noi nu citim în cărți,așa că nu știm nimic...Roșind,Nigel a tăcut pentru un timp,dar nu a renunțat să încerce în continuare să despartă copiii,fiindcă părea că vede păcatul peste tot.La un moment dat,Will a spus că și în Grădina Edenului nu a existat păcatul până când nu li s-a spus lui Adam și Evei,că păcatul există.

-Măi,omule,ar trebui să le spui copiilor ce se poate întâmpla când sunt singuri,împreună.

-Nu cred că știu,a spus Will.Cred că băiatul ăsta a făcut în tinerețe ceva de care îi este rușine,i-a spus Will lui Meg.Meg însă ezita.

-Nu crezi că are dreptate? Scuturând din cap,Will i-a răspuns:

-Și dacă are? Te-ar supăra o nuntă făcută în grabă și niște nepoți pe care să-i legeni? Auzind asta,Meg a ridicat capul și de atunci îl amuza pe Will gonind

copiii din casă,cu orice ocazie.Ca și Will,știa că trupul lui Talis este pregătit,iar Callie se pregătise în minte.Într-o bună zi,curând,se vor prinde și copiii.

Dar ceea ce făcea hazul lui Meg și Will,pe Callie o înfuria.Nu știa ce simte,ce o tulbura zi și noapte.Noaptea,Talis îi șoptea să vină la el în pat,spunând că îi este frig.Callie refuza,fiindcă știa că o voia numai pentru că îi era frig.

Acum,sub copacul stufos,îl privea încruntată.Se jucase cu blestemata de sabie, sau cu altceva,tot timpul,nici nu-și mai amintea de când.În sat nu făcea decât să vorbească cu ceilalți băieți despre bărbații pe cai care trecuseră prin sat.Voia să știe cum erau îmbrăcați,ce spuneau,dacă făceau haz sau erau încruntați.Avea cunoștințe vaste despre cavalerism,spunând mereu că un cavaler vorbește așa... sau altfel...Îl plictisea pe Nigel cu poveștile despre cavaleri până când îl scotea din sărite.

-De ce nu te simți bine? a întrebat-o deodată Talis,lovind cu sabia aerul,aproape de capul ei.

-Nu știu,a spus ea necăjită.Simt ceva ciudat în mine.Sunt supărată,tristă, fericită...nu știu nici eu...și se rezemă de copac,cu capul într-o parte,privind în zare.Talis nu s-a arătat prea îngrijorat pentru cele ce-i spusese,pe el îl necăjea că nu voia să se joace cu el.Fiindcă era atât de dezvoltat,când erau cu băieții în sat,își dădea aere de bărbat atotștiitor.Dar când era cu ea,nu avea nevoie să se prefacă.Uneori se prefăcea că este o doamnă,prizoniera unui balaur și el trebuia să o salveze.Dar când se jucaseră ultima oară în felul acesta,la sfârșit s-a purtat ciudat,spunând că trebuie să se căsătorească și să aibă copii.El s-a simțit stânjenit,și de atunci nu se mai jucau în nici un fel.Acum,încerca să-i trezească interesul,lovind copacul și înfigându-și sabia în el,aproape de urechea ei.

-Acum prințesă,ești prizoniera mea.

-Ești un copil,a spus ea disprețuitoare,aruncându-i sabia.

-Eu? a spus el neîncrezător.Tu nu ești mai mare decât un copil,i-a zis îmbrățișând-o.Gestul fizic era normal pentru ei,îl făcuseră mereu,în public își țineau mâinile la distanță,dar în intimitate le plăcea să se atingă.Când în timpul lecțiilor de greacă,latină,astronomie și matematică,Nigel nu era atent,ședeau alături,lipându-și trupurile.Astăzi,Callie s-a îndepărtat supărată pe el.Fiindcă niciodată nu se arătase reticentă la atingerea lui,Talis nu a crezut că este serioasă.A înșfăcat-o din nou și,deși încerca să scape,el credea că vrea să-l necăjească.Când,în sfârșit,a înțeles că ea se lupta cu adevărat,s-a gândit că se teme de ceva,și asta i-a făcut plăcere,considerându-se un cavaler mare și puternic.

-Nu trebuie să te temi de nimic,te voi apăra,i-a spus el cu o voce adâncă.

-Și cine mă va apăra de tine? a țipat ea la el disprețuitoare.

-De mine!? Talis era uimit.Cum putea să gândească ea că i-ar face un rău.Îi făcuse lucruri oribile,îl făcuse de râs în fața întregului sat și el nu-i spusese nimic.

-Niciodată nu-ți voi face rău...i-a spus el dulce,și s-a depărtat de ea.

Callie îl rănise în mândria lui de multe ori,fără să presupună că era prea cavalier și nu poate lovi o persoană atât de mică și de slabă ca ea.Asta gândea ea despre el? La rândul ei,Callie știa cât îl umilise.Știa întotdeauna până unde putea merge cu șicana.Dar acum,făcuse ceva ce a putut să strivească acel simț al onoarei,care era atât de important pentru el și știa că ar prefera să moară decât să-și trădeze simțul onoarei.A alergat spre el,oprindu-se în fața lui,punându-și mâinile pe brațele lui și strângându-l tare.Deși aplecat,era țepăn ca o piatră.Avea spatele drept,iar capul îndreptat spre zare,privind pe deasupra capului ei.

-Talis...îmi pare rău...așa de rău,sigur că nu-mi vei face vreun rău.

Nu mai era neliniștită și nici nu mai era mândră.Orice putea suferi de la viață,dar nu concepea ca Talis să fie nefericit din cauza ei.Nu se întâmplase prea des,dar când era așa,ea se simțea mai nenorocită decât oricând.Fiindcă stătea pe vârful picioarelor,trebuia să se re-zeme de el și a început să-i sărute fața peste tot pe unde ajungea.

-Tally,Tally...dulceața mea...dragostea mea,iar-tă-mă,îmi pare rău,i-a șoptit ea.

Fiindcă nu-i răspundea în nici un fel,ea a încercat mai insistent să-l sărute fără întrerupere,cuprinzându-l pe după gât cu brațele și fiindcă era așa de rigid s-a săltat de pe pământ și s-a agățat de gâtul lui.

-Nu-mi vei face niciodată,nici un rău...știi asta.Știi că în ultimul timp m-am purtat urât cu tine,și tu ai fost ca un înger cu mine,și-mi cer iertare.Dar nu știu ce se întâmpla cu mine...După câteva minute în care se umilise,s-a retras și l-a privit.Continua să rămână rigid,privind în depărtare,dar știa că îi trecuse supărarea.Atunci,de ce nu făcea ca de obicei,când o ierta? Obișnuia să profite de re-mușcarea ei,făcând-o să joace un joc în care era o femeie slabă,salvată de un bărbat mare și puternic.Acum însă,stătea nemișcat,cu brațele atârând pe lângă corp.Nici nu o respingea,spunându-i să înceteze să-l ude pe față,cum făcea în rare ocazii când îl săruta.Abia atingând pământul,în vârful picioarelor,l-a cuprins din nou,strâns cu brațele pe după gât,lipindu-se strâns de el,și l-a privit.Se întreba dacă ochii lui au fost întotdeauna așa de negri.Părul lui fusese tot atât de negru,și pielea lui așa de frumos colorată.Își simțea în gât bătaile inimii.Acesta era Talis,un băiat cu care își,împărțise viața.Îi era la fel de cunoscut ca și soarele și aerul,și în clipa aceea părea mai frumos,dar ea nu-l recunoștea.

-Ai uitat un loc...i-a spus Talis,și Callie i-a simțit vocea lipită de pieptul ei.

-Uitat? a întrebat ea cu vocea sugrumată.Nu înțelegea despre ce este vorba.

-Nu mi-ai sărutat tot obrazul...a spus serios,aplecându-și capul ca să-l mai sărute. Puțin mai înainte,sărutările ei fuseseră scurte,așa cum îl săruta de obicei,sărutări mici de fetiță,pe care i le dădea când omorâse un păianjen pentru ea,sau atunci când lovise un băiat mare care o necăjea răutăcios.De fericire,atunci îl sărutase de câteva ori pe obraz.Singurul gest făcut de Talis atunci,icare dovedea că este conștient de sărutările ei,a fost să se aplece ușor,să-l poată ajunge.

El nu o sărutase niciodată,nici chiar când Callie făcuse ceva pentru el,adică,îl înlocuise în însărcinările lui zilnice,fiindcă adormise sub un pom.Talis a spus atunci despre cavaleri,că nu sărută niciodată fetele.

-Dar pe cine sărută? Căi? l-a întrebat în bătaie de joc Callie.

Cu privire la aceasta,Meg,într-unul din momentele ei de istețime,a spus: „*Cavalerii își sărută mamele*”,și-și aplecase obrazul pe care Talis îl sărutase,și ieșise triumfător din casă.Așa și acum,Talis îi cerea lui Callie să-l sărute,și ea l-a sărutat.Nu-și dorise niciodată în viață nimic mai mult,decât dorea acum să-l sărute pe Talis.Părea că totul dispăruse și nu mai erau decât ei doi sub copac.

I-a sărutat bărbia lung,încet,sărutări șovăitoare,apoi mai sus,și când s-a ridicat mai sus el și-a coborât capul.

Când și-a pus buzele pe buzele lui,nu a fost sărutul scurt al unui copil; buzele ei erau catifelate,și puțin deschise.De săptămâni de zile fusese fascinată de buzele lui Talis.Erau pline,păreau dulci și îi plăcea felul în care se mișcau atunci când vorbea.De fapt,în ultimul timp,nu mai auzise ce spunea,privindu-i doar buzele ce luau forma cuvintelor.Uneori se supăruse pe ea că privea aiurea când îi spunea ceva,dar ea simțise nevoia să-și întoarcă ochii de la buzele lui.

Acum i-a simțit respirația când i-a atins buzele și a simțit cum i se înmuia trupul, ca apoi să o strângă în brațe.Își dovedea întotdeauna puterea abia descoperită, ridicând-o în sus și învârtind-o în jur.Era încântată s-o arunce în sus,în aer,și s-o prindă.Nu era o noutate pentru ea să se simtă cuprinsă în brațele lui și să-i simtă trupul lipit de al ei,dar în acea zi era ceva deosebit.Simțea cum nu mai simțise înainte puterea lui și trupul său vânjos.

I s-a părut minunată atingerea buzelor lor.Lipsită de experiență și adorându-l,ea ezita,în schimb Talis nu avea nici o ezitare,știa ce trebuie să facă.

S-a îndepărtat o clipă de ea,a privit-o cu ochii mari,deschiși,apoi cu multă siguranță i-a luat capul în mâini înclinându-l (ea se întreba întotdeauna ce faci cu nasul când vrei să săruți,ceea ce nu-l stingherea pe Talis) și a sărutat-o pasionat.Puterea lui i-a făcut atâta plăcerea încât genunchii i s-au îndoit și Talis a

trebuit să o țină strâns lipită de el. Pentru el era atât de ușor încât nici nu simțea că ea se înmuiase ca o bucată de unt ținută în soare.

Callie a deschis ochii o secundă, fiindcă el nu o mai ținea decât cu partea de sus a brațelor, în timp ce cu palmele îi pipăia trupul cât putea să ajungă. Callie era disperată că trupul ei era atât de drept în partea din față, dar nu-și închipuise că spatele ei avea linii curbate, ceea ce trezise interesul băieților din sat. Nu știa că în urmă cu trei ani, Talis îl trântise pe unul din ei, mai în vârstă decât el, fiindcă se uitase la fundul ei, când se aplecase să ia o gulie dintr-un borcan cu murături. În timp ce-o săruta, i-a apucat fesele cu palmele, ceea ce a făcut-o pe Callie să leșine. Era intimidată, dar el era foarte sigur, între ei doi, el fusese întotdeauna cel care ataca, cel care intra în beci fără nici o teamă. El era cel curajos, așa spunea Meg. Iar acum, el era cel care se aventura, sărutând-o.

I-a băgat hotărât limba tare în gură. Uimită, Callie s-a desprins de el și l-a privit surprinsă. Dacă ar fi făcut asta cu câteva luni în urmă, ar fi găsit că este dezgustător, dar acum... i-a plăcut. S-au oprit o clipă, au rămas așa, apoi Talis a împins-o spre copac și părea că o va dezbrăca. Callie nu mai gândea. Părea că totul îi zbura din minte și era doar o grămadă de dorințe. Nu știa ce dorea de la Talis și nu a înțeles nici ce dorea și el, dar era sigură că dorea să afle. Nu va afla niciodată ce s-ar fi întâmplat, fiindcă deodată în jurul lor s-au auzit zgomote asurzitoare. Bărbați care se repezeau pe cai țipând, zdrăngănind de arme, un haos, o nebunie. Talis a fost primul care a auzit. Pe Callie nu o interesau oamenii înarmați sau neînarmați, singura preocupare în viața ei era Talis.

Dar pentru el era altceva. S-a îndepărtat de ea cu mâna încă pe coapsa ei dezgolită, lipită de a lui, și-a ridicat capul și a ascultat.

Nerăbdătoare, Callie a încercat să-i tragă fața din nou spre fața ei. Sub copaci erau ascunși și în siguranță, deci nimeni nu-i putea vedea indiferent ce făceau.

-S-a întâmplat ceva, a spus Talis.

-Da... i-a răspuns ea, gândindu-se la cu totul altceva. În ultimele minute totul se schimbase în viața ei. Se schimbase și felul ei de a privi și a gândi despre viață.

Ca și când ceea ce se petrecea între ei nu mai avea nici un interes pentru ei, i-a îndepărtat cu piciorul și a început să alerge spre casă. După ce și-a permis să-l blesteme, a început să alerge după el. Cele ce se întâmplaseră între ei păreau să-l impresioneze prea puțin, fiindu-i ușor s-o părăsească.

Dar imediat devenise conștientă, gândindu-se că li s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic lui Meg și Will. Nu-i trecea prin minte că tot ceea ce ei și lui Talis li se părea îngrozitor, că orice nenorocire ce ar fi survenit în casa celor doi țărani, nu putea dezlănțui o astfel de cavalcadă de cavaleri.

Ridicându-și fustele,a început să alerge cât putea de repede după Talis.

CAPITOLUL 24

Îi era greu lui Callie să țină pasul cu picioarele lungi ale lui Talis,dar amândoi se întorceau alergând la fermă,își pierduse aproape un pantof,coada i se despletise sărind gardurile și evitând trei oi în încercarea de a-l ajunge pe Talis.

Când a ajuns,s-a oprit să vadă.Curtea ara plină de oameni voinici,eleganți,iar caii lor călcău cu copitele peste florile lui Meg.Toți priveau la un om culcat pe jos;Callie nu-i vedea decât picioarele,dar din nemișcarea lor părea a fi mort.

Stând deoparte,Meg și Will se țineau unul de altul,iar pe fața lui Meg se vedea teama.Callie n-ar fi îndrăznit să se repeadă printre oamenii ce erau în jur,dar Talis nu a ezitat.S-a aruncat în mijlocul lor,și în ciuda hainelor lui modeste,părea și el unul dintre nobili.Dar când era vorba să-l urmeze pe Talis nu a mai stat pe gânduri și a venit lângă el,în locul unde stătea,printre bărbații care priveau tăcuți.Privind pe furiș în jur,Callie a văzut pe jos un om,frumos,cu părul cărunt,dar fața lui frumoasă începuse să se învinețească,sufocându-se fără aer.Pe partea de jos a feței,în jurul gurii și pe gât,avea urme însângerate,lăsate de cei care încercaseră să-l ajute.Nu-ți trebuia prea multă inteligență pentru a înțelege ce se întâmplase,căci lângă capul lui se vedea o jumătate din mărul din care mușcase.Bucata pe care o mușcase era prea mare,i se oprise în gât și se sufoca.

Toate încercările de a-l salva fuseseră zadarnice și acum toți oamenii, uimiți,nu făceau decât să-l privească murind.

Talis nu a mai căutat-o pe Callie fiindcă știa că este acolo,lângă el:

-Tildy,a spus el,și Callie a știut ce-i trecea prin cap.La început nimeni nu-l văzuse pe tânăr și pe fata palidă de lângă el,dar mișcările lui repezi le-a atras atenția.Înainte ca vreunul să facă vreun gest,Talis a ridicat-o pe Callie ținând-o de piept,cu picioarele întinse,a învărtit-o în jurul lui,și aruncat-o drept pe stomacul omului mort.S-au auzit țipete de furie pentru lipsa de respect față de cel mort.Dar,în timp ce oamenii țipau la Talis încercând să înhațe fata pe care băiatul o apăra cu corpul lui,ceilalți au văzut gura mortului deschizându-se și scuipând afară o bucată mare de măr nemestecată.

-Liniște! a țipat un bărbat care părea a avea autoritate și toți s-au întors să privească la omul de pe jos.Talis știa mai bine decât ceilalți ce avea să se întâmple,așa că și-a făcut drum printre oamenii nehotărâți.Callie era în fața lui când a privit în jos și a văzut omul încercând să deschidă ochii.Câteva secunde mai târziu,ajutat de oamenii lui,bărbatul s-a așezat și a început să tușească.În tăcere,Talis a tras-o pe Callie din mulțimea care acum îl înviorau pe omul care

fusesse gata să moară.

-Cum? a fost singurul cuvânt pe care l-a rostit Nigel,privindu-i cu aceeași bănuială pe care o avea,că Talis și Callie erau niște ființe ciudate.

-Vrăjitorie,a răspuns Talis,distrându-se pe seama privirii lui sceptice.

-Vrăjitorie...haida de! a spus Callie.

Odată,a căzut din copac peste Tildy,una din vaci.A lovit-o atât de tare,încât i-a sărit rumegătura din gură peste câmp.A făcut același lucru cu acest om.

Nigel era impresionat că Talis a avut inspirația să aplice același tratament în cazul de față,dar nu a spus nimic.După părerea lui și așa era Talis destul de înfumurat și nu mai trebuia să i se aducă laude.

Callie a observat că Meg și Will stăteau deoparte,cu fețele palide și ținându-se strâns.Nu înțelegea de ce erau atât de înspăimântați.Auzise despre mania unor lorzi împotriva fermierilor.Ce s-ar fi întâmplat,dacă omul acesta bogat ar fi murit pe pământul lor? Rudele lui i-ar fi învinuit.Dar acum când știau că nu va muri,de ce erau așa de tulburați? Talis salvase viața omului.Poate că vor primi o recompensă.În timpul acesta,Talis îl întreba pe Nigel despre oamenii care umblau prin grădină.

-S-au oprit să cumpere cidru.Recolta de mere a omului fusesse slabă,și i se spusese că Will avea cidru bun,asa că se gândise să cumpere de la el.Dorea să guste un măr,foarte normal.Will i-a întins mărul,dar când a mușcat,Meg ieșea din casă și omului i s-a părut că vede o stafie.Omul era încă pe cal,și când a văzut-o pe Meg s-a înecat,calul s-a speriat,și o clipă după aceea era pe moarte.

S-au făcut încercări să-l salveze,dar bucata de măr era înfiptă adânc în gâtul lui.Când au vrut să-l dea jos de pe cal,era ca și mort.Spunând aceasta,Nigel îl privea pe Talis ca și când ar fi fost o vrăjitoare care a reînviat un om.

-Nu era mort,după cum vezi,i-a spus Talis,fără să ia în seamă privirile bănuitoare.Se auzeau tușea și icnelile omului.Înconjurat de gărzile lui,nu-l puteau vedea,dar îl auzeau bine.

-Cine este? a întrebat Callie,continuând să privească pe Meg și pe Will.

Pe obrajii femeii curgeau lacrimi,iar Will încerca s-o consoleze deși părea și el tulburat.Callie voia să se ducă să-i întrebe,dar era sigură că nu-i vor spune nimic.De mult înțelesese,că Meg și Will aveau secretele lor pe care nu le spuneau nimănui.Ea inventa povești și căuta să cunoască oamenii,să le pună întrebări.Aflase ea de mult,că nu existau oameni care să nu aibă secrete.

-Nu am mai auzit de el.Îl cheamă John Hadley și este al treilea fiu al unui nobil. Cred că titlul lui este doar de formă.S-a căsătorit bine.Astfel i-a informat Nigel și le-a dat de înțeles că lordul John nu făcea parte din marea aristocrați.

-Oamenii spun că nu a mai umblat pe aici,dar că a avut un vis în care i se spunea să ia drumul acesta...și Nigel a privit-o ciudat pe Callie.Înainte de a-i putea răspunde,oamenii din jurul lor s-au dat deoparte,lăsând să-l vadă pe lord,care acum ședea susținut de doi oameni.Un bărbat frumos,îmbrăcat în catifea,cu părul lung lăsat pe umeri,le-a spus:

-Domnia Sa,vrea să vă vadă.Bărbatul se numea Hugh Kellon și lăsa să se vadă că nu ar vrea să aibă de-a face cu țărani,dar pe de altă parte,se vedea că era recunoscător,fiindcă îl iubea sincer pe John,și i se citea încă în ochi spaima că ar fi putut să-l piardă.John Hadley nu-și bătea capul cu atâtea gânduri.Era convins că fusese mort.Își văzuse trupul mort pe jos și urmele de sânge de pe gât unde se rănise,încercând să-și scoată mărul din gât.Își văzuse oamenii aplecați asupra lui și,plutind între viață și moarte,John simțea o ușurare să părăsească viața care nu-l făcuse fericit.Fiindcă nu i se dăduse ceea ce dorise mai mult,viața lui își pierduse sensul.Vederea acestei femei l-a făcut mai conștient de ce pierduse.

Pierduse ceea ce primise,în câteva ceasuri.În anii care au urmat,reușise să-și înăbușe durerea.Se concentrase asupra construcției casei și încercând să facă măcar ceva din cei doi fii nemerituoși pe care îi avea.Deși nimic nu-i mai dădea dorință de viață,reușise să supraviețuiască.Și apoi văzuse femeia,și amintirea acelei nopți reînviase.Fusese acolo,știa bine că fusese.Durerea a fost prea mare pentru el.Atunci și-a dorit să moară.Mai bine moartea decât amintirea durerii din hoaptea aceea.Preferase să moară.Nu se mai luptase cu lipsa de aer.Renunțase.

Dar,în timp ce plutea între viață și moarte,au apărut doi îngeri.Unul,un băiat înalt,frumos ca un înger,cu părul și ochii negri,pielea ușor bronzată,drept și puternic ca un prinț din poveste.Fata,era albă și palidă,venind parcă din lumea subpământeană.Fața ei era complet necolorată,sprâncenele,genele,chiar și buzele ei,aveau paloarea fildeșului.Doar ochii ei albaștri violet dădeau culoarea feței ei.În jurul acestei fețe palide ca de fildeș,cădea până la piept înconjurându-i umerii,o grămadă de păr auriu ce părea să aibă aceeași greutate ca întreg trupul său.Privindu-i,John a ezitat să se ridice de pe pământ.Acești doi tineri aveau ceva care îi atrăgea atenția.Acel moment de ezitare îi dădea de știre că este încă în viață.Băiatul a aruncat fata pe burta lui,bucata de măr a zburat din gâtul său,și John era din nou prezent în trupul său și respira din nou.

Acum,slăbit,susținut de ambele părți de oamenii lui,îl urmărea ceva.Era un nume care îi răsunase în cap,în clipa în care băiatul azvârlise fata peste trupul lui neînsuflețit,l-a trebuit o clipă să și-l amintească și atunci a tușit și mai tare.

Gilbert...s-a gândit el.Gilbert Rasher...Oamenii din jurul lui s-au risipit lăsând pe stăpânul lor să vadă băiatul care îi salvase viața.Talis stătea drept și puternic,

privind în ochii bărbatului. Deși crescuse la fermă, nu era umil. Talis avea siguranța de sine neclintită, pe care ți-o dau doar tinerețea și inteligența. Credea în ce făcea. Calm, John l-a privit de sus în jos. Nu-l putea numi un băiat fiindcă era mai înalt decât majoritatea bărbaților. Trupul nu i se împlinse încă, așa că avea mâinile și picioarele prea mari, umerii exagerat de lați față de pieptul încă nedezvoltat, dar în câțiva ani va deveni un gigant.

-Cum te cheamă? a întrebat John răgușit.

Îndreptându-și umerii spre spate, a spus „Talis” Nu a spus ca nume de familie Watkins, numele lui Will, căci știa de mult că avea un alt nume. Dar știa că se numește Talis și că nimeni nu mai avea acest nume.

La auzul numelui, John a amețit. Era numele tatălui său, nume vechi și neobișnuit. Nu știa, și nici nu voia să știe, cum scăpase de foc. Ceea ce știa cu siguranță, era că băiatul îi fusese dat cu șaisprezece ani în urmă. Acesta era fiul său.

Cu puțină putere pe care o avea, John a împins oamenii din jurul lui. Apoi, nesigur pe picioare, și-a deschis brațele larg.

-Vino... sărută-ți tatăl, a spus cu glasul sugrumat de emoție. Talis nu a șovăit să se îndrepte spre brațele puternice ale lui John Hadley. Dintotdeauna, din clipa când a fost conștient, Talis a știut că era scris să i se întâmple așa. Pentru asta fusese antrenat. Antrenat atât cât se putea ști despre viața unui cavaler. Când i s-a adresat adevăratul lui tată, nu a vrut să-l dezamăgească. Cu ani în urmă, când Meg dispăruse și spusese că plecase să caute un profesor, Talis nu a fost surprins. Un cavaler nobil trebuia educat, și avea nevoie să învețe tot ce se putea pentru a fi pregătit pentru o zi ca asta. A simțit pe gât lacrimile bărbatului, dar Talis nu a simțit că ar putea să plângă. Singurul lucru la care se gândea, era: „Acum va începe... Acum se deschide calea vieții”

John l-a tras spre el ca să-l privească, să-și pună mâinile pe obrajii lui, să atigă pielea tânără fără cusur, să-i mângâie părul buclat. Atingând băiatul, John simțea că-i revine viața. De ani de zile, de șaisprezece ani, își dorea să moară. Nu mai avea de ce să trăiască. Dar acum, atingând acest băiat frumos, și-a regăsit scopul vieții. Talis zâmbea bucuros când John îl atinge cu mâinile, pipăindu-l ca și când ar fi cumpărat un cal. Talis privea la oamenii din jur, din care unii se încruntau, alții zâmbeau cu jumătate de gură, iar alții se uitau uimiți. Deodată, John s-a îndreptat.

-Trebuie să plecăm. Nu vom ajunge acasă înainte să se întunece. Hugh! Dă-i fiului meu calul tău. În tot acest timp, Callie, Meg, Will și Nigel priviseră în tăcere. Cu fiecare cuvânt pe care îl auzea, Meg se agăța mai greu de brațul lui Will, care încercând să fie tare, slăbea la gândul pierderii lui Talis. Așa cum era, cu mania sa

de a glumi,cu mofturile lui și pretenția de a fi în atenția tuturor,cu picioarele lui lungi,era totul pentru ei.Nigel,mai bine ar fi murit decât să recunoască,fiindcă încerca să facă familia să înțeleagă,că era de altă clasă decât ei,dar adevărul era că mânca mai bine și era mai bine tratat decât fusese în alte părți.Cu toate rezervele pe care le avea față de copii,felul lor de a fi era molipsitor.Erau cei mai reușiți oameni pe care îi întâlnise vreodată.Și acum,totul lua sfârșit.

Callie,buimacă de cele ce se întâmplau,rămăsese nemișcată.Era fericită pentru Talis.Da,da,își zicea ea,foarte,foarte fericită pentru el.Asta își dorea,asta merita.Poate că într-o zi,îl va vedea în armură.Poate că într-o zi se va opri la ferma lor săracă și-l vor vedea toți.La gândul acesta,se vedea pe ea în zdrențe, neavând ce mânca,dărâmând grajdul ca să aibă lemne pentru foc iarna.Și-l imagina pe Talis,întorcându-se și spunându-i că viața fără ea este îngrozitoare, bogat dar nefericit,și îi va ruga pe toți să vină să locuiască cu el.

Talis a fost cel care s-a depărtat de omul care spusese că este tatăl lui,și cât mai politicos posibil,a spus:

-Nu,domnule,nu pot să-mi părăsesc familia.După ce a spus așa,nimeni nu a mai putut scoate o vorbă.Cei mal bătrâni au zâmbit indulgenți față de idealismul tinereții.Dar idealismul nu ține iarna de cald și băiatul nu știa ce pierde refuzând protecția stăpânului.Deși Talis părea obișnuit să refuze zilnic oferta unei vieți alături de un nobil,Callie știa prea bine ce simțea el.Era speriat și nesigur.

Onoarea,ceea ce știa că i se cuvine și ceea ce își dorea atât de mult,se luptau în sufletul lui.Tăcută,a venit lângă el.Fără să-l atingă,știa că prezența ei îi dă putere.Erau mai puternici împreună decât despărțiți.

În minte,îi spunea să fie liniștit.Meg zisese de mii de ori: „*Talis este puternic, fiindcă ea,Callie,crede că el e puternic*”

Un moment,John păru dezorientat; nu putea înțelege ce i se spunea.Fără îndoială,zăpăceala se datora recentului contact cu moartea,dar mintea lui părea rătăcită,își găsisse fiul și acesta îl refuza.Hugh Kellon era demult pe lângă John, după noaptea aceea despre care auzise atâtea,noaptea în care John avea în sfârșit un băiat,dar acesta îi fusese răpit de foc.Se șopteau multe despre noaptea aceea și despre cele ce suferiseră stă-pânul și doamna,și Hugh știa că din noaptea aceea,John nu mai era ce fusese.Să fie oare ăsta băiatul care se bănuia că murise în foc? Să-l fi furat cei doi țărani noaptea? De ce nu l-au adus înapoi lui John,când nu mai era pericol? Și cine era fata asta pierdută,care ședea așa de aproape de băiatul cel frumos? Arăta ca o umbră,ca și când ar fi fost o parte din el.În urma sa,Hugh auzea discuțiile celorlalți bărbați.Ceea ce fusese o simplă plimbare,devenise aproape o tragedie și,în orice caz,un mister.

Hugh a făcut un pas mare și l-a luat pe Talis de umeri.

-Acesta este un fiu de care poți fi mândru.Desigur că va veni cu noi,stăpâne.Și va veni și fata...a încercat să o tragă în față,dar ea s-a ferit de el pășind într-o parte,ascunzându-se sub brațul băiatului.Hmm...și-a dres Hugh vocea.Vom lua o damigeana de vin ca să-l facem să înțeleagă.Și ceilalți,vor veni și ei.Am dreptate,stăpâne?

-Da,bineînțeles,luați-i pe toți.Ce-mi pasă mie de niște țărani...a răspuns John Hadley.Cineva în spatele lui John,a șoptit:

-După cum arată,nici fata nu este țărancă.

-Crezi că este amanta băiatului? a întrebat altul.

-Dacă este ibovnica lui,atunci sigur băiatul este al lui John,a răspuns primul, chicotind.John începea să-și revină.Moartea,viata,și tot ce se întâmplase într-o oră,îl zăpăciseră.El spusese lumii că nevasta lui născuse un băiat,dar știa că nu era adevărat.Fata asta palidă,de lângă băiatul lui,putea fi cu siguranță fata lui.

-Vino la mine,copilă,a spus John întinzându-i mâna.Callie s-a ferit și a privit la Talis.Când el a dat din cap aprobând-o,a înaintat și ea un pas.

Da,se gândea John,semăna cu nevasta lui în tinerețe,deși asta nu era o frumusețe. Era prea decolorată ca să fie frumoasă.Alături de băiatul înalt,frumos,care o proteja,era neînsemnată.

-Da...a șoptit doar pentru el,ești fiica mea.Nimeni nu se aștepta la reacția violentă cu care a izbucnit Callie,la această constatare generoasă.

-Nu! Nu sunt fiica dumitale...nu sunt,nu sunt.Mă auzi? Nu sunt!

Deși părea slabă și blândă,toți cei care o cunoșteau demult,știau că nu-și dădea drumul la furie decât când era ceva în legătură cu Talis.Unul dintre oameni,a spus atunci:

-Toată familia este nebună.Întâi băiatul refuză să-și recunoască tatăl bogat,și apoi fata asta tâmpită,țipă că nu este fata lui.Țipetele copilului ei iubit au reușit îndepărteze teama lui Meg.Știa că pentru Callie nu conta că este sau nu fiica lui John,dar nu voia să fie sora lui Talis.Nu se puteau căsători soră și frate.Ieșind în față,Meg a spus.tare:

-Stăpâne,nu-ți amintești că acest copil este al celuiilalt bărbat?

S-a făcut tăcere,până când unul din oamenii care fusese în noaptea aceea acolo,și-a amintit.

-Este fata bătrânului Gilbert Rasher.Deși ți-e greu să crezi că el putea face un copil atât de delicat ca acesta.Un armăsar ca Rasher ar fi putut face mai repede un fiu ca băiatul dumitale.Omul nu și-a dat seama de ce John l-a privit cu ură,nu făcuse decât un comentariu relativ la fată.Îi părea chiar rău de ea,la gândul că va

trebui să trăiască cu Rasher,și cu animalele de fii ai săi.Sunt o șleahță sălbatică,crudă și murdară,și biata fată n-o va duce mult.După puțin timp,John s-a întors.

-Da,este fata lui Rasher,ce-mi pasă mie gândea el,am și așa destule fete,pot să deschid o mănăstire,nu-i mai trebuia.Adu fata,adu tot satul blestemat,nu-mi pasă...tot ce dorea,avea acest băiat ca fiu.

În tot acest timp cât se discutase,Talis stătuse drept și tăcut,fără să spună un cuvânt.Judecând după fața sa,oricine ar fi ghicit cât dorea să călărească împreună cu acei oameni,să se îmbrace ca ei și să aibă un cal nemaipomenit.

Doar familia lui știa.Dacă priveai la el,Talis părea adult.Ședea drept,se comporta ca un adult,dar în sufletul lui era încă copil.După ce John îi dăduse tot ce dorea,Talis a înțeles că simțul său de onoare este satisfăcut,și s-a întors către ființa care era totul pentru el,Callie.Cu un gest ușor,precis,a apucat-o de piept unde își încrucișa ea mâinile,i-a ținut strâns gleznele,și a aruncat-o în sus tde unde a coborât învârtindu-se continuu.Era ceva ce văzuseră la niște actori pribegi și făcusem exerciții luni de zile,iar Talis nu o scăpa niciodată.

Pentru cei cu care trăiau,era ceva obișnuit,dar nu pentru străinii adunați în curte.Cu gura căscată,cei cincisprezece priveau la fata care rămăsese în aer ca o moară,cu părul fluturând în jurul ei.Cei mai mulți aveau respirația tăiată,de frică să nu o scape.Dar el a prins-o îndemânat și,uitând de ceilalți,a apucat-o de mână pe Callie și au intrat în casa gzând.

CAPITOLUL 25

La vederea castelului Hadley,Callie și Talis au rămas mulți de uimire.Două zile au călărit împreună pe un singur cal,până să ajungă la locul care devenea căminul lor.Tot timpul au încercat să se obișnuiască cu perspectiva unei vieți noi.Callie a plâns când i-a părăsit pe Will și pe Meg care refuzaseră invitația lui John.

-Locul nostru este aici,și dacă va fi nevoie,ne veți găsi tot aici,a spus Will.

Meg era prea tristă ca să poată spune un cuvânt.Talis s-a abținut din toate puterile să nu arate durerea pe care o simțea părăsindu-și casa.O parte a lui dorea marea aventură,și cealaltă parte suferea părăsindu-l pe Will care îl învățase așa de multe și care îl sfătuisese întotdeauna cu înțelepciune.

Nici unul nu a plâns despărțindu-se de Nigel.Lordul John îi dăduse ceva galbeni și își văzuse de drum.Călărind împreună spre moșia Hadley,Talis o consolase pe Callie,spunându-și că vor fi despărțiți și că ea trebuie să fie tare.

-Nu voi fi întotdeauna acolo ca să-ți port de grijă.

Trebuie să te obișnuiești să nu mă mai ai lângă tine în fiecare clipă.

Înăbușindu-și lacrimile, Callie a dat din cap.

-Îmi vei duce dorul?

-Da, bineînțeles, dar nu mai suntem copii. Trebuie să ne comportăm ca niște adulți. Promite-mi că te vei comporta așa cum trebuie. Îl vei asculta pe tatăl meu? Callie a dat din cap. Va încerca... va face ca Talis să fie mândrudeea, și se va comporta ca o persoană adultă în noua ei viață. Nu vor mai dormi împreună... nimic, nimic... nu va mai fi ca înainte, se gândea ea, amintin-du-și timpul când își aparținuseră.

-Când ne vom vedea? a întrebat ea.

-De îndată ce voi putea aranja asta. Mai întâi, trebuie să îi fac impresie bună tatei. Trebuie să-l facă să țină la mine, înainte să-i cer ceva... ceva în legătură cu noi. Ea era sigură ce înțelegea Talis prin aceste cuvinte, dar spera...! se ruga... să se gândească la căsătorie. Dacă nu se căsătoreau, nu li se va permite să stea împreună, cum erau la fermă. Înțelesese asta după cele ce văzuse la cei din nobilime, care trecuseră prin sat. Și-a cuibărit capul pe umărul lui Talis. Nu știa cum va putea trăi fără să-l atingă în fiecare zi. Suferise când Nigel îi despărțea în timpul lecțiilor. Nici Meg, nici Will nu se supărau când la masă mâncau cu genunchii lipiți. Ca întotdeauna, Talis știa la ce se gândea și a pus mâna peste amândoi în șa.

-Curând... îți promit, voi face tot ce va fi posibil. Dacă nu suntem ascultători, va fi și mai greu. Înțelegi?

-Da... a răspuns ea, înțelegând. Când sunt supărați, adulții nu-i lasă pe copii să facă ce vor. Dacă la sfârșit, ar însemna să-l aibă pe Talis doar pentru ea, ar putea sta departe de el și un an întregi. Ar simți că moare câte puțin în fiecare zi, dar va face ce trebuie. În zilele în care au călătorit, John Hadley nu a făcut altceva decât să-și privească fiul, gândindu-se la ce vor face împreună. În sfârșit, viața lui avea un sens; va avea cui să lase toate bunurile lui pământești. Nici nu mai ținea cont de cei doi băieți slăbănogi pe care îi dăduse nevasta sa. Aveau nouăsprezece și douăzeci de ani, dar nu erau nici sănătoși nici voinici ca acest băiat frumos și oacheș, care se apleca protector peste fata cea palidă.

Privind tăcut, John era emoționat că băiatul, pe lângă faptul că era frumos, era și simpatic. În noaptea precedentă, la han, nu se intimidase. John recunoștea că se temuse să nu se comporte ca un țărănoi, fiind crescut la fermă, dar băiatul era ca un prinț. Cu toate că avea mâinile pătate și bătătorite din cauza muncii manuale, deși avea hainele grosolane și decolorate, dovadă că a stat mult afară, se comporta ca și când ar fi fost destinat să ocupe tronul Angliei.

Avea limba de aur, așa spusese unul din oameni despre el. Vorbise, glumise și râsese cu oamenii care aveau de două ori vârsta lui. Când spusese că era prea tânăr ca să bea bere, Talis le-â arătat că este capabil să bea dublu decât ei și să urce scările fără să se clatine. A spus că berea lui Will era mai tare decât cea a hangiului, fiindcă Will nu o boteza. Da, băiatul era o minune, se gândea John.

Plăcut la vedere, prezentabil, talentat, puternic (bătuse la arme trei oameni, fluierând) și îi făcuse pe toți să râdă acuzându-i că duc o viață prea dulce. Orice bărbat putea fi mândru de un astfel de fiu. Singura lui ciudățenie era felul cum ținea fata la piept, această umbră de fată care privea în jur. John o trimisese la culcare, dar Talis fără să se miște, spusese:

-Callie poate să stea! Exact așa! O clipă, lui John era să-i sară muștarul. Nu permitea nimănui să-i vorbească pe tonul ăsta. Nimeni nu-i contrazicea ordinele. Dar în sinea lui, știa că dacă îi interzice lui Talis să o aibă pe Callie lângă el, băiatul îl va părăsi. Într-o clipă va ieși din han și nu-l va mai putea aduce înapoi, orice i-ar oferi. Oamenii priveau curioși, și John știa că trebuie să-și afirme autoritatea, dar rezultatul putea fi grav. După o clipă a început să râdă.

-Țin cont de dorința fiului meu... și a văzut atunci, că Talis îl privea uimit.

Nu știa că dacă nu se supunea ordinelor lui John, însemna provocare. Dar era doar din cauză că nimeni nu mai spusese că trebuia să stea despărțit de Callie, nici Will, nici Meg, nimeni. Nigel avusese această idee, dar nimeni nu-l ascultase.

Pentru Talis, Callie era a lui, îi aparținea și va sta lângă el întotdeauna.

John a privit fata cu scârbă și pentru prima dată în viață a fost gelos. Până acum nu mai existase ceva ce-și dorea atât de mult să posede și să nu-l împartă cu nimeni. Doar dorea acest băiat cum nu mai dorise nimic altceva, și îl dorea numai pentru el. Nu-i plăcea că Talis vorbea atât de des despre acel fermier Will Watkins, ca și când ar fi fost un om important. Nu-i făcea plăcere când Talis amintea de Will, și nici felul cum fata îl urma pe Talis peste tot. Fără să se gândească la ce va face, John hotărâse că-i va despărți cât de curând posibil.

Callie și Talis priveau casa cu gura căscată de uimire.

-Ai mai văzut așa ceva? a șoptit Callie.

-Nu am știut niciodată că ar exista o casă așa de mare. În ultimii șaisprezece ani, John se apucase frenetic să construiască, punându-și toată energia în construcția casei. Casa devenise familia sa, scopul vieții sale. Deși avusese atâția copii, viața lui era pustie. Își îndepărtase fetele, era disperat că fiii săi erau slabi, așa că încercase tot ce putea, pentru a lăsa ceva în urma lui. Casa de piatră avea forma unul L lung, care de afară arăta solid și ascundea câteva mici curți interioare, frumoase și folositoare.

Era una pentru suită, una pentru bucătăria, una intimă a familiei, și alta în prelungirea intrării. În apropiere erau o serie de clădiri mai mici, tot din piatră gri, și peste tot bărbați cu sulite pe umeri, femei cărând grămezi de lână, toți agitându-se și arătând înfloritori și activi. După exemplul lui John, Callie și Talis au descălecat, dând frâiele băieților care îi așteptau. Deși nu erau îmbrăcați elegant, faptul că veneau călare îi făcea pe servitori să-i privească pe noii veniți tot ca pe niște nobili.

-Dacă nu de altceva, surâsul pe care rareori John Hadley îl avea pe față îi făcea să se dea deoparte mirați.

-Veniți...le-a spus John lui Callie și lui Talis care se mișcau încet prin curte, privind în jur la casa cu trei caturi. Ferestrele de sticlă străluceau în lumina soarelui, și din când în când apăreau fețe curioase privind în jos la ei.

Au intrat în holul mare cu tavanul susținut de grinzi maiestuoase. Pe pereții de zid erau tot felul de arme și armuri gata să fie folosite în caz de nevoie. Pe mese, erau platouri încărcate cu mâncare, și lumea elegantă râdea și vorbea în timp ce mânca. La un capăt era o estradă, în mijlocul căreia erau două scaune frumos lucrate. În scaunul care era mai mic, ședea o femeie care fusese frumoasă și care acum nu mai era tânără. Scaunul mai mare era un băiat, postat, și când și-a văzut tatăl, plăcerea i-a dispărut de pe față. Nu a trebuit mult timp ca agitația celor ce erau la masă să se potolească. John Hadley nu era cunoscut ca un om generos. El dorea ca oamenii să mănânce și apoi să se întoarcă la treabă. Când era plecat, gospodăria era mai relaxată și totul se făcea mai ușor. Acum, nu le venea să creadă văzându-i bucuria pe față. Cu pași mari, s-a dus drept la locul din capul mesei unde ședea nevasta lui, avându-i de o parte și cealaltă pe băieții ei.

John, nici nu s-a uitat la băieții lui care îl priveau de parcă ar fi implorat aprobarea. Lumea a văzut-o pe Alida atingându-l pe fiul ei cel mare pe mâncă.

Deși John nu dădea doi bani pe băieții lui nereușiți, Alida îi iubea foarte mult.

-Privește nevastă, a spus John ca un actor, prezentându-și scamatoriile ca un magician. L-am găsit pe fiul nostru adevărat.

Cu o plecăciune mare, s-a dat deoparte, pentru ca toată lumea să-i poată vedea pe Talis și Callie în mijlocul sălii. În Anglia, pe vremea aceea, clasele sociale se deosebeau în mai multe feluri: după îmbrăcăminte, case și chiar hrană. Oamenii care își permiteau, mâncau cele mai scumpe alimente, adică zahăr și carne. Clasele de sus, spre deosebire de cele de jos, nu mâncau vegetale dacă puteau. Țăranii și animalele mâncau vegetale. Să mănânci fructe crude, însemna că nu poți avea un bucătar care să le fiarbă cu zahăr. Pâinea neagră în care se mai puteau vedea tăratele dovedea că nu-ți poți permite decât grâul cel mai ieftin.

Casa Hadley era bogată, locatarii ei mâncau carne, făină albă și prăjituri cu zahăr. Rezultatul era că aveau dinții negri și cariați. Nu se putea înlătura boala prin spălare, căci hrana era cu zahăr mult. Callie și Talis, crescuți de fermieri, mâncaseră vegetale, puțină carne, fructele crude din copac și zahăr atât de rar, că aproape nu-i cunoșteau gustul. La aceasta, se adăuga viața în aer liber, activitatea fizică, alergări și sărituri peste garduri, urmărirea păsărilor.

Rezultatul erau acești doi oameni, strălucind de sănătate; cu oase tari, mușchi puternici, dinți strălucitor de albi și năruți strălucind de sănătate și raze de soare. Stăteau drepti și puternici, cu membre suple și armonioase.

Talis, cu frumusețea lui oacheșă, Callie cu ochii ei albaștrii violet, și cu părul lăsat pe piept, păreau o pereche din basme; cavalerul și iubita lui blondă.

Toți ochii erau ațintiți spre Talis. Arăta ca fiul pe care oricare bărbat visează să-l aibă: sănătos, puternic, înalt, cu umeri lați, cu ochii negri strălucind de inteligență.

Dar nu arăta ca fiul lui John Hadley. John era înalt, cu umeri lați, dar trupul lui nu părea prea puternic. În tinerețe avusese părul roșu și pielea albă; soarele ardea dar nu-l bronză. Nu era nici o îndoială, că băieții, stând de-o parte și cealaltă a mamei lor, erau fiii lui. Erau o versiune palidă a lui John. Acest tânăr gigant de lângă John, părea ca un urs lângă un cerb auriu. Dar, bineînțeles, nimeni nu îndrăznește să spună tare. Alida a încercat din toate puterile să rămână calmă, deși vedea sfârșitul vieții ei și al copiilor ei. Dar emoția era prea puternică pentru ea. A încercat să se ridice, să-i întindă mâna de bun venit acestui băiat, care avea pretenția la cele ce reveneau copiilor ei, dar nu a putut, în clipa când s-a ridicat, sângele i-a dispărut de pe față și a leșinat. Habar nu avea că Talis, rapid când era nevoie, a sărit peste masă și a prins-o cu brațele puternice înainte să cadă jos.

Cei de față au amuțit privind la el, cum o ținea pe lady Alida, cu brațele căzute fără putere în lungul corpului. Privind la John, Talis i-a spus:

-Sire...vrând să știe unde trebuia să ducă femeia pe care o ținea.

Dacă mai exista o parte din inima lui John care să nu-i fi aparținut lui Talis, acum era pe deplin a băiatului.

-Vino, fiule...am să-ți arăt unde s-o duci. O confuzie de nedescris s-a născut în sala mare a casei, când Alida, la știrea întoarcerii fiului său, a leșinat. Toți au început să vorbească deodată, făcând presupuneri despre cele întâmplate și despre ce va urma. Oricine știa sau bănuia că știe ceva despre evenimentele survenite cu șaisprezece ani în urmă, era ascultat ca o sursă de informații.

În timp ce Talis o urca pe Alida pe scări, ea și-a revenit, timp suficient să-i spună fiicei ei celei mare, necăsătorită:

-Ocupă-te de ea. Apoi, privind încă o dată la tânărul oacheș care o purta în

brațe,pe scări în sus,a căzut din nou în leșin.Lui Edith,i-a trebuit un timp ca să înțeleagă despre cine vorbea mama sa când spusese „ea” Nimic nu era mai puțin interesant în familia Hadley,decât încă o fată de măritat, așa că nu era nici o grabă să o găsești.Era atât de aproape de tânărul bărbat,care era noul lor frate, încât Edith nu a văzut-o la început.Dorothy,cea mai tânără dintre fetele nemăritate,stând în spate lui Edith,îl privea pe Talis,aplecat peste patul mamei lor și a oftat:

-De ce trebuie să fie fratele nostru? și avea lacrimi de disperare în glas.

-Fii cuminte! Oricum este prea tânăr pentru tine,i-a spus Edith,realistă ca întotdeauna.Dorothy i-a răspuns cu un râs răutăcios și a spus ce gândeau toate surorile:

-Ar lua orice bărbat,indiferent că era prea tânăr sau bătrân,sau prea...Edith refuza să se gândească la ce se întâmpla în jurul lor,și nici nu-l privea pe noul ei frate.

Ea își lua în serios responsabilitățile.

-Hai acum,i-a spus lui Callie care a început să protesteze și atunci a apucat-o zdravăn de braț și a tras-o afară din cameră.În timp ce era scoasă cu forța din cameră,Callie l-a privit pe Talis în mijlocul mulțimii adunate în jurul lui,iar el și-a ridicat capul și s-a încruntat,ceea ce însemna că nu voia s-o lase pe Callie să plece.Dar înainte de a spune ceva,Alida a gemut,ca și când era gata să moară.

-Fiul meu...fiul meu...e o minune...și cu o putere ciudată pentru o persoană așa de slabă,i-a tras capul spre ea.Lasă-mă să te privesc.Până să-și poată înălța capul,fata plecase.Callie era înnebunită.Nu-l văzuse pe Talis de două zile.Două zile,în care făcuse cele mai neînsemnate,cele mai plictisitoare și inutile lucruri care existau.Lecții de lăută,probe de rochii și plimbări în parc planificate,în timpul cărora nu se vorbea decât despre ce se întâmpla la curtea reginei Elisabeta.Nu mai conteneau să vorbească decât despre cine se căsătorea și cine nu.În timp ce sora cea mare care rămăsese în casă declara mereu că nu se va mărita cru unul sau altul dintre bărbați, chiar dacă i s-ar oferi pe tavă.

Dorothy,cea mai tânără (pe care Callie o simpatiza) spunea că Edith s-ar mărita cu orice bărbat, chiar dacă ar fi fost chior,ciung sau olog.

-Și tu? a întrebat-o Callie.

-Hmm...aș vrea să aibă măcar un picior! a răspuns Dorothy gândindu-se.

Callie a început să râdă,și Edith s-a oprit să le certe,că sunt ușuratece.

Odată,Callie a auzit zăngănit de săbii și a alergat în direcția de unde se auzea zgomotul,dar,grăbită,Edith a prins-o.

-Doamnele nu stau în apropierea bărbaților,fără să fie supravegheate.

-Am putea merge toate? a întrebat Callie timid,făcând-o pe Dorothy să

chicotească.După trei zile,Callie simțea că explodează.Nici corsetul metalic pe care fetele îl strânseseră în jurul corpului ei nu o putea face să stea liniștită.

Prima oară când a simțit strânsoarea în jurul coastelor ei,aproape că a leșinat.

Apucând în mâini tocul ferestrei,a șoptit: de ce? Nu i-a fost greu lui Dorothy să înțeleagă.De ce să i se pună corsete,când Callie nu avea nevoie,nu avea nimic de strâns.

-Toate suntem la fel,a spus Dorothy.La șaisprezece ani,nu aveam nimic,ca apoi, după trei luni,totul să crească.Și cu un zâmbet încântat,a privit la pieptul ei plinuț.Nu-ți face griji.Vei fi și tu ca noi!Callie a început să le spună că nu putea să,semene cu ele,fiindcă nu era sora lor.Ea era fata unui bărbat numit Gilbert Rasher,un om despre care nu vorbea nimeni.Dar privind la cele cinci fiice ale lui John Hadley,a știut că erau ca și ea.Erau blonde și subțiri,ca și ea.Chiar și cei doi băieți pe care îi zărise în prima zi erau ca ea.Talis,care se bănuia că ar fi fratele lor,arăta ca un taur negru,a scăpat într-un țarc de oi.

-De ce,de ce,de ce? se întreba Dorothy aplecându-se pe fereastră,și privind jos în curte.Dorothy avea optsprezece ani și nu era căsătorită,ca și cele patru surori mai mari,fiindcă tatăl lor nu voia să le dea zestre.Nici una din ele nu era destul de frumoasă ca să determine un bărbat s-o ia fără zestre.

Dorothy mai avea o soră,pe Joanna,care avea douăzeci și șase de ani,cea mai puțin frumoasă dintre toate,și care amenința să fugă cu unul din fiii grădinarului dacă tatăl ei nu-i găsea un bărbat.Îi spusese asta tatălui său într-un moment,când avusese curajul s-o facă.Tatăl o privise vesel,și îi zisese: „*Foarte bine,dar nu cu băiatul grădinarului șef,fiindcă de el am nevoie*”,Joanna ieșise în fugă din cameră,plângând.

-Este cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.Este adevărat că incestul este un păcat portal?

-Joanna!a spus Dorothy,încercând să pară supurată,dar luptându-se să nu zâmbească.Callie s-a dus la fereastră să privească afară.Jos,l-a văzut pe Talis,cu o sabie strălucitoare în mână,luptându-se cu un om de două ori mai bătrân ca el,dar fiind jumătate ca talie.Talis se lupta cu toată puterea să doboare omul,în timp ce John îl privea de pe cal,puțin încruntat.

-Nu cred că tata este foarte mulțumit de el,a spus Edith,venind și ea să privească pe fereastră.

-Am auzit,că deși are dimensiunile pe care le are,nu este foarte puternic.Filip l-a învins ieri.Vorbea despre fratele care era bolnav de plămâni.

La vederea lui Talis,Callie a simțit că i se taie picioarele.Simțea o parte a ei care zbura pe fereastră,alături de el.Două zile i se păreau că sunt douăzeci de ani.Nu

simțea atât că-i lipsește,dar i se părea că cineva o tăiase în două și îi răpise partea unde avea inima.Ca și când ar fi știut că-l privește,Talis s-a întors și s-a uitat în sus la Callie.Cu toate prostiile care i se spuneau despre cum trebuie să se comporte o doamnă,a uitat tot,și s-a aplecat atât de tare pe fereastră încât era aproape să cadă.

-Sunt aici...sunt aici,a strigat ea,făcându-i semn cu mâna.Țipetele lui Callie,nepotrivite la o doamnă,îi făcuseră aproape pe toți cei din sală să se oprească.De când venise,nu o auzise nimeni vorbind,era ușor să uiți prezența ei.

'Jos,John era enervat că scumpul lui fiu este distras de către fata cea palidă și se gândea să-i facă morală seara.Dar John nu era atent să vadă schimbarea lui Talis la auzul vocii lui Callie.Când Talis și-a întors capul s-o privească pe Callie,Hugh Kellon,cavalerul cu care se lupta și care până atunci nu avusese dificultăți să-l învingă pe Talis,care avea loviturile stângace,slabe și dezordonate,a încercat să-l lovească pe la spate.Voia să arate tinerei needucate,că fetele nu trebuie să-i distragă pe bărbați de la treburile serioase.

Dar Talis știa că este privit de Callie și când bărbatul s-a așezat în spatele lui,Talis a făcut o piruetă minunată și l-a atacat împingându-l spre spate.În câteva secunde bărbatul era pe jos,și Talis i-a pus sabia în gât.

Făcând ca întotdeauna teatru,Talis și-a pus și piciorul pe pieptul lui,ridicând un braț spre cer,și privind-o în același timp pe Callie,care a început imediat să-l aplaude.Greu de știut,cine era mai mirat,John sau Hugh Kellon,omul învins de Talis.Pentru un moment,a fost cuprins de furie și umilit.Furie provocată de aroganța tiparului mânz,dar după aceea a înțeles tot hazul situației.Era mult de când nu mai făcuse gesturi ca să impresioneze o fată.Retrăgându-și piciorul,Talis s-a întors să-i facă lui Callie și celorlalte fete care îl aplaudaseră,o plecăciune.Edith,a tras cele trei fete din fereastră.

-Nu vă este rușine! Vă purtați ca niște târfe,cu propriul vostru frate!

-Nu este fratele meu,a spus Callie,vrând să știe toată lumea că nu erau rude de sânge.Edith a privit-o pe Callie,stând între Dorothy și Joanna,și putea să vadă foarte bine asemănarea.Dar,a plecat,nevrând să accepte ce vedea.Părinții îi spusese că Talis era fratele ei și această ștrengărită de Callie nu-i era rudă.

Pentru ea,era de-ajuns.

-Veniți toate,avem lecția de muzică în seră.Callie le-a urmat,dar inima ei era jos,în curte.

CAPITOLUL 26

-Ce te doare, fiule? l-a întrebat John Hadley pe Talis, care plimba mâncarea prin farfurie. John îl scăpa rareori din ochi și de aceea îl lua să mănânce cu el, în camerele separate, în loc să-l lase cu ceilalți în sala cea mare. La prima masă pe care o luaseră împreună, Talis îi ceruse ca și frații lui să fie admiși împreună cu ei. Talis se gândea că era urât ca un tată să prefere pe unul din fiii săi, și mai ales, că îi plăcea tovărășia lui Philip, ca și a lui James.

-Cum vrei să crești, dacă nu mănânci?

-N-a crescut destul? a spus Philip, jumătate în glumă, jumătate din gelozie față de felul cum îl trata John pe noul său frate. Toți caili nechează de teamă, doar când îl văd... La aceste cuvinte, John a fost gata să-și plesnească fiul pentru obrăznicia sa, dar Talis a început să râdă, și a mai luat o bucată de pâine albă. Ducea dorul după bucătăria lui Meg, după mâncărurile ei simple, nepretențioase. Aici îi era greu să înțeleagă felurile de mâncare, căci pâinea și brânza aveau uneori aspectul de carne.

-Pentru tine, frățioare, ar trebui să punem șaua pe o lăcustă? Sau pe un șarpe de grădină, ca să nu atingi pământul cu picioarele?

Mirat, John și-a retras mâna.

-Iar tu... i s-a adresat Talis lui Philip, căruia îi tremurau mâinile după exercițiile din timpul zilei.

-Eu? a întrebat Philip, care nu dorea să atragă atenția asupra lui, mai ales în prezența tatălui. Un moment, Talis s-a uitat la Philip, i-a văzut mâinile care îi tremurau și cearcănele din jurul ochilor. Toți trei dormeau în același pat și știa foarte bine cât tușea Philip în timpul nopții.

-Mâine ne luăm la întrecere. Dacă amândoi mă învingeți, veți petrece toată ziua stând sub un copac, culcați. Dacă nici unul nu reușește, atunci eu voi moțâi sub un copac, în timp ce voi vă veți antrena. Amândoi băieții l-au privit de parcă Talis și-ar fi pierdut mințile. Tatăl lor nu va permite să lenevească.

-Hai, nu mai fiți așa de triști. Nu voi sforâi așa de tare în timp ce voi vă veți antrena la soare. Hugh vă va trânti pe toți în mocirlă. Mâine îmi voi petrece noaptea dansând, iar voi veți fi prea obosiți ca să vă țineți, pe picioare.

Auzind aceasta, John a chicotit, fiindcă Talis îi reamintea cum fusese el la vârsta lui, ca un cocoș plin de el. Philip a înțeles însă șiretenia lui Talis și un moment ochii i s-au luminat de dragoste. Făcuse tot ce putuse, să-l convingă pe John că James nu se putea antrena zilnic și că avea nevoie de odihnă. Philip a înțeles că, a doua zi devreme, Talis va cădea în mocirlă, iar James va câștiga întrecerea și își va petrece ziua odihnindu-se la umbra unui copac.

-Tu! Ești fin ca un măcelar...i-a spus Philip.Nu vei putea învinge pe cineva care are experiența mea.Spune-mi,Talis,la ferma aceea a voastră,ai călărit vacile?

-Îți...a început John,dar Talis i-a tăiat-o scurt:

-Am fost un fermier bun,așa cum voi fi și un cavaler,s-a lăudat Talis.Am crescut pui așa de mari,încât îi puteam călări.Aveam însă probleme când săream gardurile,căci îmi intrau penele în gură.Dar am rezolvat problema,vânzând penele care foloseau ca butuci pentru a construi corăbii.Penele de pui, plutesc,știi?

La aceasta și John a râs și restul mesei a mâncat în tăcere,ascultând cum se tachinau băieții lui.Se părea că tristețea care apăsa casa se risipa cu fiecare zi.John crezuse întotdeauna,că fericirea lui depindea de norocul de a avea un fiu adevărat,și acest băiat frumos,puternic și inteligent îi dovedea că avea dreptate.

Dar,în seara celei de a cincea zi,John a început să observe că nu era ceva în ordine cu scumpul lui fiu.La început,veselia lui nu avea margini.

Tachinase,râsese și se întrecuse să-și arate puterea în mânăuirea unei arme.Era necultivat,dar era foarte talentat.

În afară exercițiului fizic,profesorii se minunaseră de cunoștințele artistice și științifice ale băiatului.Ei spuneau că doar James fusese un elev mai bun.John nu voia să recunoască; ce importanță avea cum învățase slăbănogul lui de băiat.Va muri curând,așa că John nu voia să-i dăruiască nici o fărâmbă din inima lui.

Dar Talis,era altceva.Era un băiat care merita să fie iubit.Deci,ce se întâmpla cu el...se minuna John.Părea că îl epuiza ceva.Când John spusese că poate este obosit,Hugh a râs.

-Cum poate fi obosit un băiat de șaisprezece ani? Tu nu te antrenai toată ziua și noaptea hoinăreai? Eu știu că la vârsta lui nu dormeam.

-Atunci ce are? Hugh nu înțelegea.Aveau totuși un indiciu în privința lui Talis.În ziua în care îl învinsese ușor și semeț,îi pusese piciorul pe piept,deci nu-i lipsea energia; atunci a vrut să impresioneze fetele de la fereastră.Dar toți băieții doresc asta,așa că nici ei nu s-au alarmat atunci.

A doua zi se va împlini o săptămână de când Talis era cu ei și John făcuse totul ca timpul băiatului să fie organizat.Talis nu a fost singur nici o clipă.John nu știa nici el de ce se temea,dar era sigur că nesupravegheat și nepăzit în fiecare clipă,Talis va dispărea.Acum,după cină,John își conducea băieții sus pe scări în camera lor,iar Hugh venea în urma lor.Atunci,pe scări,John a fost pe punctul de afla de ce lânzezea Talis.Cârdul de fete ale lui John coborau pe scări,iar el nu s-a obosit nici să se uite la ele pentru el fiind toate la fel.Deodată,Talis s-a oprit ca și când ar fi fost vrăjit,și nu mai putea să se miște.Avea ochii mari,deschiși,ca și

când ar fi văzut o arătare ce venea din altă lume.În fața lui,lipită de zid,se oprise o fată pe al cărei obraz apăruse o expresie aidoma cu a lui ca și când ar fi fost o oglindă.La început nu s-au atins,dar John nu mai văzuse două ființe care se potriveau ca ei,acum.Nu era ceva ce putea fi văzut,era ceva ce doar se simțea.

Când se priveau,aerul se încărca de un curent ce semăna cu electricitatea într-o zi de vară,când se anunța furtuna.

Nici una dintre persoanele de pe scară nu s-a mai putut mișca sau vorbi,simțind vibrația din jurul celor doi,făcând să vibreze chiar și aerul.

Callie și Talis tremurau atât de puternic,încât nici nu puteau vorbi.Trecuseră zile și nopți de când nu se mai văzuseră.În viața lor nu se despărțiseră nici măcar o zi,nici nu cunoșteau semnificația cuvântului despărțire.Cu mult timp în urmă,când Talis se dusesse la târg fără Callie,amândoi fuseseră aproape să moară.Lipsa nu însemna nimic.Ei erau ca niște plante care mureau când nu aveau apă și lumină prea mult timp.Viața se scurgea din ei ca și apa strânsă într-un vas care curge.Foarte încet,Talis și-a întins mâna spre Callie cu degetele întinse și ea și-a lipit degetele de ale lui,iar cei din jurul lor îi priveau nemișcați ca și când ar fi fost transformați în piatră.

Toți cei de pe scară,până la ultimul,au simțit fiorul atingerii lor.Puterea atingerii radia din trupurile lor tinere,pline de viață,spre cei care îi înconjurau ca și când chiar și pietrele și aerul se înfiorau la atingerea celor doi.

Nici Callie nici Talis nu erau conștienți de senzația pe care o transmiteau celor din jur,căci pentru ei nici nu existau.Zile întregi încercaseră să fie buni,curajoși și puternici,încercaseră să fie ceea ce gândeau ei că se numea adult.În special Talis încercase să-și țină gândurile departe de Callie.Era un bărbat și trebuia să continue a fi.Nu avea nevoie să fie urmat de fată care să-l tulbure,așa cum făcuse toată viața.Oamenii de aici nu erau nici Meg nici Will,a căror viață se limita la copiii lor.Oamenii de aici credeau că și copii trebuie să se conformeze cu felul lor de viață.Nimeni nu a fost conștient de cât timp Talis și Callie stătuseră tăcuți,cu mâinile întinse,atingându-și vârful de degetelor,trăgând cu putere unul de la celălalt.Dacă nu ar fi fost și alți comeseni care doreau să urce scările,ar fi rămas așa toată noaptea.Primul care și-a revenit,a fost John.

-Hai,băiete,lasă-ne să trecem,a spus el împingându-l ușor pe Talis,și aducându-l astfel la realitate.Brusc și-au revenit cu toții,și ca niște căței ce-și scutură stropii de ploaie,fiecare s-a scuturat căutând să uite ce simțise.

-Vino,Callasandra,a spus Edith împingând-o pe Callie și pe celelalte surori jos pe scări.Ar fi făcut orice ca să nu stârnească furia tatălui său.Callie s-a întors fără să privească la Talis care începuse să urce scările.

Inima îi bătea cu putere și simțea slăbiciunea din picioare provocată de dorința de a-l atinge, de a-i vorbi sau doar să-l privească, dar deși îi era dificil, a continuat să coboare scările. În spatele ei, Dorothy îi șoptea Joannei:

-Așa simți când ești îndrăgostită?

-Nu, nu cred că aceștia doi se iubesc, i-a spus Joanna. Etern romantică, Dorothy a privit îngrozită la sora sa. Își dorea să fie îndrăgostită, mai mult ca orice.

-Nu sunt îndrăgostiți?

-Cred că între ei este altceva decât dragoste. Nu știu dacă este ceva de la diavol sau de la Dumnezeu, dar sunt sigură că nu este ceva natural.

Dezamăgită, Dorothy și-a urmat sora pe scări, încruntată.

Tăcută, în liniște ca să nu deranjeze cele două fete care erau în același pat cu ea, și-a luat hainele pe braț și s-a îndreptat spre garderobă, o încăpere de piatră unde se puteau îmbrăca fără să fie auzită. Apoi, tot în tăcere, a coborât scările de lemn din spatele casei spre ușile care duceau la bucătărie, afară. Așteptase mult în pat până când celelalte adormiseră; așteptase, fiindcă știa că se va întâlni cu Talis. Când a apărut de după un copac, era ca o umbră întunecată și ea nu a avut nici o ezitare. Ridicându-și fustele, a alergat spre el, dorind să se arunce în brațele lui. Dar Talis nu și-a întins brațele spre ea. A luat-o în schimb de mână și a început să alerge. Callie se chinuia să țină pasul cu el care alerga în jurul clădirilor și a utilajelor, în jurul copacilor, printre straturile de grădină. Nu știa spre ce se îndrepta, dar nu-i păsa. Spera să o ducă la capătul pământului, unde vor sări amândoi, sau poate, dacă este un cerc în jurul pământului se vor învârti în jurul lui fără să se mai oprească. „Astfel, nu vor mai fi despărțiți, și nu-i păsa de ce se va întâmpla. A dus-o într-un loc de a cărui existență nu știa, un vechi castel ars, din care mai existau două turnuri. Pereții erau negri de fum și pe jos erau bucăți de lemn căzute. Se vedea că sătenii luau bucăți de piatră din el ca să-și clădească locuințe. Ținând-o strâns de mână, Talis a alergat în sus, pe niște scări vechi, uzate și alunecoase. Când s-a împiedicat, a prins-o și a lipit-o de perete, apăsând-o cu trupul lui mare pe pietre. Este schimbat în seara asta, s-a gândit ea. Nu mai semăna cu ce fusese. Ultima dată când fuseseră singuri, s-au sărutat și el și-a băgat mâna sub fustele ei. Acum, în timp ce o apăsa de perete mult timp, îi simțea respirația pe față, iar ochii lui negri o sfredeleau și-i simțea inima bătând lângă pieptul ei. Rezemându-se de el, Callie simțea cum i se înmuia corpul și buzele ei îl ademeneau. Râsul lui a răsunat și apucând-o de mână a început să-o tragă pe scări în sus ajungând la o ușă veche de stejar care era încuiată cu o broască ruginită. Întorcându-se, i-a citit decepția pe față, dar cu un brânci puternic

a spart ușa veche.Când ușa a căzut pe podele,Callie a râs triumfătoare,în tip ce Talis a cuprins-o în brațe.Pe parapetul pe care era o potecă veche,unde santinelele făceau de gardă noaptea,a început s-o în-vârtească în jurul lui,iar Callie cu capul pe spate,râdea de fericire.

A început și el să râdă când a pus-o pe picioare și i-a smuls gluga de pe cap.Ea și-a scuturat capul lăsându-și părul liber,iar el și-a plimbat degetele prin el făcându-l să-i încdnjoare corpul.O undă de vânt a făcut părul să-i înlănțuie pe amândoi,strângându-i lipiți în noaptea tăcută,luminată de lună.

Ușor,firesc,a cuprins-o cu brațele și a sărutat-o ușor și dulce,iar când s-a tras deoparte,fața lui era mirată.Ridicându-se pe vârfuri,Callie a început să-l sărute din nou,dar el a învârtit-o de jur împrejur.

-Ce porți tu? a întrebat-o,simțind corsetul sub rochie.

-Oțel...i-a spus ea mai fericită ca niciodată.

În două minute,Talis i-a desfăcut rochia de la spate,l-a lăsat-o să alunece ușor de pe umeri,apoi i-a desfăcut corsetul care îi strângea coastele.Ținând corsetul cu brațul întins,a început să-l scuture pe deasupra pereților și a șanțului care nu mai avea apă,dar Callie țipă.

-Nu! Edith mă va omorî dacă îl pierd!Talis continua să râdă și într-o secundă corsetul a zburat peste ziduri,jos,pe pământ.Alergând la marginea zidului,Callie l-a văzut zburând peste capul ei.

-Ești idiot,voi avea necazuri din cauza asta.El a tăcut și ea s-a întors să-l privească.Credea că știe tot ce exprima fața lui Talis,dar expresia de pe obrazul lui,pe care o vedea acum,nu o mai văzuse niciodată.Ochii lui negri în lumina lunii aveau o strălucire cum nu mai văzuse la nimeni.O fracțiune de secundă i-a fost frică de el.Stând acolo,părea în vârstă,părea un adult.Nu mai era băiatul care o fugărise printre tufișuri,ci un bărbat care o privea așa cum numai un bărbat privește o femeie.Teama a durat puțin și s-a oprit în gât.A sărit peste el și gura ei s-a oprit pe gura lui,agățându-se de el.Rochia îi căzuse de pe umeri,atârnându-i pe șoldurile subțiri lăsând-o aproape goală,căci pe dedesubt era doar în cămașă de noapte.Poate că atacul ei îl trântinse jos,sau poate doar emoția lui copleșitoare,dar s-au rostogolit pe pietrele vechi,căutându-se reciproc cu mâinile,sărutându-se cu foame,dorință,excitație...lăcomie.

Callie nici nu se gândea.să întrerupă ceea ce începuse între ei.De câteva luni era neliniștită,în anii care trecuseră văzuse părți din trupul lui Talis care pe atunci nu o interesau.Îi privise coapsele în timp ce umbla,și mușchii tari ai feselor,când se încorda ca să-i vină în ajutor lui Will să scoată căruța din mocirlă.Când rămânea cu bustul gol ștergându-și transpirația de pe spate și umeri,Callie leșina de

plăcere admirându-i frumusețea. Acum, atingea toate părțile trupului său pe care le mai văzuse. Nu simțea nici rușine, nici timiditate și nici sentimentul că face ceva ce nu ar trebui să facă. Talis era al ei, mai mult decât însuși trupul ei și acum îl dorea mai mult decât apa și hrana. Când i-a pus mâna între picioare și el a gemut, Callie a simțit că și sufletul ei geme. Nu-i bătea numai inima ci tot corpul îi palpita. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei și a început să-i sfâșie hainele.

-Nu, Callie...nu...a spus el. Callie nu i-a dat atenție și băgându-și mâinile sub cămașă a început să-i mângâie pielea caldă, căutând să-l sărute.

-Nu! a țipat el, și cu o mișcare iute, puternică, se depărta de ea, cu spatele lipit de peretele de piatră, și pieptul zbatându-se de emoție. Chiar în întuneric, l-a văzut că s-a înroșit. Callie abia mai respira, și stând jos pe pietre privind-l, nu putea nici să gândească.

-Talis...a șoptit ea, întinzându-și brațele spre el. Nu va mai putea rezista dacă continua să-l privească astfel, l-a întors spatele și a început să privească afară, aar gândul și inima lui erau cu ea. Simțea că-l dorește și că este gata să consimtă. A rămas privind afară, în noapte, timp îndelungat, așteptând ca trupul său să se liniștească și dorind să nu-l mai provoace. Dorința se lupta cu onoarea lui.

Se schimbaseră atâtea lucruri în ultimele săptămâni. Se schimbase totul. La fermă simțise care era originea lui. Și acum, având totul, tot ce dorea era s-o aibă pe Callie. În sinea lui nu voia să recunoască cum suferise simțind lipsa ei. Se simțea gol, lânzeza, cuprins de slăbiciune. Cum putea deveni un cavaler, fără s-o aibă lângă el?

Iar, acum, fiul unei case bogate, nu o putea avea fără asentimentul tatălui. Cum putea fi independent ca s-o poată avea? Cum i-ar putea dăruia o casă?

O clipă, a fost tentat să o ia de mână și să se întoarcă împreună la Meg și Will.

Uneori se gândea, că lucrul cel mai rău care i se întâmplase fusese ca John Hadley să-l găsească. Dar era o prostie! Acum avea norocul să-i poată oferi totul lui Callie. Putea să-i ofere un cămin. Nu voia s-o vadă muncind din greu și îmbătrânind la treziece de ani din cauza asta. Pentru ea, dorea tot ce era mai bun, tot ce poate oferi lumea mai bun. Zâmbind, s-a întors spre ea, dar Callie părea că este gata să izbucnească în plâns. Cunoscând-o bine, a înțeles ce gândea; își închipuie că nu vrea s-o atingă. Dacă ar fi știut cât o dorea! Până în săptămâna aceea, nu-și dăduse seama că ea era totul pentru el. Dorea să fie un cavaler, pentru a fi mândră de el, dorea bogăție pentru a-i asigura tot ce oferă viața mai bun.

Făcea totul pentru ea! Dar nu va lua ceea ce nu avea dreptul. Știa că ei puțin îi păsa de ce se întâmpla între ei. Dacă o prevenea că exact ceea ce începuseră ar fi dezonorat-o... Știa ca ei puțin i-ar fi păsat că ar fi purtat copilul iui. Și mai știa că

se va baza tot e el să rezolve problema.Știa că ar fi locuit chiar și într-o cocioabă,numai să fie cu el.Pentru ea,banii nu însemnau nimic.Dar mai știa,că el ar fi preferat să moară decât să o vadă muncind cum munceau sătencele și îmbătrâneau fără să fi avut timp să trăiască.Trebuia să se supună legii și să se gândească la lucruri practice,înainte de a avea ce-și dorea atât de mult.Altfel,nu va avea dreptul la ceea ce ea îi oferea,nu avea dreptul la recompensă,fără să muncească.Onoarea nu-i permitea să ia ceea ce nu câștigase.

-Nu te mai uita așa la mine!Voia să pară vesel,dar se simțea rugămintea din glas,care era plin de simțăminte pentru ea.Nu-și dădea seama ce frumoasă era în lumina lunii,cu ochii mari plini de dor,părănd lichizi în lumina argintie a lunii.

-Îmi faci rău...a oftat el.Auzind vocea lui dureroasă pentru a mia oră în viața ei,blestema simțul lui de onoare.Fără îndoială se gândea că tot ceea ce făceau ei era o greșeală.Cum ar fi putut fi o greșeală ceea ce făceau ei împreună?

Și-a întins mâinile pentru a o ajuta să se ridice,dar ținând-o la distanță.

Oftând,Callie l-a lăsat s-o ajute,dar l-a păcălit încercând să-i sărute gura.

Râzând,Talis s-a depărtat de ea.

-Privește la părul meu,în seara asta mi-a albit.Mă faci să îmbătrânesc...nu ți-e rușine? Fetele trebuie să stea la distanță de bărbați.Nu trebuie să sară la ei și să-i trântescă pe jos!Callie râdea în timp ce o întorcea și îi punea rochia.Nu se potrivea prea bine fără corset,dar o făcea să se simtă mai bine.

-Ciudat...ești destul de puternic să spargi o ușă,dar nu ești destul de puternic să-mi rezști.Poate crezi că sunt mai puternică decât un copac,sau o ușă de fier? El nu se mai sătura s-o sărute pe gât,strângându-i panglicile rochiei.

-Ești mai puternică decât toți stejarii din lume.

-Zău!? Sunt? Când a început să se apropie din nou de el,a strâns panglicile atât de tare,că ea a oftat cu mâinile pe stomac.

-Callie,trebuie să te stăpânești.Nu sunt decât un bărbat.

La tonul lui plângăreț,Callie a început să râdă.

-Mă bucur că în sfârșit,ai văzut că sunt o femeie,i-a șoptit ea.

Cu vocea gravă, plină de regrete,și înăbușindu-și lacrimile ca și când ar fi suferit dureros,i-a răspuns:

-Da...am văzut că ești femeie...

Cu mâinile pe umerii ei a întors-o spre el,și a privit în ochii ei.Nu era nevoie să spună că între ei era o schimbare,și asta nu fiindcă se mutaseră de la fermă,dar în seara,asta continuaseră scena pe care o începuseră în ziua în care s-au întâlnit pe John Hadley.În săptămâna care urmase și-au dat seama cât sufereau din cauza despărțirii.

-Vino să stai cu mine i-a spus el cățărându-se pe zid,cu spatele rezemat de creneluri și întinzându-și picioarele în lungul lui.Și-a deschis brațele,a luat-o în poală,cu picioarele peste ale lui,cu spatele pe pieptul lui.

Fără să ezite,Callie s-a cățarat,și s-a întins peste el.

-Stai liniștită,i-a ordonat Talis,într-un mod care a făcut-o să chicotească,când s-a liniștit,i-a zis: Spune-mi totul...Spune-mi pe larg nimicurile și lucrurile mari pe care le-ai făcut,le-ai văzut și gândit de când te-am văzut ultima oară.Ai mai inventat povești și le-ai spus cuiva?

Cu capul pe umărul lui,era încântată că simțea gelozia în vocea lui.Poate ar trebui să-l mintă,spunându-i ca a fost foarte fericită fără el,dar nu putea s-o facă.

Pe de alta parte nu voia să-l facă să creadă că era nefericită.L-ar fi îngrozit

Ești tristă...i-a spus,simțindu-i starea.

-Nu...nu sigur că nu.Totul este minunat.Este așa plăcut să ai în jurul tău femei drăguțe.Sunt ca niște surori bune și mă învață multe lucruri.

Talis și-a afundat nasul în părul ei,mirosindu-l.Înainte gândise deseori că părul ei era o pacoste.Dacă nu-și împletea coada,se agăța de ramurile copacilor,în tufele de măceș,și chiar în mâinile lui.Când devenise așa de frumoasă?

-Minți,spune-mi adevărul,i-a spus el ușor.Ea tăcea.

-Hai,continuă,m-ai uitat? Știi că nu poți să mă minți,a spus el energic.

Când a vorbit,glasul îi tremura,parcă plângea.

-Tu m-ai uitat...

-Cum poți să-mi spui așa ceva mie? i-a spus,privind-o dintr-o parte.Nu a fost o clipă să nu mă gândesc la tine.La orice priveam,cu orice persoană vorbeam,gândurile mele erau la tine.Eram...S-a oprit,nevrând să mai spună nimic.El trebuia să-și dovedească bărbăția.Nu era bine să-i spună tot adevărul.

Callie zâmbea,nu mai trebuia să-i spună nimic.

-Ai fost nefericit fără mine și ai vrut să mă convingi că nu era așa,să mă impresionezi...

-Ei...să te impresionez! Asta nu înseamnă nimic.Uită-te la tine.Ești așa de mică,te pot rupe...Cu aceste cuvinte,a cuprins-o cu brațele peste piept și a strâns-o sufocând-o,apoi i-a dat drumul.Râzând,s-a întins din nou peste el.

După o clipă,i-a spus,încercând-o:

-Aș dori să fii mândră de mine.Mi-ar plăcea să-ți arăt cât de îndemânic mânuiesc sabia.Nu i-ar spune niciodată,că ea l-ar iubi și fără să mânuiască sabia,fără să știe să dreseze un cal,și fără să aibă o astfel de calitate.Ea îl iubea.Cu sau fără calități,îl iubea,așa cum spunea Dorothy,chiar fără brațe și fără picioare.

-Ai învățat multe? l-a întrebat ea,nu fiindcă ar fi interesat-o,dar fiindcă pentru el era important,și el era totul pentru ea.Când a tăcut,a știut că este ceva ce-l supără și,deși știa asta de mâi mult timp,voia să știe,ca să poată îndrepta lucrurile.Nu avea importanță că se plictisea de moarte trăind înconjurată de șleahta de femei amabile,dar care nu aveau minte.Pentru ea,avea importanță dacă Talis era fericit sau nu.

-Este ceva în neregulă? l-a întrebat ea.

Talis nu voia să recunoască slăbiciunea și nevoia de ea pe care le simțea.Dar în fiecare clipă,știuse că are nevoie de ea mai mult decât își închipuia.O victorie nu avea valoare,lucrul învățat nu însemna nimic,dacă nu era ea să se bucure alături de el.Dacă nu era ea acolo,ca el să aibă pentru cine s-o facă,de ce să se omoare să fie un cavaler dacă nu era Callie cea carp să-i lege eșarfa ei de armură.

Nici unul din ceilalți oameni nu păreau să aibă nevoie de fete frumoase pentru a face ceva.Ceilalți oameni o făceau pentru plăcerea lor.Le plăcea să-i privească o fată,dar nu păreau să aibă nevoie de cineva,așa cum avea Talis nevoie de Callie. în trecut,Will se supăra uneori când îi punea să facă fiecare câte-o treabă,dar care nu era bine făcută.

-Fiecare nu sunteți decât jumătate de om.Trebuie să fiți împreună pentru a forma o persoană,le-a spus el odată supărat.Asta să fie insatisfacția lui? Erau fiecare câte o jumătate? El găsea asta caraghios,un lucru imposibil.

-Spune-mi ce te supără? Talis nu putea exprima ce gândea.Voia să-l considere cel mai puternic și mai viteaz om de pe pământ.Ea trebuie să se bazeze pe el,și nu invers.

-Trebuie să-mi spui adevărul despre aceste fete.Ești fericită cu ele?

Callie știa că,din mândrie,nu voia să mărturisească.

-Nici nu poți spune că sunt fete.Sunt femei bătrâne,care doresc un bărbat...era gata să spună bărbatul meu.

-Ah,poate că ar trebui...Nu și-a putut termina fraza,căci ea l-a înghiontit în coaste și l-a făcut să râdă.

-Nu-ți plac? a întrebat-o el.

-Nu mă plac ele pe mine.Talis a început să râdă.

-Cum se poate,așa ceva...Pentru el,Callie era amuzantă,deșteaptă,plăcută,era cel mai bun tovarăș din lume.Ea știa când să vorbească sau când să tacă.Gândurile acestea,în timp ce o ținea în brațe,l-au făcut să o sărute pe gât,pe ureche,dar imediat și-a dat seama că trebuie să înceteze.Amin-tindu-și de copilăria lor,a început s-o gîdile,dar ea vân-zolindu-se în poala lui îl excita mai mult decât sărutul.

-Callasandra...a șoptit el chinuit.Callie a început să-i vorbească despre surorile Hadley.

-N-aș putea spune că nu le place de mine și nici că eu le plac...Ah,Talis...dar sunt plicticoase.Absorbit de prezența corpului ei atât de aproape de al lui,Talis nu mai asculta ce spune și Callie își făcu un plan.Ca de obicei,îl va face să creadă că inițiativa era a lui.

-Este vina ta,a spus ea atrăgându-i toată atenția.Ca orice bărbat,își recunoștea greșelile doar dacă nu exista o portiță de scăpare.

-A mea? Ce am făcut eu ca aceste femei să nu te placă pe tine? Trebuie să fi făcut tu ceva,ca să nu le fii pe plac...

-Ele spun că sunt educată ca un bărbat.La aceasta,Talis a izbucnit în râs.

-Tu...o educație bărbătească? Știi tu să mânuiești o armă? Tu ești atât de neputincioasă,că nu ai putea să ridici nici armura pe care trebuie s-o porți.

Callie nu dezarma.

-Stând în compania ta atâția ani,nu am avut ocazia să vin în contact cu un cârd de fete limbute.Ele discută doar stupidități; despre rochii și fel de fel de clevetiri. Eu sunt obișnuită cu discuțiile tale despre politică și filozofie,și de lucrurile importante în viață!Pentru o clipă,Callie nu era sigură că o crede.Talis ar fi putut râde,și i-ar fi amintit că ei nu vorbiseră niciodată despre politică sau filozofie,dar vorbiseră în special despre îmbrăcăminte și făcuseră supoziții asupra celor ce se petreceau la curtea reginei.

-Nu învăț nimic,a șoptit ea,iar în gând își spunea,"*fără tine nu vreau să învăț nimic*"Un moment,Talis nu a spus nimic,stând și meditănd asupra problemei.

Pentru început,nu știa ce să facă,dar a găsit o soluție.Dacă o va ajuta,nu va fi obligat să admită că fără ea murea,că energia și dorința lui de viață slăbeau cu fiecare zi,fără prezența ei lângă el.

-Vei veni la mine,a spus el grav.Vei sta cu mine.Un om trebuie să învețe în viață.

-Nu pot.Nu-mi vor permite,a spus ea tristă.Știa că lucrul cel mai bun care l-ar putea determina pe Talis să facă ceva,era să-i spună că el nu va putea face acel lucru.

-Tu nu știi cum sunt acești oameni.Femeile de-o parte și bărbații de alta.Sunt despărțiți.Nu se întâlnesc decât pentru a face copii,și atât.

-Ah...ce știi tu despre cum se fac copiii...i-a răspuns el,ridicând din sprânceană.

Ea tăcea,zâmbind în întuneric,căci îi plăcea să câștige.

-Nu prea multe...Vrei să-mi spui tu ce trebuie să știu?

Spunând acestea,s-a legănat în poala lui,dar reacția lui Talis nu a fost cea la care sperase.Vorbind,părea supărat.

-Ce s-a întâmplat de te-a făcut să vorbești despre făcutul copiilor? Ți-a vorbit un bărbat despre asta?

-Nici unul,a spus ea sincer.În ultima săptămână trăise doar printre femei.A fost un băiat care a spus că sunt drăguță...atâta tot.Tu crezi că sunt drăguță?

Callie nu avea intenția să-l facă gelos (nu că nu ar fi vrut-dacă s-ar fi gândit mai bine),dar tot ce dorea acum,era să-l oblige să-i facă un compliment.

-Cine este acest băiat? a întrebat Talis furios,strângând-o la piept.

-Nimeni...a răspuns Callie exaseprată,dar încă hotărâtă să primească un compliment.

-A spus că am păr frumos.Tu crezi?

-De ce nu aveai capul acoperit? Cum a putut să-ți vadă părul?

Callie zâmbea.Își dădea seama că se îndepărta de subiect,și nu va primi nici un compliment.Dar poate că tocmai gelozia lui era un compliment.Gelozia lui era ciudată,se trezise când Callie se aștepta mai puțin și nu putea s-o prevadă niciodată.De câte ori încerca să-l facă gelos,eșuase rușinos.

-Era noapte,și...

-Noapte! a țipat el în urechea ei.Deodată,Callie și-a acoperit fața cu palmele.

-Ah,Tally...este oribil.Toți băieții și majoritatea bărbaților sunt îndrăgostiți de mine.Nu vorbesc decât că ar vrea să-mi sărute picioarele fine,și mâinile delicate.

Se luptă să-mi ofere cele mai minunate cadouri.Scriu poezii despre părul meu și culoarea divină a ochilor mei.Un bărbat a spus că ochii mei sunt ca și cerul înainte de furtună.Și părul meu! Mi-e rușine să spun ce am auzit despre el.Ei...

Simțea cum cu fiecare cuvânt ce-l spunea încordarea scădea și la sfârșit a strâns-o până nu a mai putut vorbi.

-Ți-ai bătut joc de mine.Acum stai liniștită și privește luna.

Întinzându-se din nou peste el,i-a cuprins brațele care o înlănțuiau,a privit luna și și-a dorit ca noaptea să nu se mai sfârșească.Cea mai mare parte a inimii ei își dorea să nu-i fi părăsit niciodată pe Meg și pe Will.

-Crezi că Meg și Will se gândesc la noi?

-La fel cum ne gândim și noi...și el știa,că nu ar fi dorit să părăsească casa.

La domeniul Hadley se întâmplau lucruri pe care amândoi nu le înțelegeau.Cum putea un om să nu-și iubească propriii lui copii,ca John Hadley? Băieții spuneau că-și iubesc mama,dar Philip i-a spus odată,că se temea de ea.

-Mi-e frică...mi-e frică de cele ce se întâmpla aici.Nu miroase a bine.Știa ce vrea să spună și el simțise aceeași frică,dar voia s-o liniștească.

-Totul este diferit aici.Ei sunt bogați.

-Este ceva mai mult de atât.Este altceva.Mă tem pentru noi.

Pentru noi? Ce ni se poate întâmpla? Ți-e teamă că femeile se vor îndrăgosti de mine și mă vor răpi?

-Aș! Tu ai putea fugi după ele...nici o femeie nu va trebui să te răpească.

Talis știa că nu se uitase niciodată la o femeie.Este drept,le privise,dar în afară de Callie nu-l interesa nici una,dar era drăguț din partea ei să-și închipuie că este dorit.În ochii lui,dintre ei doi,Callie era cea mai frumoasă.Era creatura cea mai minunată,cea mai splen-didă de pe pământ.

-De ce îți este frică?

-Nu știu.Nu te miri că nimeni nu se întreabă cine suntem? Sau mai bine zis,cum de trăim? Povestea spune că după ce ne-am născut,am ars în foc.În foc s-au găsit cadavrele a doi copii.Dacă am ars,cum de mai suntem în viață? Și ce s-a întâmplat cu mama mea? Dorothy mi-a spus că era mică și negricioasă,cu ochii și părul negru.Dacă este așa,de ce eu sunt ca un șoarece,cu sprâncene și gene albe?

-Eu nu știu să spun basme ca tine.Poate că sunt lucruri pe care aceste femei nu le știu.Atunci,cred că erau și ele copii.Nu sunt destul de bătrâne ca să-și amintească,nu-i așa?

-Nu...Totul este încurcat.Dar oricare ar fi adevărul,pe mine mă sperie...asta simt.

-Ce crezi că se poate întâmpla,de-ți este frică? Deși înlănțuită de brațele lui,s-a întors cu fața spre el.

-Mi-e frică să nu te pierd.Aș muri dacă te-aș pierde.Nu vreau să trăiesc fără tine. Lui Talis i se părea că nu se cuvenea unui bărbat să-i spună același lucru,dar și el simțea la fel.Strângând-o cu putere,i-a spus în apropierea buzelor:

-Nimic nu ne poate despărți! Noi suntem unul,știi asta.Nu simți?

-Da...dar sunt speriată.Mă tem că oamenii nu ne vor da voie să fim împreună,a șoptit Callie.

-Callie...dragostea mea,de ce ar dori cineva să ne despartă? Avem bogății? Este unul din noi copil de rege,ca să moștenească tronul?

-Nu,nu suntem importanți,a spus ea zâmbind.

-Adevărat.Nu suntem importanți deloc,și mâine îi voi spune tatălui meu că vei rămâne întotdeauna cu mine,i-a spus strângând-o aproape de el.Dacă îmi spune că nu poți fi cu mine,atunci mă voi întoarce la fermă.Uneori,lui Talis îi era greu să-l considere pe John tatăl lui.Will Watkins era și va rămâne întotdeauna tatăl lui.Callie și-a ținut respirația o clipă,fiindcă știa că Talis își va ține promisiunea și va renunța la tot dacă va părăsi casa aceasta bogată pentru ea.Lui Talis nu-i plăcea să lucreze la fermă.Își făcea datoria,dar nu-l interesa să cultive napii cei mai buni,așa cum spera Will s-o facă.Zilele de târg îl plectiseau.

Talis era născut să călărească și să poarte armură și știuse întotdeauna că pentru asta era hărăzit. Nu putea, nu putea permite ca el să părăsească tot ceea ce îi hărăzise soarta să facă pe pământ. Nu avea nici o îndoială că, dacă va avea norocul, Talis va deveni cel mai mare cavaler ce existase vreodată.

-De ce mă privești așa? a întrebat el cu vocea stinsă.

Nu a mai așteptat răspunsul, dacă îl privea în continuare așa încât într-un minut vor fi din nou pe jos. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă, dar mai erau câteva ceasuri până în zori, și nu se putea despărți de ea. Trecuse atâta timp de când n-o mai văzuse.

-Poartă-te cuviincios și întoarce-te...când ea s-a întors, i-a spus: Spune-mi o poveste. De mult nu am mai auzit una din poveștile tale prostești.

-Dacă sunt prostești, nu mă mai obolesc.

-Bine. Știi că aici locuiește un om care nu face altceva decât să spună povești? Am auzit că este foarte priceput, spune povești interesante.

Callie a început imediat să vorbească.

-A fost odată o prințesă care avea cinci surori foarte geloase. Prințesa era foarte frumoasă, însă ele erau foarte urâte. Ea avea părul lung, auriu, strălucitor. Cel mai frumos păr pe care l-a avut vreodată o ființă.

-Și ființa cea mai încrezută, a adăugat Talis.

-Nu...nu, era bună și curată. Doar cei din jur îi vedeau frumusețea, ea se credea urâtă.

-Hmm...

-Și era un prinț...a continuat Callie.

-Un prinț frumos?

-Nu...deloc. Era urât ca o broască râioasă...Talis s-a ridicat, dar ea a continuat.

-Bine. Poate că era puțin mai frumos...avea părul negru, buclat, gene dese, negre și o gură dulce ca a unui copil. Dar avea nasul lung și ascuțit.

-Eu sunt sigur că avea un nas perfect.

-Poate...într-o zi, prințesa...

-Nu. Vorbește-mi mai mult despre cum arăta acest prinț divin. Era puternic și înalt? Primul implus al lui Callie a fost să-l contrazică, dar a surâs, i-a luat mâna, și i-a răspuns:

-Avea mâini frumoase, cu degete lungi, mâini foarte puternice...

Cu capul sus și umerii drepti, Talis a spus:

-Sire, aș dori să-mi permiteți să mă căsătoresc cu Callisandra.

La aceste cuvinte, John a fost luat prin surprindere. Fiul lui era încă un băiat. Până mai ieri era încă în scutece, cum se putea gândi la căsătorie?

Încet, s-a întors de la masa unde controla socotelile care i le adusesse șambelanul său. Căsătoria schimbă un băiat, îl face să-și consume energia pe alte probleme decât cele obișnuite.

Pentru nimic în lume, John nu ar fi recunoscut în sine sa că este gelos. Își găsisse fiul de curând, și nu dorea încă să-l împartă cu nimeni. Dar, în același timp, nu dorea să decepționeze băiatul. Independența lui Talis îl speria.

Ceilalți copii îi aparțineau cu trup și suflet. Putea cere orice de la ei, putea să-i repudieze sau să-i felicite după cum dorea, și știa că a doua zi vor fi tot lângă el.

Dar cu acest Talis, era altceva, era o persoană care îl puna în imposibilitatea de a acționa după experiența sa. Nu simțea din partea lui recunoștință că-l salvase din sărăcie. Deseori simțea că Talis se bucura de noua lui viață, dar fără să-și manifeste gratitudinea. John nu era sigur, dar se gândea că dacă nu ar fi de acord ar putea foarte bine lua fata, și să părăsească pentru totdeauna domeniul Hadley.

-Da, da... bineînțeles, a spus John, nedorind să-l refuze imediat. Bineînțeles, trebuie mai întâi să vorbesc cu mama ta.

-Bine, bine, a spus Talis cu un surâs pe față, încât fericirea lui lumina până și camera. Încercând să se stăpânească, a părăsit camera alergând pe scări în jos. În exuberanța sa era cât pe ce să-o trântescă pe sclifosită de Edith, pe care însă a prins-o în brațe, să nu cadă. Apoi, spre uimirea ei a sărutat-o apăsând pe gură. Un sărut ca de la frate la soră în mitnea lui, dar nu același lucru simțea Edith, care nu mai fusese sărutată de alt bărbat. Talis a continuat să alerge pe scări, făcând un salt și lovind cu piciorul tapiseria care era atârnată deasupra scării, și a ieșit pe ușă afară. Surorile lui Edith, Dorothy și Joanna, rămăseseră cu gura căscată de uimire, la felul cum Edith privea după Talis. Ea se considera superioară față de orice bărbat. După părerea ei, motivul pentru care ajunsese la douăzeci și nouă de ani și nu se măritase, era că nu găsisse un bărbat pe gustul său. Dar acum, după privirea ce-l urmărea pe Talis, cu siguranță îl plăcea!

Când Joanna a chicotit, Edith s-a înălțat dreaptă și a început să urce scările, încercând cât putea mai bine să-și recapete demnitatea. Dar sus, la capătul scărilor, nu s-a putut stăpâni să nu privească pe fereastră la creatura strălucitoare care alerga prin curte. Întorcându-se, a încercat să-și păstreze fața severă.

-Veniți, avem treabă!

-Da,Edith,a spus Joanna,și în spatele ei și i-a sărutat în glumă mâna,apoi a început să imite mersul rigid al surorii ei.

-Bineînțeles că se poate căsători cu fiica ta,i-a spus Alida soțului ei.

I-a trebuit toată puterea de stăpânire ca să rămână calmă.Nu trebuia să-l lase pe soțul ei să vadă că simțea în gât bătăile inimii,și că respirația ei devenea accelerată și aspră.

-Fiul meu,a spus John serios,cu sprâncenele ridicate,accentuând faptul că Talis era al lui.Alida știa că trebuie să procedeze cu prudență,dar mai știa că nu putea fi lașă.Acum era momentul să gândească rapid.Ea nu conta,dar viitorul copiilor ei depindea de ce va face ea în minutele următoare.Primul său impuls fusese să rădă de bărbatul ei.Ce prost bătrân,să creadă că acest băiat oacheș putea să treacă drept fiul lui.El era un bărbat subțire,ca și ea,și avuseseră împreună unsprezece copii,subțiri și blonzi.Cine ar putea crede,că între acești copii blonzi,făcuseră un copil cu pielea măslinie,gigantul cu părul și ochii negri.

Alida a încercat să gândească cu cea mai mare rapiditate posibilă.Existau multe motive pentru care se putea opune căsătoriei.Era sigur că o căsătorie îi va permite lui John să lase totul acestui băiat care nu era al lui,și nu putea să admită să-și vadă propriii copii dezmoșteniți.

Mai era ceva,ce știa numai ea; nu mai avea de trăit decât cel mult doi ani.Câteva luni mai devreme,începuse să scuipe sânge,câteva urme slabe,dar fusese destul ca să se alarmeze.Nu lăsase pe nici una din servitoare să vadă,dar se duse la o bătrână.Aceasta,după ce o privise în ochi,a privit într-un castron plin cu apă cu pete de grăsime,și îi vorbise despre viitor,l-a prezis Alidei că va muri în cel mult doi ani,și-i mai spusese,că cineva care nu era din sângele ei va lua tot ce aparține copiilor ei.Dar,bătrâna îi explicase că tot ceea ce-i prezisese erau doar supoziții.Ce se întâmpla în realitate,se putea baza pe faptele oamenilor,care ar putea schimba viitorul.Cu alte cuvinte,dacă Alida nu ar face nimic,la moartea ei totul va reveni unui băiat care nu era din sângele ei.

Pe baza acestei informații,Alida se gândea să schimbe viitorul.Nu va admite ca toată agoniseala familiei ei,și ce clădise bărbatul ei,să revină unui băiat care nu,era rudă cu ei.

-Uite ce este,bărbate,a spus ea dulce,noi doi cunoaștem adevărul și trebuie să privim la fapte.Băiatul îi seamănă lui Gilbert Rasher.Pune-I printre băieții acestui om îngrozitor și nu-l vei putea deosebi.

-Atunci este bine să se însoare cu fiica mea,a spus John,și în glasul său se simți supărarea.Nu te gândești că te pot izgoni din casă,și că pot s-o facă?

Alida știa că nu trebuie să-și trădeze teama.

-Bineînțeles că poți,dar nu vezi că și eu doresc același lucru? Și eu vreau ca băiatul să se însoare cu fiica noastră.Este viguros.Sunt sigură că-i va dăruii fetei băieți voinici,sănătoși.Era aproape să se înece la aceste cuvinte,dar se prefăcea la fel de preocupată ca și el,de nașterea băieților.Ea îi născuse doi băieți inteligenți și buni.Pentru ea nu era defect că nu puteau ridica în spinare o greutate cât o jumătate de clădire.

-Pe mine mă îngrijorează Gilbert Rashser,a spus ea tare,încercând să vorbească destul de tare ca să se facă auzită,și să depășească tonul lui care-i spărgea timpanul.

-Nu ți-e teamă că omul va veni să-și ceară fiul? Nu i s-a plătit pentru el, amintește-ți.După...incendiu,ai refuzat să-i dai ce-i promiseseși.Voia una dintre fete de nevastă,și o bucată de pământ...a fost nevoită să se oprească,amintindu-și că John îi promisese acelui personaj odios Feniman Manor,averea ei.

Îl vede acum pe John că o ascultă,și a continuat repede:

-Dacă Rahser ar veni să-ți ceară băiatul căsătorit cu fata ta,ți-ar putea cauza supărări.Ar putea să-ți ceară zestre mare pentru fată.Ar putea să se adreseze reginei,spunând că ai declarat că este fiul tău,și este ușor de văzut că nu este.

La aceste cuvinte,John și-a încleștat mâinile pe brațul sbaunului.Îl enerva insinuarea că el n-ar fi fost în stare să facă un copil ca Talis.Era doar vina ei,și nu a lui,bineînțeles.Era din vina ei că nu avusese ce-și dorise.Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie mai puternică,mai robustă,poate i-ar fi dăruit fiul de care avea nevoie.Se prefăcea că uită că mama lui Talis fusese mică.

Alida a venit lângă el,a îngenuncheat lângă scaunul lui și și-a pus mâna peste a lui.Nu mai era frumoasă cum fusese,dar avea încă un mod drăgălaș de a i se adresat și știa cum să privească un bărbat,sugerându-i că ar fi cel mai viteaz,mai puternic,de pe pământ.

-Trebuie să te asiguri că este prudent,înainte de a-l căsători cu fiica ta.Trebuie să ai ceva scris,un document întocmit sub jurământ.Trebuie să-i plătești lui

Rasher pentru băiat,cu intenția de a îndrepta ce se întâmplase cu ani în urmă.Știi că Rasher și-a pierdut doi din băieții lui în accident?

De ani de zile,ea păstrase legătura cu Gilbert Rasher și cu droaia lui de băieți murdari și vulgari.Aveau accese de furie,trupuri puternice,se băteau și se certau cu toată lumea,șpre admirația tatălui lor.Dar după ce oamenii se saturaseră de ei,îi uciseseră.Când primul fusese găsit cu beregat tăiată,Gilbert ceruse să se facă unele cercetări.Oricine ar fi putut fi bănuir că ar fi avut un simplu motiv să-l urască,trebuia să se înfățișeze înaintea lui.Se spunea,că râsul reginei răsunase peste zidurile palatului,când i s-a spus că o sută doisprezece oameni fuseseră

aduși în fața lui Gilbert Rasher,având toți motiv să-l vadă mort pe fiul său. Aceștia erau exact oamenii care nu putuseră să fugă când se aflase despre crimă.Gilbert a fost furios,când mai târziu,regina dăduse ordin să nu fie nimeni spânzurat(Gilbert decretase,că șaptesprezece bărbați și trei femei,să fie spânzurați).Regina a spus că orice om care avea un număr așa de mare de dușmani nu fusese ucis,ci executat pe drept.Alida nu i-a vorbit bărbatului ei despre zvonurile că,atunci când era beat,Gilbert îl învinuia pe John Hadley pentru toate necazurile lui.

El spunea că ghinionul lui începuse în noaptea când se născuseră și pieriseră în foc copiii.După părerea lui,dacă John i-ar fi plătit tot ce-i datora,fără să spună despre ce era vorba,ar fi putut deveni un om bogat.Recoltele lui nu erau bune,din cauză că-și punea muncitorii să-i plătească,înfometându-i,și nu fiindcă nu-i plă-tise John Hadley.Nu,nu voia să-i spună toate astea bărbatului ei.Dacă era orbit de obsesia lui de a avea un băiat,încât nu mai știa de nimic,atunci așa să fie.

-Dacă se va căsători cu fiica mea,atunci va fi legat de mine.

Adevărul era că îi plăcea băiatul,fără să se mai gândească la bani sau la moștenire.În scurtul interval de când erau acolo,se schimbaseră deja multe în casă.În ultimele două săptămâni,Talis reușise să-i facă pe John și pe cei doi fii ai săi să râdă.John știa foarte bine ce făcea băiatul când se lăsa învins în întâlnirile lui cu Philip.Era pentru a-i da acestui băiat bolnav de plămâni,posibilitatea să se odihnească.Sau când recunoștea că nu era capabil să învețe la fel de bine ca James.Deși știa totul,John se simțea mai bine văzând că Talis ținea atât de mult la ceilalți.Poate că James avea un cap bun.Îi ceruse băiatului să controleze socotelile,lucru care-l plictisea întotdeauna și James găsisese multe greșeli.

-Talis este un băiat bun,a spus John simțindu-se bine chiar și doar pronunțându-i numele.

-Desigur,este cel mai bun.Toți copiii tăi sunt buni...au un tată bun.

Alida și-a ținut respirația o clipă,întrebându-se dacă o crede.

-Da,sunt buni,în felul lor,toți sunt buni.La acest răspuns,Alida era gata să izbucnească în plâns.În sfârșit,se gândea ea,toată munca ei dădea roade.De ani de zile,a făcut tot ce putea pentru a-i arăta bărbatului ei că băieții lui erau inteligenți și meritau din partea lui atenție.Dar acum,tocmai când reușise să-l facă să creadă asta,venise acest băiat să ia de la ei tot ce făurise ea.Băiatul acesta,cu frumusețea lui strălucitoare,cu ochii scăpărători,cu râsul natural,îi eclipsa băieții.În curând,toate eforturile ei vor fi anulate de el.În curând,le va lua totul fiilor ei...Nu i-ar fi trecut prin minte Alidei,și nici nu ar fi crezut dacă i s-ar fi spus,că Talis,cu râsul și caracterul lui,reușise în două săptămâni mai mult

decât făcuse ea în douăzeci de ani. Alida încercase întotdeauna să facă din copiii ei ceea ce dorea John să fie. Talis îi arătase lui John cum erau ei cu adevărat, și că talentele lor puteau fi utile.

-Acum, a spus ea serios, trebuie să te gândești la viitor. Vrei băiatul, și îl vreau și eu. Este inteligent și puternic. Va conduce bine domeniile când nu vom mai fi noi... domeniile lui Gilbert Rasher, s-a gândit ea.

Nu-l mai văzuse pe băiat din ziua în care venise și o dusesese în dormitorul ei, dar Edith i-a spus că este înfumurat și prea sigur pe el, dar... Aici, Edith lăsase capul în jos și roșise. Chiar și indiferentă, Edith fusese cucerită de el.

Ceea ce o sâcâia pe Alida era că băiatul, fiind agreat de toată lumea, totul va fi mai greu. Nu-i dorea răul, doar voia să fie scos din familie. Din câte știa despre Gilbert Rasher, avea nevoie de un băiat ca Talis, un băiat cu bun-simț pe lângă el, care ar fi pus ordine în averea lui, amenințată de faliment. Înlăturarea băiatului ar fi fost de folos tuturor.

-Crezi că ar trebui să-și piardă atâta timp cu Callasandra? l-a întrebat Alida. John a privit-o mirat, neștiind despre ce vorbea.

-Fiica ta, cea cu care vrea să se căsătorească... John continua s-o privească mirat, căci era clar că nu avea idee de ce vorbește despre fată.

-Ieri, Edith mi-a spus că a fost sfidată cu obrăznicie de ea. Chiar vreau să-ți vorbesc despre asta. Am dat-o în grija lui Edith, fiindcă are o educație necorespunzătoare. Nu știe nici să coasă nici să facă muzică. Alida însă nu s-a obosit să-i mai spună soțului ei despre cunoștințele pe care le avea Callie în latină, greacă și matematică. Nu voia să ascundă asta, dar era convinsă că pe bărbatul ei nu-l interesa.

-Se pare că acum două nopți, Callasandra a ieșit din casă și a lipsit toată noaptea. Nu s-a întors decât dimineata, fără corset și fără bonetă. Mai târziu, unul din grădinari le-a găsit pe câmp, lângă vechiul castel... A ridicat din sprâncene, ca să-i arate soțului ei ce gândea despre comportamentul fetei. Asta nu i-a plăcut lui John.

-Nu-ți supraveghezi fetele, doamnă? Vrei să faci din ele curve?

-Nu am avut-o în grijă în anii care au trecut, a spus Alida supărată, arătându-se jignită și tristă ca și când ar fi fost lipsită de fata ei atâta timp.

Lăsa să se înțeleagă, că dacă ar fi avut grija ei, ar fi făcut din ea virtutea personificată. Când John a privit-o ridicându-și o sprânceană, ea nu a înțeles ce gândește. Adevărul era că John își găsea fetele plicticoase, țepene, cu felul lor pios de a fi și cu maniere perfecte. Singură Joanna, care era cochetă, îi atrăgea atenția în rarele ocazii când îl provoca.

-Corsetul și boneta îi aparțineau Callasandrei,și din noaptea aceea nu se mai dezlipise de Talis.John s-a uitat la ea clipind din ochi.De două zile,Talis nu se despărțise de el.Făcuseră exerciții în curte și Talis fusese excepțional,rapid și tare.De două ori îi trântise pe Hugh la pământ,încât acesta spusese că este prea bătrân pentru sport.După-amiază,umblaseră prin grădini,ca John să-i arate totul, și să-i vorbească despre planurile sale.De când îl găsisese pe Talis,John se comporta ca și când ar fi putut să moară a doua zi și dorea ca fiul său să știe totul.

-Greșești,nu a fost nici o fată lângă fiul meu...l-a trebuit un timp Alidei să nu-l ironizeze cu ce-i stătea pe buze.Chiar dacă un balaur scoțând foc pe nări s-ar apropia de băiatul de care John spunea că este al lui,având ochi doar pentru el,tot nu l-ar fi observat.Poate doar,în cazul.când balaurul l-ar fi amenințat pe Talis, atunci,John precis s-ar fi așezat între el și fiul său iubit.Așa că i-a zâmbit.

-Tu ești preocupat de lucruri importante și nu observi fata palidă de lângă el,dar ea este acolo.În ultimele zile,a fost în permanență lângă el...Trebuie s-o gonești.

-Ce importanță are? Dacă băiatul o vrea,ce mă privește pe mine? Dacă este fericit ca fata să-l admire,nu este problema mea,a continuat John,nevrând să-și critice fiul.Strângând pumnii,Alida a încercat să-și stăpânească furia.Cu câteva clipe mai devreme,bărbatul ei venise preocupat și trist,ros de gelozie,speriat că ar putea pierde acest fiu scump,dacă băiatul se căsătorește.Încercase,el să-și ascundă suferința,dar era ușor de ghicit că ar fi dorit ca nevasta sa să-i dea un motiv care să nu-i permită lui Talis căsătoria.Nu putea avea un alt motiv pentru a veni la ea.Dacă dorea ca Talis să se căsătorească,i-ar fi spus da,fără să se mai gândească,fără să-și mai consulte nevasta.Dar acum,după ce Alida își făcuse datoria de nevastă și se prefăcuse rea,John o condamna,refuzând să despartă copiii.Contactul lor zilnic îi va face să plângă după nouă luni.

-Nu este decent,a spus Alida încet,știind că argumentul nu era convingător pentru John.Era sigură că,dacă băiatul ar fi dorit o șleahtă de curve,John i-ar fi permis să le aibă.Obosit de vorbărie,John s-a ridicat să plece din cameră,îi împărtășise nevestei lui problemele și realizase ce dorea.

-Voi vorbi cu Rasher.Asta trebuie s-o fac.În sinea lui însă s-ar fi lăsat ars cu fierul roșu decât să se ducă să-i cerșească acestui om.

-Pot să mă duc eu în locul tău? s-a oferit Alida dintr-un impuls.John a privit-o.

-Pot să mă duc să vorbesc în numele tău.Am auzit că în ultimii ani,Gilbert Rasher nu a vorbit prea frumos despre tine.La această afirmație,John a râs,semn că știa mai-multe decât bănuia ea.Încurajată,i-a zâmbit.

-Poate că delicatețea unei femei va obține mai mult de la el.

Am auzit,că momentan este Văduv,și noi avem câteva fete nemăritate.

Zâmbetul lui John s-a accentuat.

-Cu cât îmbătrânește,lui Rasher îi plac femeile mai tinere.Deși,lui i-ar trebui una ca Edith.La gluma asta,cu gândul la rigida Edith în compania unui bețiv grosolan ca Gilbert Rasher,au izbucnit amândoi în râs.Era prima dată,după ani de zile,că împărtășeau intimitatea în care trăiseră la începutul căsătoriei,înainte ca John să fie obsedat de ideea că i-ar putea face un fiu.

-Da,a spus el cu mâna pe ușă,poate că te-ai putea tocmi cu el...În vocea sa,s-a simțit recunoștință.Când a deschis ușa,brusc s-a întors la ea,și a sărutat-o dulce pe buze.Un sărut prietenesc,pe pentru anii petrecuți împreună,un sărut promițător pentru mai târziu.

-Voi face cum este mai bine,a spus ea,și după plecarea lui s-a rezemat de ușă închizând ochii.O clipă,Alida a rămas rezemată de ușă.Se gândea că toată vina o purta ea.Ea provocase totul.Dacă în noaptea aceea,cu ani în urmă,nu ar fi cerut s-o ducă în camera în care biata femeie trăgea să moară,dacă nu s-ar fi ametecat acest băiat pe care John îl iubea atât de mult,nu s-ar fi născut.

Depărtându-se de ușă,Alida știa că era prea târziu să mai regrete.Tot ce putea face acum era să încerce să-și îndrepte greșeala.

În primul rând,nu putea îngădui ca acest băiat carismatic,tânărul Talis,să mai stea la castel.Faptul că se considera fiul lui John,sau ca ginerele lui,nu avea importanță.Dacă Talis rămânea alături de John,acesta îi va da totul: pământul,dragostea și atenția lui.Toți copiii pe care îi avea cu John nu vor primi nimic.

John își va ignora fetele mai mult decât până acum; nu se vor mai mărita niciodată.Cât de curând își va izgoni fiii,nevrând să-i mai vadă.

Nu.Alida trebuia să scape de Talis.Dar cum? Știa foarte bine,că dacă Talis va continua să o ceară pe Callie,John își va depăși gelozia și le va îngădui să se căsătorească.Alida s-a hotărât.Soluția era să-l determine pe Talis să n-o mai ceară.Trebuia ca acești copii să nu mai dorească să se căsătorească.Ce știau ei despre dragoste și căsătorie?

Erau copii și nu mai întâlneră oameni care să merite afecțiunea lor.Trebuia să-i despartă,atât fizic cât și psihic.Dacă i-ar putea face să se îndoiască de dragostea lor,nu vor mai dori să se căsătorească.În mintea ei,făcea un plan.Dacă totul va decurge conform planului ei,la sfârșit,singura persoană care va suferi,va fi John.

La gândul acesta,inima ei a tresărit.Dorea să-l facă să sufere.

Cât despre ceilalți,în primul rând fiica ei,va suferi,dar mai târziu se va împăca cu ea.Îi va găsi cel mai bun bărbat care s-o iubească și să-i poarte de grijă.Talis va pleca la curtea regală,va intra sub protecția reginei și se va însura cu o nobilă

frumoasă. Băieții vor moșteni ceea ce li se cuvinte. Dacă John nu va mai economisi toți banii pentru Talis, Alida îl va convinge să-și înzestreze fetele pentru a se putea mărita.

Da, s-a gândit Alida zâmbind. Va putea să moară liniștită, știind că a anulat gestul oribil pe care îl făcuse cu a în urmă. Știindu-și moartea aproape, dorea să se pocăiască. Când o va întâlni pe mama lui Talis în cer, voia să-i poată spune, că avusese grijă de copilul ei. Deschizând ușa, Alida a chemat servitoarea care tocmai trecea.

-Unde este Penella? Fata era tânără și nou venită, așa că a întrebat nedumerită:

-Penella? O femeie care trăgea cu ochiul de după colț i-a spus:

-În bucătărie... ați trimis-o acolo de câțiva ani, doamnă.

-Trimite-o la mine imediat. Știindu-și moartea aproape, Alida voia să îndrepte tot răul pe care îl făcuse în timpul vieții. Penella fusese o servitoare bună, loială, dar o trădase o singură dată și Alida nu o iertase. Acum însă, poate că fata învățase lecția, și în plus, Alida avea nevoie de cineva în care să aibă încredere.

-Pot avea încredere în tine? a întrebat-o Alida cu glasul rece, privind-o cum stătea aproape de foc. În ultimii ani, Penella fusese la bucătărie și îmbătrânise mult. Alida nu ar fi recunoscut-o. Era palidă, părul cărunț, mâini aspre, riduri adânci pe față și umerii căzuți. Cum o privea în ochi, Alida a văzut că nu mai era mândră, dimpotrivă, parcă mereu cerșea. Fusese greu pedepsită pentru greșeala comisă cu atâta timp în urmă că îl prevenise pe țaranul acela, că era în pericol să ardă. Nu a trecut zi din viața ei, în care să nu regrete ceea ce făcuse.

-Puteți avea încredere în mine, până la moartea mea, a spus Penella cu emoție în glas și fiecare cuvânt pe care îl spunea era sincer. Acum, i-ar omorî cu mâna ei pe țarانی aceia, în schimbul unui pat confortabil și căldură.

-Stai jos, poți să mănânci cât vrei. Penella avea în fața ei, pe masa din fața focului, mâncare și îi tremurau mâinile când a vrut să ia.

-Vreau să-mi spui tot ce ai auzit despre femeia bătrână care fusese aici în noaptea aceea. Mi-a vorbit despre acest Talis și despre fata mea. Vreau să-mi spui cuvânt cu cuvânt, tot ce-ți amintești. Penella s-a gândit să protesteze, amintindu-i că ea îi poruncise să le lase singure, dar pe fața Alidei a văzut că nu era timp de scuze. Totdeauna trăsesse cu urechea la conversațiile stăpânei.

Nu era ușor să-și reamintească totul, dar cu fiecare îmbucătură de mâncare bună, adevărată, nu resturi de la ' bucătărie, știa că dacă mai voia, trebuia să-și amintească.

-A spus că sunt ca două jumătăți ale unui întreg. Dacă ceva îl doare pe unul, suferă și celălalt. Fiecare dorește ce este mai bun pentru celălalt, se sacrifică

pentru binele lui.Nu pot fi despărțiți; despărțirea i-ar distruge.Sunt foarte geloși,mai ales băiatul.Nu poate suporta ca fata să fie atentă la altceva decât la el.Fata îl divinizează,minte și ar fura pentru el,poate chiar ar omorî.Dar el are simțul onoarei și nu ar face niciodată o faptă nebunească.

Gândindu-se la onoare,Penella își spunea,că dacă cineva și-ar petrece câțiva ani în bucătăria lui John Hadley,nu ar mai avea-o.Onoarea,mai precis cinstea,o îndemnase să-l prevină pe țăran în noaptea aceea,dar și gândul la uciderea celor doi bebeluși,care era tot o nedreptate.Era uimitor cum se uită onoarea când burta este goală.Acum,ar da și ea foc,dacă asta ar asigura-o că nu va mai flămânzi.

-Bine,a spus Alida,și i-a mai turnat vin.Uitase după atâția ani,ce memorie bună avea Penella.Am nevoie de ajutorul tău.Vreau discreție totală din partea ta,dar vreau să fiu sigură că pot avea încredere că-mi vei fi credincioasă,doar mie.

O clipă,Penella a privit în sus,neglijând mâncarea.Ochii ei sclipeau.

-Voi face orice dorești...cuvintele curgeau din gura ei,cu sinceritate.

-Vreau să scap de băiat...a spus Alida.Punând jos farfuria cu mâncare,Penella a răspuns:

-Am să-l ucid.

-Nu...a țipat Alida.Vreau să-l trimit înapoi la adevăratul lui tată.Nu vreau să mai fie legat de casa asta.Și am un secret ce trebuie ascuns.Eu sunt pe moarte...mai am cel mult doi ani de trăit.Penella a privit-o pe deasupra farfuriei și atunci a înțeles Alida ce pierduse.Pe tipuri,doar din iubire,Penella ar fi făcut totul pentru stăpâna ei.Acum,singura ei iubire era simțul de autoconservare.Dar nu era timpul pentru sentimentalisme.Alida trebuia să-și salveze familia,și ca și Penella,ar fi făcut price ca să-și atingă scopul.

CAPITOLUL 28

-Da,da,Edith,a spus Alida enervată,știu că fata este docilă și nu pune probleme.Știu că faci tot ce poți mai bine cu ea,și sunt mulțumită de tine,dar doream să știu ce gândești tu despre ea,ca persoană.Edith a privit-o ciudat,neștiind despre ce vorbea mama sa.Îi plăcea să-i raporteze mamei ei,îi plăcea să umble cu intrigi.

-Umblă după acest băiat,adică după fratele nostru,a spus ea plecându-și capul și roșind.

-Oh,Edith,ești o fată cum și-ar dori orice mamă.La aceste cuvinte,Edith și-a ridicat capul.Nu era sigură să mai fi primit un astfel de compliment din partea mamei sale.Cel puțin,nu unul ca acesta.Dacă ținea socoteli și conducea perfect servitoarele fără să greșească,nu se aștepta de la mama ei decât la un „bine”,și

atât.Era în orice caz,mai mult decât din partea tatălui său,de care nu era sigură că știe de existența ei.

„Mulțumesc” a fost tot ce a putut spune Edith la această laudă care o dezgustase.

-Tatăl tău a adus în mijlocul vostru o fată pe care ai luat-o sub aripa ta,și te-ai purtat cât se poate de bine.Te porți ca și când ar fi egală cu tine.

La această afirmație,Edith nu mai putea răspunde,căci ea considera că fata era egală cu ea.

-Dovada că ești atât de bună,este faptul că nu vezi diferențele.Nu te plictisește că vorbește ca un fermier? Nu a învățat nimic important în viața ei,doar dacă socotești că numărând boabele de mazăre faci ceva important.Poate că ar fi mai bună să spele podelele,căci nu-și poate folosi mâinile să cânte la lăută.Ai mai văzut astfel de mâini? Sunt late ca lamele plugului.Dar picioarele? Crezi că a mai purtat vreodată pantofi până acum?

Alida zâmbi la fata ei care făcuse ochii mari.

-Privește-te pe tine! Cred că nu ai mai văzut așa ceva.Tu ești o fată bună, Edith,cea mai bună...mergând spre fereastră,Alida a continuat: Edith,draga mea, fiica mea dragă,pot să am încredere în tine?

-Da...a spus ea cu vocea schimbată.Nu o mai văzuse niciodată pe mama ei așa,atât de deschisă,de bună,de binevoitoare și a simțit că i se umplu ochii de lacrimi,gândindu-se că uneori credea că mamei ei nu-i păsa de ea,că s-ar fi putut nici să n-o placă.

-Da,da...poți avea încredere în mine.

-Băiatul acesta,acest Talis...crezi că este frumos?

-Este fratele meu,nu mă pot gândi la fratele meu dacă este sau nu frumos.Datoria mea este...

-Da,da,bineînțeles,a spus Alida indiferentă,sesi-zând lipsa de temperament a fetei sale.S-a așezat pe un scaun în fața ei și i-a luat mâinile.

-În noaptea când s-a născut,eram în durerile facerii.Nu poți ști ce înseamnă să naști...în timpul durerilor,femeia devine uneori inconștientă de ce se petrece în jurul ei...Edith,nu-și putea imagina ce ar fi putut urma.În noaptea când s-a născut băiatul,eram închisă în cameră cu o altă femeie,o femeie negricioasă,cu pielea închisă la culoare,ca și părul și ochii...ochi ca și cei ai băiatului...

Alida s-a uitat atent la ochii fetei.Lui Edith,i-a trebuit mult timp ca să înțeleagă ce-i spunea mamei ei.

-Crezi că au fost schimbați copiii? Auzind,Alida și-a astupat gura cu mâna,și a privit în jur ca și când ar fi putut fi auzită de cineva.

-Nu trebuie s-o spui tare.Dar este ceva ce m-a preocupat în toți acești ani.

Eram prea chinuită de dureri ca să văd ce copil născusem. Copilul acelei femei se născuse în același moment cu copilul meu. Totul era atât de confuz...

-Dar, asta îndeamnă că... a șoptit Edith. Alida s-a aplecat spre fiica ei și a șoptit și ea:

-Da, asta ar însemna că Talis nu este fratele tău și ar însemna că sora voastră este Callasandra. Arată puțin, ca și când ar fi una din fiicele mele... nu-i așa?

-Dorothy a spus așa ceva, dar eu... Edith s-a gândit că era mai bine să nu-i spună mamei sale cum își bătuse joc de sora ei, care spusese o prostie așa de mare.

-Ah, Edith, ce voi face? Vezi că tatăl tău adoră acest băiat. Cum i-aș putea spune că există posibilitatea ca Talis să nu fie fiul său, și că mai are încă o fiică, care este mai nereușită decât celelalte? Și nu am pe nimeni pe pământ în care să am încredere, să-i încredințez acest secret, a spus Alida ascunzându-și fața în palme.

-Poți avea încredere în mine, mamă, a spus Edith încet, simțindu-se mai privilegiată decât oricând în viața ei.

-Pot, Edith? Adevărat, pot să am încredere în tine? Înainte ca fiica ei să poată răspunde, Alida a adăugat: Nădăjduiesc să pot. Am aflat despre un bărbat văduv, care își caută o nevastă. Are treizeci de ani și are doi fii adorabili care au nevoie de o mamă. Am mai auzit că nevasta lui fusese o femeie murdară ca un porc, așa că omul ar fi recunoscător unei soții care i-ar ține casa curată și i-ar crește copiii. Edith i-a strâns mâna încât a durut-o.

-Voi face orice pentru tine, mamă. Tot ce dorești.

-Ce fiică bună ești! Acum putem să punem la punct anumite lucruri? Cred că ar trebui să i se dea lecții acestui băiat, Talis. Lecții de dans și maniere, să cânte la lăută, cum să fie politicos cu o doamnă... cam așa ceva. Crezi că Joanna și Dorothy ar fi dispuse să-i dea aceste lecții?

Edith a trebuit să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Surorile ei și-ar fi vândut sufletul ca să-l poată măcar atinge pe frumosul Talis. Se întreba dacă inima Joannei ar rezista când acesta ar urca-o pe cal.

-Ăăă... cred că le pot convinge. Deși sunt foarte ocupate. Nu voia să pară prea grăbită, ca nu cumva mama ei să gândească despre fetele ei că nu fac nimic.

-Da, sunt sigură că o vor face, a spus Alida, știind că nu exista nici un centimetru de pânză în ținut care să nu fi fost brodat de fiicele ei ocupate. Apoi, a continuat cu nevinovăție: Edith, crezi că este bine să i se permită Callisandrei să stea atât de mult timp lângă băiat? Nu crezi că i-ai putea da destule sarcini, ca să fie ocupată? Poate că ar putea să-și facă o grădină pe undeva, că doar asta știe.

Părintele Keris are nevoie de un ajutor care să se ocupe de ierburile de leac...

Auzind aceasta, Edith și-a ținut respirația.

Grădina medicinală era plină de ierburi otrăvitoare: beladonă,cucută, degețică,plante care se foloseau ca somnifiere sau calmante,și dacă nu erau bine utilizate,erau ucigătoare.Se aflau într-o grădină separată,ca să nu poată fi confundate cu ierburile comestibile pentru bucătărie.Grădina otrăvitoare,cum era denumită,se afla în vârful unei coline,la distanță de casă,un loc unde nu intra nimeni.În mintea ordonată a lui Edith,au luat naștere brusc mii de întrebări: din moment ce Callie era sora noastră,de ce să fie trimisă la grădina otrăvurilor? Acolo este pustiu,i s-ar putea întâmpla ceva îngrozitor,asta nu era o treabă care s-o facă o doamnă.Și dacă Talis era considerat de oameni ca fratele nostru,cum vor fi privite surorile mele chicotind la atingerea lui,cum știu că o vor face? Și dacă...Gândurile i-au fost întrerupte de vocea severă a mamei sale.

-Edith,eu nu te consider un copil,ci o persoană adultă,cum și ești,și îți încredințez acest mare secret.Ca să-mi confirmi încrederea,te rog să-l păstrezi și să faci cum îți dictează judecata.Nu ți-aș cere niciodată să faci ceva ce este împotriva moralei tale.Dar orice ai face,să nu dezvălui tatei sau surorilor tale îndoiala asupra paternității băiatului.Ai înțeles?

Fiindcă Edith ezita,Alida a adăugat zâmbind.

-Numele bărbatului văduv,este Alan.Este mai înalt decât tatăl tău și foarte frumos.Nu va mai sta mult fără nevastă.Eu va trebui să merg acasă la Gilbert Rasher.Poate mă voi opri în drum să-i spun ce fiică bună,credincioasă,harnică și ascultătoare ești tu.Cât ești de necesară și cât mă ajuți când am mai multă nevoie de tine.Ești o persoană de cea mai mare încredere,a accentuat,mângâind-o pe obraz.Îi voi spune cât ești de frumoasă.Când voi termina ce am de spus,voi avea semnătura lui pe contractul de căsătorie.Sunt sigură...a râs discret.Gândește-te Edith,la anul pe vremea asta,ai putea fi însărcinată cu propriul tău copil.Ai vrea? Cuvintele mamei ei îi tăiaseră respirația și mâinile începură să-i tremure la gândul că ar avea o casă a ei! Bărbatul ei și chiar copilul.

-Voi păstra secretul.Voi avea grijă de lecțiile băiatului și chiar...nu putea pronunțat numele fetei,căci și-ar aminti că fata era probabil sora ei.Voi avea grijă să se ocupe de grădina otrăvită.Sărutând-o oe braz,Alida i-a răspuns:

-Sunt bucuroasă că ești de acord.Acum poți pleca...a spus ea deodată.

Terminase cu,Edith,obținuse ce voia de la ea; supunere oarbă.

Mai târziu,când a rămas singură cu Penella care de patru zile mânca zdravăn,i-a spus acesteia:

-Adu-mi aminte să caut un bărbat pentru Edith..deși va fi greu să-i găsesc,este uscată ca un măr după doi ani.Cu gura plină și fără să poată vorbi,Penella n-a spus decât,mmm...hm...

CAPITOLUL 29

-Ești într-adevăr frumos,i-a spus Alida lui Talis privind în sus la el.

Se îmbrăcase cât se putea de bine în dimineața zilei,știind că va vedea băiatul în intimitate pentru prima dată de când venise la castelul Hadley.O clipă a simțit că este geloasă pe fata mică și oacheșă care născuse un băiat frumos ca acesta,în timp ce fiii săi erau delicați și plăpânzi.Și cum putuse Gilbert Rashfer să zămislească unul ca el? Privindu-l,părea că radiază raze de soare.Ar fi trebuit să știe fără să i se spună,că acest băiat ar prefera să moară decât să trădeze ceva în care credea.Era ca o arătare dintr-o poveste veche,despre fapte mari și despre oameni prea buni pentru lumea în care trăia.A tremurat o clipă,amintindu-și că toți acești bărbați tineri și frumoși mureau de tineri.

-Nu te simți bine...a spus Talis încet,dându-i brațul puternic și conducând-o spre un scaun.Când s-a așezat,el a îngenuncheat și a privit adânc în ochii ei.O privea cum nu o mai privise nimeni din familia ei.În clipa următoare,i-a pus un șal pe genunchi și a ațîțat focul.Când s-a întors,ea a înțelea că era conștient de moartea ei apropiată.Din nou a fost cuprinsă de dorința ca acest băiat să fie al ei.

S-a străduit să se îndrepte,nu voia să inspire milă.În câteva luni,va da socoteală Atotputernicului,și va ispăși.Dar nu va putea pleca,știind că-și lăsase viața copiilor în mâna cuiva care nu era din sângele ei.

-Vino,fiule,stai lângă mine...lasă-mă să te privesc,a spus ea slab.

Imediat s-a așezat la picioarele ei,și ea i-a întors fața spre lumină.Ce piele perfectă avea...dinți perfecți și ochi negri mari,sinceri...Și-a retras mâinile de la el.

-Ai cerut să te căsătorești cu Callasandra...

-Da.Este ceea ce doresc mai mult pe lume.Callie este...a ezitat,s-a înroșit,și a privit în foc.

-Este foarte tânără,a spus Alida aspru.

-Nu este prea tânără,a spus el zâmbind.Părea convins că asta era ceea ce trebuia să aibă.

-Ești fiul pe care mi l-am dorit,și nu l-am avut niciodată,a spus ea blând.

Încruntându-se,Talis a început:

-Philip și James sunt...

-Da,sunt buni și blânzi,dar oricâți copii ar avea o femeie,pierderea unui îi lasă un gol în inimă.Știi...atunci când am crezut că af pierit în flăcări mi-a albit părul? Știi că toți eram nebuni din cauza pierderii? Tatăl tău nu și-a revenit niciodată.

-Am auzit.I-a mângâiat părul mătăos,răsucindu-i buclele pe degetele ei.

Fusese un timp în viața ei când putea dăruia multă dragoste. Dacă ar fi putut să nască un fiu ca el, de la început, viața ei ar fi fost alta.

-Și acum vrei să mă părăsești, când de-abia te-am găsit? Vrei să te căsătorești și să mă părăsești?

-Putem rămâne aici, dacă este dorința ta. Alida i-a zâmbit.

-Dacă te căsătorești, nu vei mai avea timp de mine. Bărbații tineri nu se gândesc decât la nevasta tânără care îi așteaptă acasă, în pat.

La aceste cuvinte, Talis a râs ușor, și a privit din nou la foc. Putea să vadă că nu avea în minte decât să-și atingă iubita, să o sărute și, la acest gând, inima Alidei s-a împietrit. Odată, și ea se gândea la aceleași lucruri, dar viața se întorsese împotriva ei. Sărutările nu durează... În schimb proprietățile, da.

Au rămas tăcuți un moment, singuri în cameră, Talis stând pe podea, iar Alida rezemându-se de spătarul scaunului. Singura lumină din cameră era focul, și strălucirea lui îi înconjura.

-Știi că sunt pe moarte?

-Da... a răspuns el fără s-o privească.

-De unde știi?

-Uیți că nu am crescut în palatul ăsta bogat? Am trăit la o fermă... acolo înveți să vezi în ochii animalului când este bolnav.

-Doar trei oameni știu... tu, servitoarea mea, și ghicitoarea la care am fost. Mi-a spus că mai am cel mult doi ani de viață... Când a tăcut, Talis și-a ridicat mâna și a luat mâna ei mică în palma lui mare și neagră.

-Mă vei ajuta... s-a rugat ea.

-Voi face tot ce voi putea.

-Am pierdut atâta timp din viața ta. Nu te-am ținut în brațe când erai bebeluș, nu te-am văzut făcând primii pași... Nu mi-am putut petrece cu tine atâta timp cât mi-am petrecut cu ceilalți copii ai mei. I-a sfrâns mâna lui Talis cu ambele ei mâini. Ah, Talis, îmi iubesc atât de mult copiii, încât sunt egoistă în dragostea mea. Nu suport nici ideea că fetele mele se vor mărita și mă vor părăsi.

S-a oprit, să vadă dacă o crede. El a crezut-o, nu era obișnuit cu înșelăciunea. Talis era convins că oamenii spun adevărul.

-Eu... eu știu, a spus ea prefăcându-se îndurerată.

Știi că iubești mult fata, dar vreau să-ți cer o favoare. Lasă-mă să te cunosc. Lasă frații tăi și surorile să te cunoască, înainte să te legi de altcineva. Înainte să ai propriii tăi copii care îți răpesc tot timpul. Dacă te căsătorești acum, și ai copii, eu, soțul și copiii mei, nu vom mai putea să te avem. Știu că-ți cer foarte mult. Nu am dreptul... Nu am putut fi o mamă pentru tine. În noaptea în care te-ai născut,

era să mor.Erai foarte mare,și eu sunt o femeie cu pântecul îngust...a început să râdă,punându-și mâna pe cap.Aproape că m-ai sfârtecat cu mărimea ta...

Fără s-o privească,Talis s-a încruntat,jenat de această conversație și simțindu-se vinovat că venirea lui pe lume îi provocase atâta durere mamei lui.

-Nu mă plâng,dar mă simt dator să-ți explic,de ce nu ți-am dat atenție așa cum ar fi trebuit,în noaptea în care te-ai născut.Eram aproape inconștientă din cauza durerii.Și sângele! Am pierdut mult sânge în noaptea aceea.Așa se explică faptul că nu am mai avut copii,după ce te-ai născut tu.Din noaptea aceea,nu am mai putut avea copii...Îi spusese totul cu vocea calmă,aproape șoptită.

Talis se simțea din ce în ce mai încurcat.Îi datora așa de mult acestei femei.

Aproape o omorâse,îi răpise posibilitatea de a mai avea copii și o lipsise de prezența ultimului ei copil.

-După ce trecusem prin atâtea ca să te nasc,când am auzit că ai pierit în foc,eram gata să-mi pierd min tea.Mult timp după nașterea ta,nu m-am simțit bine.i-a prins din nou mâna și a privit la foc.Îți spun toate astea,pentru că vreau să-ți cer ceva.Vreau să-ți cer să nu te căsătorești până când...până când voi muri...

-Dar...a început Talis,dar ea l-a întrerupt.

-Știu ce-ți cer...Știu cum fierbe sângele tânăr...Am sperat că te vei putea stăpâni, dar poate că mă înșel.

-Pot să mă stăpânesc,a spus Talis găuit.

-Da,sigur că poți.Nu am vrut să spun că nu ai putea.Talis,fiul meu drag,este doar pentru că tatăl tău și cu mine vrem să te vedem...Talis nu se putea gândi decât la Callie.S-o strângă în brațe,să fie lângă ea.În ultimele săptămâni,din ziua când îl întâlnește pe John Hadley,dorința de a o avea cu el devenise o obsesie.De fapt,descoperise că pentru el era mai importantă Callie decât a fi cavaler.

-Cum îți vei întreține nevasta? a întrebat Alida.

-Poftim?

-Cum te gândești să-ți întreții nevasta?

La această întrebare,inima lui Talis a slăbit.Avea de ales între două alternative: să se ducă să muncească la ferma lui Will,sau să se bazeze pe generozitatea tatălui său.Dacă tatăl nu-i va permite să se căsătorească,atunci va pleca la fermă cu Callie,văzând-o cum își petrece viața sugrumând puii.Alida i-a ridicat fața spre ea.

-Dacă faci ceea ce îți cer,îți voi lăsa prin testament moșia Penniman.

Așezat pe jos,și clipind din ochi,a ascultat-o pe Alida descriindu-i moșia: o casă de piatră,construită cu cincizeci de ani în urmă,grădini în care își petrecuse ea mulți ani,cu tufe de iarbă și o grădină de trandafiri,l-a spus despre grajduri și

locuințele pentru muncitori.

-Având cunoștințele pe care le-ai căpătat la fermă,gândește-te ce ai putea face cu întinderile de pământ pe care le vei căpăta,odată cu casa...Vedeai cum îi strălucesc ochii.Te-ai gândit la oamenii care te-au crescut? Nu mai sunt tineri și le va fi greu să se mai ocupe de fermă,nu-i așa? Moșia Penniman este destul de mare ca să poată locui și ei cu voi și să vă vadă copiii.

Talis a zâmbit,gândindu-se ce mult i-ar plăcea lui Meg să aibă o duzină de nepoți și să-i legene pe genunchi.Este capabilă să-i hrănească până crapă.Și Will ar avea grădina de zarzavaturi.Iar Callie ar putea avea o casă frumoasă,și haine de asemenea.Nu va fi încărcată cu munca grea.Copiii lor vor avea cea mai aleasă educație,și caii cei mai buni.

-Îți cer așa de mult,dacă te rog să aștepți doi ani până să te însori,când recompensa este atât de mare?

-Nu,a răspuns el,nu-mi ceri prea mult...Se gândea la momentul când îi va Spune lui Callie toate astea.Vor putea să-și planifice viitorul,ce fel de cai vor cumpăra și,știind-o pe Callie,ea va vorbi numai de numele copiilor lor.Numai la gândul acesta,zâmbea.

-Nu trebuie să-i spui...Nu-i poți spune Callasandrei,a conținut Alida,care părea că-i citește gândurile.A privit-o scurt.

-Nu-i poți spune.Dacă o vei face,va trebui să-i spui despre...sănătatea mea,și ea nu trebuie să afle.Nu-mi este rudă.N-aș putea suporta să mă privească cu milă.Și ar face-o,sunt sigură că are o inimă bună.

-Da...cea mai bună.Dar nu va spune.Eu...

-Talis,ascultă-mă,mă bazez pe tine așa cum nu o fac cu nimeni Nici soțul meu nu știe cât de bolnavă sunt...ca să-l convingă,a început să tușească,și ducând batista la gură,a ridicat-o cu urme de sânge pe care le-a arătat lui Talis.

Când a început din nou să vorbească,avea vocea slabă și răgușită.

-Trebuie să mă ascuți.Acum ești bărbat,și trebuie să te comporți ca un bărbat.

Nu mai ești un băiat care trebuie să spună tot ce știe.Când ești adult,poți păstra secretele.Dacă te simți destul de bărbat ca să te căsătorești,atunci trebuie să fii bărbat și pentru a ocroti această fată cu care vrei să te însori.Ești un astfel de bărbat?

-Da,a răspuns el.

-Atunci,trebuie să mă ascuți.Nu trebuie să spui nimănui nimic din ce știi.

Familia mea mă iubește foarte mult,asa cum o iubești tu pe femeia care te-a crescut.Cum te-ai simți tu,aflând de apropiata ei moarte.Talis nici nu-și putea imagina moartea lui Meg.Alida a continuat:

-Când voi muri,familia mea se va risipi.Nu vor ști să se descurce fără mine.Așa că vreau să te rog să ai grijă un timp de ei.Pun sarcina pe capul tău...și numai pe al tău.Nu poți fi așa de crud,să-i spui fetei pe care o iubești despre asta.Poți?

Talis a dat din cap.

-Nu-i poți spune că ai cerut-o de nevastă.

-Asta trebuie să i-o spun.Nu o cunoști.Va crede că nu o iubesc.

-Că nu o iubești? a întrebat Alida,sclipindu-i ochii.Uiți că și eu am fost femeie, înainte de a fi soție și mamă? Te va cicăli.Se va bosumfla și se va plânge,îți va spune că nu înseamnă nimic pentru tine.E chiar atât de rău? a chicotit ea.

-Nu,a spus Talis zâmbind,gândind că totul pare minunat.Uneori Callie este prea sigură de el.

-Adevărul este că trebuie să-l conving pe soțul meu să îngăduie această căsătorie.Vezi,Talis,originea Callasandrei nu este ca a ta.Tatăl ei este o persoană pe care nu și-o dorește ca socru pentru fiul lui.Când mi-a vorbit despre căsătoria ta,era împotrivă.Vrea să o trimită pe Callasandra la tatăl ei...s-a oprit,fiindcă Talis a țipat.

-Nu o puteți izgoni pe Callie! Voi merge și eu cu ea.

-Și ce să faci? Să devii tăietor de lemne? a întrebat ea ascuțit.

O clipă,Talis a respirat adânc,amintindu-și povestea despre un băiat și o fată care au fugit,și aproape au murit de foame-era tot o poveste inventată de Callie.

-Trebuie să ai încredere în mine...trebuie.Vreau ceea ce vrei și tu,și ce este cel mai bine pentru tine.Îl voi convinge pe soțul meu; te voi recompensa pentru ajutorul tău.Dar trebuie să mă ajuți în următorii doi ani.

-Da,voi face tot ce voi putea.

-Vreau să-mi faci un jurământ pentru anumite lucruri.Talis a făcut ochii mari auzind-o.Cavalerii făceau jurăminte sacre.Cavalerii jurau pentru doamnele care aveau nevoie de ei.

-Dă-mi Biblia de-acolo,a spus ea,ridicând cu greutate brațul și arătându-i o carte grea,legată în fildeș vechi.Când a luat cartea în mâinile lui,ea i-a spus:

-Trebuie să juri că nu vei spune nimănui despre moartea mea apropiată.

-Jur.

-Acum,sărută Biblia.El a făcu-o cu solmenitate și cu o mare reverență.

-Jură că nu-i vei spune Callasandrei că ai cerut permisiunea să te căsătorești cu ea.Dacă te întreabă,îi vei spune că nu te-ai hotărât cu cine te vei căsători.

La acest jurământ,Talis s-a codit,dar când Alida s-a încruntat,a jurat,și a săruta Biblia.

-Jură că va rămâne virgină,nu te vei atinge de ea până când nu veți fi căsătoriți.

Talis a făcut ochii mari..

-Nu te poți gândi să iei ceea ce nu-ți aparține,poți? Ce s-ar întâmpla dacă ar rămâne însărcinată și tu poți cădea de pe cal și poți muri înainte de a te căsători cu ea? Ce ar deveni ea și copilul tău? Nu te gândești la ea? Sau poate te interesează doar poftele tale? Oare te-am judecat greșit,și nu ești decât un băiat,și nu bărbatul care am crezut că ești?

Talis ezita încă,dar după o clipă a sărutat Biblia,și a jurat a treia oară.

Când a terminat,Alida l-a privit.Era așa de serios și era clar că lua în serios tot ce făcuse.

-Trebuie să stai departe de ea...Oamenii vorbesc deja despre asta.Spun că nu este serioasă,și că v-ați văzut de multe ori.

-Nu este adevărat!

-Știu și eu și tu,dar cine poate opri oamenii să vorbescă? L-a privit în ochi.Nu vorbesc de tine...ci de ea.Vorbele rele nu te vor atinge pe tine.Este un adevăr dureros,dar vorbele îți vor ridica prestigiul ca bărbat,dar în același timp vor face ca ea să fie privită ca o femeie de proastă reputație...Alida a ridicat din sprânceană,privindu-l.Poate că nu-ți pasă că oamenii vorbesc despre ea.La majoritatea bărbaților există acest sentiment.

-Eu nu sunt majoritatea bărbaților,a spus el rigid.Nu vreau să fie jignită din cauza mea.Voi avea griă să nu dau ocazie la bârfe.

-Ești un băiat dulce.Acum am obosit și vreau să mă odihnesc.

-Da,te voi lăsa acum,a spus repede și plin de grijă pentru ea.Puțin după plecarea lui Talis,Alida i-a spus Penellei să i-o trimită pe Callasandra.

CAPITOLUL 30

Din momentul în care a văzut-o pe Callie,Alida a înțeles că fata nu va fi ușor de manipulat.Nu era ca Edith,pe care o putea minți ușor cu promisiunea unui soț și o casă a ei.Această fată nu va face ceea ce i s-ar cere,doar fiindcă era vorba de onoare.Și nici cuvântul moarte,nu o va face să șovăie.Într-o anumită privință, Alida a știut că era fata care-i semăna cel mai mult,dar nu dorea să recunoască. Ca orice persoană care încearcă să-și aplice propriul ei plan,consideră pe oricine careți stă în cale drept încăpățânat și fără judecată.

Acum,privind-o pe Callie,a știut că va fi greu cu ea.Callie avea o privire hotărâtă,care o făcea pe Alida să înțeleagă că nu va fi ușor de convins.

-Vino...Stai jos și mănâncă,a invitat-o amabil Alida.Callie nici nu s-a așezat,nici n-a mâncat.Cu o zi în urmă,Edith se dusese tremurând la mama ei și când s-a întors era cu totul alta.De atunci,a făcut tot posibilul să-i facă viața infernală lui

Callie. Din grupul de femei inutile, Callie devenise ținta de ridicol și hărțuială. Chiar în această dimineață, cu o jenă pe care nu o putea ascunde, Edith a informat-o pe Callie că i se dădea în grijă o grămadă de plante otrăvitoare, spunându-i că trebuie să îngrijească aceste plante deoarece lucrase la fermă. Callie știa prea bine că Edith nu era în stare să ia singură hotărâri. Până acum, Callie o compătinea pe femeia suferind de lipsa dragostei din partea tovarășului ei de viață, și de imposibilitatea de a avea tot ce-și dorește o femeie. Dar în ultimele două zile, Callie nu mai simțea milă.

-Ce vrei de la mine? a întrebat-o Callie, privind-o cu ochi aspri, și stăpânindu-și cu greu supărarea. Nu se îndoia, că femeia era cea care o instruisese pe Edith cea fără de minte.

-Vai...vai...se pare că ești supărată. Cum te poți supăra pe cineva care s-a purtat cu tine ca și cu o fiică aici?

Era adevărat, s-a gândit ea, căci John și Alida își tratau fiicele ca și când ar fi fost o colectivitate bolnavă, de care se fereau.

-Ce vrei de la mine? a repetat Callie.

Alida a renunțat să se mai prefacă într-o persoană binefăcătoare. Știa că fata era fiica ei, dar știa că trebuie să o sacrifice. Va renunța la fata asta pentru binele celorlalți. Și în definitiv ce rău făcea? Tot ce avea de gând să facă era să evite căsătoria acestor doi copii. Mai târziu, după ce va scăpa de Talis, îi va găsi fetei un băiat bun.

-Te faci de râs alergând după băiatul meu, și nu pot îngădui.

Auzind ce spune, Callie a privit-o cu furie.

-Atunci voi părăsi casa voastră pentru totdeauna...dar în timp ce se îndrepta spre ușă, femeia a oprit-o cu următoarele cuvinte:

-Atunci vei pleca singură. Fiul meu va rămâne aici. Nu i se poate permite să-și petreacă viața cu o fată care lucrează la fermă. Fiul meu va deveni cavaler, se va căsători cu o lady. Auzind, Callie s-a întors, a privit-o cu ură, și apoi s-a așezat liniștită pe scaunul oferit de Alida. Callie știa că tot ce spunea femeia era adevărat. Dacă îl voia pe Talis, trebuia să rămână aici, și să facă întocmai ce-i spunea ea.

-Ce trebuie să fac? a întrebat Callie încet.

-Să stai departe de fiul meu, a spus Alida simplu. La aceste cuvinte, Callie a pălit. Cum ar putea să stea izolată de Talis? I-ar fi fost mai ușor dacă cineva i-ar fi cerut să nu mai respire.

-Hai, hai...nu mă privi de parcă aș fi un căpcăun.

Știu că este prietenul tău din copilărie și vă compătinesc pentru tot prin ce ați

trecut, trăind într-o cocioabă... Trăind cu animalele și cu oamenii aceia-inculți...

-Nu spune nimic. Au fost buni cu noi, a răspuns Callie.

Era ceva în felul de a vorbi al fetei care a făcut-o pe Alida să tacă. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată să-și atingă scopul, și-ar fi dat seama că are în față o versiune mai tânără a propriei ei persoane. Așa ar face și Callie, cum făcea Alida, orice pentru cei pe care îi considera familia sa.

-Ce vrei de la mine? a repetat Callie.

-Nu prea mult... Vreau să stai departe de fiul meu.

-Și în acest scop, m-ai trimis să îngrijesc plantele otrăvitoare?

-Plante otrăvitoare! Crezi că sunt o persoană atât de crudă... M-am gândit că ți-ar plăcea să lucrezi în grădină, fiindcă ți-ai petrecut copilăria în aer liber.

Callie nu a mai spus nimic. Pentru nimic în lume nu i-ar spune acestei femei că se bucura să lucreze în grădină. Se va simți bine să stea toată ziua la aer, la distanță de regulile și rigidele programe impuse femeilor nemăritate, în această casă apăsătoare. Se va bucura de libertatea de a visa cu ochii deschiși, și de a inventa în cap povești. Dar cel mai important, era că va fi liberă să-l vadă pe Talis, de câte ori va putea. Acum, îi va promite orice acestei femei, orice dorea să asculte, mai ales că nu-l va mai vedea niciodată pe Tallis. Dacă va fi nevoie, va jura că nu-l va mai vedea. Va face orice pentru a potoli femeia, apoi va face ce dorea ea, adică îl va vedea pe Talis.

Lady Alida a început să-i vorbească despre tot felul de lucruri, despre onoare, reputație și cum să se apere, tot ce își închipuia că ar impresiona-o pe Callie.

Trebuia să stea departe de Talis care are de învățat arta de a fi cavaler, experiența în viață, avea nevoie... Callie nu s-a obosit prea mult să asculte. Învățase să se prefacă, având aerul că ascultă, de atunci când Meg îi spunea ceva ce nu o interesa. Gândul ei inventa o poveste, despre felul cum va veni Talis la ea în grădină. Vor fi doar ei doi, și nimeni în jur. Da, îi plăcea sarcina să se îngrijească de grădină și să fie singură. Abia după un moment, și-a dat seama că doamna tăcuse. După felul cum o privea pe Callie, se vedea că Alida înțelesese că fiica ei nu o ascultase. Alida a apucat-o dureros de bărbie.

-Nu știi, că dacă vrei să prinzi un bărbat, trebuie să nu-l bagi în seamă? Dacă te ții după el, nu te va dori niciodată! Callie a zâmbit îngerește.

-Lui Talis, îi place cum sunt... și ce fac.

-Ah? Atunci de ce nu te cere de nevastă? Dacă te dorește așa de mult, de ce nu cere permisiunea să se însoare cu tine? Poate fiindcă te știe prea bine cine ești?

Alida a zâmbit când a văzut că găsisese în sfârșit ceva ce o durea pe fată.

Deci, ceea ce o preocupa pe fată nu erau sentimentele ei pentru Talis, ci felul cum

gândea el despre ea. Considerând că-și atinsese scopul, Alida a expediat-o brusc. După plecarea lui Callie, a chemat-o pe Penella.

-Fata asta, este o problemă...o nerușinată...a spus Alida.

Penella i-a aruncat o privire ascuțită, ca și când ar fi spus, așchia nu sare departe de copac.

-Trebuie să facem ceva cu ea. Nu vreau s-o văd fâțâindu-se în fața băiatului meu. Nu vreau să se furișeze noaptea cu el, ca o târfă.

Penella și-a oprit la jumătatea drumului mâna în care își ducea la gură o tartă cu cireșe. Lady Alida vorbea despre Talis ca și când era într-adevăr fiul ei, iar fata asta încăpățânată ar fi fost a altcuiva.

-Am să-i spun lui Abigali Frobisher, să-l trimită pe fiul său cel mic, a spus Alida.

La aceste cuvinte, Penella era gata să se înece. Băiatul lui Abigail Frobisher, era un băiat de optsprezece ani, care nu făcea altceva decât să creeze necazuri. Era un băiat frumușel, fără pic de simț al onoarei, lăsase servitoarele gravide încă de când avea paisprezece ani. Când fusese ultima oară în vizită, o pipăise pe sâni pe Edith!

-Da, voi invita băiatul să stea la noi, și îi voi da bani dacă o va ademeni...

Penella a terminat de mâncat tarta, fără să facă vreun comentariu la aceste planuri. Doamna nu voia ca Talis să se însoare cu Callie și își lua toate măsurile. Bătrâna doică spusese că amândoi copiii erau geloși, iar fiul cel tânăr al doamnei Frobisher, era persoana cea mai indicată să provoace gelozia.

După părerea Penellei, lady Alida nu făcea decât să complice lucrurile mai mult decât era nevoie, ca să separe copiii. Există și altceva, ce femeia nu spunea. Dar Penellei nu-i păsa, nu era treaba ei, căci învățase din experiență că era mai bine să nu dea sfaturi.

-Du-te și pregătește-mi lucrurile pentru călătoria pe care o voi face la Gilbert Rasher. Vom pleca mâine. Trebuie să mă apuc de treabă.

-Da, doamnă, a spus Penella, ascunzând resturile de tartă în buzunar.

CAPITOLUL 31

-Am făcut-o și pe asta, a spus Alida tremurând din tot corpul de oboseală, în timp ce Penella o dezbrăca și o culca în pat. În ultimele săptămâni, și în urma călătoriei obositoare, sănătatea Alidei se deteriorase mult. Cu numai două săptămâni în urmă scuipea doar puțin sânge, dar acum, scuipea cheaguri mari de sânge din plămâni. În timp ce sorbea băutura caldă pe care i-o dădea Penella, s-a gândit că a meritat osteneala. Și-a concediat servitoarea, căci nu mai dorea s-o vadă, vrând să rămână singură, cu gândurile și amintirile ei.

Ca să ajungă la castelul vechi și murdar pe care Gilbert Rasher îl numea casa lui, a trebuit să călătorească în condiții grele zile întregi, împreună cu mica ei suită. A întâmpinat-o un om ros de ură și dorință de răzbunare. Când i s-a spus că este soția lui John Hadley, a fost greu să-l oprească din răcnete un timp îndelungat, până când a putut să-l facă să înțeleagă că amândoi aveau același scop. Stând la o masă murdară și avându-l în fața ei, a simțit că leșină simțindu-i respirația împuțită de băutură. Cu greu l-a făcut să înțeleagă că încerca să-l ajute. După ce i-a spus că fiul său trăiește și că stă la ea, a fost nevoie de o oră de țipete și încercări să-l oprească să nu urce pe cal și să meargă să-și ia băiatul.

-Nu-ți va fi de folos, a țipat Alida. Nu știe nimic. Nu știe să se poarte în societate, și nici cum să mănânce. Nu știe să cânte nici să folosească lăuta.

Gilbert a privit-o ca pe o nebună.

-Ce înseamnă toate astea pentru un bărbat? Bărbatul nu are nevoie de nici unul din lucrurile astea, a răcnit la ea.

-La curtea regală, bărbatul are nevoie de ele, i-a răspuns țipând și ea, considerându-l omul cel mai prost ce s-a născut vreodată. Părea că de când s-a născut și-a gândit viața așa și nimeni și nimic nu l-au convins să gândească altfel.

-La curte!? a întrebat, ca și când nu mai auzise de acel loc.

-Ascultă-mă, a spus ea, făcând tot ce putea să se stăpânească, să nu-l numească așa cum merita. Ai uitat că ești rudă cu regina? Știu că este o rudenie îndepărtată, dar ea există. Când pe fața lui de prost a văzut că începe să înțeleagă, a continuat: Regina are cincizeci și cinci de ani. Trebuie să-și numească succesorul. Știi că are un văr, care are pretenții la tron? Arabela Stuart, nepoata lui Bess de Hardwick... fata are acum zece ani, și se vorbește că Bess o ține prizonieră, căutându-i un bărbat potrivit. Alida s-a aplecat spre bătrânul cu părul murdar și favoriții cărunți și cu hainele pătate de mâncare.

-Bess vrea ca nepoata să se căsătorească cu un bărbat care ar putea fi rege...

-Rege? Alida obosise de prostia bărbaților. Nu puteau înțelege cele mai simple lucruri? Respirând, a încercat să se calmeze, dar avea de gând să fie brutal de sinceră cu acest bărbat care nu era obișnuit cu subtilitățile.

-Gilbert, ai zămislit băieți frumoși, mari, inteligenți, admirabili, dar supuși imoralității tale și lipsei tale de disciplină, de educație, devenind animale ca și tine. Tu irosești ceva ce ar putea avea valoare.

În timp ce Alida vorbea, el stătea privind-o ca pe ceva ce trebuia pus pe tavă, ca să i se servească. Nu spunea nimic, dar începând în sfârșit să înțeleagă, că venise la el cu un scop.

-Acest fiu a avut norocul să fie îndepărtat de tine, la naștere. Nu s-a exprimat chiar așa, dar s-a gândit că Talis avusese norocul să crească departe de el, dar și de John. L-a privit, apoi zâmbind, știind că deși trecuse, era încă o femeie frumoasă și plăcută la vedere, a continuat:

-Ar trebui să vezi acest băiat: înalt, mândru, foarte bun la învățătură, bun, politic. Este o frumusețe în orice privință. Auzind, Gilbert a ridicat din sprânceană, dar ca întotdeauna gândind aiurea.

-Nu te mai uita așa la mine. Nu umblu după băiat. Dar există o femeie căreia îi plac foarte mult bărbații tineri. A privit-o uimit, iar ea blestema ignoranța lui.

-Regina! Acum, un ginere al contelui de Leicester, un oarecare Jude Devereux, este la curte. Este un tânăr de douăzeci și unu de ani și am auzit că o vrăjește pe regină zi și noapte.

-Tallis, fiul tău, este mai frumos ca Devereux, și mai cuceritor. Mai mult, Talis nu are nici un cusur. Am auzit că acest Devereux este la fel de ambițios ca și mama sa. Cum în ochii lui Gilbert, întunecați de beție, nu se observa nici o sclipire că ar înțelege, Alida a simplificat explicația.

-Și tu și eu avem în minte același gând... vreau să dispară din viața mea. Nu vreau ca bărbatul meu să-i dea tot ce are și ce i-am adus eu prin căsătorie unui băiat care nu este al meu. În sfârșit, ochii lui Gilbert s-au luminat.

-Să nu te gândești că el va moșteni și că îi vei lua totul, i-a spus Alida, ghicindu-i gândul. După cum arăți, nu apuci să trăiești până la sfârșitul anului, în schimb bărbatul meu este plin de sănătate. Trebuie să lași fiul tău la noi încă doi ani, apoi vei veni să-l iei. Până atunci, va fi pregătit pentru a merge la curte. Îi va plăcea mult reginei, iar tu îi vei cere să-l căsătorească foarte bine. Dacă aș fi în locul tău, aș cere o pe lady Arabella Stuart. Cine știe? Cu rudenia ta cu tronul, și a lui, când regina va muri, ar putea lăsa Anglia în mâinile lui.

-Îl voi lua chiar acum, îl voi face acum rege, a spus Gilbert ridicându-se.

-Nu, a țipat ea. Nu este pregătit, ți-am spus. Dacă crezi că-l poți urca pe el și duce la curte, este gata, dar călăritul nu este ceea ce-i place reginei. Înainte de a merge la curte, trebuie să învețe să se poarte în modul cel mai rafinat, să cânte, să danseze, să curteze o femeie.

-Călărește bine? Poate să mânuiască lancea? Asta este ceea ce are nevoie, a îndrăgățat Gilbert.

-De asta are nevoie doar dacă va trăi lângă tine. Va învăța să terorizeze țărani. Dacă îl vei prezenta acum, în stadiul în care este, regina va râde de tine, i-a spus ea răspicat, din nou. Gilbert s-a așezat din nou. Nu mai spusese la nimeni, dar suferise, cu mândria rănită, fiindcă regina răsese de el când îi spusese că mulți

oameni declaraseră că doreau moarte fiului său.Cu toată sălbăticia lui,Gilbert își iubea într-un fel băieții și acel băiat îi lipsea.Fuse un tovarăș minunat de beție.

-Ce câștigi din asta? a întrebat-o el.

-Fericirea soțului meu.La răspunsul ei,Gilbert a râs.

-Dacă nu-mi spui adevărul,nu voi face nimic din ce vrei tu.Alida a lăsat să treacă puțin timp ca să respire,și apoi s-a hotărât să-i spună adevărul.

-Poate că vreau să mă răzbun...Gilbert Rasher era ultima persoană pe care și-ar alege-o cineva drept confident,dar atunci,era cel mai bun.Nu se mira de nimic pe lume.Înțelegea și își ierta toate viciile.Alida știa că nu-și va pierde vremea compătîmind-o.

-M-am măritat din dragoste.Nu mă interesau banii,dar îl iubeam.Eram foarte tânără,naivă și am crezut că mă iubește și el.Dar el nu mă iubea.Toată tinerețea mea am încercat să-l fac să mă iubească,dar el nu dorea decât să-i fac un fiu perfect.Nu am putut.Poate că nu m-ar fi iubit nici atunci,nu știu.Dar știu că am trăit o viață de infern,pentru că îl iubeam.Mi-am văzut fetele îmbătrânind nemăritate și devenind fete bătrâne,sclifosite,pentru că nu a vrut să-și dea banii pentru zestrea lor.Am trăit văzând cum nu-l interesează nimic în jur,numai dorința sa prostească de a avea ceva ce el considera,singurul lucru ce-și dorea...

A continuat,privindu-l pe Gilbert.Acum,are un fiu scump,are băiatul pe care și l-a dorit întotdeauna.Ar trebui să-l vezi pe Talis.Este visul devenit realitate,frumos,blând,foarte,foarte bun,iar soțul meu îl divinizează...

S-a ridicat de pe scaun făcând câțiva pași pe podeaua murdară,plină de resturi de mâncare de la sute de mese.

-Sunt pe moarte,mai am de trăit,cel mult doi ani și,pe patul de moarte,vreau să-mi fac bărbatul să sufere așa cum m-a făcut el pe mine să sufăr.Vreau,ca singura ființă pe care a iubit-o să-i fie luată,asa cum singurul lucru,iubirea,nu mi-a fost dată.După moartea mea,vreau să audă despre băiatul pe care a ajuns să-l iubească așa de mult,să se vorbească ca despre minunatul fiu al lui Gilbert Rasher,și nu al lui John Hadley...S-a întors Spre el,și a adăugat: înțelegi? Mă folosesc de tine,ca armă a răzbunării mele.Pe Gilbert nu-l deranja să fie folosit în acest scop,ce-l interesa pe el,era ce ar putea câștiga din asta.

-Câți bani primesc pentru toate astea?

-Timp de doi ani,nu vei primi nimic.Dar,când vei veni după doi ani,bărbatul meu îți va da tot ce dorești,ca să păstreze băiatul.

-Și băiatul va sta cu el? Știu eu felul acesta de copii.Va gândi că Hadley ete tatăl lui.Se naște un sentiment de loialitate între tată și fiu.Alida a zâmbit.Poate ca Gilbert nu era atât de prost cum îl credea ea.

-Voi avea grijă de asta.

-Cum? a întrebat Gilbert,întinzându-i o cană cu vin.Era un vin ieftin,aproape de nebăut,iar cana arăta ca și când ar fi mâncat din ea câinii,dar Gilbert era convins că este foarte generos.La sosire,nu-i dăduse nici ei nici servitorilor ei decât câte o bucată de pâine.

-Ce vei face ca să spulberi această loialitate?

-Băiatul vrea să se însoare cu una din fetele mele.Îți amintești...cea care am născut-o în noaptea când s-a născut și Talis.Toți acești șaisprezece ani,au trăit la un loc,în casa doicii și a bărbatului ei.Sunt atașați unul altuia.

-Nu se poate căsători cu ea,a spus Gilbert,căci începuse deja să se creadă tatăl regelui Angliei.În sfârșit,va putea să-și pedepsească dușmanii.Pe scurt,el va fi următorul rege.Va tăia capetele într-un ritm care va copleși Londra.

-Nu,bineînțeles,el nu se poate căsători cu ea.Nu i se va permite,și când va veni timpul,băiatul îl va părăsi repede pe John.

-Și cum ai plănuit totul?

Învârtind cana cu vin fără să vadă mâncarea lipită pe ea,Alida a continuat:

-Bărbatul meu crede că băiatul rămâne fiindcă vrea să devină un cavaler nobil și pentru că își dorește toate bogățiile pe care el i le poate oferi.Dar băiatul ăsta stă pentru fată.Este singurul lui scop de a face ceva.Este foarte simplu...Îi voi lua acest scop.Deja i-am despărțit.Cu timpul,nici nu-și vor aminti unul de celălalt.

Ea se gândea că procedează cel mai bine.Chiar dacă nu ar mai fi și alte motive,tot nu-i va permite fiicei sei să se mărite cu bărbatul iubit.Părinții Alidei fuseseră prea slabi și îi făcuseră pe voie când plângea și se ruga s-o lase să se mărite cu John Haldey.Și iată unde ajunsese.Dacă s-ar fi măritat cu alt bărbat,nu i-ar fi zdrobit sufletul,dacă ar fi fost împotriva ei.

-Am despărțit copiii și le dau ocazia să mai vadă și altă lume.Îi înconjur cu alte persoane.Fiindcă au crescut împreună,își închipuie că se iubesc.Asta doar fiindcă nu au mai văzut pe nimeni.Pe Gilbert,nu-l interesa ce le făcea femeia la amândoi,atâta vreme cât el va fi cel în câștig.

-Trebuie să mi se dea ceva,în timp ce aștept,a spus el,iar Alida nu se putea stăpâni să-i admire egoismul prostesc.Omul avea griă doar de persoana lui și nu uita niciodată,că singurul lucru important era ce dorea el.

-Vom face un contract,a spus ea,și a început să-i ofere cât putea mai puțin.

În schimb,când el îi cerea luna și stelele,era sigură că nu va reuși să doarmă în noaptea aceea.

CAPITOLUL 32

După două săptămâni...se gândea Callie.Pentru alții erau doar zile,dar pentru ea era o viață.Unde era el? Ce făcea?

Ea știa răspunsul.În ultimele săptămâni,s-a ascuns de multe ori în casă,și a privit.Era întotdeauna înconjurat de un grup agitat de femei frumoase, împodobite cu bijuterii pe rochii și în păr.Vântul purta găngureala lor și exclamațiile de plăcere când încercau să-i dea lecții lui Talis.

Prima oară când îl văzuse împreună cu ele,pufnise în râs.Lui Talis nu-i plăcea ca oamenii să se agite n jurul lui,ca și atunci când Nigel,care voia să vadă ce face,se învârtea în jurul lui.Ea și cu Talis,erau foarte mândri de studiile lor și se luau la întrecere să vadă care învăța mai bine.Dar Talis,cel pe care îl cunoștea ea,nu era același cu tânărul frumos,stând la soare pe o bancă de piatră.Acest Talis, nu putea face nimic corect.

-Mai arată-mi o dată cum să fac,îi spunea și privea cu ochii mari la o fată pieptoasă,ca și când nu mai văzuse pe cineva așa de inteligent și de drăguț ca ea. în cele câteva minute,în care Callie,ascunsă,se uita la el,greșise în încercările de a atinge corect coardele lăutei.Nu putea cânta (deși ea știa că avea voce frumoasă) și se arăta nelămurit de sfaturile pe care i le dădea fata cu șoldurile mari,referitor la îmbrăcăminte.Callie habar nu avea de unde veneau toate fetele tinere.Unele erau surorile ei,altele erau doamne de onoare,dar majoritatea îi erau necunoscute.Părea că toate femeile drăguțe din țară,fuseseră invitate să-l înconjoare pe Talis,și să-i spună că era minunat.

Ceea ce nu mai știa Callie era că Talis o văzuse când se ascunsese după colț și că incapacitatea lui se datora ei.Sincer,Talis găsisse toate...În sfârșit,aproape toate aceste femei,plictisitoare din cale-afară.În prima săptămână fusese flatat, dar,acum,îi stăteau în drum,cerându-i la fiecare pas să le urce pe cal,arătându-i broderia la care lucrau,vrând să-l învețe franceza,și cerându-i să le culeagă fructele de pe ramurile ceie mai înalte,fiindcă era așa de înalt.Philip și James îl înghiontiseră cu coatele și la început Talis făcuse haz,dar în ultimele zile s-a întors furios cu fața spre ei,făcându-i să se depărteze de teamă.

Dar Callie...se gândea el,Callie...De când vorbise cu lady Alida,încercase să o evite.Credea că era mai bine pentru amândoi,și apoi,trebuia să învețe să trăiască fără ea.Nu era el oare un bărbat? Era mai bine și pentru ea să învețe să se poarte ca alte femei.Da,se gândea el,era mai bine pentru amândoi,decât să fie împreună în fiecare clipă abilei.Dar în loc să-i fie mai ușor,cu fiecare zi care trecea, depărtarea de ea devenea mai greu de suportat.Când o văzuse că-l pândea, înconjurat de toate idioa-tele care chicoteau,încercase ca un prost s-o facă

geloasă. Spera că poate se va rezezi în mijlocul lor și le va împrăștia cu sabia. Dar ea n-o făcuse. În schimb, îi întorsese spatele ca și când nu ar mai fi vrut să-l mai vadă. Mai târziu, voise să se ducă la ea, dar tatăl său îi ocupa fiecare clipă a zilei. În ziua aceea, privea pentru a mia oară la colina din spatele casei. Edith îi spusese de dorința lui Callie de a i se da în grijă o grădină și acum își petrece zilele singură, acolo sus.

Talis găsisese ciudat acest lucru, fiindcă știa de mult timp că prefera animalele. De ce nu ceruse să se ocupe de păsări, de păuni și păunite?

Îndurerat, îi ducea lipsa, mai ales când știa că face ceva de care el nu avea habar. Dar era mai bine, se gândea el. Dacă nu o vedea, își putea ține jurământul făcut Alidei, să nu se atingă de Callie, să nu o strângă în brațe. N-ar fi putut s-o privească în ochi, fără să-i spună că muncea zilnic pentru a-și atinge scopul să se căsătorească cu ea și să-i dăruiască ei și copiilor lor un loc minunat unde să trăiască. Îl va ierta că o neglijase, când va vedea palatul Penniman și va afla că făcuse totul ca să i-l poată oferi.

-De ce nu dormi? l-a întrebat Philip pe Talis care îl deranja cu zvârcolele lui.

În timpul zilei avea cearcăne în jurul ochilor și antrenamentul lui era din zi în zi mai slab. James îi spusese că i se părea că viața se scurge din Talis.

-Plânge și mi se rupe inima de lacrimile ei, a spus Talis încet. Philip nu mai auzise pe nimeni spunând așa ceva. Ca orice tânăr, era foarte interesat de sexul opus.

-Te...te culci cu ea?

-Nu! Nu este așa, a spus Talis liniștindu-se.

-Atunci îi simți lipsa? Știu, și mie îmi lipsește James când este plecat.

-Nu...a zis Talis, căutând să-i explice ce simte pentru Callie. Iubesc mulți oameni din viața mea, pe Meg și pe Will, acum pe tine și pe James, și pe tatăl nostru.

Iubesc mulți oameni și le simt lipsa când sunt plecați...Îmi este foarte dor de Meg și de Will îmi lipsesc zilnic. Dar cu Callie...cu Callie este altceva. Nu pot spune că o iubesc, sau că-mi lipsește. Este un sentiment mai adânc. Când nu este cu mine, mi se pare că îmi lipsește o parte din mine...ca și când mi s-a tăiat o parte din mine. Când lipsește și această jumătate, este ca o rană deschisă. Tot sângele și mușchii mei, și chiar și creierul meu se scurge prin această rană deschisă...Înțelegi așa ceva?

Philip nu putea și nici nu dorea să înțeleagă acest sentiment, dacă asta înseamnă dragoste, nu dorea să simtă așa ceva, niciodată. În întuneric, a studiat profilul lui Talis, ochii lui, privirea lui care părea că este oarbă și s-a întrebat din nou, dacă acest tânăr era în realitate fratele lui.

Întorcându-se pe cealaltă parte,a adormit din nou.A doua zi va fi din nou neîntreruptul antrenament la care îi supunea tatăl lor,și cum Talis nu mai era în formă,Philip nu se mai putea odihni ziua pentru a putea evita nebunia tatălui.

Dacă ar fi după el,i-ar da-o pe Callie și totul ar intra în ordine.Talis era cu mult mai plăcut când ea era în apropiere și-l privea.Chiar înainte de a adormi,Philip s-a rugat să nu se îndrăgostească niciodată.

-Aș putea să-ți fac o supă bună,i-a spus Callie dulce tânărului care ședea lungit sub un copac,privind-o.

-Mmm? Și ce vei pune în ea?

-Tot ce exista în grădina mea,a spus ea închizând și deschizând pleoapele.

Allen Frobisher a râs,și după râsul lui se vedea că nu credea un cuvânt din ce-i spunea.Dacă i-ar da de băut ceva pregătit din ierburile grădinii ei,ar fi otrăvitor.

Și,bineînțeles,nici nu se gândea să-i facă așa ceva.Era sigur că îl adoră; ca toate femeile.Cum ar putea să nu-l iubească pe el,cu părul auriu,cu ochi albaștri,și cu silueta lui înaltă și elegantă.Dar uneori,simțea că fata cu chip anost nu-l plăcea,ceea ce i se părea lui imposibil,ba chiar ridicol.

-Nu trebuie să te duci pe undeva? l-a întrebat ea în timp ce săpa în jurul unor flori purpurii.Nu este vreo femeie nobilă pe care ai vrea s-o iei de nevastră?

O clipă,Allen s-a încruntat.Fata îi dădea de înțeles uneori că o plictisea.La urma urmei,dacă lady Alida nu l-ar plăti așa de bine,ar părăsi-o și nu ar mai trebui s-o vadă.

-Callie dragă,fetiță proastă,cred că nu înțelegi cine sunt.

Callie a deschis gura să-i răspundă,ceva cam în sensul că nu este decât un copil răsfățat,un nimic,dar deodată s-a ridicat și a privit în zare,ferindu-și ochii de soare cu mâna,peu a privi la un om care se îndrepta spre ei.

Urmărindu-i privirea,Allen s-a uitat și el,singura lui grijă fiind,dacă nu cumva omul care se apropia era băiatul acela înalt,Talis.

Cu două zile în urmă,călărea împreună cu ea și Callie care până atunci nici nu se uitase la el,a devenit deodată cea mai exuberantă făptură pe care o văzuse vreodată.De sub boneta simplă,dăduse drumul unui torent de păr blond,încolăcindu-l în jurul lor,ca un inel de aur.Apoi,cu o voce mieroasă,a început să-i spună o poveste sângeroasă,cu balauri și sirene.Allen nu mai fusese niciodată fascinat de o femeie,ca atunci.

În câteva secunde,Callie devenise din fata spălăcită,o femeie seducătoare.

Vrăjit de schimbarea miraculoasă,Allen nu l-a observat pe tânărul înalt,stând țepăn pe un cal și privind fioros la ei..Allen aflase despre fiul pierdut al lui John Hadley și cum îl regăsise,dar,după el,Talis nu semăna deloc cu restul familiei

Hadley. Tânărul înalt călărea un cal năvălaş și părea că s-ar bucura să-i crape capul lui Allen. De fapt, când Talis l-a privit, Allen aproape că s-a înecat. Dacă nu ar fi simțit pe obraz mângâierea părului blond al lui Callie, ar fi luat-o la fugă, coborând colină. Dar Talis n-a scos o vorbă, i-a aruncat o privire scurtă lui Callie și și-a întors calul. De îndată ce a rămas singur cu fata, Allen a început să se poarte nerușinat cu ea, dar când a vrut s-o apuce de mâini ca s-o mângâie, Callie i-a tras o palmă. În timp ce-și freca obrazul (fata era puternică) și-a ascuns din nou părul sub bonetă, iar expresia ei radioasă a devenit din nou plicticoasă, tristă. În viața lui, nici o femeie nu-l intrigase atât de mult pe Allen. Părea că există două Callie; cea pe care o privea acum, castă, gravă, plicticoasă și cea pe care o văzuse cu două zile în urmă pentru doar câteva clipe, o Callie strălucitoare, pasionată și radiind senzualitate. Allen așteptase două zile să reapară acea fată, dar se lăsa așteptată și începuse să se plictisească. Nu avea idee ce făcuse atunci ca să-i trezească simpatia, dar îi era lene să mai încerce. Era prea încrezut ca să-și închipuie că senzualitatea ei se manifestase pentru negriciosul Talis și nu pentru el. Când omul care venea era destul de aproape, Allen a putut să vadă că era doar un țăran, un fermier, și nu l-a mai interesat. Nu-l mai interesa nici când Callie și-a aruncat lopata și a alergat cu brațele deschise spre el.

Lady Alida îi spusese că fata nu era de neam, deși se vorbea că ar fi fata lui Gilbert Rasher. Faptul că se îmbrățișa cu țăranul dovedea originea ei.

Când Callie s-a întors, ținându-l pe bătrân de braț, Allen s-a simțit ofensat de felul cum fermierul i-a spus să-i lase singuri, dar s-a supus. Cu toate că era îmbrăcat modest, Will Watkins avea o prestanță care făcea să fie ascultat. Cu manifestări teatrale, în care arăta că oricum el avea de gând să plece, Allen s-a urcat pe cal și a coborât colina. După ce s-au așezat comod la umbra unui copac, Will i-a spus:

-Acum vreau să știu totul, absolut totul. Will nu a fost deloc surprins când Callie și-a pus brațele pe gâtul lui și a început să plângă. Nu mai văzuse niciodată atâta nefericire pe fața fetei. Un singur lucru pe lume o putea face pe Callie nefericită - lipsa lui Talis.

-Unde este? a întrebat Will, neavând nevoie să-i pronunțe numele.

-Cu femei... a țipat Callie ștergându-și ochii. Talis își petrece toată ziua cu femei frumoase, femei cu trupuri care... care... s-a privit în jos, la pieptul ei. Nu face nimic, doar le vorbește, le cântă și le spune vorbe dulci. Toate sunt grămadă pe el. El se ocupă de ele, le urcă pe cai, le atinge, le sărută. Face dragoste cu ele zi și noapte. Nu se oprește, se... Will a zâmbit.

-Toată ziua și toată noaptea? Talis? Și când doarme cele douăsprezece ore pe zi? Callie nu a zâmbit.

-Nu mai este Talis pe care îl cunoaștem noi.Este...este un animal.Nu mai este om.L-ai urî dacă l-ai vedea cum.

-Da,sunt sigur.Spune-mi,cine era tânărul bărbat care ședea întins sub copac,și te privea? Și ce faci cu astea? Will a arătat cu mâna grădina otrăvitoare, manifestându-și scârba pentru plantele otrăvitoare.

-El nu este nimeni...Allen Frobisher...și Callie a făcut un gest dezgustată.Talis le minte pe femei,le spune că nu poate cânta,deși poate.Îi place să le aibă în jur și ele să-i dea atenție.Știu că poate face orice,dar când ele sunt în apropierea lui, pretinde că nu poate face nimic.Mă înfurie.Ar...

-Cine este Allen Frobisher? a insistat Will.

-Nu știu.Vine aici...cred că l-a trimis lady Alida.Nu-mi place femeia asta.Cred că face planuri în legătură cu Talis,care acum nu ar înțelege chiar dacă însuși diavolul s-ar folosi de el.Bineînțeles,că diavolul ia chipul unei femei,Talis ar fi de acord cu planul ei.Și-ar vinde sufletul să aibă o femeie lângă el.Ar...

-Callie,încearcă să te gândești la altceva,decât la numeroasele femei ale lui Talis,și spune-mi...

-Numeroase! Are mii de femei.Pământul n-ar putea cuprinde atâtea femei.Dorea să devină cavaler...dar acum nu dorește decât să se țină de femei.Și câinii sunt mai decenti.El este...

-Te-a văzut cu Allen Frobisher?

-Talis este un șarpe dezgustător...când a auzit în sfârșit întrebarea lui Will,a zâmbit.Da,ne-a văzut.Lui Allen îi place părul meu și cum povestesc,a spus ea cu un chicotit răutăcios.Will și-a trecut palma peste ochi și a scuturat din cap.

-Callie,știi că acest Allen Frobisher este un tânăr foarte frumos?

Callie l-a privit ca și când ar fi crezut că și-a pierdut mințile.

-Are părul alb,i-a spus ea,ca și cum Will ar fi fost orb.Are ochi albaștri și pielea de culoarea pâinii crude.Și are niște picioare'subțiri ca de pui de găină...Începuse să se apropie de obrazul lui Will,vorbind încet și intenționat,ca și când el nu putea înțelege cele mai simple lucruri.Allen Frobisher este scund...

-Vrei să spui că nu seamănă cu Talis,nu este înalt ca Talis,și de aceea nu poate fi frumos?

-N-am spus asta.Sunt sigură că există mulți bărbați frumoși în lume,a spus ea cu mândrie.Lui Will începuse să-i strălucească ochii.

-În ultimele luni cred că ai văzut mulți bărbați.Care dintre ei ți s-a părut mai frumos?

-Mulți dintre ei erau frumoși,mulți...a recunoscut ea serioasă.

-Aștept să-mi spui un nume.

Măcar despre unul dintre ei...crezi că era cel puțin pe jumătate de frumos și de prinț,ca iubitul tău Talis?

-Nu este prinț,și nici nu este al meu,a răspuns Callie privind în altă parte.

Apoi,deodată,s-a întors spre el și aruncându-se la pieptul lui,a început să plângă.

-Nu este nimeni pe pământ frumos ca Talis.Nici unul...Este mai frumos decât soarele și decât luna,dar m-a uitat.Nu are nevoie de mine și nu mă dorește.Se gândește numai la alte femei.

-Doarme noaptea?

-Nu.Plânsul meu îl ține treaz.Nu vreau să-l las să doarmă.Sper că nu-l voi lăsa niciodată să doarmă.Sper să-l fac să sufere,să fie nefericit.Will a bătut-o consolator pe spate,fără să spună nici un cuvânt.Ea și Talis crescuseră atât de izolați,încât nu știau că vorbeau și gândeau în mod ciudat.Callie nu-și închipuia că existau și alți oameni care nu aveau în minte,așa cum spunea ea,decât unde era o anumită persoană și ce făcea.Când erau mici,de câteva ori,Talis nu se întorsese acasă până la lăsarea întunericului.Meg era înnebunită,dar au văzut curând că numai atunci când Callie era tristă,era cazul să fie îngrijorați.Prima dată când Talis se pierduse,Will a rugat-o pe Callie să-l caute.

-Va veni acasă,a spus ea calm.În minte,știu că este bine.

După aceasta,devenise o obișnuință să-i întrebe pe copii ce știau unul despre celălalt,doar în mintea lor.Acum,când Callie spunea că Talis nu putea dormi noaptea din cauza lacrimilor ei,Will a știut că era adevărat.

Dar ce nu părea a înțelege Callie,era că dacă legătura lor era atât de puternică încât îl putea ține treaz noaptea cu plânsul ei,nu era nici un pericol ca Talis să se îndrăgostească de o altă femeie.

-Hai,Callie,nu mai plânge,i-a spus Will îndepărtând-o.Vreau să știu tot ce se petrece...Și nu vrei să întrebi ce mai face Meg? Ai uitat-o pe Meg? V-a trimis ție și lui Talis,caise uscate.

-El nu le merită.Eu îi voi face o plăcintă din astea...și arată spre plantele otrăvitoare.Amintindu-și de plantele otrăvitoare,Will s-a încruntat.De ce îi dăduseră fetei o grădină ca asta,să se ocupe de ea? De ce era singură cu tânărul acela?

-Când bătrânii dorm și se odihnesc,tu trebuie să fii singură,i-a spus Will,înainte să-i vorbească despre părintele Keris.Trebuie să-mi spui totul.

Abia după câteva ore,a putut Will afla întreaga poveste de la Callie,căci,deși în mod obișnuit Callie era o povestitoare excelentă,când era vorba de Tallis, devenea aproape incoerentă.Nu mai putea spune decât câteva fraze privind viața lor de când veniseră la castelul Hadley,ca apoi să revină la perfidia lui

Talis.Cum alerga după toate femeile din jurul moșiei,și cum nu mai ținea la ea. Din toată vorbăria,Will a înțeles singurătatea și golul care o înconjura.Dacă l-ar avea pe Talis,Callie își putea manifesta interesul pentru povești,pentru animale sau pentru alte persoane.Fără Talis,nu o mai interesa nimic.Fără el,nu mai avea cui să spună poveștile ei,nu mai avea pe cine să facă să râdă,și căruia să i se dăruiască.

-Și ce părerea are Talis despre asta,a strigat Will,după care a urmat o altă tiradă despre nepăsarea lui.El este fericit aici?

În timpul acesta,împărțeau o plăcintă cu carne pe care Callie o primise pentru dejun.Faptul că nu era chemată la masă în casă,ca să stea la masă cu ceilalți i-a fost de-ajuns lui Will să înțeleagă că nu mergea ceva bine deloc.

-Nu,Talis nu este fericit,a răspuns Callie după o clipă de gândire.

-Ah,cum ar putea să nu fie,când are în jurul lui toate femeile.La vârsta lui,pe mine m-ar fi făcut fericit.

-Nu este fericit,a țipat Callie.Lui nu-i plac.El mă vrea pe mine...asta știu.Și-a ascuns fața cu mâinile și a început din nou să plângă.De ce nu vine să mă vadă? Sunt aici toată ziua,și omul despre care crede că este tatăl lui îi dă voie să facă orice.Atunci de ce nu vine la mine? Mi-a spus că dacă nu putem să fim împreună aici,ne vom întoarce la fermă,Dar a mințit...de ce?

-Nu știu draga mea...i-a spus Will luând-o în brațe pentru a nu observa tristețea de pe fața lui,auzind că Talis mințise.Dar,voi încerca să aflui.I-a mângâiat părul,încercând s-o consoleze.Ce ai dori să ai de la Talis? Ți-ar plăcea să-i cumperi o casă frumoasă ca asta de aici? și i-a arătat cu degetul castelul Hadley. Callie nu a simțit invidia din glasul lui,invidia că alt om putea oferi copiilor ceea ce nu putea el.Dacă nu ar fi fost Meg,nu ar fi ajuns să învețe nici să scrie,nici să citească.

-Nu,nu vreau o casă,vreau...vreau să nu-i fie rușine cu mine,a răspuns Callie ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

-Rușine cu tine,Callie? Cum poți spune așa ceva despre Talis? Niciodată n-a dorit să se despartă de tine.

-Da,dar asta era când nu avea pe altcineva.Acum,că poate alege între toate femeile frumoase,nu mai vrea să mă vadă.Tatăl lui este bogatul John Hadley,iar eu,sunt fata acelui om îngrozitor,Gilbert Rasher.Se spun povești oribile despre el! Talis nu vrea să fie văzut cu una ca mine.Eu sunt fata cu otrava...

Will nu mai știa ce să spună ca s-o liniștească.El știa foarte bine,că lui Talis nu-i era rușine cu ea,dar mai știa că se putea întâmpla o nenorocire,dacă ei doi erau despărțiți.Poate că așa se obișnuia în casele bogătaşilor...nu știa.

-Hai vino...gândește-te,ce ai vrea de la Talis?

-Nimic.Nu vreau nimic de la el.

-Nu face pe mândra cu mine,știu ce simți pentru el.Spune-mi o poveste despre ce ai vrea de la Talis.Când l-a privit,era foarte serioasă.

-Talis își închipuie că sunt proprietatea lui.Gândește că sunt a lui și nu trebuie să facă nimic pentru a mă câștiga.Ai înțeles? Nu s-a luptat pentru mine!

Da.Will înțelegea că pentru o femeie,era foarte important să fie curtată.Și era adevărat că Talis nu o curtase niciodată.Uneori,părea că se născuseră căsătoriți.

-Vreau ca Tallis să spună la toată lumea,că pe mine mă iubește cel mai mult.

Mi-ar plăcea să strige de pe acoperiș că sunt a lui și că nu vrea pe nimeni alt cineva decât pe mine.Ascultând-o,Will a râs.Nu și-l putea imagina pe mândrul Talis urcându-se pe acoperiș ca un cocoș,știgând că o iubește pe Callie.La Talis,ideea de iubire era să-i permită lui Callie să-i servească o prăjitură la umbra unui copac.Până acum,Callie se mulțumise cu atât.

-Ceri prea mult,dar voi vedea ce pot să fac,i-a spus el,iar în glasul lui nu se simțea că ar exista vreo speranță.

CAPITOLUL 33

-Bătrân băgareț,bodogănea John,aruncând obiectele de pe masă.Am pus să-l scoată de pe pământul meu!Am dat ordin să i se interzică să se mai întoarcă! Dacă se întoarce,îl voi spânzura!Hugh,știa că nu mai trebuie să mai comenteze.

John era furios,fiindcă iubitul lui Talis se făcuse ieri bucățele la vederea bătrânului gârbovit,îmbrăcat simplu ca un fermier,în mijlocul exercițiului de călărie,Talis sărise de pe cal și alergase spre bătrân îmbrățișându-l,ca și când ar fi avut doar trei ani.John,care mai mult ca orice pe lume dorea dragostea lui Talis,se înecase de gelozie.Îl chemase imediat la el vrând să-l certe,dar Talis părea că nici nu-l auzise,sărutându-l de mai multe ori pe bătrân pe obraz.Acesta îi atrăsese atenția lui Talis că este chemat.Spre tristețea lui John,Talis i-l prezentase acestuia ca și când omul era un vizitator regal.John se înroșise de furie și îi ordonase să revină la exercițiu.

-Dar trebuie să am grijă de tatăl meu,a spus calm Talis.A făcut un drum lung ca să mă vadă și este obosit și flămând.

-Eu sunt tatăl tău,a strigat John.

-Da,sire...nu voiam să...

-Continuă-ți exercițiul,eu voi aștepta,a spus Will.

-Nu,a spus Talis ferm,un cavaler trebuie să aibă grijă de cei pe care îi iubește.Scuză-mă sire...i-a spus lui John,mă voi duce cu ta...Mă voi ocupa de

oaspete...și,cu asta,Talis s-a îndepărtat,ținând brațul protector și afectuos în jurul umerilor lați ai bătrânului.John i-a privit plecând,atât de furios încât Hugh se temuse pentru viața lui.Fiindcă Talis nu se întorsese după-amiază,John a pornit în căutarea lui,și l-a găsit tupilat în grădină cu bătrânul,cu capetele apropiate și vorbind cum nu vorbise niciodată cu el.

-Eu sunt tatăl lui,răcnea John la Hugh.Nu știe asta? Nu înțelege că trebuie să vină la mine când are probleme?

Hugh își curăța un măr,cu un cuțit de argint.John Hadley era ultimul om la care să vină cineva să-și spună păsul.John avea concepția de viață a unui măcelar,față de scheletul unui bou.

-Băiatului îi lipsește fata,a spus în sfârșit Hugh.

-Ce fată? De ce toată lumea vorbește de Talis și de o fată? Tu și nevasta mea vedeți poate ceva ce nimeni nu vede?

La numele Alidei,Hugh s-a tăiat la deget.Nu-i plăcea femeia; o găsea rece,fără inimă.Poate că nu fusese întotdeauna așa,dar așa era acum.Nu se îndoia că dacă se cocea ceva,cauza ea.Hugh mai vedea că John minte.Se întâmpla ceva mai mult decât spunea lumea.De fapt,în ultimul timp,casa părea plină de secrete.

Lady Alida a călărit cu mare viteză,Dumnezeu știe unde,iar mica și neînsemnata Edith se purta deodată ca și când ar fi cunoscut un secret care putea răsturna lumea.Și biata fată,Callie,îndepărtată ca să îngrijească o grădină de plante otrăvitoare și să-l suporte pe cocoșul acela prost,pe Allen Frobisher.

Dar ce era mai rău,v era cu Talis.Hugh se gândi la cele câteva luni în urmă când îl văzuse prima oară pe .Talis,în ziua când băiatul îi salvase viața lui John.În ziua aceea,când Talis aruncase fata în aer și o prinsese,Hugh știa că nu mai văzuse ceva mai instinctiv și mai nevinovat,ca mișcările bine coordonate ale celor doi.Se mișcaseră ca și când ar fi fost o singură ființă.În ziua aceea,Talis a fost strălucit.Hugh nu mai văzuse un tânăr care să stea mai drept și mai mândru decât Talis.Când John a declarat că băiatul este fiul lui,Hugh dorise să se lupte pentru acesta onoare.Talis era fiul pe care orice bărbat ar fi dorit să-l aibă.

Dar acum,după câteva luni,Talis slăbise,avea ochii obosiți de nesomn,și părea că îi dispăruse energia.Mânca puțin și din cele ce spunea Philip dormea și mai puțin.Dacă fr fi fost alt băiat,Hugh s-ar fi gândit că este îndrăgostit,dar ce îl rodea pe Talis,era mai mult decât dragostea.

De dimineață,nebun de gelozie,John îl gonise pe bătrânul fermier care îl crescuse pe Talis.John nu suporta ca un om să fie iubit de Talis,să primească poate ceva ce el nu avea.Talis era întotdeauna respectuos cu John,dar nu-l îmbrățișa,și nici nu-i săruta obrazul.Îi trebuiseră trei ore de călărie lui Hugh,ca

să-l găsească pe bătrânul care mâna o căruță grea de țară, încărcată cu saci de grăunțe. Chiar după ce l-a găsit, i-a mai trebuit un timp ca să-l convingă pe bătrân că voia numai binele lui Talis. Bătrânul Will Watkins, i-a spus că Talis era foarte nefericit, mai ales fiindcă nu putea fi alături de Callie. Dar Talis nu-i mărturisise lui Will de ce nu putea să fie cu Callie.

-Este vorba de niște jurăminte, atât a spus. Apoi, vorbind mai încet și cu o figură furioasă, a adăugat Jurăminte făcute mai mult ei, dacă mă întrebi.

Deși Will nu i-a spus cine era ea, Hugh a înțeles.

Întorcându-se la castelul Hadley, Hugh se întreba de ce Alida se amesteca în dragostea tinerilor. Ce o deranja pe ea, dacă doi copii scumpi, ca Talis și Callie se uneau? Păstra atâta amărăciune pentru viața ei lipsită de iubire încât nu putea vedea pe alții fericiți?

Acum, asista la țipetele și gelozia lui John, fiindcă băiatul îl iubea pe omul care îl crescuse, mai mult decât John, pe care îl cunoscuse doar de câteva săptămâni.

Vrând să pară indiferent, Hugh a spus:

-Cred că băiatul este îndrăgostit. Poate ar trebui să-i dai voie să se căsătorească.

Hugh se prefăcea că nu-l privește, dar îl pândea. Avea multe îndoieli asupra nașterii lui Callie și a lui Talis

-Nu, nu pot...vreau să spun, că mi se pare prea tânăr pentru însurătoare. Și fata nu este potrivită pentru el...Sau poate, s-a gândit Hugh, îți este teamă că adevăratul tată va veni să-l ceară, și va trebui să plătești ca să-l păstrezi. Nu era de mirare că Talis îl săruta pe bătrân și nu pe John, care nu se putea hotărî dacă iubește mai mult banii sau ființa. Dar Hugh avea totuși ceva comun cu John; amândoi urau femeile șirete și intrigante. Hugh nu avea idee ce urmărea Alida, dar era sigur că făcea ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

-Cred că cineva i-a spus lui Talis că este dezonorant să stea prea mult cu fata. Crede că-și va pierde locul pe care îl ocupă în viața ta, dacă vorbește cu ea.

-Cum poate gândi așa? Nu-mi pasă dacă lasă fata însărcinată. Ce contează pentru mine dacă este, dacă...

-Fericit? l-a întrebat Hugh, știind că John urăște sentimentul, și că nu-l interesase niciodată fericirea sau nefericirea cuiva, în afară de a lui. Dar părea că viața în casa asta mare, mergea mai bine când Talis era fericit.

-Voi da ordine ca fata să stea lângă el, și să-l privească toată ziua dacă vrea.

Ceea ce dorea el, era să-l aibă pe fiul său lângă el și să nu piardă bani.

-Cred că răspunsul nu este o fată supărată, morocănoasă, care să-l privească de la distanță.

-Nu va îndrăzni. Îi voi tăia capul!

„Și cu asta ai rezolvat totul”, s-a gândit ironic Hugh.

-Cineva, foarte șiret, l-a făcut pe Talis să creadă că nu trebuie să se apropie prea mult de fată, dar eu sper, sire, că dumneata ești mult mai inteligent.

-Da...bineînțeleș, și John l-a privit iscoditor pe Hugh. Petrecuseră mult timp împreună și lui John nu-i plăcea să facă pe ghicitorul ca să afle ce avea Hugh în cap.

-Spune-i lui Talis că frumusețea fetei provoacă gelozie printre tineri, și că fata trebuie protejată, deci vrei ca Talis s-o facă. Singura reacție a lui John, a fost să-l privească chiorâș.

-Frumusețe? Fata este la fel de albă ca burta unui pește. Nu este nici pe jumătate de cum sunt celelalte fete ale mele...adică...jumătate din fetele de pe aici.

Hugh s-a abținut să nu surâdă, fiindcă aflase răspunsul la multe întrebări. Talis nu era băiatul lui John, cum bănuia.

-Talis nu știe că fata nu este frumoasă. Pentru el este splendidă.

-Are să râdă de mine dacă îmi voi spune așa ceva, o să mă fac de râs.

-Nu, băiatul n-o să râdă de tine, îți voi da cel mai bun cal dacă greșesc...

Ochii lui Hugh au strălucit. Era vorba de un armăsar pe care îl cumpărase de doi ani și pe care John îl dorise întotdeauna.

-Punem rămășag... a spus John șiret.

-Și ce primesc eu dacă câștig, a întrebat Hugh făcând cu ochiul, dar când John a ridicat din sprânceană, Hugh a dat înapoi. Pentru mine este un privilegiu să te servesc. Terminând ce avea de spus, a plecat, gândindu-se de ce John Hadley nu era cinstit și nici nu iubea pe nimeni.

CAPITOLUL 34

-Nu, îți mulțumesc, i-a spus Callie lui Talis, cu tot disprețul pe care-l putea manifesta. Aș prefera să merg cu Allen. Toți trei erau la un bălci în sat.

Străzile, care de obicei erau liniștite, acum erau pline de negustori și acrobați ca și de strigătele vânzătorilor ambulanți. Peste tot erau oameni de toate felurile, bogați și săraci.

-Trebuie să te protejez, i-a spus Talis, cu spinarea mai bătoasă decât un copac. Lordul John, mi-a spus că trebuie să te protejez.

-Să mă protejezi? De ce? s-a repezit Callie la el. Să mă aperi de băieți nedoriți de tine? La acest afront, Allen a devenit mai bățos, ca să pară mai înalt. Era cu cel puțin doi ani mai în vârstă decât Talis, și, bineînțeleș, avea mai multă experiență cu femeile decât tânărul Talis.

-Hai, Callasandra, a spus el luând-o de braț.

-Nu te adresa ei așa,a spus Talis împingându-i brațul lui Allen departe de ea.De fapt,nu te adresa ei deloc.Callie,trebuie să vii cu mine.

Privind în sus spre Talis,ea i s-a adresat serioasă.

-Nu trebuie să vin cu tine,nici acum și nici altădată.Vino,Allen,să mergem.

Simțind că a câștigat și fără îndoială bazându-se pe frumusețea sa,Allen a luat-o din nou de braț pe Callie.

-Dă-i drumul,a spus aproape țipând Talis,încât lumea din jur s-a întors să-i privească.Callie s-a mișcat în așa fel încât Talis să nu-i poată atinge brațul lui Allen,dar s-a tras înapoi,în timp ce tinerii se confruntau.

-Nu sunt proprietatea ta.Nu ești nici tatăl nici fratele meu.De fapt,tu nu ești nimic pentru mine,nimic.Nu ai dreptul să-mi spui ce să fac.Acum pleacă de aici și lasă-ne.Rotindu-și fustele,l-a luat de braț pe Allen și a început să se depărteze de Talis.Mult timp,Talis,nemișcat a privit spre ei,dar fierbând de furie.,,Cum îndrăznește....,, se gândea el.Cum putea să se poarte așa cu el,după ce trecuse prin atâtea ca să fie împreună? Făcuse tot ce îi ceruse lady Alida,să se poarte bine cu o grămadă de fete zgomotoase și fără minte,care nu-l lăsau să se antreneze,nici să învețe,dar care îi cereau să facă mereu ceva pentru ele.Una din ele spusese „*acul ăsta este prea greu*”,făcându-i ochi dulci ca să-l ademenească.

Talis tânjea după zilele când fuseseră împreună și când nu era obligat să fie politicos.Cu Callie,putea să tacă sau să vorbească ore în șir dacă dorea.Și ce era și mai minunat,nu trebuia să o aștepte,s-o dirijeze,să care lucruri pentru ea,să facă o grămadă de alte lucruri stupide pe care aceste păunite proaste păreau că le doresc din partea lui.Ce ar trebui să facă acum,s-a gândit el,să nu se supună ordinelor lordului John și să o lase în pace? Dacă bărbații se făceau de râs din cauza...ei,nu avea decât,fiindcă după părerea lui,ea era ce mai frumoasă ființă din lume și asta nu era problema lui.N-are decât să se lase în grija băiatului cu fața albă și umeri înguști,de care se agățase.Dar deși gândea așa,s-a luat după ei.

-Ah,Allen,ce inteligent ești...îi spunea Callie dându-și capul pe spate și râzând, lăsându-și părul să i se prindă în cordon.

-Îmi dai voie...a spus Allen,repezindu-se să-i elibereze buclele de păr.

Dar Talis se grăbise să ajungă înaintea lui,ținând în mână pumnalul ca și când ar fi vrut să-i reteze mâna,dacă atingea părul ei.Callie,care știa ce-i trece prin minte,s-a repezit la el.

-Dacă îndrăznești să-mi atingi părul,are să-ți pară rău.

-De ce umbli cu capul descoperit? De ce nu-l bagi sub bonetă?

-Ce-ți pasă dacă îmi văd și alți bărbați părul? i-a spus ea zâmbind.

-Se agață de orice și nu este plăcut.

Este de mirare că păsările nu și-au făcut cuib în el. Talis găsea că gluma lui era foarte reușită, dar după fața înroșită a fetei, nu mai credea în inteligența glumei.

-Lui Allen îi place părul meu, s-a răstit ea la el. De fapt, părul meu place la toți bărbații...le place foarte mult...

-N-am spus că nu-mi place părul tău, a spus el clipind din ochi mirat.

Ce se întâmpla cu ea? Toată viața a tachinat-o...și acum de ce se schimbase?

-Plecă, i-a ordonat ea. Nu înțelegi că nu vreau să te ții după mine? Du-te și găsește-ți o altă femeie s-o sâcâi. Turbat de furie, Talis a privit-o depărtându-se.

Făcuse tot posibilul să fie cu ea, era însăși existența lui, dar acum părea că nu dorește altceva decât acest băiat slab și necopt. Hotărât, a continuat să meargă în urma lor, și când au ajuns la teigheaua cu prăjituri cu fructe, s-a aplecat peste galantar privind în față, ca și când ar fi fost acolo din întâmplare.

-Da, Allen, aș vrea o plăcintă cu mere, a spus ea destul de tare încât să fie auzită de la distanță. Sunt prăjiturile mele favorite. Îți mulțumesc mult. Ești un bărbat bun și preocupat de felul cum să te porți cu o femeie.

Allen se înroșise auzind laudele ei, și i-a întins negustorului o monedă ca să plătească două bucăți de plăcintă cu mere. Talis însă, l-a oprit cu mâna sa mare.

-Îi plac mai mult prăjiturile cu piersici. Plăcinta cu mere o găsește anostă și îi place doar dacă are înăuntru multă scorțișoară...și după miros, astea nu par să aibă. Dacă vrei să-i faci plăcere, cumpără-i o plăcintă cu piersici sau cu caise. Dar să nu-i oferi una cu mure, fiindcă îi intră semințele în dinți, și cum este foarte neatentă își va păta rochia cu zeama neagră. Pe scurt, dă-i mai bine una cu piersici.

-Ah...a bâiguit Allen. Callie l-a privit fioros pe Talis, care însă nu se uita la ea.

-M-am răzgândit. Nu mai vreau nici o prăjitură. Hai, Allen, să vedem acrobații.

-Este aici un urs pe care îl asmut câinii. Poate că ți-ar plăcea să vezi cum mușcă câinii din urs. Este foarte excitant...i-a propus Allen.

-Nu-i place așa ceva, a spus Talis privind peste capul lui Allen, ca să arate că era mult mai înalt.

-Mi-ar plăcea, a spus Callie printre dinți. M-am schimbat în atâtea luni de când nu te-am văzut...A accentuat pe cuvinte, de parcă proveneau din grădina otrăvită.

-De asta ești supărată? Faptul că nu ți-am făcut o vizită? Dar am fost foarte ocupat în ultimul timp. Știi că trebuia să mă ocup de doamne, de cusutul lor, și câte altele, ceea ce mi-a luat mult timp. Sper să mă ierți...Callie a încercat să-și stăpânească supărarea, și i-a răspuns:

-Doar nu ești proprietatea mea, și nici eu a ta. Poți să faci ce vrei.

Chiar acum, ne-ar face plăcere să ne lași în pace. Sunt cu un bărbat, care înțelege

că și eu sunt o femeie. Aproape l-a tras de braț pe Allen și s-a uitat la el cu o expresie ce ar fi dorit să pară drăgăstoasă. Cu puțin efort, Talis s-a așezat între cei doi.

-Tata mi-a dat sarcina să te apăr, și eu trebuie să mă supun. Ce părere ai dacă am privi la prăvălia cu cărți? Allen a început să râdă.

-Adevărat, tinere Hadley, pot să spun că nu știi nimic despre femei... Femeilor le plac distracțiile, excitația, cum ar fi lupta cu ursul... nu cărțile. Femeile se gândesc la aventuri și dragoste, nu la cărți. Am dreptate, draga mea? A ridicat mâna lui Callie la buze și o sărute. Era el mai mic de statură decât Talis, dar era mai vârstnic și avea mai multă experiență. Talis s-a lăsat peste el, aproape să-l răstoarne, ca să-i oprească sărutul.

-Te rog să mă ierți... M-a împins cineva.

-Bastard stângaci... a murmurat printre dinți Allen scuturându-și hainele, fiindcă alunecase peste un om care căra un sac cu făină.

-Încă o dată, te rog să mă ierți... a spus Talis amabil, dar nu sunt bastard. Tatăl meu este lordul John Hadley. Te rog să-mi spui cine este tatăl dumitale?

Allen l-a privit răutăcios pe Talis, deoarece tatăl său nu avea rangul lui John Hadley.

-Te rog, Allen, nu-i da atenție. Încearcă să mă necăjească. Hai să ne distrăm, și să ne facem că nu-l vedem... Hai, vino să privim la negustorul de pânzeturi.

-Pe cine interesează rochiile într-o zi ca asta, a mormăit Talis în spatele lor. Sunt oameni care merg pe sârmă, și multe lucruri de mâncare.

Callie s-a răsucit spre el atât de repede, încât părul ei l-a lovit pe Allen pe obraz.

-Trebuie să știi că există bărbați care nu sunt atât de egoiști ca tine. Când un bărbat invită femeia la plimbare, face ce dorște ea. Nu toți bărbații sunt egoiști ca tine. Chiar acum, lui Allen îi va face plăcere să privească la mătasuri și catifele... nu-i așa Allen?

-Bine, eu... ah...

-Vezi, domnule, dumneata fiul lordului Hadley... vrea să privească la materiale.

Dacă aș vrea să steau toată ziua, și să nu fac decât să mă uit la mătasuri, lui Allen îi va face plăcere să stea cu mine. Poți înțelege atâta lipsă de egoism?

Tallis nu mai înțelegea nimic din ce spunea Callie. Începuse să creadă că o stăpâna un duh rău. Callie, pe care o cunoștea el, ar fi preferat să privească la cărți, sau la cei ce umbau pe frânghie, nu la grămezile de pânzeturi. Ce era atât de deosebit azi?

Când a văzut că nu înțelege ce-i spune, Callie a strâns din pumni și i-a întors spatele.

-Hai,Allen,să privim cum asmut câinii ursul.

-Dar asta o să-ți facă rău...i-a spus Talis din spatele ei și se simțea din vocea lui că era îngrijorat.Ție nu-ți place să vezi animalele chinuite...

-Mă enervezi...i-a răspuns,întorcându-se din nou spre el.Tu care crezi că sunt proprietatea ta,și care știi totul despre mine...nu știi nimic.Absolut nimic.

Uite...Îmi place asmuțitul ursului...Este un sport îndrăzneț și aventuros,iar Allen știe că sunt o femeie căreia îi plac senzațiile excitante.Nu sunt fecioara proastă, fără viață și sclifosită,care crezi tu că sunt.Acum,lasă-mă în pace.Nu mai vreau să te văd niciodată în viața mea.Allen nu-și putea stăpâni zâmbetul,căci cu fiecare clipă Callie era mai drăgălașă.Când se înfuria i se înroșeau obrazii și ochii îi străluceau.Când era așa,părea aproape frumoasă.

Ultimele cuvinte ale lui Callie avuseseră un oarecare efect asupra lui Talis, fiindcă acesta a rămas în urmă când ea a început să meargă,iar Allen a trebuit să alerge ca s-o ajungă.

-Lupta cu ursul este în direcția asta,i-a spus Allen sigur pe el,convins după discuție că o câștigase.

-Nu am de gând să văd cum se luptă câinii cu ursul,i-a răspuns,privindu-l îngrozită.Urăsc sporturile sângeroase.

-Dar ai spus...i-ai spus băiatului că...eu credeam că...

-Nu ești în stare să faci o propoziție întreagă? i-a răspuns ea cu agresivitate.Ce se întâmpla cu tine,și de ce crezi că o femeie nu este destul de inteligentă ca să citească o carte? Crezi că noi femeile ne pierdem timpul ca tine,lenevind toată ziua sub un copac și privindu-mă cum sap grădina? Asta gândești tu despre mine?

-Nu,eu...mă gândeam...

-Da...la ce te gândești? Hai spune-mi...vorbește odată.

Allen a oftat adânc.Dacă lady Alida nu i-ar fi oferit bani pentru a sta cu fata, acum ar pleca,l-ar lăsa-o lui Talis,cu binecuvântarea lui.Se potriveau de minune.

-Vrei să bei un pahar cu vin? a întrebat-o Allen ridicându-și sprâncenele.Sau poate să-ți cumpăr un vagon de băutură să te scalzi în ea.

Spre mirarea lui,Callie a izbucnit în râs.Allen își petrecuse viața încercând să cucerească femeile,asa că și-a păstrat ironiile pentru el.Nu cuvintele vulgare,ci drăgălășenia le câștiga pe femei,asa că s-a mirat când Callie a râs de ironia lui.Nu-și dădea seama că exact ceea ce spusese era ce i-ar fi spus Talis.Când era prost dispusă,ca s-o înveselească,îi spunea să facă lucruri imposibile cum ar fi: să facă baie în miere,sau s-o fiarbă în sirop.Când aveau doisprezece ani,din cauză că era o zi caldă fusese prea obraznică pentru gustul lui și o înghesuise într-o

ladă cu piersici, spunând că avea nevoie de sucul dulce ca să-i îndulcească firea. Acum, însă, Allen nu s-a gândit decât că fusese foarte spiritual.

Cu câțiva pași în urma lor, Talis scrâșnea din dinți și strângea atât de tare pumnii că-i intram unghiile în carne. El știa când râsul lui Callie era firesc și când nu.

Până acum fusese atentă doar la el. Știa el că nu poate să-i placă prostănacul spălăcit. Dar de îndată ce se depărtaseră, ea a început să râdă de cele ce-i spunea.

Râdea cu adevărat, natural. Până acum, numai el, Talis, reușise s-o facă să râdă așa.

Nici Meg, nici Will, sau oricine din satul la care încă se mai gândea ca la căminul său, nu o făcuseră pe Callie să râdă așa. De obicei, stătea aproape de Talis, și-l asculta în orice problemă, împărțind totul cu el. Era clar că acum prefera pe altul.

Ducă-se dracului. Dacă nu-l mai vrea, nici nu o mai dorea.

Cu toți mușchii încordați, le-a întors spatele celor doi.

Lasă-i împreună, s-a gândit el. Lasă-i să-și împartă viitorul împreună.

Era atât de încordat de furie, încât când s-a împiedicat de un obstacol, era să cadă cu fața în jos. Nu mai avea agilitatea obișnuită în mișcări și nici mersul obișnuit în plimbare, nu mai avea nici un echilibru normal.

-Pardon, a spus Hugh Kellon, fiindcă Talis se împiedicase de piciorul lui. Încotro te grăbești? Este o zi frumoasă, și sunt o grămadă de fete frumoase pe aici, iar dumneata dai impresia că pleci la război.

-Trebuie să plec, a spus Talis, și după tonul lui se observa că nu avea poftă de conversație, scuză-mă, te rog...

-Nu, stai cu mine, am nevoie de o companie, a spus Hugh la început ascuțit, ca apoi să-și înmoaie tonul.

-Trebuie să mă întorc, a spus Talis vorbind forțat printre dinții încleștați.

-Nu este fata dumitale? l-a întrebat Hugh, arătând spre Callie și Allen care mergeau ținându-se de braț prin mulțime.

-Nu este a mea. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să plec, a spus Talis încordat.

-Mândria este un lucru foarte bun, a zis tare Hugh, făcându-l pe Talis să se întoarcă. Este bine să fii foarte mândru. Mândria este coloana vertebrală a bărbatului.

-Da... a recunoscut Talis bucuros că cineva îl înțelege.

-Mândria este foarte importantă pentru un bărbat...

-Cea mai importantă... l-a aprobat sincer.

-Mândria mi-a condus viața și pot să jur că mi-am păstrat-o întotdeauna. Pe tot parcursul vieții mele mi-am păstrat mândria. Orice s-ar fi întâmplat, mi-am păstrat mândria.

-Așa trebuie să faci un cavalier, a răsuns Talis, având spatele țepăn, refuzând să

privească la cea care îl înșelase.

-Da,a continuat Hugh,la vârsta ta,mi-am păstrat mândria așa cum faci tu acum. De fapt,eram exact în aceeași situație ca și tine,chiar prin faptul că ea,de atunci, era o roșcată de care eram îndrăgostit.Când Talis a ridicat din sprânceană,Hugh a chicotit.

-Nu-i spuseseam că sunt îndrăgostit de ea...bineînțeleș,ășa ceva nu se concepea la un bărbat.Dar o iubeam,visam la ea,nu puteam să dorm fiind cu gândul la ea. Mi-o imaginam chiar când nu o puteam vedea.Poți să înțelegi un astfel de sentiment?

-Da...pot să înțeleg,a spus Talis,gândindu-se că un astfel de stentiment îi lipsea lui Callie.Cum de nu observase mai înainte,că era nestatornică și necredincioasă? Că nu putea păstra dragostea când era pusă la încercare.

-Într-o zi,când eram pe câmpul de antrenament,a continuat Hugh,a venit la mine,cu părul ei roșu strălucitor,și,foarte mândră m-a anunțat că mama ei plănuia s-o mărite cu alt bărbat.Atunci mi-a spus un lucru ciudat: voi lupta pentru tine,dacă și tu vei lupta pentru mine.Aș fi vrut să-i spun,că doream să mă căsătoresc cu ea mai mult ca orice pe lume,dar în jurul meu erau o grămadă de băieți,și eu eram atât de mândru încât nu puteam să-i spun toate aceste cuvinte de dragoste de față cu ei,ășa că i-am spus că nu înțeleg despre ce vorbește. Vezi,știam că dacă i-aș fi spus că o iubesc de față cu ceilalți,ei ar fi răs de mine și mândria mea nu putea suporta batjocura lor.

-Ce ai făcut? l-a întrebat Talis,vrând să se înțeleagă că doar din politețe asculta povestea veche a unui om mai în vârstă,dar în fond,era foarte interesat.În fond,ce putea ști un om bătrân ca Hugh,despre iubire...

-Mi-am păstrat bineînțeleș mândria.Ce altceva puteam face? Nu aveam de ales. Talis considera că problema era privită în mod simplist.

-Ai fi putut să-i spui că o iubești.Băieților le-ar fi trecut râsul.

-Ei! Ce era să fac,să cad jos în noroi ca să-i sărut poala rochiei și să-i spun că o iubesc mai mult decât însăși viața? Băieții ar fi răs de mine tot timpul...nu ar fi tăcut niciodată.Talis a tăcut o clipă,gândindu-se.

-Ce s-a întâmplat cu ea? Cu fata cu părul roșu?

-S-a măritat cu bărbatul ales de mama ei și acum au doi băieți și trei fete cu părul roșu ca și mama lor.

-Și dumneata nu te-ai căsătorit niciodată?

-Nu.Nu am mai iubit pe nimeni așa cum o iubisem pe ea,ășa că nu m-am mai putut căsători cu alta.Iubire adevărată există doar o dată în viață.

-Și ce s-a întâmplat cu băieții de care te temeai că vor râde de dumneata?

-Habar nu am,dar știu că au rămas cu amintirea că Hugh Kellon a fost un om foarte mândru.A chicotit și l-a bătut pe spate.Vezi,băiete,spune că mândria nu este lucrul cel mai important din lume...

-Lasă aceste ființe timide,ca acest Allen Frobisher,să trăiască fără mândrie,dar noi bărbații adevărați să ne-o păstrăm pe a noastră.Lasă-l pe Frobisher să se plimbe cu Callasandra,să-i ducă pachetele.Lasă-l să-i cumpere cadouri inutile și să-i asculte țipetele de plăcere.Asta nu este o atitudine bărbătească,mândră.Tu ar trebui să rămâi așa cum ești.Ține-te la distanță,detașat,impunător...dar rămâi așa cum ești.Arăți ca un tânăr lord,prea sus și prea mândru pentru oricine.Cui îi pasă de râsul unei fete proaste,de atingerile ei și de felul cum privește un bărbat,cu ochii plini de dragoste.Tu ești deasupra acestor lucruri,nu-i așa? Ești prea bun,prea mândru,ca să te porți ca un măgar prostănac în fața oamenilor,dar fă-o să vadă că este mai importantă pentru tine decât toată mândria din lume.Da...ești cu adevărat mai mult decât atât.Ești...Talis a izbucnit în râs,înțelegând unde bătea Hugh și care era morala poveștii.

-Crezi că sunt un prost...nu-i așa?

-Cred că mândria îl face pe amant să fie rece.Fata asta te iubește,dar în ultima vreme ți-ai petrecut timpul cu alte femei și crede că nu o mai iubești.

Lui Hugh îi făcea plăcere că Talis îl considera un om foarte înțelept,dar nu știa că îi vorbea la fel cum îi vorbise Will.Talis a privit prin mulțime.Callie era acum atât de departe că abia o mai vedea.Will îi spusese același lucru ca și Hugh,dar,atunci,Talis râsese.Callie crede tot timpul că nu o mai iubește.În trecut,când Callie sugerase această absurditate,Talis îi răspunsese întotdeauna cu gesturi fizice în loc de cuvinte.Ideea că ea este mai puțin decât unicul lui scop în viață,i se părea atât de absurdă,încât de câte ori o spunea,el o ridica și o arunca fie în apă sau într-o căruță cu fructe,sau chiar pe o creangă de copac.Prima oară când o aruncase într-o baltă,aveau doar cinci ani și Meg îl amenințase cu o mamă de bătaie.Dar Callie se așezase între ei,și îi spusese „*Tally mă iubește...și și nu o lăsase pe Meg să-l atingă.*”

-Rămâi așa,băiete,i-a spus Hugh blând.Nu mă întreba de ce femeilor le place ca bărbații să se prostescă în fața lor.Poți să dobori douăzeci de oameni de pe cai,în luptă,dar femeia pe care vrei s-o cucerești nici nu se uită la tine.Dar,dacă aluneci pe o coajă de măr și cazi de pe scări,fii sigur că se va îndrăgosti de tine.

Talis râdea din nou,știind că Hugh avea dreptate.

-Și,dragul meu,orice vei face,spune-i că ai nevoie de ea.Asta le place cei mai mult să audă.Talis îl privi,întrebându-l din ochi de ce.Dar Hugh,a ridicat din umeri neștiutor.

-Acum,hai,poartă-te ca prostul satului.Mândria nu-ți dă decât singurătate.

-Dar lordul John...a început Talis.Fetele celelalte...Voia să continue,când a înțeles că era să facă așa cum făcuse Hugh odată.Da...Înțeleg.Plecând mai departe,s-a întors spre Hugh.

-A existat cu adevărat o fată cu părul roșu?

-Da...și nu am luptat pentru ea,a spus Hugh,și se simțea din vocea lui că era sincer și trist.

CAPITOLUL 35

Va fi ușor,medita Talis,gândindu-se s-o recâștige pe Callie.Sigur,puțin îi păsa ei de lăudărosul acela spălăcit pe care îl urma.Poate că nu-i dăduse destulă atenție lui Callie în ultimul timp,dar avea motive serioase.Dar nici ea nu-l căutase,și fără nici un motiv.Ceva îi spunea că ar fi stat cu el dacă ar fi putut,dar i se dăduse în griă grădina blestemată și lucra acolo toată ziua.Talis o mai vizitase și a doua oară,întovărașit de patru femei ce se aflau în casă,dar Callie nu reacționase cum sperase el că o va face.Nu se înfuriase cum știa el că făcea,nu luptase pentru el.De fapt,fusese pur și simplu disprețuitoare cu el și cu escorta lui de femei elegante.

-Te și îmbracă? Te spală? îi spusese ea.

-Dacă aș vrea...răspunsese el glumind și încercând s-o împace.

Dar dispoziția ei nu se schimbase.Dar Talis a fost cel care s-a înfuriat.

-Ce-i cu tine? i-a spus el repezit.L-a privit vicleană,ca și când ar fi știut exact ce încerca să obțină de la ea.

-O femeie și-ar da viața pentru un bărbat care o iubește,dar nu face nimic pentru un laș.El n-a înțeles ce voia să spună,dar îl înfuriase tonul ei.Călărise în continuare și stătea departe de ea,sigur că va veni în curând și îi va cere iertare fiindcă îl făcuse laș.Dar Callie nu a venit să-i ceară iertare,și atunci Talis a simțit că-și pierde puterea cu fiecare zi.Cu mai multe săptămâni în urmă,era omul cel mai puternic de la castelul Hadley,dar acum se trezea privind orice umbră, crezând că acolo se ascundea Callie.Toată ziua se întreba ce făcea acolo,sus pe colină,cu...cu persoana care ședea lângă ea.Noaptea știa că plânge.Dacă era așa de nefericită,de ce nu venea la el? De ce nu făcea cum făcuse și altădată,când flirtase cu țigancă? Atunci îi aruncase în cap tejgheaua cu mâncare.

Acum,Talis ar fi vrut ca lucrurile să fie cum erau în trecut.Dorea puterea pe care i-o transmitea Callie.Era absurd ca puterea lui să depindă de prezența ei,dar se părea că așa era.Ce ar putea face s-o recâștige? Ceva ușor și simplu,fără prea mare efort.Plimbându-se prin bălci,a văzut un om care avea câteva maimuțe

dresate să sară pe scenă și să-și facă numărul. Asta i-a amintit cum odată, se ascuseseră amândoi de Will pentru a privi așa ceva, la un om care colinda prin sate. Când Will se întorsese cu spatele, Callie furase o legătură cu cele mai frumoase zarzavaturi ale lui Will de pe teighea și le dăduse maimuțelor. În timp ce se hrăneau, râdea veselă privind cum se agățau, de degetele ei cu lăbuțele lor roz. Spunea prostii, cum că maimuțele au nevoie de dragoste și ar fi vrut să le ia pe toate acasă, la care Talis răspunsese că n-ar fi de folos nimănui, doar dacă vor putea învăța să mulgă vacile, o treabă pe care Talis nu o putea suferi.

Stând și privind la om și la maimuțele lui, a avut un implus, și i-a spus:

-Vreau să cumpăr una din maimuțe.

-Nici una nu este de vânzare, și nici tot aurul din lume nu m-ar face să mă despart de una din maimuțele mele. După o jumătate de oră, Talis i-a dat până la ultima monedă din cele pe care le primise de când venise la castelul Hadley, de la lordul John, și o pereche de mănuși frumoase, brodate, primite de la lady Alida.

La început, omul încercase să-i dea una bătrână și fără dinți, dar Talis care trăise la fermă nu stătuse degeaba și învățase multe, așa că sub cămașa lui se zbătea o maimuțică tânără. Plin de încredere, și-a croit drum prin mulțime cău-tând-o pe Callie, acolo unde știa că se plimbă cu spălăcitul Frobisher. Era convins, că singurul lucru pe care trebuia să-l facă, era să-i ofere maimuța și Callie îi va cădea în brațe și totul va reintra în normal. Vor pleca de la bâlci și se vor urca pe colina ei unde vor sta fără să facă nimic. Își vor petrece după-amiaza spunându-i povești și curățind piersici pentru el. Iar el îi va povesti ultimele lui escapade din tipul antrenamentului. Va fi plăcut s-o audă cum îi spune că este mare, puternic și viteaz, cum obișnuia ea să facă.

-Callie! a strigat-o el, oprindu-se în fața ei, cu un zâmbet de satisfacție, gândindu-se că va fi gata să se înmoaie de recunoștință, când va vedea ce îi adusese.

-Ce dorești? l-a întrebat ea rece.

-Am ceva pentru tine. A scos repede de sub cămașă maimuța și a ținut-o în mână, în timp, ce animalul clipea în lumină.

-Ah! a exclamat Callie întinzând mâna spre animal și, așa cum se aștepta el, expresia ei s-a îndulcit.

-Talis... unde ai fost? Te-am căutat peste tot. Trebuie să ne însoțești la bâlci. Vrem să vedem totul și numai tu poți să ne arăți. Când a auzit-o pe lady Frances în spatele lui, Talis a ascuns maimuța sub cămașă.

-Și eu v-am căutat, a spus el întorcându-se, și încercând să zâmbească celor cinci femei îmbrăcate strălucitor și privindu-l cu ochii plini de speranță. De ce trebuiau să vină tocmai acum, se gândi el. Dacă mai întârziu trei minute...

Callie ar fi fost a lui.

-Vă voi duce,a început el și s-a întors din nou spre Callie,dar nu mai era acolo.

Îl luase de braț pe Frobisher și se depărta,fără să înțeleagă ce se petrece,ce voia Callie de la el.Ce se întâmpla cu ea?

Abia acum a înțeles el cuvintele auzite în timpul din urmă: laș și luptă.Când Will l-a întrebat: „*I-ai spus vreodată că o iubești?*” Talis râsesse,dar Will a continuat: „*Femeile așteaptă vorbe*” Talis răspunsese: „*Sigur că i-am spus...*”,dar nu s-a mai putut uita în ochii lui Will.Ce dacă nu-i spusese cuvintele? Callie știa ce simte el.În fiecare zi îi dăduse să înțeleagă ce simte.Îi dăduse voie.Ce spusese Will? „*Femeile doresc ceva mai mult decât să-ți faci de mâncare și să-ți spună cât ești de frumos*”

În poveștile spuse de Callie,un bărbat omora balaurul ca să câștige dragostea frumoasei blonde.Bărbatul se luptă ca să câștige femeia pe care o iubește.

În clipa aceea,Talis a privit avalanșa de femei venind spre el și rochiile lor strălucitoare păreau solzi de balaur,bijuteriile lor erau ochii lui; figurile excitate ale femeilor erau flăcările ce ieșeau din gura lui.Și Allen Frobisher,era păzitorul balaurului.

-Callie! a strigat Talis alergând spre ea,iar femeile și-au ridicat fustele alergând după el.Era adevărat că-l căutaseră toată ziua și acum că-l găsiseră,nu-l vor mai scăpa din ochi.

-Callie,Callie! a strigat el din nou,până când ea s-a oprit dezgustată.

Talis s-a oprit în fața ei,fiind conștient de existența femeilor din spatele lui,ca și de obraznicul Frobisher din fața lui.Din depărtare,îi vedea pe James și pe Philip apropiindu-se.Nu voia să se facă de râs în fața tuturor.Nu voia să râdă de el.

Dorea să fie un cavaler de vază,cineva la care privea fiecare,cineva...

-Ce vrei cu mine? Ai atâtea care te așteaptă...a spus Callie cu vocea plină de venin.

-Callie,eu...a respirat,apoi luând d gură de aer,i-a spus: Te iubesc.

Era atât de nervos și ultimele cuvinte le-a spus atât de tare încât cincizeci de oameni s-au oprit.Și bineînțeles femeile,Frobisher,James și Philip,au rămas pironiți.

-Talis...se uită lumea la noi! a exclamat Callie făcând ochii mari.

Încerca să-i arate că tot ceea ce spunea el era ceva intim,ceva ce nu trebuia să fie auzit și de alții.Își ascunseseră întotdeauna sentimentele în fața altor persoane-cel puțin așa credeau ei.Mirat,Talis simțea transpirația pe frunte.De obicei îi plăcea să fie privit,era un actor înnăscut și îi plăcea publicul.Dar nu-i făcea plăcere să-și etaleze cele mai intime sentimente ca să fie auzite de toți.

-Te iubesc,a spus din nou,și de data asta i-a fost mai ușor.

-Mă bucur,a șoptit ea înroșindu-se,despre asta vom vorbi mai târziu.Acum ar fi mai bine să pleci.Ești așteptat...și a arătat spre femeile din spatele lui,apoi a plecat cu Allen.

-Nu! Nu vreau să pleci cu el.Te vreau cu mine,a spus el,făcând-o pe Callie că să-l privească.Una dintre femei a trecut în față și a pus mâna pe brațul lui.Era lady Frances,o verișoară a familiei lui Hadley,o femeie frumoasă.Alida îi promisese în secret,să o mărite cu acest adorbail tânăr,așa că nu-i putea permite să vorbească astfel.

-Trebuie să vii cu mine,Talis,a spus ea hotărât.

-Da,trebuie să mergi cu ea,a spus Callie întorcându-se.O clipă,Talis a ezitat și Callie l-a văzut.Brusc,el a înțeles că însemna s-o piardă pe Callie.Ce-i păsa lui dacă acești oameni auzeau ce simțea el în suflet? Auzeau că o iubea? De fapt, nimeni și nimic nu mai conta,în afară de Callie.

-Callie...,Dragostea mea,singura mea iubire,iubirea vieții mele...te iubesc.Nu-ți pasă chiar deloc de mine?

Callie era singură că i se roșeau și tălpile picioarelor.Dorise ca Talis să-i spună că o iubește,dorise ca femeile astea dușmănoase să știe că o iubea,dar nu dorea să se facă de râs în fața întregului sat.

-Te rog,Talis...s-a întors spre el,dar el nu mai era acolo.

Abia după o secundă,l-a văzut venind spre ea,în genunchi,cu mâinile pe inimă.

Când l-a privit și-a întins brațele spre ea implorând-o.Era atât de uimită,încât nu putea vorbi.

-Callie,signura mea iubire,spune-mi că mă iubești și tu,altfel voi muri aici,acum.

-Adevărat,Talis,te faci de râs,a spus lady Frances care fără știrea lui,îi fusese promisă de nevastă.

-Dacă a fi îndrăgostit înseamnă nebunie,atunci eu sunt omul cel mai nebun.Voi muri nebun.Callie...te rog,trebuie să-mi spui că mă iubești.Lui Callie îi venea să intre în pământ.Era puțin spus că aveau spectatori.Oamenii păraseau spectacolele unde plătiseră pentru locuri,ca să-l privească pe acest tânăr strălucitor care se făcea de râs.

-Da...da,te iubesc,a spus Callie rapid,în șoptă.Acum,ridică-te și poartă-te cum trebuie.Lui Talis,acum începea să-i placă mascarada.Pe fața fiecărui bărbat care asista și erau mulți,se putea vedea că-și amintesc de propria lor situație.Iar femeile îl priveau ca și când ar fi fost în realitate,cel care a omorât balaurul.

Talis a apucat poala prăfuită a rochiei ei și a dus-o la gură.

-Frumoasa mea Callasandra,nu sunt demn să sărut acest veșmânt.
-Atunci nu o face...a spus Callie,trăgându-și fusta din mâinile lui.
-Talis...acesta nu este comportamentul unui tânăr cavalier! a țipat lady Frances.
-Cum m-aș putea purta altfel,dacă inima mea arde de dragoste? în inima mea nu simt decât durere că doamna mea iubită n-a spus că mă iartă.Mă tem,dragi ascultători,că în ultima vreme nu m-am ocupat de ea.Iartă-mă că am fost ademenit de frumusețea altor femei.
-De asta nu-l putem învinui,a îndrugat un om și apoi a țipat,fiindcă nevasta îl trăsese de urechi.
-Talis,te rog ridică-te,l-a rugat Callie aplecându-se spre el.
-Nu,până nu-mi spui că m-ai iertat.
-Da...sigur te voi ierta,dar ridică-te,i-a spus ea grăbită.
-Trebuie să-mi dai iubirea și iertarea ta,eu trebuie...În acel moment s-a bătut cu mâinile în piept.Biata maimuță,care adormise,a dat un țipăt și a încercat cu labele să scape din cămașa lui Talis.Din nenorocire,s-a agățat cu ghearele de pieptul lui în loc să se agate de cămașă.Cu un țipăt de durere,Talis a scos mica maimuță speriată și i-a oferit-o.I-a oferit-o cu un gest dramatic,plecându-și capul și ținând maimuța în mâini,dar stând tot în genunchi.La vederea micului animal, Callie a zâmbit puțin.
-Hai...ia-o...a îndemnat-o un bărbat din public.
-Talis,m-am săturat.Nu mă simt bine și trebuie să mă conduci acasă! Și scapă de animalul ăsta nesuferit!Animalul s-a speriat auzind-o pe lady Frances,care se pregătea să azvârle maimuța din mâinile lui Talis.Bietul animal suferise destul și cu o mișcare rapidă,s-a întors și a mușcat-o de deget până la sânge.Când a început să țipe de parcă era străpunsă de o lance,animalul speriat a sărit din mâinile lui Talis drept pe umerii lui Allen căruia i-a smuls o şuviță de păr.Când Allen a lovit-o,maimuța a sărit pe un butoi cu apă de ploaie,unde s-a oprit clipind din ochi spre mulțimea de oameni.
-Vai,Tally,nu trebuie s-o lași să fugă,a spus Callie gata să plângă.
Auzindu-și numele cu care îl striga când erau copii,Talis a înțeles că a recucerit-o pe Callie și aceasta i-a dat noi puteri.Și-a ridicat sabia cu un gest dramatic spre obraz,atingându-și cu ea nasul.
-Îmi voi da viața să-ți satisfac dorința,doamna mea cea frumoasă.Voi muri dacă nu-ți aduc înapoi această creatură.Mă voi urca pe munții cei mai înalți,voi trece prin foc,și voi înota în ocean.Voi...
-Vorbăria ta mă ucide,i-a spus Callie făcând mulțimea să râdă.
Hai,leneșule,prinde maimuța.

Mai fericit ca oricând,Talis s-a ridicat,i-a aruncat spada lui James și a pornit spre butoiul unde maimuța ședea neștiindce să facă.Când a trecut pe lângă Callie, Talis i-a luat mâna ducând-o spre buzele lui.

-Îmi permiteți,doamnă să ating pielea dulce,și să primesc o mângâiere? O...

S-a oprit,căci Callie,plictisită de vorbăria lui nesfârșită,i-a luat capul în mâini și l-a sărutat zgomotos pe gură.

-Încetează vorbăria,și pleacă...i-a spus ea împingându-l.

În hohotele de răs ale mulțimii,fiindcă toată lumea de la bălci privise la reprezentația neașteptată,Talis s-a îndreptat spre grămada de butoaie.

-Sst...a spus tare spectatorilor,apropiindu-se în vârful picioarelor,și provocând din nou râsul oamenilor.Te rog,micuțo,spunea Talis țipând să trezească și morții (sau ca să fie auzit și de cei ce erau departe) nu trebuie să fugi.Am nevoie de tine ca să-i dovedesc iubitei mele că ea este totul pentru mine.Trebuie să-i dovedesc ce mult o iubesc.Plictisită de idioția spectacolului,lady Frances și-a croit drum prin mulțimea adunată.

-Într-adevăr,Talis,ăsta nu este un mod de a te comporta.Lady Alida se va supăra pe tine.

-Sst...continua Talis cu degetul pe buze.Trebuie să salvez această ființă dulce.

-Este un animal dezgustător,și eu...și lady Frances a tăcut când și-a dat seama că lumea îi privea,iar ea era privită ca o persoană rea.Pleacă de aici,s-a răstit ea la maimuța care înspăimântată a sărit pe acoperiș.Atunci,doamna și-a apucat fustele și s-a îndepărtat de mulțime.O clipă,Talis a ezitat,acoperișul pe care se cățăraseră maimuța dădea impresia că stă să cadă în orice clipă.Era acoperișul unui vechi grajd deschis în față,iar înăuntru se vedea un măgar bătrân mestecând fân.,Nimeni nu-l reparase de ani de zile,era plin de găuri și în unele locuri părea că e gata să cadă.Dar,amintindu-și de ultimele luni petrecute fără Callie,Talis nu a mai ezitat.

-Nu...a țipat Callie apucându-l puternic de cot,în timp ce sărea peste butoaie.

Talis,ai exagerat destul! Acoperișul ăsta nu este solid,ai putea să te rănești,să cazi!A privit în jos la ea,dar ochii lui nu mai glumeau,nu mai era privirea care se dă în spectacol.

-Mai bine mor decât să încerc să trăiesc fără tine...și cuvintele lui veneau din inimă.Vorbise pentru a fi auzit numai de ea,dar tot mai erau câțiva oameni care le auziseră și le-au repetat celorlalți.Se vorbea că trei femei leșinaseră din pricina poveștii lor de dragoste și a cuvintelor spuse de el,dar se putea tot atât de bine să fi leșinat din cauza aglomerației.Talis urcase pe vârful acoperișului și începuse să pă-șească legănându-se în lungul crestei înguste.Știa că singurul

punct solid al acoperișului era creasta sa cea mai înaltă. Dacă ar fi pășit pe acoperiș, fără îndoială că s-ar fi dărâmat sub greutatea lui și ar fi căzut ca un plumb. Simțindu-șe asemeni echilibristului ce mergea pe frânghie și pe care voise să-l vadă împreună cu Callie a început să meargă cu brațele întinse spre maimuța care era la capătul opus. Callie simțea că moare, privind la el, gâfâind și res-pirând repede, cu mâinile pe obraji.

-Încet, încet, a șoptit cineva lângă ea și întorcând capul a văzut că era echilibristul din bâlci. Este bine echilibrat, dacă se concentrează, va reuși.

Și Talis a reușit. A mers tot timpul pe vârf, până la capăt și apoi s-a lăsat în jos cu grijă, să prindă maimuța speriată. Aceasta nu a mai fugit, sperând să capete de mâncare, căci asta aștepta ea de la oameni. Dar Talis nu o putea ajunge decât cu vârful degetelor. Jos, toată lumea își ținea respirația. Callie, cu inima bătând, s-a apropiat de clădire.

-Te gândești să-l prinzi când cade? a întrebat-o un bărbat și toată lumea a râs.

„Da”, se gândea Callie. „*Îl voi prinde în brațele mele*”, apoi a țipat „Nu”, când Talis s-a deplasat de pe vârful acoperișului, încercând să avanseze pe acoperișul putred. Talis era atât de hotărât încât Callie care îl cunoștea bine, știa că nimic nu-l mai putea opri. Prudent, a făcut doi pași, la al treilea a ajuns maimuța care i-a sărit în brațe de bună voie. Triumfător, Talis a ridicat-o în sus ca să i-o arate lui Callie și ea a bătut din palme de bucurie. Toată mulțimea a scos un strigăt de victorie. Dar, probabil vibrațiile strigătelor au zguduit ce mai rămăsese din acoperiș și acesta s-a prăbușit la pământ odată cu Talis. Într-o clipă, s-a trezit în băltoaca de noroi. Mulțimea continua să râdă de Callie care a alergat spre el, ca și când ar fi vrut să-l prindă, înainte să cadă la pământ. Talis, Callie și maimuța au aterizat pe o căpiță de fân lângă măgarul furios și câteva minute vechiul grajd a răsunat de țipetele maimuței și de răgetele măgarului. Părul lui Callie se agățase, înconjurând gâtul lui Talis și prinsese maimuța între ei, aceasta crezându-se în cușcă.

-Stai liniștită, țipa Talis încercând să se alibereze, dar Callie nu putea sta liniștită, fiindcă maimuța o trăgea de păr, iar măgarul furios își dorea partea lui de hrană. Totul reprezentase cel mai bun spectacol pe care orășenii îl văzuseră: dragoste, excitație și o cădere emoționantă. Când Talis și Callie au reușit să se descurce fără ajutorul nimănui, Talis, ceremonios, i-a întins maimuța, spunând tare: -Cu toată dragostea din partea mea... Când Callie a luat-o, el s-a manifestat arătându-i că viața lui începea cu adevărat. Au ieșit apoi din grajdul murdar și s-au îndreptat spre colina unde se afla grădina otrăvită.

În urma lor,mulțimea râde și aprecia că acesta fusese cel mai bun spectacol de bălci la care asistaseră.

CAPITOLUL 36

Șaptesprezece ani de la naștere-1588

-Urăsc bărbați,a spus Callie cu vehemență,învârtind codița maimuței în jurul gurii.Ședea împreună cu Dorothy Hadley în grădina care,altă dată fusese otrăvită.Jși păstrase numele,dar devenise altceva sub îngrijirea lui Callie și a lui Dorothy.Trecuse un an de când venise la Hadley și,după etapa de acomodare pentru ca fiecare să-și găsească locul,lucrurile se liniștiseră.

Callie își petrecea zilele îngrijind grădina ei,cu părintele Keris care moțăia la umbră,având la îndemână o lopată pentru cazul că ar fi venit cineva (de fapt el avea sarcina asta).

Două săptămâni,după ce Callie fusese trimisă la grădină,Dorothy i-a simțit lipsa,și încet,încet,a început să vină să-și petreacă zilele cu Callie și să scape de ordinele lui Edith.În ultimul timp,fără motiv,Edith devenise mai arțăgoasă și mai tiranică,iar Dorothy o găsea pe Callie mult mai amuzantă decât toate surorile ei. Dorothy nu spusese nimănui asta,fiindcă s-ar fi putut s-o ia în răs,dar lucrând împreună cu Callie în grădina care înainte fusese mai mult o grădină cu bălării, Callie îi spunea povești.Povești minunate de dragoste,fără lupte,ca în cele spuse de artiștii ambulanti.În poveștile ei,femeile erau puternice,curajoase și viteze,și de foarte multe ori,îl salvau pe erou.

În timp ce stropea o tufă de flori,Dorothy a oftat adânc.

-Aș vrea să-mi petrec destul timp cu un bărbat,ca să-l pot urî.Dacă aș spune-o acum,ar fi ca și când aș spune că nu-mi place scortîșoară.Îi văd atât de rar,că nu-i pot judeca.Sperând că a spus o glumă bună,a privit-o pe Callie.

În mod obișnuit,maimuța era acolo,fie luând-o de gât,fie pe încheietura mâinii sau chiar pe capul lui Callie.Era maimuța dăruită de Talis.Callie o botezase Kipp și nu o părăsea nici o clipă,recunoscătoare pentru bunătatea și dragostea,ca și pentru mâncarea bună pe care i-o dădea stăpâna sa.Uneori,când se speria,se ascundea sub fusta lui Callie și se agăța de piciorul sau de genunchiul ei.Era în permanență cu ea.Dar,de data asta,Callie nu a răs ca de obicei de gluma ei.

-Dacă i-ai cunoaște,i-ai urî,a spus ea serios.Dorothy a oftat din nou.

-Ce a mai făcut Talis acum?

-Ce te face să crezi că ura mea are legătură cu el? Ce te face să crezi că am ceva cu el? s-a repezit Cailie.Felul cum a privit-o Dorothy,spunea totul.

Personal,Dorothy începuse să creadă că iubirea pentru un singur bărbat,era ca și când ai fi avut de mâncare un singur fel.Devenea în scurt timp foarte monoton.

-Tu nu faci decât să te gândești la el,să visezi la el,să trăiești cu el,fiecare gând al tău...

-Ei...a spus Callie,întorcându-i spatele și lovind cu lopata într-o tufă de flori,iar lovitura ei bruscă a făcut-o pe Kipp să țipe și s-o lovească pe Callie cu coada.

Dacă m-aș gândi tot timpul la el,ceea ce nu fac și nici n-ar fi bine...Nu are timp de mine.Își petrece tot timpul cu alte femei.Dansează cu ele,le cântă...Umblă după ele...a spus Callie strângând din ochi.

Privind-o,Dorothy începuse să se amuze,iar Callie a început să-l imite,

batjocorindu-l pe Talis și numeroasele femei din jurul lui.Cu vocea groasă,a zis:

-Vai,doamnă dragă,pot să te ajut să duci acest ac foarte,foarte greu? îmi permiteți să umblu în urma dumneavoastră și să mângâi pietrele pe care le atingeți cu picioarele? Pot să respir aerul pe care îl respirați și dumneavoastră? Pot să îngenunchez la picioarele dumneavoastră și să vă folosiți de trupul meu ca loc de odihnă pentru picioare...

Dorothy nu-și putea stăpâni râsul.Callie era așa de caraghioasă.Chiar când nu o făcea intenționat,avea atâta haz și asta o făcea pe Dorothy să prefere să stea cu ea decât cu surorile ei.Callie mai avea calitatea de a atrage bărbai,toți o plăceau..Ea nu-și dădea seama de asta,deoarece zi și noapte nu se gândea decât la Talis,dar bărbații și băieții tineri găseau un motiv să se oprească la grădină.

Fără să-i întrebe dacă le place sau nu,Callie îi puna să muncească în grădină și în felul acesta,într-un an,ceva oribil se transformase într-un loc frumos.Callie imita acum o femeie voinică care abia se putea mișca,apoi se transforma într-un bărbat țănoș și voinic (care nu putea fi decât Talis) care o privea pe femeia grasă rotindu-și ochii,plin de admirație.Îi mărturisise ea că este subțirică ca o zână,adorabilă ca o rază de lună și ușoară ca un puf de păpădie.Acum,izbea cu lopata tăioasă într-o nevinovată rădăcină.

-Talis a devenit un mincinos și o ființă fără nici o calitate sau valoare.

-Cred că învață eticheta de la curte,a spus Dorothy,dar fără să-i spună ce simțea ea cu adevărat.Mama sa era vinovată de ceea ce se întâmpla cu ei doi,dar Dorothy nu știa despre ce era vorba.De ce trebuia Talis să învețe de toate,iar Callie nu?

-Eticheta înseamnă să spui unei femei grase și urâte că este frumoasă? a întrebat Callie.

-Da,dacă este și bogată.

-Atunci este un mincinos.

Dorothy continua să sape.Se obișnuise cu amărăciunea lui Callie.Dacă nu era cu Talis,era supărată.

-Te-ai gândit vreodată că Talis s-ar putea căsători cu o femeie bogată? Este el favoritul tatei,dar fiind cel mai mic dintre copii,nu va moșteni prea mult...a spus ea timid.Dacă vrea să trăiască bine,va trebuie să se căsătorească cu avere.

-Da.M-am gândit la asta,a spus Callie cu o voce ce părea că vine din mormânt.

După puțin timp,Dorothy i-a mai pus o întrebare.Dorea pe de o parte să afle cât mai mult,dar pe de altă parte,nu voia să se implice.Nu știa ce uneltește mama ei,sau de ce,dar era sigură că ea era cea care trăgea sforile.Alidei îi plăceau intrigile.Obișnuia să spună uneia din fetele sale ceva,iar alteia îi spunea exact invers.Dorothy o prinsese de mai multe ori.Dacă Talis nu-i spunea lui Callie în fiecare zi că făcea totul ca să se căsătorească cu ea,exista un motiv ascuns și nefast.Dorothy vedea cum o privea Talis pe Callie și cum se uita la ea când trecea.Putea să aibă în brațe cea mai frumoasă femeie din lume,Talis ar fi aruncat-o dacă ar fi trecut Callie pe acolo.Lucrul ăsta nu-l observase numai Dorothy,dar și fiecare din femeile care încercau să-l cucerască.Toate se luptau să-l despartă de Callie.De fapt,dragostea lui pentru altă femeie îl făcea și mai dorit,mai greu de cucerit.Dacă nu-i spusese nimic lui Callie despre căsătorie,înseamnă că se amesteca cineva din afară.Deși se temea îngrozitor de mama ei,dar poate că ar putea să-i ajute cât de puțin,căci după părerea ei,nu exista nici un motiv ca ei doi să nu se căsătorească.Ar avea doisprezece copii și tatăl ei poate să le dea bani.Poate dacă s-ar căsători,castelul Hadley ar putea deveni mai vesel.Știind că avea în față o minunată povestitoare în persoana lui Callie,Dorothy a început să spună timid:

-Ai auzit vreodată cum s-a căsătorit a treia din surorile mele mai mari? Fără să aștepte răspunsul,a continuat: S-a culcat cu un bărbat.

Surprinsă,Callie a privit-o pe Dorothy și a aștepta să continue.Îi plăcea să asculte poveștile altora.Ascunzându-și zâmbetul,Dorothy a continuat:

-Când s-a căsătorit a doua oară,știam că tata nu ne va găsi bărbați celorlalte.Se plângea mereu de cât îl costa o nuntă și zestrea pe care trebuia s-o dea.

-Cele mai multe eram prea tinere ca să fim preocupate,dar Alice s-a hotărât să ia problema în mâinile ei.Într-o noapte,după o vânătoare,și-a ales un bărbat și i-a trimis un ulcior cu vin în cameră,ca mai târziu să se culce cu el.Servitoarea pe care o plătise bine a alergat plângând la tata,care când a venit,i-a prins pe amândoi în pat.Bărbatul era căsătorit,încă înainte să se trezească din beție.

Înainte să răspundă,Callie a lăsat să treacă un timp.Înțelesese aluzia lui Dorothy.

-Asta nu va merge niciodată cu Talis,a spus ea încet și era clar că se gândise și

ea la această stratagemă. Se consideră un om de onoare. Spune că un bărbat nu se poate însura dacă nu are bani. Și apoi, nu-l interesează. De câte ori mă apropie de el, fug de mine. Dorothy a încercat să-și ascundă zâmbetul. Era un aspect al iubirii pe care nu-l invidia. Callie se gândea mereu că Talis nu o dorea și că-și satisface plăcerile cu alte femei. Dar Dorothy văzuse cum fața lui Talis devenise albă de plăcere, când Callie își aranjase rochia peste sânii care abia se formaseră. Atunci, se gândise că dacă un bărbat ar privi-o așa, o dată în viață, ar muri fericită. Dar, cum era sinceră, recunoștea că i-ar placea ca mai mulți bărbați de pe lume să-o privească așa. Întotdeauna când Callie își netezea rochia peste piept, Talin privea în altă parte, iar în momentul următor ataca furios un adversar în luptă. După părerea lui Dorothy, Talis își potolea dorința pentru Callie în exerciții fizice și de aceea el era întotdeauna neastâmpărat, nepotolită, când dansa, călărea sau vâna sau făcea exerciții cu sabia. Odaia, când Edith spusese nu stă niciodată locului? Dorothy răsese tare. Câtă vreme dorința lui de a o posedea pe Callie nu va fi potolită, nu va sta niciodată liniștit. De fapt, pierduse și din greutate. Oricât de mult mânca, nu era destul pentru cât efort depunea încercând să-și potolească dorința pentru Callie. O femeie spusese că Talis se trezea înainte de răsăritul zorilor, și înota în râul rece ca gheața care era în apropierea casei. Dar nimeni nu credea, căci era imposibil să suportă apa foarte rece.

-Poate că ar trebui încurajat puțin... un brânci din vârf... Dorothy se gândea la o formulă magică care să anuleze puterea pe care o avea Alida asupra lui.

-Poate că trebuie ales locul și momentul potrivit și dacă... se culcă cu tine, onoarea îl va obliga să te ia din nevestă. Gânditoare, Callie o luase pe Kipp în brațe și o mângâia pe blana moale.

-Da... Crezi că se gândește la mine, ca la o femeie? Nu voia să-i mărturisească lui Dorothy, de câte ori încercase să-l facă să-o sărute. Dar de fiecare dată, o respingea, spunând „*nu pot să sufăr*” sau „*mă scoți din minți*” Dacă i-ar spune că nu vrea să se căsătorească cu nici una din sutele... miile de femei ce se învârtesc în jurul lui, ci numai cu ea, ar fi fericită. Dacă i-ar spune că o dorește, ar fi mulțumită, dar nu o făcea. Nu spunea nimic... Dar Dorothy i-a întrerupt gândurile.

-Ce ar face una din femeile frumoase din poveștile tale, dacă ar fi îndrăgostită de un bărbat frumos, înconjurat de femei frumoase? Zâmbind, Callie i-a răspuns:

-L-ar obliga să-o privească... de preferință dezbrăcată... a continuat ea, zâmbind poznaș. De aceea îi plăcea lui Dorothy așa de mult să stea cu Callie, fiindcă ea avea curajul să spună prin cuvinte ceea ce simțea Dorothy. Era poate, din cauză că trăise la țară, dar uneori nu se purta ca o doamnă.

-Cred că așa ar face... a început Callie să spună una din poveștile ei.

Auzind un anumit ton în vorbirea ei, Kipp și-a închis ochii de plăcere, iar Dorothy și i-a deschis mari pe ai ei, în așteptare. Talis stătea din nou în fața Alidei și aceasta simțea că inima ei e copleșită de dragoste. Era uimită cum de ajunsese să iubească băiatul în ultimul timp, poate chiar mai mult decât îl iubea soțul ei.

Cu fiecare zi, puterile îi slăbeau și știa că ghicitoarea bătrână greșise. Nu va mai apuca un an. Îi ascundea realitatea lui Talis că în fiecare zi scuipa mai mult sânge și doar cu ierburile Penellei reușea să nu tușească în fața lui.

Acum, ca în fiecare zi, Talis îi povestea despre isprăvile lui zilnice, cum se întrecuse în una și alta, cum era cel mai bun dintre toți, la toate. Alida ar fi crezut că se laudă, dar, conform știrilor pe care le afla, era adevărat că pe zi ce trecea era chiar mai bun decât îi zicea. Îi plăcea să-i spună totul despre el, încântată că îl considera cel mai bun prieten. Refuza să creadă ce-i spunea nesuferita de Penella și anume că voia să arate că învățase destul și acum ar putea să-i îngăduie să se căsătorească cu Callie.

-Îți place compania mea, a țipat Alida la ea. Penella învățase lecția, că mâncarea și a supraviețui erau mai importante decât să protejeze pe cineva. Așa că își păstra părerea pentru ea, deși nu avea liniște, într-adevăr, Penella găsea că este dezgustător cum flirtează cu Talis; orice om cu bun simț s-ar gândi că nu sunt mamă și fiu. Pe de altă parte, Alida se purta cu Callie așa cum trebuie să facă o mamă, criticând-o mereu, și nedorind să arate prea frumoasă. Dacă se întâmpla s-o vadă pe Callie cu părul lăsat liber, pe Alida o apucau dracii.

După părerea Penellei, Alida se folosea de Talis ca să se răzbune pe soțul ei, care o ignorase toată viața și de faptul că băieții ei sături de a fi mereu certați de ea, veneau la ea doar când erau obligați.

-Vino, stai lângă mine, i-a arătat Alida scăunelul de la picioarele ei.

Îi plăcea să-l aibă la picioarele ei, ca să-și plimbe degetele prin părul lui în timp ce vorbea. Prezența lui o făcea să uite că nici unul din copiii ei nu veneau s-o vadă, decât dacă dădea poruncă să vină. Alida avea un gust amar, fiindcă fiii săi, pentru care făcuse atât, încercau s-o evite. Cât despre fetele ei, le considera inutile. Chiar și Edith, avea impresia că o urăște, mai ales că Alida nu o ajutase să se mărite, considerând că mariajul aduce doar suferință. Mai bine nemăritată în casa tatălui, decât să depinzi de un bărbat. Dar Talis, venea în fiecare zi, și îi vorbea, altfel ar fi zăcut singură și slabă în camera ei.

-Vreau să mă însor cu Callie... a spus încet Talis. Alida oftă. Acum vine parte grea. În fiecare zi același lucru. În fiecare zi spunea aceleași cuvinte și punea aceeași întrebare... și de fiecare dată ar fi vrut să-i spună adevărul. Talis era sortit pentru lucruri mai mari decât însurătoarea cu fata lui John Hadley.

-Când mă întrebi dacă te poți însura cu Callie, pentru mine înseamnă că dorești să mor, fiindcă vei primi acordul după moartea mea.

Această afirmație nu-l mai impresiona pe Talis, fiindcă o mai auzise de multe ori.

-Nu e adevărat. Vreau să mă însor cu ea, fiindcă o iubesc și vreau să fiu cu ea.

-Nu o vei avea destul după moartea mea?

Nu a mai privit-o cu milă, cum făcea de obicei când îi vorbea de moartea ei, așa că Alida s-a gândit la altă tactică.

-Dacă te tulbură prea mult și nu o poți evita, ar trebui s-o trimit la tatăl ei...

Auzindu-i răspunsul, Talis a privit-o cu oroare..

-Deși n-aș vrea s-o fac. Nu ai văzut niciodată cum arată Gilbert Rasher. Este un om brutal, mă tem pentru o fată delicată cum este Callie, să fie condusă de el.

-Nu! a țipat Talis. Nu o trimite la el! Voi sta departe de ea. Voi face totul ca să rămână aici. Și-a întors fața de la ea, căci din fire nu dorea ca cineva să vadă suferința de pe fața lui. Alida i-a mângâiat părul.

-Nu va mai dura mult. Curând voi dispărea din viața ta. Cuprinzându-i bărbia, i-a întors fața spre ea, și i-a zâmbit. Hai... vino și citește-mi. Nu fi trist în ultimele ceasuri pe care le mai trăiesc. În curând voi fi în pământ și atunci vei fi fericit.

Încet, ca și când l-ar fi durut, Talis s-a ridicat ducându-se la raftul unde Alida își păstra prețioasele cărți. Privindu-l în lumina soarelui, a simțit ce mult îl iubește și era bucuroasă că îi va da ceea ce putea. Se topea repede și moartea va veni curând, simțea asta. Dar, înainte de a muri, dorea să-l vadă pe Talis la curte. Cât i-ar fi plăcut să-l vadă cu regina... Reginei îi va plăcea atât de mult!

În timp ce citea, Alida îi mângâia părul. Va uita repede de fata cea palidă pe care credea că o iubește. În strălucirea curții, și sub zâmbetul reginei ca o rază de soare, Talis va uita tot ce se-întâmplase în trecut. Va uita de fermierii de la țară unde crescuse, va uita de fata care nu era nici frumoasă și nici destul de bogată pentru el. Da, se gândea Alida, totul se va sfârși cu bine; fiii ei vor moșteni proprietatea pe care o adusese ca zestre, iar strălucitul tânăr va ajunge la curte, o va seduce pe regină cu exuberanța și cu plăcerea de viață, așa cum o făcuse și pe Alida să-l iubească. Da, era timpul să înceapă totul. Va trebui să trimită azi după Gilbert Rasher.

-Ce îți pasă ție ce fac eu toată ziua, a țipat Callie la Talis, scoțând scânteii din ochi. Asta este treaba ta?

Privindu-i, Dorothy suferea în viața ei nu mai văzuse oameni îndrăgostiți ca aceștia doi; întruchipau visul oricărei fete, când creștea. Talis se gândea numai la Callie și ea nu se gândea decât la Talis. Și de ce nu vedeau, ceea ce toată lumea de la Hadley vedea clar?

Acum, Callie săpa ca de obicei în grădină, și tot ca de obicei, erau cinci băieți tineri oferindu-se s-o ajute. Doi dintre ei erau frumoși, iar unul din ceilalți, fiul potcovarului, avea o față plăcută, dar de la gât în jos era ca o arătare.

Singura persoană care nu vedea toată această frumusețe, era Callie. Toți tinerii aceștia frumoși veneau la ea, sperând să câștige mâna fiicei unui nobil, dar Callie își vedea doar de munca ei.

Venind la ea, Talis și-a văzut iubita înconjurată de bărbați, ca o regină de curtenii ei. Tot ce a urmat a convins-o pe Dorothy că o femeie nu trebuie să iubească un singur bărbat, sau nu chiar atât de mult încât să nu vadă că și alți bărbați o doresc. Dorothy era sigură că trebuia deosebită iubirea adevărată de prostie.

-Ești în grija mea, a spus rece Talis, privind la spatele lat al fiului de potcovar, aplecat pe o lopată. Toți bărbații din jur se prefăceau că nu ascultă, dar asta făceau. Singura persoană care nu auzea, era părintele Keris, care, ca de obicei, dormea sub un copac. Chiar și asta îl înfuria pe Talis. De ce bătrânul nu le păzea pe cele două fete pe care le avea în grijă? Și de ce trebuia întotdeauna ca blestemata de maimuță să se agațe de ea? Chiar dacă i-o dăduse el...

-Sunt în grija ta... i-a spus Callie disprețuitoare, întrerupându-i gândurile. Cine te-a făcut paznicul meu? Nu ești niciodată aici... ești întotdeauna cu ea.

Abia după un moment, Talis a înțeles la cine se referea Callie. Pe care dintre femeile plicticoase și urâte care îl înconjurau era geloasă Callie? Ei nu-i spusese, dar erau momente când era așa de plictisit de trăncăneala lor, încât îi venea să înnebunească. Cu Callie, era el însuși, putea să fie leneș sau trist, vesel sau caraghios, sau oricum ar fi dorit să fie. Cu aceste femei, trebuia să fie ceea ce doreau ele. Trebuia să fie mereu politicoș, curtenitor și puternic,

-Mama... a întrebat Talis cu ochii holbați. Ești geloasă pe timpul pe care-l petrec cu mama?

-Este oare mama ta? Nu-ți seamănă deloc... i-a răspuns Callie încet.

Talis era la curent cu ce se vorbea, dar ce importantă avea a cui mamă era? El vedea că e pe moarte, suferind de singurătate și știa că el era singurul care mergea voluntar, s-o vadă. Mai știa, că dacă îi permitea să se căsătorească, ar face probabil ceea ce se temea, ar părăsi-o.

-Ea este... a început Talis, dar s-a întrerupt. Nu-i putea spune lui Callie că Alida era pe moarte.

-Este ceva ce nu-mi spui... i-a răspuns Callie, care era gata să plângă. Noi doi nu am avut niciodată secrete unul față de celălalt. Cât ar fi dorit Talis să-i spună secretele pe care jurase să le păstreze. Nu înțelegea de ce nu putea să-i spună că dorea să se căsătorească cu Callie. Atunci, Alida ar fi murit singură. Cum putea să

trădeze ultima dorință a Alidei. Ar fi fost un păcat mortal să trădeze dorința unei persoane în pragul morții. Uneori, nu putem ști totul despre o persoană și i se părea chiar lui că este prea plin de sine. Nu voia să țină ceva secret față de Callie. Îi era greu să nu-i spună, cum se rugase în fiecare zi să i se permită să se căsătorească cu ea. Din toate jurămintele făcute Alidei, păstrarea acestui secret era cel mai greu de îndeplinit. Dar, mult mai greu era s-o păstreze virgină. Țasta era cel mai îngrozitor. O dorea atât de mult, încât nu putea suporta nici măcar să-i atingă mâna. Dacă se apropia prea mult de el, trebuia s-o părăsească cât mai repede posibil. Într-o zi, Hugh îi surprinsese privind-o pe Callie plimându-se prin curte, și legănându-și șoldurile. Trei ore după aceea, Talis a trăit într-o agitație nebunească. Când mai târziu, bând dintr-un ulcior și ștergându-și transpirația, încerca să-și scoată din minte imaginea ei, Hugh s-a oprit și i-a spus:

-Onoarea ta se bate cu buzele, șoldurile și sânii lui Callie. Vrei să câștigi?

Fusese greu să nu izbucnească în lacrimi, văzând cât de înțelegător era Hugh și păstrând imaginea provocatoare a buzelor, șoldurilor și sânilor lui Callie.

Și acum, stătea înconjurată de toți bărbații aceia, văitându-se că nu-i era credincios. Ea era cea inconștientă. Dacă îl iubea, ar fi trebuit să aibă încredere în el. Era mereu cu acele femei, fiindcă așa trebuia. Pe lady Alida nu o putea numi mama lui nici în gând; mama lui era Meg, Alida spusese că trebuia să învețe să fie un cavaler înainte să se însoare cu Callie, care era fiica unui om înrudit cu regina. O parte din învățământ consta din dans, cântat și mânuirea lăutei și toate celelalte care îi luau mult timp și îi impuneau contactul cu femeile acelea prefăcute. Era furios că toate acestea nu-i intrau în cap lui Callie și trebuia să i le spună el. Îi declarase că o iubește, ce mai putea să facă? Brusc, i-a spus:

-Acum trebuie să plec! I se rupea inima și ea nici măcar nu știa. Răsucind călcâiele, s-a îndepărtat fără să mai privească înapoi deși l-a lovit în spate cu un pumn de noroi și nici când a auzit hohotul de râs al bărbaților care erau lângă ea. Dorothy stătea culcată lângă Callie, auzind-o de multă vreme cum plânge. Mai bine zis, o simțea, fiindcă plânsul era foarte tăcut. Mica Kipp, și ea clătinând din cap și atingându-i din când în când lacrimile cu lăbuțele ei roz. Plânsul lui Callie era straniu, părea că lacrimile ei veneau de undeva din interiorul ei și ieșeau pe ochi. Odată, Callie, încercând să facă haz de necaz, spusese:

-Mi se topește inima, și mi se scurge pe obraz. Dacă plâng mult, nu voi mai avea inimă, și atunci se vor opri și lacrimile. În noaptea aceea se aflau în căsuța mică, cu părintele Keris. Se înțeleseseră să spună că părintele era bolnav și ele voiau să-l îngrijească, deci li s-a îngăduit să rămână acolo în loc să se întoarcă acasă. Și pentru Callie și pentru Dorothy, atmosfera de la castel era din ce în ce mai

apăsătoare.Era ca o furtună care se pregătea și care va izbucni curând cu furie,distrugându-i pe toți.Din cauza asta de câte ori puteau,rămâneau cu părintele Keris,care dormea,orice ar fi făcut sau ar fi spus ele.Stând pe patul pe care îl împărțea cu Callie,apă-sându-și urechile cu pumnii,Dorothy a izbucnit.

-Nu mai pot suporta,m-am sărutat de voi amândoi.Sătulă de voi...mă auzi?

-De cine? a întrebat Callie ridicându-se și frecându-și ochii,cu Kipp în brațe.Nu știu de cine vorbești.

-Te faci că nu înțelegi? Acum,ascultă-mă Callasandra...trebuie să faci ceva ca să scăpați de nenorocirea voastră.

-Nu înțeleg ce vrei să spui.Talis Hadley nu este nimic pentru mine.Doar...a spus Callie mândră,dar Dorothy,s-a exprimat pentru condiția ei,vulgar:

-Talis te dorește atât de mult,încât a ajuns piele și oase.Nu poate mânca din cauza dorinței; lecțiile lui nu merg bine.Ieri când ai trecut pe lângă el,a căzut de pe cal.

-Da? Nu am observat.Nu cred că a căzut din cauza mea,sunt sigură.Eu...

Dorothy a apucat-o de umeri și a scuturat-o,făcând-o pe Kipp să protesteze.Ea voia să-i spună adevărul,că lady Alida era cea care trăgea sforile,și cine știe din ce motiv.Dar Dorothy,era foarte prudentă.Nu va pomeni numele mamei ei.

-Simțul onoarei îl face pe Talis să stea departe de tine.Ar trebui să fii mândră de el,nu supărată.

-Dar eu nu cred asta.Nu cred că Talis mă dorește.De ce crezi asta? Ai văzut cât de frumoasă este lady Frances?

-Dar ai văzut cât este de egoistă? Ea se crede mult mai frumoasă decât este.

Privind-o dezgustată,Callie a spus:

-Da,și știe toată lumea cât prețuiește un bărbat,ce crede femeia.Uită-te la Edith,o fată modestă,o minte bună,dar fără bărbat.

-Dar eu...știu,nu trebuie să-mi spui.Sunt o fată drăguță,dar nu destul de frumoasă ca să facă un bărbat să se lupte cu zgârcenia tatei pentru a mă câștiga...a continuat repede,fără a-i permite lui Callie să spună ceva.Dar tu ai noroc! Tu ai ceea ce eu și surorile mele dorim atât de mult.

-Vrei să spui...pe Talis? Vrei să spui că îl am? Cum l-aș putea avea,când altele...

Dorothy s-a stăpânit să nu o pocnească,că nu vedea ceea ce era așa de clar.tot ce dorea Dorothy era să-i vadă împreună,înainte ca mama ei să mai uneltească iar ceva.Chiar dacă ăsta o făcea pe mama ei să moară.Dorothy,dorea puțină fericire în casa lor.După părerea ei,era prea mult aur,și dragoste prea puțină.

-Acum,ascultă-mă,a spus Dorothy,și ajută-mă să facem un plan.

Nu-mi mai spune că Talis nu te vrea.Gândește-te și inventează una din poveștile

tale,după care putem face un plan.Când Callie a privit-o sceptică,Dorothy a zâmbit.

-Ai dreptate,probabil că asta depășește talentul tău de povestitoare.

Expresia lui Callie s-a schimbat.

-Ce poveste vrei? îmi voi sparge capul și voi încerca să-ți spun o poveste.

-În ordine...acum ascultă planul meu.

Au trecut multe ore până să adoarmă Dorothy,iar Callie nu a dormit deloc.

Dimineața,amândouă fetele zâmbeau conspirativ.

CAPITOLUL 37

În timp ce călărea alături de Callie,în pădurile care erau rezervația pentru vânat a lui John Hadley,Talis i-a spus:

-Nu știi de ce ai vrut să călăresc eu cu tine,când ai atâția bărbați tineri care te urmează peste tot.Nu știi cum tolerezi pe cineva atât de modest ca mine,tu care ai un tată nobil,rudă cu regina.Talis ar fi dorit să nu rostească aceste cuvinte,dar nu se putea stăpâni.Cu o zi în urmă,Callie îi trimisese un mesaj,spunându-i că vrea să călărească cu el,și după prima reacție de bucurie,el a început să se gândească îngrijorat că nu-și va putea ține jurământul dacă stătea prea mult cu Callie.De când îi declarase în mod spectaculos,în fața întregului sat că o iubește, făcuse tot ce putea să nu rămână singur cu ea.

Purta o pelerină splendidă,de lână albastră,cu o glugă mare cu blană albă pe margine.Se comporta ca și când încerca să fie mult mai frumoasă,pentru ca Talis să nu-i poată rezista.Iar lui,nu-i mai păsa nici de capul părros al maimuței,privindu-l din faldurile pelerinei,ascunsă la pieptul lui Callie.

-Mă gândesc să mă mărit...a spus Callie privindu-l peste umăr.

Lui Talis i s-a oprit respirația,dar și-a îndreptat spatele și a ridicat capul.

-Da...este o idee bună.Îmbătrânești,și trebuie să te măriți.

-Și eu sunt de aceeași părere.Aș vrea să am copii.Spune-mi crezi că voi fi o mamă bună? Spatele lui nu se putea încorda mai mult.Părea că și mușchii de la gât îl sufocau.

-Da.Bineînțeles...a spus el.

-Bine,a răspuns ea zâmbind.Azi,m-am gândit că am putea merge undeva,retrași amândoi,ca să-mi spui ce fac un bărbat și o femeie ca să aibă copii.Nu vreau să mă căsătoresc neștiutoare,ca surorile tale.Tu ești prietenul meu,și vreau să-mi spui totul.Furia l-a făcut pe Talis să se încordeze mai mult.Întorcându-se în șa a întors și calul ca să vină în fața ei; avea fața roșie.

-M-ai adus tot drumul acesta pe un timp înnorat,și cu o furtună amenințătoare,ca

să-ți spun despre...despre...Nici nu mai putea vorbi de supărare.

-Ah...văd...știi chiar mai puțin decât mine...Nu bănuiam...deși îți petreci zilele cu atâtea femei în jur.

-Știu totul! Știu tot ce trebuie să știu,dar tu...a strigat el,venind lângă ea.

-Da,ce-i cu mine?

Îl supăra foarte mult,fiindcă îl privea zâmbind,ca și când tot ce spunea,nu ar fi fost atât de rușinos,atât de...S-a liniștit când a înțeles că își bătea joc de el,că nu exista nici un bărbat cu care să se mărite,în afară de el.Zâmbind,i-a spus:

-Lady Frances m-a învățat tot ce se întâmplă între un bărbat și o femeie...Nu-i așa că este foarte frumoasă?

Spre satisfacția lui,Callie s-a înroșit de supărare și,înainte s-o poată opri,și-a înfipt pintenii în crupa calului,care a pornit într-o viteză de putea să-și rupă gâtul.El îi dăduse un cal blând,potrivit să-l călărească copiii și nu un adult,în timp ce el luase un monstru enorm și negru,Pe care lordul John îl interzisese la toți călăreții.Talis călcase porunca,fiindcă voia s-o impresioneze pe Callie,dacă ar fi fost posibil.Chiar în clipa când Callie a intrat în pădure cu calul,a digerat și s-a pornit furtuna.Lui Talis i-au trebuit câteva minute să-și potolească armăsarul,și să se ducă după ea.Când a găsit-o a simțit că i se oprește inima.

Zăcea neînsuflețită pe jos,sub un copac,unde ploaia nu pătrunsese încă din cauza frunzelor dese.Lui Talis i-a părut un înger căzut din cer.În timpul căzăturii i se despletise părul și forma ca un nor în jurul ei; pelerina se desfăcuse,iar rochia era ruptă la gât scoțând la iveală umărul gol și alb,și sânul mic rotund, perfect.După ce o tachinase atâta vreme că are pieptul drept,a fost fascinat când a observat că în ultimul an,recâștigase timpul pierdut.Kipp era lângă obrazul ei,și privindu-i,părea că-l imploră pe Talis pentru ajutor.

Talis a sărit de pe cal în timp ce acesta mai mergea,Și a strigat:

-Callie! A alergat la ea și a luat-o în brațe.Callie,dragostea mea...vorbește Callie Am să mor dacă ești rănită...te rog,Callie...te rog.O ținea atât de strâns,lipindu-și fața de umărul ei,și auzind-o gemând.Când a văzut că este vie,i s-au umplut ochii de lacrimi.Continua s-o țină la fel de strâns încât abia respira,și i-a îndreptat fața,mângâind-o pe obraz.A șoptit doar „*Callie*”,și a început s-o sărute pe obraji,pe frunte și pe păr,liniștindu-se că era în viață.

-Sunt rănită,a încercat ea să șoptească.

-Rănită? Te duc înapoi acasă.Voi chema cel mai bun doctor.

-Glezna...Sunt sigură că este ruptă,și mă doare piciorul.Nu cred că mă pot ridica.

-Calul meu...a început el să spună că o va duce pe calul său,dar neastâmpăratul animal nu se mai vedea nicăieri.Deși calul pe care venise Callie era dresat să se

oprească în astfel de cazuri,nu era.

-Unde este calul tău?

-De unde să știu,i-a răspuns ea răstit.

Ținând-o încă strâns,Talis privea în jur încruntat.Era ciudat.Îi alesese special calul,pe pentru mai multă siguranță.Era atașat de oameni și nu și-ar fi părăsit niciodată călărețul.De fapt,unul dintre oamenii de la grajd glumise spunând că acest cal nu mai putea fi călărit.Și acum,unde era?

-Ah,piciorul...piciorul meu,a gemut Callie.Mă doare,mă doare și într-o parte,mă doare și capul.Ploaia se întetise,și picăturile reci pătrundeau printre frunze.O picătură mare a intrat în ochii lui Kipp care a țipat și s-a ascuns în faldurile pelerinei lui Callie.Talis știa că vor trebui să se întoarcă repede acasă.Va găsi unul din păcătoșii ăia de cai și o va duce pe Callie în siguranță,cât mai curând.
A așezat-o pe Callie cu grijă pe pământ și a pornit să caute calul,dar ea s-a ridicat în coate.

-Te interesează mai mult calul decât persoana mea?

-Nu,a spus el ezitând.Avem nevoie de cal ca să ne întoarcem acasă.Trebuie să...

-Nici nu te-ai uitat la glezna mea...și s-a lăsat să cadă iar pe pământ, prefăcându-se că leșină.Într-o clipă,Talis a fost din nou lângă ea,luând-o în brațe,în timp ce ideile i se încâlceau în cap.I se părea mai normal să găsească un cal și să se întoarcă cât mai curând acasă și cineva mai priceput să îngrijească rănilor,decât să privească el,care nu putea face nimic.

-Vai,Talis...mă doare atât de rău,a spus ea slab în brațele lui,mlădioasă, neajutorată,depinzând total de el.Ținând-o cu un braț,a încercat să se uite la piciorul ei și la gleznă.Deși era puțin mai mică decât alte fete de vârsta ei,iar în comparație cu Talis era mult mai mică,nu se putea uita la glezna ei.Ca să-i poată vedea rana,i-a ridicat fusta peste genunchi.

Era destul de ciudat,dar articulația nu era deloc umflată.

Căutându-i încheietura,și căutând unde putea fi rănită,Talis se mira cum de nu observase mai repede că articulațiile ei erau atât de delicate,iar forma piciorului era atât de grațioasă.Purta niște pantaloni transparenți și foarte strâmți,care se lipeau de ea ca o piele.

-Piciorul meu...suspina Callie.Mai sus mă doare așa de rău...și cred că sângerează.Mâna lui Talis tremura în timp ce-i ridica fustele mai sus,pe picior.

Când începuse să poarte o astfel de lenjerie feminină? Dacă ar fi fost la fermă și ar fi obserat că poartă ciorapi fini,ar fi râs de ea.Aceștia nu ar fi rezistat nici măcar o după-amiază de hoinărit,printre tufele de mure.Până acum nu mai văzuse ceva mai atrăgător,ca acești ciorapi roz,care se potriveau exact pe

picioarul frumos format al lui Callie.Încet,încercând să se gândească la altceva,cât mai departe de ceea ce vedea,și vrând să-i găsească rana,a prins partea de sus a corpului ei cu o mână,ridicându-i rochia cu cealaltă.Ciorapul se oprea exact deasupra genunchiului,și era legat cu ceva ce nu mai văzuse niciodată.Era o jartieră din panglică roz,brodată cu alb,în formă de inimioară.

Jartiera era așa de fină și de feminină,că Talis nu mai văzuse ceva mai fascinant ca această bucată de material.Nu-și putea lua ochii de la ea.

Ca și când timpul s-ar fi oprit în loc,ochii lui uitându-se mai sus de jartieră,i-a văzut coapsa.Doar câțiva centimetri de piele,până unde fusta îi acoperea trupul.Pielea era palidă ca soarele de primăvară și tare,îndemnându-l s-o atingă.

Când ridica mâna,un bubuit de trăsnet l-a readus la realitate.Cu o mișcare bruscă,însământat,Talis i-a dat drumul pe jos,și s-a îndepărtat cu o săritură.

-Trebuie să găsesc calul...să găsesc calul...a spus el,transpirația amestecându-se cu ploaia,pe fața lui.Trebuie să te duc înapoi acasă,trebuie...O clipă,lui Talis i s-a părut că aude niște vorbe urâte pe care le pronunța Callie,dar era sigur că nu putea fi adevărat.Dacă a spus așa,era din cauza durerii de la picior,sau blestemata de maimuță o trăsese de păr.Orice ar fi fost,el trebuia să facă neapărat ceva,acum.Sărind să apuce creanga cea mai de jos a copacului,s-a ridicat.

-Ce vrei să faci? a țipat Callie,în timp ce el,repede și ușor a început să se urce în copac.

-Încerc să văd de sus,unde sunt caii,a strigat el în jos la ea.În același moment,venind din direcție opusă,a apărut calul lui Callie,iar ea s-a strâmbat.

-Trebuia să am singurul cal care nu este în stare să știe drumul spre grajd,a bombănit ea.Privind în sus,ca să asigure că Talis era pornit să urce până în vârful copacului,Callie a alergat pe iarbă prin ploaie spre calul prost.O privea ca și când i-ar fi cerut ajutorul.Callie iubea animalele,dar iubirea ei pentru Talis a făcut-o să procedeze-într-un mod pentru care se simțea vinovată.A scos din buzunar un buchețel de ierburi din grădina ei,pe care le luase în ideea de a-l folosi la o astfel de ocazie,și l-a legat de hamul calului.Trăgând o singură dată pe nări aroma plantelor,calul a început să alerge spre Hadley,iar Callie cu Kipp atârându-i la cingătoare,s-a grăbit să se întoarcă la copac.Când Talis a coborât din copac,Callie zăcea pe pământul care era din ce în ce mai ud.

-Callie,a spus el,dar ea nu deschidea ochii și a strigat-o din nou,apoi a luat-o în brațe.Trebuie să plecăm de aici.Ești udă până la piele,și ploaia bate și mai tare.Trebuie...Cu grație,Callie a deschis ochii,și părea că este gata să moară,când i-a vorbit.

-Nu pot să umblu.Du-te și cheamă ajutoar...cheamă-l pe Edgar,băiatul potcovarului.Casa lui este în apropiere și este destul de puternic să mă ducă la Hadley.Nu îi trebuie cal.Auzind asta Tralis a ridicat-o și a luat-o în brațe,cu trupul lipit de al lui,cu fața ei pe umărul lui,și ținându-l cu mâinile pe după gât.

-Ai să te îmbolnăvești purtându-mă,are să te doară spatele,i-a șoptit ea,cu buzele lipite de urechea lui.

-Nu te forța să vorbești...ai nevoie de putere,te pot duce dacă este nevoie,până la capătul pământului.

-Ești sigur că nu ai nevoie de ajutor?

Talis nu s-a mai obosit să-i răspundă.Până la castel,erau kilometri,iar ploaia se întetea cu fiecare clipă.

-La ce te gândești,l-a întrebat ea,răsucindu-se în așa fel ca sânii să-i apese pieptul.Ploaia i se prelingea pe vârful nasului,dar Talis a răspuns:

-Aș vrea să știu de ce prostul tău de cal a fugit.Este foarte ciudat.Și aș vrea să mai știu,de ce ai insistat să călărim așa departe,când ți-am spus că vine furtuna.

Orice prost vedea că se pregătește o furtună,și tu...

În clipa aceea,Callie era sigură că dacă a fost vreodată în istorie un bărbat sentimental,era doar un accident.A început apoi să se vaite.

-Ah,Talis,îmi pare așa de rău.Am fost nesuferită cu tine în ultimul timp.

Nesuferită cu adevărat,și doream să nu mai fie nimeni lângă noi,să fim singuri... așa cum eram noi obișnuiți.Doream doar să-ți spun că te iubesc,și să-ți cer iertare,fiindcă m-am purtat oribil.Mă poți ierta?

Callie știa că unul din momentele favorite ale lui Talis,era să audă că-i cere iertare.Cele mai stupide scuze o ajutaseră să obțină ce nu obținea cu mândria.

-Da...poate...a răspuns el,fiindu-i greu să vadă pe unde mergea,având genele pline de apa care se scurgea pe nas și picau pe fața ei.

-Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.Trebuia să țipe ca să fie auzită,din cauza zgomotului făcut de ploaie.Mă doare cu adevărat.Nu ne-am putea opri? Nu este vreun loc unde ne-am putea odihni până se oprește...

-Vorbești iar de potcovar? Acolo vrei să mergi? Sau poate...

-Nu...bineînțeles că nu.Dar nu există pe aici pe aproape? a întrebat ea,încercând să-i trezească gelozia care îl obseda.A încercat din nou să-i reamintească...O colibă sau așa ceva...un loc uscat și cald?

-Aici este un loc pentru vânătoare,știi doar.Callie,te credeam mai deșteaptă...s-a oprit amintindu-și.Da...este ceva în apropiere.Un fel de beci,fără ușă,dar tot este mai bine ca aici.Callie și-a ascuns fața,să n-o vadă surzând.

-Nu! a spus el scuturându-și capul de ploaie.Este mai bine să te duc acasă!

Auzindu-l, lui Callie i-a venit să plângă cu adevărat.

-Talis..te rog...să ne oprim.Plouă că abia pot să văd,și îmi este foarte frig.

-De când te deranjează pe tine ploaia? Am colindat de atâtea ori prin ploaie, împreună.Îți place să umbli prin ploaie și acum doar nu trebuie să umbli,te duc eu.

-Dar,privește-mă,sunt udă learcă.S-a depărtat puțin de el ca să-i arate rochia udă.Nu avea corset,de fapt nu prea mai purta sub corsajul de lână al rochiei,și din cauza asta,rochia era aproape transparentă.

-Privește-mă,Talis...nici măcar nu te uiți...Dar chiar udă,fața lui era roșie.Era clar,se uitase! Cuprinzându-l din nou cu brațele de gât,își lipi sânii de el.

-Te rog...dacă știi un loc unde să mă-usuc,du-mă acolo.Poate vom putea să stăm și să ne odihnim.Mă doare foarte rău încheietura...Fără să spună o vorbă,Talis continua să umble de parcă se gândea s-o ducă în China.

-Ah...am înțeles.Ți-e frică să rămâi singur cu mine.Asta mă flatează.Nu credeam că suntașa de frumoasă,încât nu poți rezista să fii singur cu mine.Vei fi un adevărat cavaler! Îți poți ține jurămintele,dar să nu fii pus la încercare.Acum înțeleg...Talis s-a întors atât de brusc,încât Callie a trebuit să se țină strâns de gâtul lui să nu cadă,iar Kipp și-a înfipt ghearele în pieptul ei.Era într-adevăr frig,și Callie nu avea decât o rochie subțire și aproape nimic pe dedesubt.Dacă nu ar fi avut pelerina care o ascundea,nu ar fi ieșit niciodată din casă,așa de subțire îmbrăcată.Dar,ea gândise că o făcea pentru o cauză bună.

Mai târziu,după câteva minute,intraseră în micul adăpost săpat în colină.

După ce a așezat-o pe Callie pe o claie groasă și curată de paie,iar Kipp se ascunsese și ea într-un loc călduros,a început să privească cu interes în jur.Deși Callie se văitase în gura mare,aproape că nu-i dăduse importanță,și a continuat să inspecteze interiorul adăpostului.

-Ce-i cu tine? s-a răstit ea,devenind din ce în ce mai furioasă,că nu-i dădea nici o atenție.

-Privește în jur,a spus el.Acum câteva săptămâni nu era decât un bordei.Nici nu avea ușă,iar acum există fân proaspăt și...s-a speriat,căci în spatele lui ușa se închisese.Alergând la ușă,a găsit-o încuiată.Încuiată pe afară! Și-a plimbat câteva minute mâinile pe ușă examinând-o.

-Callie,se întâmplă ceva foarte straniu.Ușa are o broască nouă de fier...iar fierul nu este ruginit...

-Probabil,că cineva și-a pregătit coliba ca s-o folosească.

-Dacă este așa,de ce când am venit,ușa era deschisă? Ploaia ruginește fierul.Și de ce acum nu este folosită?

-Poate că oamenii vor s-o folosească mâine,și vreun lucrător leneș a uitat să închidă ușa.

-La ce poate folosi un loc ca acesta? Este prea mic chiar pentru un depozit,dar pentru locuit.Și de ce ar pune cineva o ușă groasă de stejar la un beci,care are un acoperiș de lemn vechi și murdar.Înainte să se strice ușa,acoperișul se va distruge.Și în plus,locul acesta aparține lui John,care de când l-a cumpărat,îl folosește doar când vine la vânătoare.A biciuit niște oameni care au trecut pe aici.

-Ei,da...a spus Callie pe un ton care demonstra că nu o interesa ce spune el.S-ar putea să fie folosit de un paznic,sau de cineva care spionează.

-Nu,Callie,,nu are nici un rost.Un spion nu se putea ascunde într-un loc în care ușa se închide pe dinafară.Un spion,ar putea...

-Talis,nu știu la ce folosește locul acesta.Nu știu cine a muncit să pună la ușă o broască nouă.Talis s-a uitat la ea,cu capul înclinat într-o parte.

-Nu...broasca nu este nouă...

-Ba da...așa ai spus.Și dacă nu ai fi spus,eu văd de aici că este nouă.

Talis a căzut pe gânduri.

-Nu...închizătoarea nu pare a fi nouă.Lemnul a fost luat de undeva.S-ar putea să dorească cineva să pară veche.Sunt noi,dar par vechi.Mă întreb...

Callie l-a privit un moment,și nu părea să aibă ceva de spus la speculațiile lui.

Și-a ridicat apoi brațele în jurul corpului și a început să tremure.

-Talis...mi-e frig,și ca să-l convingă,a strănutat de trei ori.Stai acolo,și tot vorbești de ușă,iar eu o să mor înghețată.Talis arăta foarte serios.

-Știu că îți este frig,și o să plecăm de aici.Îți jur că te voi duce acasă.

Strângând din buze,Callie i-a răspuns:

-Nu poți să ieși de aici.Clădirea are ziduri de piatră pe trei părți,și o colină de cealaltă.Ușa de stejar este groasă de cinci centimetri,iar broasca este de fier și nouă.Nu poți ieși.În timp ce ea continua să-i argumenteze,Talis se întorsese și o privea,ca și când ar fi încercat să înțeleagă ce spunea.Callie,s-a uitat urât la el.

-Acum,cred că lucrul cel mai bun,este să ne pregătim să petrecem noaptea aici.De dimineață,va veni cineva să ne caute.Talis a stat câteva clipe cât mai departe de ea,atât cât putea,în spațiul mic,și părea că se gândește la ce îi spunea.

Callie e o nevinovată...se gândea el.Pare să creadă că încă mai erau copii și puteau să doarmă ghemuiți unul în altul,cu nevinovăția copilăriei.Fără îndoială,își închipuia cum se vor băga în fân strângându-se în brațe,și dormind în pace.

Dar,era destul s-o privească,și știa că în ceea ce îl privea,nu era inocent.Pelerina era deschisă în față,expunând rochia de lână roșie,care îi scotea în evidență

formele maturizate de curând.Oare de ce îi crescuseră sânii atât de mari,nu puteau să rămână mici? Toți bărbații din Anglia o vor privi,și...,*Mai bine să nu mă gândesc*”,și-a spus el în gând.

S-a întors din nou la ușă.Ținea sabia în mână,gândind că poate ar fi capabil să spargă broasca.Sau,poate ar putea să taie din ușă,și să iasă.Poate că era o piatră care se mișca în perete.La un zgomot venind dinspre Callie,s-a întors spre ea.Cu groază,a văzut pelerina aruncată pe jos,în fân,și părea că-și desface rochia.Se rezema de perete,stând într-un picior,ceea ce făcea ca șoldul să fie mai vizibil,iar sânii mai în evidență.

-Ce faci? în vocea lui se simțea teama.I-a răspuns,ca și când ceea ce făcea era evident.

-Îmi scot hainele umede.Ți-am spus că am înghețat.

Are dreptate,s-a gândit Talis.Ca să-și păstreze calmul,trebuia să gândească logic.

-Și cum crezi că te vei încălzi,dacă te...dezbraci? Callie și-a oprit mâinile pe legăturile rochiei care era desfăcută la piept,iar Talis,se întreba,oare nu are nimic pe sub rochie?

-Nu m-am gândit la asta,a răspuns Callie privindu-l pieziș.Aș...am putea...

Talis era sigur că era nevinovată,dar Callie clipea spre el,ceea ce îl făcea să se gândească la modul în care s-ar putea încălzi.

Fânul...a spus Talis vesel,ca și când ar fi avut cea mai strălucită idee.Poți să te cuibărești în fân,cât mai adânc,cât mai jos.Cu cât te vei băga mai adânc în fân,cu atât îți va fi mai cald.

-Și tu...unde vei sta ca să te încălzești? l-a întrebat ea încet.

-Eu? A făcut un semn arătând că nici nu se gândea la confortul lui.Îmi voi petrece noaptea încercând să ieșim de aici.Fața lui Callie își pierduse calmul,și avea privirea aproape aproape seducătoare.

-Tallis...nu poți sta treaz toată noaptea! Zidurile acestea sunt de piatră,și ușa este...Auzindu-i argumentele,Talis a înțeles îndoiala lui Callie.Era pentru prima dată că se îndoia de el,și asta nu l-a supărat.Dar îndoiala ei asupra capacității lui l-a hotărât să-i demonstreze că era capabil să-i poarte de grijă.Era timpul să-i spună adevărul,trebuia să-i arate că este adult,nu mai era copilul pe care îl vedea ea,încă.Ducându-se la ea,a cuprins-o cu un braț,și a sărutat-o pe obrazul rece.

-Ascultă-mă,iubită mea,nu te-am mințit niciodată,nu-i așa? Și nu o voi face nici acum.Nu vreau să te sperii,dar nu cred că va veni cineva dimineață să ne caute.

Suntem prea departe.Am putea rămâne aici,zile întregi,și nimeni nu ne va putea găsi.Acum,că sunt treaz și odihnit,voi face orice ca să ieșim de aici.Ai încredere în mine? Callie s-a lăsat moale peste el,cu rochia pe jumătate desfăcută.

-Talis,iubirea mea,sunt sigură că vei reuși să ieșim de aici.Dacă o poate face cineva,tu ești acela.Dar....

-Dar? Ce este?

-Nimic a spus ea sec.Du-te,petrece-ți noaptea lovind în ușă și rupându-ți mâinile pe pietre.Nu-mi pasă! Du-te și fă-ți datoria de onoare!

Talis nu înțelegea de ce era supărată.De fapt,în ultimul an se petrecea ceva cu ea,ce nu putea înțelege.Când s-a dezlipit de el,era aproape să cadă,dar când a încercat s-o ridice,l-a respins furioasă.Gesturile ei îl convingeau pe Talis că trebuiau să scape de acolo.Trebuia să-i recâștige încrederea;voia să-l mai privească cu aceiași ochi care îi arătau convingerea ei că el putea face orice.

Trebuia să scape de acolo,chiar dacă ar fi trebuit să moară.

Dar,după ce trecuse o oră,Talis tot nu găsea calea de a ieși din închisoarea lor.Callie a încercat să-i atragă atenția la ce făcea ea,dar Talis era concentrat doar asupra misiunii lui,și chiar dacă privea în jurul lui,părea că n-o observă.

Acum,o știa tupilată în fân până la gât,și tot supărată pe el,supărarea ce o simțea ca și îmbrăcămintea rece și udă de pe el.Dar cu cât simțea mai mult furia ei,cu atât era mai hdtărât să scape din închisoarea lor.Putea suporta orice din partea ei,dar nu concepea să-l creadă neputincios.Gândurile i-au fost întrerupte de un țipăt al ei.Întorcându-se,a văzut-o zbatându-se în fân.Maimuța,care aproape adormise a privit în sus cu interes.

-Purici! a țipat ea.Aici sunt purici.Instinctiv,Talis a făcut un pas ca să o prindă în brațe,iar ea a ieșit din fân,goală,ca o creatură aurită ieșind din mare.

-Ajută-mă,plângea ea.S-au urcat pe mine.Ajută-mă să-i găsesc.

Câteva secunde,Talis și-a plimbat mâinile pe deliciosul trup,încercând s-o scape de insectele care după ea,îi mâncau fiecare bucățică din corp.Dar,era incapabil să mai suporte tortura.Palid,tremurând,cu fruntea transpirată,cu tot frigul din încăpere și hainele ude și înghețate,a sărit,depărtându-se de ea.Atunci,ca o fiară, cu o putere supraomenească,a început să scobească cu sabia o gaură în acoperișul murdar.Noroiul sărea peste tot,iar în jurul lui Callie cădeau bucăți mari de care se ferea acoperindu-și fața,iar Kipp țipa,protestând că fusese trezită din somn.După ce a făcut o gaură destul de mare prin care să se poată strecura, s-a apucat de o grindă,și a sărit afară în ploaia rece.

Într-o secundă,a deschis ușa.Dar nu o privea pe Callie care ședea în mijlocul unei grămezi de fân care îi acoperea goliciunea doar de la genunchi în jos,el continua să stea cu spatele la ea.Grav,ca și când nu avea de ales,i-a spus:

-Callie,îmbracă-te.Plecăm acasă.

-Dar,Talis...Cred că trebuia să stăm aici.Cred...

-Atunci, voi pleca să caut un cal, și vin să te iau, a spus el, tot întors cu spatele la ea.

-Nu poți. Este prea departe... va dura mult... În glasul ei se simțeau lacrimile.

-Voi alerga!

-Talis, nu poți alerga tot drumul, sunt niște kilometri...

-Callie, pot să alerg până la capătul pământului, a spus el exasperat, ridicând mâinile spre cer. Pot... înainte să mai spună un cuvânt, începuse deja să alerge cât putea de repede, ca să se depărteze de trupul frumos și gol al lui Callie. Dar nu a fost nevoit să alerge departe, fiindcă a găsit calul lui Callie, cu frâul agățat în niște tufe, așa că s-a putut întoarce la ea foarte repede. Mai târziu, după ce o salvase, era foarte mândru de ceea ce făcuse, dar simțea că-l cuprinde furia simțind supărarea lui Callie încât nu a vrut să-i mai vorbească, și nu știa de ce.

Când oare fetele cu care te-ai putea distra vor deveni femei? Era de neînțeles.

Drumul înapoi spre castel l-au parcurs în tăcere, iar Callie nu i-a mulțumit nici măcar că o salvase.

CAPITOLUL 38

-De ce zâmbești? l-a întrebat James pe Talis, care se întindea lângă el, avându-l pe Philip de partea cealaltă. De fapt, în ultimele săptămâni, ai avut tu ceva care te făcea să te bucuri. Fiindcă Talis nu răspundea, a început și Philip să-l întrebe.

-Hai... acum poți să ne spui, doar suntem frații tăi.

Talis, era întins pe malul râului care curgea în apropiere de castelul Hadley, cu mâinile sub cap și privind la cerul azuriu. În apropiere, Hugh își adăpa calul la râu. Toată dimineața, Talis făcuse antrenament cu frații săi, dar erau momente când era absent și nu se concentra la ce făcea.

-Spune-ne... i-a cerut James. Callie îl învățase că interesul ascultătorilor devenea de nestăpânit când trebuiau să aștepte să audă o poveste, așa că Talis a lăsat să treacă un moment, înainte să răspundă.

-Callie încearcă să mă seducă. Nu asta așteptaseră să audă băieții, dar cuvintele le treziseră imaginația. Înceau mereu să seducă fetele care munceau la castel și Talis vine și le spune că o femeie încerca să-l...

-Ce a făcut? a șoptit James. Privind la cer, Talis a continuat visător.

-Ne-a închis pe amândoi, singuri, într-un vechi beci.

Aranjase să se pună o ușă nouă... Ridicând din sprâncene, James a privit peste Talis la fratele său Philip.

-Da... sunt sigur că este adevărat. Dacă văd un adăpost cu o ușă nouă, voi ști că este din cauză că o femeie încearcă să mă seducă. Tu nu crezi, frățioare?

-Bineînțeles.Este unul din adevărurile vieții.O ușă nouă,înseamnă o femeie,cu poftă.Talis zâmbea,dar convingerile lui căpătau contur.

-Puteți voi să râdeți cât vreți,dar ea nu încetează s-o facă,zi și noapte.

Prin cap îi treceau imagini;Callie goală în adăpost; după câteva zile,trecând peste o baltă ce abia îi ajungea la glezne,își ținea fustele cât mai sus ca să-și arate picioarele goale,și strângerea,cât de tare putea,a corsajului rochiilor.

-Da...a spus el din nou,fericit,Callie încearcă să mă seducă.

-De unde știi? Eu mă îndoiesc,cred că-ți imaginezi doar,au răspuns deodată amândoi frații.

-De câte ori o privesc,este goală,sau cel puțin parțial,a spus el încet,și în minte a început să gândească la ce făcuse în ultimele săptămâni,după întâmplarea din adăpost.Mai bine murea decât să recunoască faptul că nu înțelesese ce a făcut atunci,în timpul furtunii.Dar de atunci,înțelesese,și o înnebunea pe Callie făcând pe prostul.Se străduia să pară cât mai naiv,ca ea să încerce mai mult.

-Poate că voi,băieții,i-ați da ideea să iasă din mare fără nimic pe ea,doar cu părul...a spus Talis,cu aerul că ar fi fost mai mare și mai înțelept ca ei.Sau poate că,aici neexistând marea,ar fi suficient și balta unde vin vacile.

-Da...mi-ar plăcea...Callie udă și goală,acoperită doar de părul ei.A trecut un timp,înainte ca băieții să închidă gura.James a fost primul care a vorbit.

-Înțeleg.Callie încearcă să te seducă,dar tu,care ești bărbatul cel mai puternic,ai rezistat încercărilor ei.

-Da...a spus mândru Talis,nu am atins-o.

-Și ți-a fost ușor să n-o atingi? a continuat James,în timp ce Philip zâmbea, înțelegând ce voia să spună fratele său,

-Sunt un om de onoare,nu iau ceea ce nu am dreptul să iau,a spus Talis,trufaș.

-De aceea nu poți să dormi,a spus Philip.

-Și de aceea,când vii din camera mamei,ești furios și ai lacrimi în ochi?

Talis nu suporta să-l considere cineva altceva decât un om cu multă putere și noblețe.

-Ce spui tu,nu este adevărat.Eu sunt imun la jocul copilăresc al lui Callie,dar fiind femeie,trebuie s-o las să facă tot ce vrea.Îmi face plăcere s-o văd,dar pot să mă stăpânesc.Nu o voi atinge.

-De asta nu mănânci? De aceea încep să ți se vadă coastele prin haine? Talis,frățioare,de ce nu o iei pe iubita ta Callie în pat,și atunci va trebui să se mărite cu tine.În săptămânile din urmă,pline de durere dar și de plăcere,de câte ori nu se gândise și el la același lucru? Dar jurământul trebuia respectat.Când a vorbit din nou,era serios.

-Sunt lucruri,pe care nu puteți să le știți.Philip a vorbit primul,cu amărăciune în glas.

-O cunoaștem foarte bine pe mama.Dacă află ceva despre cineva,se folosește de slăbiciunile lui...chiar și împotriva ta Talis,trebuie să te ferești de ea.

Auzindu-i cum vorbesc despre mama lor,Talis s-a supărat.Nu vedeau că ea era pe moarte? Cu fiecare zi era mai slabă,dar nici unul din copii nu o vizita,decât dacă era chemat.Doar Talis se ducea zilnic la ea.Îi era rușine să recunoască,dar frații lui aveau dreptate; de cele mai multe ori,ieșea din camera ei cu ochii înlăcrimați,în fiecare zi,Talis o ruga pe Alida să-l elibereze de jurămintele, spunând că nu mai poate rezista.Într-un moment de slăbiciune pe care îl regreta,îi spusese adevărul despre Callie,că încearcă să-l seducă.O rugase în genunchi,spunându-i că o iubea pe Callie mai mult decât banii sau grandoarea. Viața nu însemna nimic fără Callie.

Dar Talis nu le putea spune lui James și lui Philip nimic din toate astea.În primul rând,trebuia să-și apere bărbăția și apoi nu ar crede ce vorbeau ei despre propria lor mamă,

-Sunt lucruri pe care nu le știți,repeta el cu încăpățânare.Nu trebuie să vorbiți așa despre mama voastră.

-Atunci de ce nu te poți căsători cu Callie? Talis nu avea ce să răspundă.

-Nu se poate căsători cu Callie,pe pentru că stimata noastră mamă e geloasă.Mama este îndrăgostită de tine...a spus Philip.

În loc de invidie sau gelozie,în vocea lui era o ușurare.

-Mă bucur că pe mine nu mă iubește așa de mult,a spus James.Când iubește pe cineva,mama vrea inima aceluia în schimb.Talis nu-i mai putea asculta vorbind astfel despre o femeie,care mai avea atât de puțin timp de trăit.Dar ce era mai rău,era că vorbele lor începuseră să i se pară adevărate.S-a ridicat și s-a dus la Hugh,care era cu caii și lovindu-l pe unul s-a încruntat.

-Iubirea este totul pentru o femeie,a spus el,puțin mai târziu.

La început nu l-a auzit prea bine,dar nici când s-a apropiat nu a înțeles ce voia să spună.S-a gândit,că Hugh vorbea despre Alida.

-Da,poate că mă iubește...Nu cred că este un păcat.

-Nu,a spus „Hugh.Nu ea! Callie este a ta.Ea este problema principală.Nu-ți bate joc de ea.Callassandra ta,este foarte mândră.

-Știu cum este Callie,s-a repezit Talis la el,sătul de sfaturile și glumele pe care le încasase în ziua aceea.Nimeni nu știa prin ce trecuse în ultimele săptămâni.De o parte era Callie care făcea totul ca să-l determine să facă dragoste cu ea și,de cealaltă parte,mama sa,care îi amintea zilnic de jurământul către Dumnezeu,că

nu trebuie să se atingă de ea. Talis știa că slăbise câteva kilograme, și că în acest timp nu dormise decât câteva ore. Era adevărat ce spusese Hugh despre mândria lui Callie, era mândră, dar și el era la fel. El, Talis, era foarte, foarte, foarte mândru. Cu o privire către Hugh, care îi arăta acestuia că înțelesese ce voia el să înțeleagă din sfatul dat, Talis s-a îndepărtat.

-Începe, a spus Alida, întinsă pe pat și ținând o scrisoare la pieptul ei care odată fusese mare. Gilbert Rashier vine să-și ceară fiul, omul lui a și sosit... pe fața ei a apărut un zâmbet slab. Penella și-a ridicat încet capul de la îndeletnicirea ei, care consta în aranjarea rochiilor Alidei în scrinul de stejar sculptat, ce se afla la picioarele patului. Înfașurată într-una din rochii, era o farfurie mică de argint; mai târziu, o va lua și o va pune alături de obiectele al căror număr creștea, în ascunzătoarea ei. Dacă s-ar întâmpla să fie din nou concediată, nu va mai fi săracă. Nu-și va mai lăsa bunăstarea în grija altora. Își scuza hoția, spunând că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

-Iubitul dumitale Talis, nu va pleca cu tatăl său. Inima și sufletul său sunt cu fata. Cu cât Alida își pierde puterea, cu atât Penella devenea mai îndrăzneată. Dragostea de altă dată se transformase în dispreț. Alida nu prea observase obrăznicia fetei. Minte ei în acel moment era preocupată doar de Talis și de viitorul lui.

-M-am gândit la asta, de aceea i-am găsit Callasandrei un bărbat... la care Penella a pufnit în râs.

-Băiatul nu va permite această căsătorie, și n-o să vrea nici fata. Penella refuza să accepte că băiatul înalt, viguros și cu părul negru, era băiatul Alidei.

Alida, întinsă pe perne, și-a închis ochii o clipă.

-Nu sunt chiar așa de bolnavă încât să-mi pierd mințile. Nici nu mă gândesc să-i întreb ce vor. Înainte să mor, vreau să-l văd pe Talis pornind spre regină, și voi face tot posibilul să se realizeze. Acum, vino și ajută-mă să arăt bine pentru bărbatul care a venit.

-Bărbat? a spus Penella, încercând să pară dezinteresată, dar supărată când stăpâna ei făcea ceva despre care nu-i vorbise ei întâi.

-Bărbatul care va fi soțul Callasandrei. I-am găsit unul. Nu mă privi așa! Este un om bun, cinstit. Am făcut tot ce am putut să consolez fata pentru pierderea lui Talis, așa că am ales bine. Este frumos și inteligent. Este tot ce-și poate dori o femeie.

-Nu este Talis... a bâiguit Penella. Alida s-a făcut că nu o aude, întorcându-se astfel, ca Penella să-i poată pieptăna părul. Își închipuia că arată ca o fată tânără, blondă și firavă, dar de fapt, era ridată, mușchii feței și gâtului erau ca

niște sfori,iar ochii îi luceau de boală.

-Este bogat? a întrebat Penella.

-Acum,este.I-am dat mult ca să se căsătorească cu Callasandra.O va întâlni și se vor căsători în aceeași zi.Penella s-a oprit din pieptănat,dar l-a reluat.Nu era treaba ei ce făcea Alida cu propria-i fiică.Cineva a bătut la ușă.

-Pofetește-l înăuntru! Hai,repede,a spus Alida,făcând-o pe Penella s-o privească cu dezgust.Se comporta ca o fată care își primește iubitul,se gândea Penella.

Dacă nu ar fi fost tratată rău de stăpâna sa,s-ar fi putut să-i fie milă de singurătatea ei în pragul morții.Dar acum,îi era scârbă de purtarea femeii.

Peter Erondell,era într-adevăr frumos,cu păr intens roșu,cu o figură simpatică, pistruiată.Nu era înalt,dar avea umerii lați și părea puternic.Când a văzut-o pe lady Alida,i-a zâmbit fără să clipească și i-a sărutat mâna ca și când ar fi fost o femeie frumoasă,și nu biata ființă bătrână,și prăpădită.

-Sunteți sănătos? l-a întrebat,clipind din pleoapele palide.

Penella era bucuroasă că nu trebuia să stea lângă pat ca să mai vadă spectacolul, dar s-a dus să deschidă ușa pentru Callie.Penella s-a străduit s-o încurajeze pe fată,dar acum,înainte să știe ce urma să se întâmple în această cameră,Callie avea o privirea înspăimântată,de parcă renunțase deja la viață.

Penella știa exact ce se întâmpla cu fata,fiindcă auzise tot ce-i spusese Talis Alidei,când tulburat,se ruga de ea să-l lase să se căsătorească cu Callie,fiindcă o iubea atât de mult.Alida,prin șiretenie și răutate,nu-i dăduse voie băiatului să-i spună iubitei lui că dorea să se căsătorească cu ea,și Callie,ca majoritatea fetelor,era înspăimântată,la gândul că nu este iubită.Penella a privit în jur mișcând din cap.Asta nu era treaba ei!

-Iat-o,a spus Alida,arătând cu capul spre Callie,care stătea cu capul plecat,dând impresia că nu o interesează unde era,și ce i se plănuia.Este exact ceea ce v-am spus despre ea.

Penella știa că orice bărbat ar fi dorit-o pe Callie,cu trupul ei frumos format,și cu părul blond ce se zărea sub bonetă.Era o bucățică mică și apetisantă.

-Dar asta este fata din grădina otrăvită...a spus Peter uimind amândouă femeile. Este iubita lui Talis...S-a întors furios spre Alida.Doamnă...ai încercat să mă păcălești.M-ați făcut să cred că mă voi căsători cu o fată virgină; una din fetele dumitale.Această...această creatură,nu este altceva mai mult,decât o curvă.Toată lumea de la castel și din sat o știe.Spunând acestea,s-a întors spre ușă,vrând să iasă.Dar,Alida,cu câtă putere mai avea,a strigat:

-Nu! și l-a determinat să se oprească.Fata este virgină! Jur! Va fi examinată,și vei vedea.Te rog...a spus Alida.Nu ți-am dat destui bani? Mai am o sută de acri

de pământ în Scoția...Ți-l voi da și pe acela.Omul s-a oprit cu mâna pe clanță.

-Nu mă voi căsători cu o fată care după șase luni va naște bastardul unui alt bărbat.Nu vreau să fiu luat în răs,până voi muri.

-Nu-ți cer așa ceva.Penella o va examina...îți va spune.

-Crezi că am încredere în servitoarea dumitale? Nu...o va examina servitoarea sorei mele.Este aici cu mine.O voi chema...după care,a părăsit camera,arătând Alidei că era de acord,dacă fata era virgină.La toate acestea,Callie a asistat tăcută,cu ochii larg deschiși,fără să înțeleagă ce se întâmpla.Dar acum,începuse să înțeleagă.

-Nu...a șoptit ea.

-Ia-o de aici...i-a făcut Alida semn Penellei,văzând că se pregătea o furtună.Să aștepte.Nu am poftă s-o aud protestând.Plecați,sunt obosită.

Penella a prins-o de braț pe Callie,dar aceasta s-a tras din mâna ei,și a alergat spre patul Alidei.

-Ce? Ce se petrece aici? Ce vrei să faci cu mine? Penellei i se rupea inima privind la teama întipărită pe fața fetei,dar a căutat să-și ascundă sentimentele cât putea.Dacă ar fi fost crescută aici,în familie,ar fi fost pregătită pentru deciziile bruște și fără drept de apel,ale Alidei,dar Callie nu știa asta.Ea crescuse înconjurată de dragostea și grija unor oameni buni și sinceri; și nu era pregătită pentru intrigile unei femei ca Alida.

-Ce este? plângea Callie.Ce vrei să-mi faci? Te rog,te implor să-mi spui.

-Bărbatul pe care l-ai văzut,va fi soțul tău până diseară.Callie s-a depărtat de mama ei,până când a ajuns la peretele din spatele tăbliei patului.

-Nu...asta nu se poate...eu trebuie să mă mărit cu Talis!

Auzind-o,Alida s-a întors cu fața la ea,fulgerând-o cu privirea.

-Talis! Să te măriți cu Talis? Ce te face să crezi că este posibil? Te crezi așa deșteaptă? Nu...nu nega...știu tot ce ai făcut.Nu ești mai bună decât o precupeață, după felul cum te-ai aruncat la picioarele acestui băiat scump și curat.

Dar,mulțumesc lui Dumnezeu,că el are mai multă minte,să nu-și piardă cumpătul fiindcă te place....Furia îi dădea puteri Alidei.Cum te poți crede

deșteaptă,dacă nu înțelegi adevărul? Toată lumea l-a înțeles.Talis nu este băiatul lui John Hadley,ci este al lui Gilbert Rasher.Iar tu,care crezi că-mi poți călca hotărârile,ești fiica mea.Tu ești fiica doar a unui nobil de rang mai mic,dar Talis este rudă cu regina.Știind aceasta,cum crezi că Talis s-ar culca cu tine,riscând să rămâi însărcinată? Dacă s-ar căsători cu tine,ar deveni un simplu cavaler.Dar ca fiu al lui Gilbert Rasher poate să meargă la curte,și să se căsătorească conform originii sale.Nu știi ce mândru este Talis? Nu crezi că aspiră să se căsătorească

cu cineva din familia regală? Tatăl său vrea să-l căsătorească cu Arabella Stuart, și dacă reușește, Talis poate deveni rege. Ridicându-se în pat, Alida a continuat:

-Ai auzit!? Rege! Dar ce va avea dacă va fi obligat să se însoare cu tine? Și fără îndoială, dacă se culcă cu tine, onoarea lui îl va obliga să te ia de nevastă. Și atunci, ce va avea?

Îndepărtându-se, s-a apropiat mai mult de Callie, care avea fața albă ca hârtia.

-Cum poți fi atât de egosită, și să te gândești doar la tine? Poți să-i ceri să renunțe la posibilitatea de a fi rege, ca să trăiască lângă tine, într-o colibă de țărani? Tatăl lui vine acum să-l ceară, și toată lumea știe că Gilbert Rasher nu are o para chioară, singura lui bogăție este fiul său Talis. Dacă Talis refuză să meargă la curte, și-și cere averea lui, Rasher îl va lăsa fără nimic. Și soțul meu, va fi așa de supărat, încât nici el nu-i va da nimic. Tot ce-i va rămâne, va fi ferma murdară unde a crescut. Cum te vei simți după zece ani, văzându-l pe scumpul tău Talis aplecat și muncind cu plugul, știind că numai pofta și egoismul tău l-au împiedicat să ajungă la tronul Angliei?

Callie era prea copleșită ca să poată vorbi. Talis, rege! Așa a gândit întotdeauna despre el, dar dorea el oare cu adevărat aceasta?

Profitând de tăcerea ei, Alida a făcut semn cu mâna.

-Ia-o de aici... să aștepte servitoarea bărbatului. Punându-și mâna ferm, pe brațul lui Callie, Penella a împins-o în anticamera mică de lângă camera Alidei. Acolo dormea Penella și-și spiona stăpâna. Se căznise, și făcuse o gaură în perete pentru a vedea și auzi tot ce făcea stăpâna ei. Penella nu o putea privi pe Callie în față. Tot palidă, părea că ochii îi mâncau toată fața, ieșind din orbită, și devenind îngrozitori, ca și când nu mai vedea cu ei.

-Uite, ia asta, i-a spus blând Penella, dându-i să bea vin.

Ea știa, că având în fiecare seară burta plină, îi dispăruse teama, și uitase tristețea din anii petrecuți în bucătărie, și gândea că putea să-și permită să fie bună.

Callie nu a luat vinul, dar a privit-o implorând-o din ochi.

-Dacă ai milă, ajută-mă să scap de aici. Ajută-mă să mă duc la Talis... trebuie să-l văd.

-Nu pot, a spus Penella categoric. Nu avea de gând să piardă tot ceea ce reprezenta partea cea mai bună a vieții, ca să salveze o puștoaică, care nu însemna nimic pentru ea.

-Te rog... te implor, a spus Callie, strângându-o de braț.

-Nu! i-a răspuns ascuțit Penella, trăgându-se deoparte și vrând să pună capăt rugămintelor.

-Nu știi ce faci,când refuzi să mă ajuți.Nu știi...Talis este viața mea,este al meu. Dacă nu-l am,nu vreau să mai trăiesc.Când a auzit ce-i spunea,s-a închinat și a privit-o ca un adult care știe totul.

-Ești doar un copil,și nu știi ce vorbești.Crezi că-l iubești,dar dragostea înseamnă să petreci ani de zile cu cineva.Bărbatul pe care ți l-a adus mama ta este un om bun,îți va face mulți copii,și...

-Dacă nu pot avea copii cu Talis,atunci nu vreau nici unul.

-Nu știi ce vorbești.Hai,bea vinul.Când vei avea în brațe primul copil,vei râde amintindu-ți.Penella îi vorbea,dar nu credea nici ea ce-i spunea.Nu-i vorbea un copil despre pierderea dragostei ei din copilărie,în ochii ei vedea într-adevăr moartea.Callie s-a prăbușit pe patul mic din cameră,și-a strâns genunchii la piept și și-a lăsat capul în jos.

-Mi-aș fi dorit mai bine să mor în focul care a izbucnit a doua zi,după ce m-am născut.Îl blestem pe cel care m-a salvat.Îl blestem pentru vecie!

Auzind blestemul,Penella a început să tremure.Nu știa dacă se poate blestema peste timp,dar dacă era posibil,fata avea puterea s-o facă.Chiar dacă își semna sentința de moarte,nu putea s-o lase pe stăpâna sa egoistă să se ocupe de viața altora.Întinzându-i lui Callie un sfeșnic de argint pe care îl furase,i-a spus:

-Ia asta,și lovește-mă cu el,și când voi leșina,fugi.Penella știa că alesese această cale din lașitate,căci găsind-o leșinată,toată vina va cădea pe Callie și nu pe ea,dar era mai bine decât nimic.Învățase prea bine să-și ducă de grijă,și nu mai voia să riște.

-Hai,a îndemnat-o pe Callie,văzând că ezită.Trebuie s-o faci acum,în timp ce doarme.Se va trezi curând,și nu vei mai putea s-o faci.Callie a lovit-o pe Penella cu sfeșnicul,dar lovitura era atât de slabă că nu putea răni nici măcar un pui de pisică.Dar în timp ce fata fugea din cameră,Penella a luat un cuțitaș de fructe și s-a zgâriat pe ea,ca să arate că nu putuse opri copilul.

-Să vă aibă Dumnezeu în pază,a murmurat Penella privind pe fereastră și văzând că fata fugea spre pădurea din spatele castelului.Spera sincer să nu-i mai vadă niciodată,nici pe Callie nici pe Talis.Se ruga să scape.

CAPITOLUL 39

Fără ză ezite,Callie s-a îndreptat spre adăpostul pe care îl pregătise așa de bine cu Dorothy,ca să-l seducă pe Talis.Dar în ziua aceea,Talis,blestematul,a fost mai șmecher ca ele,și găsisese calea să iasă de acolo.Dacă ar fi știut că exista posibilitatea să iasă prin acoperiș,Callie ar fi pus cărămizi peste el.Dar ea nu se gândise la acest mod de a scăpa și rezultatul era că rămăsese virgină,o femeie de

măritat.Dacă i se dădea o sumă mare de bani și certitudinea că nu fusese atinsă de alt bărbat,acel drac cu părul roșu o va accepta ca nevastă.

În timp ce alerga,se opri doar ca s-o mute pe Kipp din locul unde era ascunsă în fustele ei și a pus-o pe piept unde maimuța se agăță ca să rămână teafără.Teama pe care Callie o simțea se transmitea și maimuței care nu protesta la alergătura lui Callie.Când în sfârșit au ajuns la adăpost,Callie s-a așezat pe fânul curat care îl adusese împreună cu Dorothy,fânul pe care se gândea să-l folosească pentru a-l seduce pe Talis.Și-a pus capul pe genunchii ridicați și a început să-l cheme pe Talis la ea.Doar o dată,când erau copii,mai folosiseră metoda cu credință,când Talis se rătăcise.De multe ori se gândiseră la același lucru în același timp,ajunseseră în același timp într-un anumit loc,dar făcuseră haz,luând-o drept coincidență.Dacă unul se lovea,celălalt simțea lovitura.

Acum,Callie știa că viața ei depindea de prezența lui Talis,chiar în clipa aceea.El singur trebuia să aleagă.Trebuia să știe dacă o-iubea mai mult decât orice pe lume,adică onoarea și mândria lui.Știa că nu-i putea spune despre căsătoria la care era obligată,fiindcă dacă ar ști,onoarea îi va impune s-o ia de nevastă.

Atunci,Callie va suferi toată viața că-l păcălise.

Dar,dacă o alegea liber,fără constrângeri sau amenințări,atunci,atitudinea ei de a-l îndepărta de un viitor strălucit ar fi justificată.Dar trebuia s-o aleagă,indiferent de orice,chiar și de onoarea lui.

Dar stând și încercând în minte să-l cheme,Callie știa că pentru Talis onoarea și mândria reprezentau totul.Dacă Talis ar ezita din cauza altei femei,atunci se va lupta,se va îmbrăca elegant,și își va aranja coafura.Dar Callie nu avea armele unei femei obișnuite,ea trebuia să lupte cu ce era în interiorul lui.

Nu a trecut mult și Talis a ajuns găfâind,după o cursă pe cal de putea să-și rupă gâtul,și cu sabia scoasă.A privit uluit ca și când nici nu știa ce făcea acolo.

-Ce este? a întrebat-o el,când a văzut că nu-i curgea sânge,și că avea mâinile și picioarele întregi.Pe fața lui,în locul fricii pe care o simțise la apelul auzit doar de el,fără îndoială,a apărut supărarea.Callie,la chemarea ta l-am părăsit pe tata.Știi cum voi apărea după asta? în clipa în care tata îmi arăta personal cum se folosește sabia,eu am sărit ca un sălbatic pe calul lui Hugh,și am fugit.Îmi închipui că toți mă cred nebun.

-Talis,i-a spus Callie ridicându-se în fața lui,vreau să ne căsătorim,chiar azi,acum.Ne va căsători preotul satului.Toată lumea gândește despre noi că suntem niște păcătoși.Va fi bucuros să ne salveze sufletele prin căsătorie.

-Despre asta este vorba? a spus Talis,punându-și sabia în teacă.

Încă o încercare de a ta,de a mă seduce? Te rog,Callie,îmi plac farsele tale,dar

fiecare lucru la timpul său.S-a întors îndreptându-se spre ușă.

-Nu! a țipat ea,apucându-l de tunică.Acum este altceva.

A privit-o cu un zâmbet ce parcă spunea că știe despre ce era vorba.

-Altceva decât toate celelalte încercări de a mă seduce? Callie,dragostea mea, crezi că nu știam ce se întâmplă? Am știut întotdeauna,de fiecare dată.

Sărutând-o frățește pe frunte,a încercat să treacă de ea.Acum,trebuie să mă întorc la tata,și să-mi cer iertare.

-Talis...ascultă-mă,i-a spus ea,încercând să-l oprească.Știu că te-a distrat jocul.

Cum aș putea să nu știu asta despre tine? Dar îți jur,că acum este serios...este altceva.

-Ce este diferit? Ce s-a întâmplat?

Deși nu-i venea să creadă,vedea că nu avea intenția să-i spună ce s-a întâmplat, dacă s-a întâmplat ceva,deși nici asta nu credea.Era clar însă,că ea avea un secret pe care nu i-l va spune.Nu o mai făcuse niciodată: Putea pretinde că nu încerca să-l seducă,atunci când o făcea,dar acum era ceva ce nu-i spunea.

I s-a contractat spatele,și Callie a știut ce se întâmplă.Trebuia să-i spună,s-a gândit ea.În ciuda celor ce gândise mai înainte,îi va spune.Nu voia ca onoarea lui să-i despartă.

-Lady Alida...a început ea,dar el i-a tăiat-o scurt.

-Iar începi cu biata femeie? Este pe moarte,nu vezi?

-Vrea să mă mărite cu altcineva...

-Nu...a spus el calm.Nu este adevărat.Tu nu știi anumite lucruri.

-Talis,nu fi orb,privește în jurul tău.Sunt lucruri pe care nu le știi.Nu lăsa onoarea ta să ne despartă.Hai să ne căsătorim azi,acum.Dacă nu mai sunt virgină,nimeni nu ne mai poate despărți.Zâmbind,ca și cum ar fi înțeles,a apucat-o de bărbie.

-Deci,despre asta este vorba.Ce a spus doamna,mama mea,care să te facă să crezi că are de gând să te mărite cu altcineva? Sau nu a spus nimic.Cred că este încă un șiretlic de-al tău.Se va închide din nou ușa? Va trebui să mă strecor din nou prin acoperiș?

-Nu este glumă,a spus Callie serioasă.Mi-a arătat bărbatul.

-Dacă a spus ceva care să te necăjească,te tachina.Ea face planuri,ca noi...Nu, nu-ți pot spune.Sunt legat prin jurământ față de Dumnezeu.

-Nu,i-ai jurat ei...a spus Callie ascuțit,și,i s-a părut chiar și ei,că seamănă a gelozie.

-Nu,a spus Talis serios.Tu nu știi secretul.Am jurat pe Biblie.Este în joc onoarea mea.Am...

-Ai fost manipulat,i-a aruncat Callie cu toată ura și necazul pe care-l avea pe el.S-a folosit de noi.Puțin le pasă de noi și urmăresc doar ceea ce doresc ei.Și pe tine te-a folosit împotriva ta însuși...Oare de ce n-o credea?

-Vorbești în parabile,și nici tu nu știi ce spui.Oamenii de care vorbești,sunt mama și tatăl meu.

-Nici tu nu crezi asta.John Hadley este tatăl meu,și femeia asta,este mama mea. Nu vezi care este adevărul?

Talis o privea uimit,știind că nu era ceva în regulă,dar nu putea înțelege ce.Că lady Alida nu era mama lui,nu era o surpriză pentru el.Dar oricine ar fi fost,era o femeie singură,și îi promisese că dacă se va purta ca un fiu al ei,îi va da mult.Și totul avea să fie pentru Callie,dacă ea avea răbdare.Cât dorise să-i poată spune lui Callie ce făcea și ce plănuise,dar nu putea.Tot ce putea face acum,era să încerce s-o liniștească.Totul va fi bine la sfârșit,doar dacă va avea încredere în el.Cum se putea îndoii de el?

-Callie,ce se întâmplă cu tine? Erai așa de blândă,de iubitoare,de...dulce.

Acum,ești...Callie l-a privit,furioasă de lipsa lui de înțelegere.Lupta pentru viața ei.

-Da,înainte te iubeam,fiindcă primeam dragoste de la tine.Dar în ultimul timp,în casa asta,ți-am dăruit dragoste,dar nu am primit nimic.Ai fost indiferent când am fost izgonită,ridiculizată,umilită.Nu-ți păsa de mine.

-Greșești.Nu știi ce spui.Dacă ai fi știut câte am făcut ca să fim împreună...

Cu fiecare cuvânt,simțea că se îndepărtează de ea.Cum putea să creadă că nu-i păsa de ea? Cum nu-și închipuia că trăise fiecare clipă doar pentru ea? Nu înțelegea că tot ceea ce făcuse cu Alida,era pentru ea,pe pentru Callie?

-Ce ai făcut? Te rog spune-mi,aștept.Trebuie să-mi spui ce făceai când te țineai după lady Frances,ca și când ai fi fost în zgardă.Trebuie să-mi spui de ce...de ce nu mi-ai cerut să mă mărit cu tine?

Talis știa că orice îi va spune o va durea,dar mai bine durerea decât să-și calce jurământul,și să piardă în viitor.Văzuse castelul Peniman și dorea mai mult ca orice în lume,să i-l dea lui Callie,să o vadă acolo cu copiii lor.

-Nu pot să-ți spun,i-a mărturisit el,sperând să aibă încredere în el.

-Este așa cum m-am gândit eu.Mândria și blestemata ta de onoare,sunt totul pentru tine,iar eu nu sunt nimic...apoi i-a întors spatele.

-Callie...și a prins-o de braț.Te iubesc.Tu ești viața mea,ești totul pentru mine.

Trebuie să știi cât de mult te doresc,ca un bărbat care dorește o femeie.Trebuie să știi cât de imposibilă mi-ai făcut viața în ultimele săptămâni,când ai...când ai apărut goală în fața mea.Trebuie să știi că mor de dorința de a te avea.

S-a răsucit cu fața spre el fluturându-și părul,ca și când ar fi vrut să-l lovească.

-Facă-se să mă iubești întotdeauna și să mă dorești,dar să nu ai parte de mine...și cuvintele ei sunau ca un blestem.

-Callie...s-a rugat el,vrând s-o apuce,dar s-a tras înapoi.

-Deci acesta este ultimul tău cuvânt? Nu vrei să vii acum să ne căsătorim,deși ți-am zis că asta înseamnă pentru mine,chiar viața mea.

-Unul dintre noi trebuie să fie rezonabil.Sunt legat printr-un jurământ,care nu mă lasă liber.Dacă aș putea ți-aș spune,dar nu pot.Îți cer să ai încredere în mine.

-Da,să am încredere în tine,dar tu nu ai încredere în mine.Eu îți spun adevărul,dar tu nu mă crezi.

-Callie,iubirea mea,acum ești prea furioasă.Ar trebui să ne întoarcem și...

-Da...i-a spus ea rece.Tu trebuie să te întorci la acel tată care nu este tatăl tău,și la femeia care nu este mama ta.Trebuie să te întorci la gloriosul tău viitor.Te vei gândi la mine când îți vor pune coroana pe cap?

După aceste cuvinte,a început să alerge,iar Kipp alerga și ea,să se agațe de îmbrăcămintea ei.Un moment,Talis a stat scărpinându-se în cap,fiindu-i imposibil să înțeleagă ce urmărește Callie.Sigur,a fost o altă încercare de a-l seduce,dar părea mai tristă ca de obicei.Dar nu-i plăcea ce-i spusese: „*Facă-se să mă iubești,și să mă dorești întotdeauna,dar să nu ai parte de mine niciodată*”

La amintirea cuvintelor,a simțit că i se răcește măduva oaselor.

În acea seară,o va vedea pe lady Alida și îi va cere să-l dezlege de jurămintele.Nu mai suporta despărțirea nici el,și nici Callie.Poate că a doua zi ar putea s-o ia pe Callie și să se întoarcă la Meg și la Will.Dar,orice va spune Alida,se va duce și îi va spune totul lui Callie.

CAPITOLUL 40

-Ai auzit? l-a întrebat lady Frances pe Talis,ținând semeață capul într-un mod care îl enerva pe Talis,și cu nasul în vânt.Ce obrăznicie.avea de gând să-i mai spună,despre Callie?

-Am fost prea ocupat cu treburile mele,așa că nu am auzit prea multe,i-a spus Talis,plimbându-și lama săbiei pe roata mare a morii.Crescut la fermă,era unul din puținii care știa să-și ascute bine lama săbiei.

-Callasandra ta s-a căsătorit cu Peter Erondell,acum o oră.

-Adevărat...a spus Talis,ca și când nu l-ar fi interesat.Ce vor mai inventa geloasele puicuțe? Bineînțeles,îi făceau plăcere că se băteau pe el,dar uneori era teribil de plictisitor.

-Și cine este Peter Erondell?

-Mama ta l-a adus aici. Am auzit că i-a dat o grămadă de bani, să se însoare cu fata asta anostă. Callie s-a comportat foarte bine și și-a pronunțat jurămintele la cununie fără să protesteze. Iar acum, așteaptă cu nerăbdare noaptea nunții.

Talis a încetat să-și mai ascute sabia, și privind-o i-a spus:

-Ești o mincinoasă.

-Scuză-mă, domnule, dar este adevărat. L-a cunoscut, și s-a măritat în aceeași zi.

Este o partidă foarte bună pentru una ca ea. Bine a făcut.

Era desigur o minciună și Talis își imagina cum ar râde toată lumea, dacă putea să creadă o astfel de minciună. Mai bine continua să se distreze cu ele și să-și păstreze mândria. Și totuși... la gândul căsătoriei lui Callie cu alt bărbat, simțea că i se urcă sângele în cap, încât abia mai auzea. Încet, cu grijă, și-a pus sabia în teacă.

-Și unde a avut loc căsătoria? Nu au fost invitați? Nici petrecere?

Simțea capul congestionat și își amintea vag după-amiaza, dar și pe Callie, care încercase să-l convingă că se va mărita cu altul. Dar cum de se înțeleșe și cu lady Frances să-l păcălească? Acum se va duce în goană la Callie, și furios o va ruga să se mărite cu el. Dar nu se poate... n-o să alerge după ea.

-Unde este? s-a auzit întrebând, și și-a dat seama îngrozit, că ridicase sabia spre gâtul alb și frumos al femeii.

-Poți să mă omori, dar asta nu va schimba nimic, i-a spus lady Frances, cu siguranța unei femei frumoase, sigură că nici un bărbat de pe pământ nu i-ar face rău. Când Talis a coborât sabia, i-a zâmbit drăgălaș.

-Acum este într-o încăpere de lângă camera Alidei, așteptându-și soțul.

Talis a lăsat-o acolo și a pornit alergând cu toată viteza spre casă, iar râsul ei se auzea în urma lui. Nu se gândea decât cum îi va suci gâtul lui Callie, când o va vedea. Dar în același timp, era flatat de noua dovadă că îl iubea. Poate că avea dreptate Callie, și poate ar trebui să fie mai ferm cu Alida; poate că James, Philip și Hugh aveau și ei dreptate, când îl preveneau despre Alida, femeia asta, care spunea că este mama lui. Dar era-oare? Capul îi era prea plin de gânduri ca să le poată pune în ordine, în timp ce urca scările în goană, spre cameră.

Callie, era singură, în întuneric, arzând doar o lumânare, la distanță. Ședea pe marginea patului, și când a intrat, nu s-a întors să-l privească, dar simțea cât era de nefericită. De data asta nu mai glumea, asta nu mai era o farsă. A îngenunchat în fața ei, i-a luat mâinile, și inima lui aproape a încetat să mai bată. Ochii ei erau goi, nu vedea nimic în ei. Părea că și respirația îi părăsise trupul.

Talis refuza să se gândească la ce auzise. Nu se, întâmplase așa ceva, și s-o făcă atât de nenoricită pe Callie.

-Ce s-a întâmplat? Ai avut vești de-acasă,despre Meg și Will?

Pronunțând cuvântul de-acasă,și-a dat seama că doar împreună cu Meg și Will se simțise acasă,și că acum,dorea mai mult ca orice pe lume să se întoarcă acasă.

-Vino...vom pleca de aici.Ne vom duce acasă.Callie nu s-a mișcat.În schimb,a ridicat mâna și l-a mângâiat pe obraz.Luându-i mâna,Talis i-a sărutat palma.Era incapabil să gândească,dar putea simți,și ceea ce simțea ea îl pătrundea și pe el.

-Ce ai făcut? a șoptit el,știind undeva înlăuntrul lui,dar îi era teamă să audă cuvintele.Când s-a uitat la ea,a înțeles.A știut că făcuse așa cum îl amenințase.

A simțit mai mult decât furie,a simțit ură.Ura,fața monedei care avea pe cealaltă parte,iubirea.Ridicându-se,s-a dus la fereastră,privind afară,fără să vadă.

-Te-ai măritat cu altul...a spus el,strângând pumnii de furie.Trădarea care până acum nu-l atinsese,se făcea simțită din plin.Mută,Callie a dat din cap,privindu-și mâinile.Mii de cuvinte se trezeau în Talis; mii de amintiri din copilăria lor,din adolescență.A revăzut-o în ziua când a căzut cu fața în jos în cocina porcilor,o vedea cățărata într-un măr,cu picioarele goale,legănându-se în jos.Și-a amintit-o goală în fân,săptămâna trecută.Și-a imaginat-o împreună cu copiii lor.S-a gândit la tot ce făcuse el pentru a-și clădi un viitor,și un loc unde să trăiască.

-De ,ce? a fost tot ce a putut să pună.Miile de cuvinte și de visuri,se condensaseră într-un singur cu-vânt.

-Cu fapta mea,te-am redat lumii.Tatăl tău,te poate face rege,a spus ea.

La început nu a înțeles,dar apoi,și-a amintit că Alida îi spusese de rudenia reginei cu Gilbert Rasher.Îi vorbise de mai multe ori despre asta.Dar Talis nu-i dăduse importanță.Când îl întrebuse o dată dacă ar dori să fie rege,Talis a râs de ea.,*O vreau doar pe Callie,și ce este al meu*”,a răspuns el,căci nimic nu însemna altceva mai mult,decât spusese cu aceste cuvinte.

Privind-o acum pe Callie,își strângea buzele ca și când ar fi mârâit printre ele.

-Mă cunoști așa de puțin,încât crezi că-mi doresc așa ceva? Crezi că mi-aș da viața pentru o țară,când tot ce doresc este...nu putea pronunța cuvântul.Privind-o acum,și dădea seama că privea soția unui alt bărbat.Soție!

-Nu! N-ai vrut...a șoptit ea,ți-am cerut-o,dar tu nu m-ai vrut pe mine.

De supărare,Talis tremura din tot corpul.Și atunci,i-a spus adevărul.Jurămintele lui față de Dumnezeu nu mai aveau nici o semnificație pentru el.Ce-i mai păsa lui de viața de apoi,dacă o pierduse pe Callie? l-a spus despre jurămintele și cât se străduise să câștige moșia Peniman pentru ea,unde să trăiască cu Will și cu Meg.

-Dar tu nu puteai să aștepti,nu aveai încredere în mine,nu mă credeai.Tu...Nu mai putea vorbi,nu mai putea sta în aceeași cameră cu ea.Trăise toată viața pentru ea,și îl trădase.Acum ai bărbatul...și vocea lui era aspră.

Nu putea concepe,ca altcineva s-o atingă,gândul era imposibil de suportat.

-Facă-se să nu poți iubi pe altcineva,decât pe mine! a spus el și a ieșit din cameră.După o oră,s-a descoperit lipsa lui Callie.Lady Alida a mobilizat toată gospodăria s-o găsească.Când s-a descoperit că și Talis dispăruse,s-a presupus că au fugit împreună.Doar Dorothy era sigură că Talis și Callie nu erau împreună.Era furioasă când aflase ce făcuse mama ei.Despărțirea dintre Callie și Talis era ca și când ai fi spart o casă în două,nici una din jumătăți neputând exista singură.Când a văzut-o pe Penella agitată,s-a închinat,căci bănuia ce-i va spune femeia.

-Unde este Callie? a întrebat-o Dorothy.

-Focul...focul...repetă Penella.Nu o puteam trezi.Acolo a murit a doua oară.

Când i-a văzut mâinile negre de cenușă,Dorothy a înțeles.Callie este în turnul ars...Nu voia să se gândească la ce spusese Penella în a doua parte.

Lui Dorothy,i se părea că întregul castel Hadley era un haos.Tatăl ei aflase că soția sa făcuse ceva ce-l supăruse pe scumpul lui Talis și țipa la toată lumea.

-Unde este Tallis? a țipat Dorothy la Hugh,încercând să acopere zgomotul pe care-l făceau țipetele tatălui ei.Când Hugh s-a uitat la ea,Dorothy ar fi vrut să dispară,căci ochii acestuia erau negri de disperare.

-Au ucis sufletul băiatului.Mai bine îi împlântam un cuțit în gât,ar fi fost o moarte mai blândă.

-Unde este? l-a întrebat din nou Dorothy.

-Este la grajduri.Dar arată ca și cum nu ar mai avea viață.Ridicându-și fustele, Dorothy a început să alerge și când a ajuns la grajduri,a trebuit să se lupte cu mulțimea să-și croiască drum spre el.Nu dădea nici o atenție oamenilor care țipau la ea,sau îi spuneau să-și vadă de treaba ei.

-Vino! i-a spus lui Talis,întinzând mâna.Trei femei au îmbrâncit-o,dar Dorothy le-a îmbrâncit la rândul ei,cu puterea dată de gravitatea momentului.

-Vino! i-a ordonat ea lui Talis.S-a ridicat de pe scaun,ca în transă,i-a luat mâna și a urmat-o.Când lumea a început să-i urmeze,a țipat la ei să se întoarcă,și au ascultat-o.Erau la o oarecare distanță de vechiul turn ars,când Talis a ridicat capul,ca și când ar fi auzit ceva în aerul rece al nopții.Imediat a dat drumul mâinii lui Dorothy și a început să alerge spre turn,lăsând-o în urmă.

Urcând câte două trepte,Talis a alergat spre vârful turnului.Câte li se întâmplaseră lor,în acest turn.Aici fuseseră salvați de la moarte,aici făcuseră haz când el aruncase peste parapet boneta și corsetul ei.Aici fuseseră fericiți,aici simțiseră că trăiesc.Callie ședea pe parapet,iar mâna îi atârna moale pe o parte.

Nu s-a întors când l-a auzit.

-Callie,Callie...ce ai făcut? a strigat el,aruncându-se la pieptul ei.

I-a pus mâna pe cap,simțindu-i bucelele,dar mâna ei era deja fără viață,ca și trupul ei.

-Îți dau libertatea...a șoptit ea.Talis plângea udându-i pieptul cu lacrimile lui.

-Nu am dorit niciodată libertatea.Te vreau doar pe tine.Callie,te rog nu mă părăsi.Nu pot trăi fără tine.

-Ba da,i-a spus ea,poți trăi fără mine.Trebuie să trăiești pentru mine.Vei fi rege.Vei fi cel mai mare rege,pe care l-a văzut vreodată omenirea.

-Nu...i-a spus el,privind-o cu ochii plini de lacrimi.Nu vreau să fiu nimic,fără tine.De ce nu mi-ai spus? De ce?

A știut fără să-i fi spus cineva,că luase ceva din grădina ei îngrozitoare.Simțea că viața se scurge din ea cu fiecare clipă.Ea și-a pus degetele pe buzele lui.

-Acum s-a sfârșit,Talis,te-am iubit cu toată inima,cu tot sufletul.Nu aș fi putut să te iubesc mai mult.Dar simt că nu a fost de-ajuns,încât să mă iubești și tu la fel.Cred că am greșit undeva.

-Nu...nu...Te-am iubit,te-am iubit mai mult decât...Putea să vadă,că nu-l mai auzea.Vedea că suflarea ei se stinge.

Cum va putea trăi fără Callie? Ce sens mai avea viața,dacă nu putea trăi cu ea? Cum să trăiască ani întregi,fără râsul ei,fără s-o audă spunându-i că este minunat,și că putea face orice,putea fi orice.

-Fără tine nu sunt nimic,a șoptit el.Simțea cum viața o părăsește.Simțea cum propria lui viață se stinge,ca și când cineva i-ar fi înfipt un ac în vene,și sângele se scurgea odată cu moartea ei.Era o jumătate a lui,gândea el,care acum murea,l-a luat corpul neînsuflețit în brațe,cu grijă,apoi s-a urcat pe parapet.Nu se gândea la ce face.Nu era nevoie să se gândească.Când i-a apăsât gura cu buzele,Callie a deschis ochii și s-a uitat în ochii lui.Nu avea nevoie să privească în jos,de pe marginea zidului,și erau la mare înălțime,căci ea înțelesese.

-Nu...a șoptit ea,pe pentru altceva nu mai avea putere să protesteze.

Cu stropul de putere ce-i mai rămăsese,l-a luat de gât și l-a sărutat.Când s-a aruncat în aer,nu s-a dezlipit de el.Și-a ținut buzele lipite de ale lui,până când s-au lovit de piatra de pe jos.John Hadley a venit la timp,să-și vadă fiul iubit zdrobindu-se de pietre,apoi a rămas înmărmurit,în tăcere,privind la cele două trupuri tinere atât de strânse,încât nu puteai vedea unde începe un corp,și unde se termină celălalt.La picioarele lui Callie,zăcea trupul sfărâmat al micuței maimuțe,darul ei de la Talis.Când John și-a dat capul pe spate,țipătul lui s-a auzit ca un ecou peste coline,departe.

-Nu,Doamne,nu! a strigat el,aruncându-se peste cele două trupuri sfărâmate.

Doi tineri nevinovați,muriseră,fiindcă se iubiseră prea mult,și alții prea puțin.

CAPITOLUL 41

După moartea lui Talis,amândoi părinții nu au mai dorit să trăiască.Alida a mai zăcut doar câteva ore,și a murit.

-Iadul s-a îmbogățit,a spus Penella,fără să-și mai ascundă ura față de stăpâna sa. Într-o singură noaptea,John Hadley s-a topit văzând cu ochii.Tristețea ce plutea peste castel nu putea fi provocată doar de moartea celor doi tineri.Norul care înconjura casa cea frumoasă și ruinele castelului vechi din jur,era ceva mai mult decât moartea.

-Lipsește dragostea,a spus Hugh Kellon,înainte să plece pentru totdeauna.Pentru scurt timp,aici fusese dragoste,și am simțit-o toți.Înainte de venirea lor,ne resemnasem toți,să trăim fără iubire,dar copiii aceștia ne-au trezit.Mi-au reamintit dulcețea iubirii pe care credeam că am uitat-o.Nu a fost nimeni care să nu fie influențat.Era adevărat.Callie și Talis fuseseră iubiți de toată lumea.După moartea mamei ei,Edith nu și-a pierdut timpul,înhățându-l pe Peter Erondell.

S-au căsătorit,înainte chiar ca acesta să știe cum o cheamă.Apoi,a găsit repede bărbați și pentru celelalte surori.John,care acum era bătrân,și nu-i mai păsa ce făcea cu banii ce-i adunase toată viața,îi dădea fetelor.

Penella s-a autoproclamat menajera bătrânului John și gospodăria din Hadley a fost mai bine condusă decât oricând.L-a convins ușor pe John să n-o îngroape pe Alida la Peniman.Folosise bogata moșie doar ca momeală și amenințare,așa că nu-l va avea la moarte,căci nu voise să-l dea din timpul vieții.

Odată cu dispariția lui Talis și a lui Callie,casa nu mai avea suflet,și nici familia.Așa cum spusese Hugh,nu mai exista dragoste.Unul câte unul,copiii au plecat,fiindcă nici unul nu voia să rămână lângă tatăl lor.

Gilbert Rasher,nu a mai ajuns la castel,și nici nu și-a văzut fiul adult.Venind să-l ia ca să-l facă rege,fusese prins împreună cu ceilalți fii și uciși,fiindcă nu dăduseră puținii bani pe care îi aveau.Dar erau câțiva oameni care știau că va veni ca s-o răzbune pe Alida,așa că nu era dorit de nimeni.

După trei ani de la moartea copiilor,Penella i-a cerut lui John să facă ceva în amintirea lor.John a clădit o capelă de mare frumusețe,cu tavan și podele de marmură.În partea de răsărit,era un monument de marmură.Întinse pe perne de marmură albă,erau statuile celor doi copii,în mărime naturală,și o maimuță mică lângă Callie.Aveau capetele îndreptate unul spre celălalt,ținându-se de mână și privindu-se în ochi,pentru eternitate.Peste capetele lor,un baldachin alb era ținut de porumbei,ca și când intimitatea lor nu trebuia tulburată.

Sub statui,era o placă de metal,pe care era scris:

Născuți la aceeași oră

Morți la aceeași oră

Despărțiți în viață

Uniți în moarte.

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 42

M-am trezit din transă plângând și o clipă nu i-am recunoscut cei doi oameni aplecați deasupra mea.Unul,era un tânăr cu fața foarte murdară.Sub fardul de proastă calitate,ud de transpirația,era palid.

-Am crezut că ești plecat,a spus el,cu un fel de a vorbi care arăta că nu învățase la școală.

-Erai moartă,a șoptit fata frumoasă,de partea cealaltă.

Întorcându-mă,am privit în ochii lui Edith,femeia care în epoca elisabetană fusese sora mea mai mare.Cu greu mi-am amintit că acum se numea Ellen,și-și dorea cu disperare un bărbat.Nu era de mirare,m-am gândit,după toate prin cele ce trecuse cu mama ei mincinoasă.Am început să mă ridic,dar m-am simțit slăbită,și am căzut înapoi pe patul mic și tare.Când s-a inventat oare tapițeria? Și de ce mi se pare că-mi amintesc trăsuri care nu aveau cai?

-Catherine,a spus Ellen/Edith,trebuie să mergem acasă.Este târziu,și ai avut o zi grea.Cred că sinuciderea te obosește,m-am gândit,căci m-am lăsat ajutată pentru a mă putea ridica,fără să mai vorbesc de transa hipnotică atât de puternică,ca și când aș fi murit.Tânărul era deja la ușă și o deschisese,foarte grijuliu să scape de noi două,înainte să fie acuzat de crimă.Nu prea eram capabilă de nimic,și am lăsat-o pe Ellen să mă urce în trăsură și să mă ducă înapoi acasă,la fratele ei.

Am stat liniștită,moțând,de oboseală,în timp ce servitoarea m-a dezbrăcat și m-a băgat în pat.Am adormit imediat.Când m-am trezit,era dimineață,și mă simțeam mult mai bine,dar moartă de foame.Memoria îmi revenea treptat.Părea că pot să-mi amintesc totul; viața mea la New York în 1994,viața mea în epoca edwardiană,și viața mea cu Talis.După ce am sunat servitoarea,m-am lăsat purtată de gânduri,ca atunci când concepeam o carte.Doream să-mi amintesc totul.Acum înțelegeam ostilitatea bătrânei doici a lui Tavistok față de mine și dorința mea inexplicabilă de a mă face iubită de ea.Aya,era Alida,în realitate,mama mea.În viața edwardiană,îl avea în sfârșit,ca fiu,pe Talis însă fiul era doar

un fel de a vorbi.Cel puțin ca doică era într-un fel apropiată.Tavistok o ținea acolo,fiindcă Talis murise crezând că Alida făcea totul în interesul lui.

Unchiul lui Tavistok,Hubert,nu era altul decât Hugh Kellon,care încerca să ne apropie,după atâția ani.Zâmbind,am privit în sus la mătasea de pe baldachinul patului.Dorothy era Daria,ascultându-mi mereu poveștile,și dorind în continuare cât mai mulți bărbați.Își atinsese scopul,căci bărbații o adorau.Nici un bărbat nu o ignora pe Daria.Și eram prietene de secole.Deși nu am văzut-o încă,m-am strâmbat și mi-am imaginat că Fiona era lady Frances.Eram sigură că se ținea după bărbatul meu,de secole.Când a intrat servitoarea,ducând o tavă pa care a pus-o pe genunchii mei,m-am uitat intens la ea.Oare am mai cunoscut-o în trecut? Din câte îmi amintesc,nu.

-Mai doriți ceva,doamnă? m-a întrebat ea.

-Nu,nimic.Mă simt mult mai bine după o noapte de somn.Fata a zâmbit.

-Ați dormit două nopți și o zi.Stăpânul a dat ordin să nu fiți deranjată.

După ce a plecat,am mâncat tot ce era pe tavă,și aș fi mâncat și florile din vază.

Două nopți și o zi,m-am gândit eu zâmbind.Nu e de mirare că m-am simțit dormind sub o sută de kilograme de plăpumi.Când am terminat mâncarea,soțul meu a intrat în cameră.O clipă am tremurat de emoție,privindu-l și amintindu-mi ce fusesem noi unul pentru celălalt.Nu a vrut să trăiască fără mine,iar eu nu doream să trăiesc fără el.

-Mă bucur că te simți mai bine,a spus el de formă.Acum știam cum era în realitate,cât era de vulnerabil și cât era de blând.Ca și mine,m-am gândit eu.

Lumea mă crede rece și cinică,dar nu sunt așa.

-Tally...i-am spus eu fără să mă gândesc,și i-am întins mâna.

-Acum mi-ai uitat numele,mi-a spus el,fără să-mi apuce mâna.

-Nu,nu l-am uitat.Doar...Doar ce? Că știam acum și mai mult?

-Tavey...vreau să încercăm din nou.Ne iubim.Știu că mă iubești.M-ai iubit,și mă vei iubi întotdeauna.Pentru o clipă,mi s-a părut că are lacrimi în ochi,dar s-a stăpânit.

-Da...mi-a spus cu vocea răgușită,te-am iubit întotdeauna,dar nu pot...nu putem... Fără să termine fraza,a ieșit din cameră,tăcut.

-Da...am spus și eu,în camera tăcută,știu,nu putem...

„*Facă-se să nu iubești pe nimeni,decât pe mine*”,așa a spus Talis.„*Facă-se să mă iubești,și să mă dorești întotdeauna,dar să nu ai parte de mine*”,așa spusese Callie.Nora mi-a spus că blestemele erau cauza neînțelegerii noastre,și din cauza lor,nu aveam încredere unul în celălalt,în această viață.Și neînțelegerile din epoca edwardiană făceau să nu ne regăsim în 1994.

După ce văzuse tot ce se petrecuse în era elisabetană,și felul cum fuseseră manipulați Talis și Callie,eram gata să iert.

-Eu îmi anulez blestemul,am spus tare,pe jumătate în glumă,dar am simțit că mi se încrețește pielea și am fost cuprinsă de un curent rece.Cred că blestemele spuse cu adevărat,erau mai puternice decât respingerea lor,în glumă.

Cum aş putea îndepărta un blestem?

Primul meu gând a fost la Nora,care dacă ar fi fost aici,m-ar fi învățat ce să fac.Oare dezlegarea cere glob de cristal și păpuși care să fie aidoma persoanei? Sau,poate broaște moarte,și coarne de unicorn,transformate în pudră?

În timp ce mă gândeam,am observat că pe tava cu mâncare fusese pus un ziar.Nu prea citesc eu ziare,dar când am mișcat tava,am observat data.Era 8 iunie.O clipă,am fost sigură de ce îmi atrăgea atenția data,era 8 iunie și deodată mi-am amintit.Azi,eu și Tavistok,vom muri.Azi,ne omoară cineva,sau ne sinucidem noi,și corpul meu nu va mai fi găsit.La gândul acesta,m-a părăsit buna dispoziție.Crima este ceva serios.

Cea mai importantă întrebare care mi-a răsărit în minte,a fost: „Cum aş putea opri aceste morți?” Și dacă nu le pot opri,cum aş putea scăpa,înainte să se întâmple?

Mi-am amintit ce-mi spusese Nora.,*„Veți fi foarte fericiți împreună,dar va trebui să înveți multe lucruri,înainte să-l găsești.”*

Să învăț? Ce trebuia oare să învăț? Că viețile trecute influențează totul? Că nu trebuie să blestemi pe nimeni,oricât te-ar fi supărat?

Stând acolo culcată,am înțeles ce trebuia să învăț: că dragostea este totul în viață.Nora a avut dreptate.Doream să mă mărit cu Steven,fiindcă îmi era teamă că-mi rămăseseră doar puțini ani pentru a mai face copii.Dar dacă n-am făcut-o,a fost mai bine că am așteptat până acum,deși îl iubeam pe Steve,dar îl găseam prea perfect.Tavistock nu era perfect.De fapt,era cât se poate de imperfect.Era mândru,arogant și mă considera proprietatea lui.În total,era oribil.

La gândul acesta,mi-am luat fața în mâini și am început să plâng.Poate că era îngrozitor,exasperant și necinstit.Poate că aștepta de la mine de mii de ori mai mult ceea ce nu-mi dădea el,dar era al meu.Era al meu,cum nu mai fusese nimeni,și nici nu va mai fi.

„Facă-se să nu mai iubești pe nimeni,decât pe mine”,spusese el,și nu iubisem,și nici nu voi iubi vreodată.

-Trebuie să mă dezleg de acest blestem,am spus tare.Trebuie!Dar cum? Nu știam nimic despre metoda de a dezlega blesteme.Nu știam decât să spun povești și să distrez oamenii.

Acum,dacă ar fi fost vorba de una din poveștile mele...m-am gândit eu zâmbind.
Dacă aş scrie despre asta,aş...

„Asta este! Darul meu,este de a spune povești,și trebuie să-mi folosesc acest dar pe care mi l-a dat Dumnezeu,ca să-mi imaginez ce trebuie să fac.Trebuie...”

Într-o clipă,am sărit din pat.Ca și Scarlett,îmi iau puterea din pământ.Și la New York,când trebuie să mă gândesc,mă duc să mă plimb în Central Park.Mă plimb kilometri.Acum,trebuie să mă îmbrac,să merg în grădină și să mă gândesc ce aş putea face eu și eroina mea,ca să fie dezlegat acest blestem.

După patru ore,mă dureau picioarele,dar aveam un scop,un plan.Ce-mi trebuia,era puțin praf de pușcă,niște cosmetice,vopsea de păr,și mult noroc.

Întorcându-mă acasă,nu mai doream,mă rugam.

CAPITOLUL 43

Adam Tavistock,lord de Grey,călărea ca și când ar fi fost o singură ființă cu calul,strângând cu picioarele trupul transpirat al calului care alerga peste tufe și bălți.Noroiul îl stropea,crengile se agățau de hainele lui și îi zgâriau obrazul,dar lui îi era indiferent,și îndemna calul mai departe,mai repede.Părea că ar fi vrut să scape de ceva dacă ar fi fost posibil,căci numai călărind repede și nemilos,putea să-și lase chiar și sufletul în urmă.

Dar unde se putea duce,căci oricât de repede ar fi călărit nu-și putea înăbuși gândurile.Unde să se ducă? în brațele drăgălașe ale Fionei? Privind-o uneori,era fermecat de frumusețea ei și o dorea foarte mult,dar de cele mai multe ori,adormea în fața ei.Este atât de frumoasă,încât nu are nevoie să fie inteligentă,gândea el,în timp ce calul urca pe colină.Nu era nevoie să facă un bărbat să râdă,și nici să distreze pe cineva.Prezența ei era suficientă ca să satisfacă pe cei mai mulți.Era suficient să stea acolo,chiar dacă nimeni nu era interesat să asculte.Dar dacă nu avea nimic de spus,de ce ar fi trebuit să învețe să asculte?

Și totuși,Tavistock voia să se căsătorească cu ea.De ce? Se întreba,deși știa că răspunul,dorința era de a o face geloasă pe Catherine.Părea că este geloasă pe Fiona,și chiar o ura.Când o văzuse prima oară pe Fiona,nu-i dăduse nici o atenție,observase doar că este extraordinar de frumoasă,dar nu se gândise niciodată să o posede.Ideea de a o avea nu era mai interesantă decât dorința de a vedea un tablou de pe peretele casei unui prieten.Ceea ce îl făcuse să fie atras de Fiona era ura lui Catherine,care era instinctivă.Catherine,părea că dintr-un motiv anterior credea că Tavistock era îndrăgostit cu pasiune de divina Fiona.Gelozia nejustificată a lui Catherine îl făcuse să se intereseze de Fiona,mai mult decât ar

fi făcut-o în mod obișnuit.În timp ce traversa un pârâu cu malurile abrupte,a alunecat,și calul era să cadă,dar Tavistock,cu puterea și experiența lui,l-a repus în echilibru.O iubea pe Catherine din toată inima.O văzuse cu patru ani și jumătate în urmă,la un garden-party,la mătușa sa.O singură privire în ochii ei albaștri și la părul blond aproape alb,îl făcuseră să se îndrăgostească.De atunci, nu-l mai interesase altă femeie,decât ea.

Dar,din noaptea nunții,îi mersese rău.Rău...foarte rău.Cu cât o dorea mai mult,nu o putea face să fie a lui.Catherine era atât de nevinovată,încât nu-și dădea seama ce se întâmplă.Îi făcuse plăcere cum îi mângâia trupul gol,și cum o strângea în brațe.Dar,după ore întregi de alintări și sărutări,nu a înțeles de ce bărbatul ei trântise ușa ieșind furios din cameră.Catherine simțise că era vina ei,și el era conștient de faptul că știa și ea; dar nu-și dădea seama cu ce greșise.

În dimineța următoare,îi spusese că imposibilitatea de a o avea era din cauza dorinței lui prea fierbinți,îl durea faptul că o iubea prea mult și nu o cunoștea bine.Dacă s-ar fi cunoscut mai bine între ei el s-ar fi putut relaxa.

Și-a petrecut mult timp cu ea,a călărit cu ea,au râs împreună,i-a făcut mărturisiri,dar totul făcea s-o dorească și s-o iubească mai mult,chiar decât când se căsătorise cu ea.O dorea nemărginit de mult.Dorința îl chinuia.Tot ce făcea îl vrăjea: felul ei de a merge,de a vorbi,și chiar cele ce spunea.Privind-o cum ținea ceașca de ceai,începea să-i curgă transpirația.

După ce trăiseră un an împreună și incapabil de a consuma actul sexual,a înțeles că trebuia să plece departe de ea,așa că a început să călătorească,evitând să stea cu ea,sperând că dacă nu o vede,va scăpa de ce simțea pentru ea.

Au mai fost apoi,și alte femei.Cu nici una nu a avut probleme.Doar Catherine îl făcea să-și piardă bărbăția,să se simtă că nu este bărbat.

În timpul celor trei ani de căsătorie,dacă se putea numi așa,a început să-și spună că vina era a ei,și nu a lui.Cum era clar că putea avea alte femei,însemna că vina o purta ea.Unchiul său Hubert,îngrijorat că Tavistock își petrecea atât de mult timp departe de Catherine,i-a spus:

-Femeile păcătuiesc când nu au pe cineva care să le umple timpul.Ar trebui să faci câțiva copii.Petreci mai multă vreme cu ea în pat...dar nu a înțeles răspunsul furios al lui Tavistock,și ieșirea lui furtunoasă din casă.

Când a văzut reacția lui Catherine în privința frumoasei Fiona,gelozia ei l-a atins profund.Nu-i făcea plăcere s-o recunoască,dar dorea să-i facă rău lui Catherine,așa cum ea,nevinovată,îl făcea să sufere.A început să vorbească despre Fiona în orice ocazie,l-a spus lui Catherine despre parfumul Fionei,despre rochiile ei.I-a dat ideea s-o întrebe cum de-și menținea părul așa de moale.Cu fiecare cuvânt pe

care îl spunea,vedea cum se amplifică supărarea lui Catherine,ajungând ca furia ei să fie la fel de mare ca și a lui.

Dar,totul a explodat,când Catherine a scris acele scrisori.Știa foarte bine că nu avusese niciodată relații sexuale cu alt bărbat,nici cu el,cu nimeni.Era păzită foarte sever în privința asta.De câte ori se întorcea din călătorie,chema servitoarea ei la el,și îi cerea un raport amănunțit al fiecărui minut din viața ei.

Părea că plăcerea ei cea mai mare era să protejeze cântăreții de operă și să cumpere bibelouri frumoase de la un emigrant rus.

Tavistock știa foarte bine că scrisorile,acele scrisori,erau scrise doar ca să-l facă să se gândească la posibilitatea că este dorită.Nu o spusese niciodată,fiindcă era la fel de mândră ca orice bărbat,dar el știa ce urmărea ea.Catherine dorea să-l facă să înțeleagă că și alți bărbați o plăceau și o doreau,așa cum părea că el o dorea pe Fiona.Dar și Tavistock era mândru,și nu-i putea explica,că el era cel care avea probleme,și nu ea.Totul ar fi ieșit la iveală,dacă nu ar fi fost Ayha,bătrâna sa doică.Fusese întotdeauna foarte convinsă de îndatoririle ei.Când Tavistock era copil,înainte de a-l duce la părinți,la vizita cotidiană de la ora șase după-amiază,îl ciupea.Nu trecuse prea mult timp până când s-a renunțat la aceste vizite,fiindcă părinților nu le făceau plăcere mișcările copilului,din fiecare seară.Când după ce învățase ce avea de învățat,fiind mai mare,părinții i-au spus doicii să-l aducă înapoi.Aya a obținut ce dorea.Micul,dulcele Tavey,era doar al ei.Deși Tavistock făcea totul ca să înșele pe toată lumea care credea că mica lui nevastă îl plictisea așa de mult acasă,Aya,știa adevărul.Știa că este obsedat de Catherine.Din clipa când a văzut-o prima oară,nu se mai gândise la nimeni.În mintea lui era doar ea.Aya știa că îl luase pe Tavistock într-un fel în care o putea face doar dragostea adâncă și asta o făcea s-o urască pe Catherine.

Tavistock pretindea că nu știa cum deveniseră cunoscute de public scrisorile ei,dar știa foarte bine.Catherine le lăsase intenționat,ca el să le găsească.În fond,îi făcuse plăcere să le citească,așa cum îi plăceau întotdeauna poveștile ei.Catherine,putea lua parte la cele mai plicticoase și mai neinteresante adunări din lume,căci când venea ea,le transforma în povești deosebit de amuzante.

La începutul căsătoriei lor,la un ceai la care luau parte,era câte-o bătrână care nu mai contenea să vorbească despre grădina ei.El abia se putea stăpâni să nu adoarmă.Dar mai târziu,când se întorcea acasă cu Catherine,ea reușea să-l distreze,povestindu-i tot felul de lucruri amuzante care se întâmplaseră în timpul vizitei lor.Catherine îi povestea despre fetele gazdei,care aveau nasul mare,erau ciolănoase,și care mureau după el.Era evident după felul cum îi întinsese lui Tavistock ceașca cu ceai,și cum îl întrebase dacă vrea lapte sau lămâie.De câte ori

Îi povestea astfel, el avea impresia că fusese la o altă petrecere, nu la cea pe care o descria ea. Unde se afla când se petrecuseră toate acestea? A înțeles, că poveștile ei spuneau mai mult decât se întâmpla în realitate. Dar, după primul an de căsătorie, când furia provocată de neputința lui crescuse, Catherine nu i-a mai spus povești. Mărturisise:

- „*Când sunt nefericită, nu mai am în cap povești*”

După aceea, el a început să călătorească, și să stea departe de ea. Dar întotdeauna se întorcea la ea. Îi lipsea foarte mult când era departe de ea, ca și când i-ar fi lipsit o parte din el pe care o lăsase undeva, împreună cu mintea sa.

De ce nu putea face dragoste cu ea? Nu înțelegea, dar oricât încercase, între ei nu se petrecuse nimic. Atunci, Catherine a încercat să-i atragă atenția, scriind scrisori, din care reieșea că fusese sedusă de toți bărbații din Anglia. Tavistock a râs citind scrisorile, dar Aya a trimis două scrisori ziariștilor, și râsul a încetat. A mai trimis unele nevestelor celor cu care Catherine spunea că avusese legături înflăcărâte, altele chiar bărbaților care se aflau în capul listei.

Tavistock nu știa care era mai rău dintre ei, el sau bărbații care știau că nu se atinseseră de frumoasa soție a lordului de Grey. Fiecare bărbat se bucura, ca și ceilalți să creadă că-i pusese coarne bărbatului care le făcuse nevestele să se topească de poftă. Nu era bărbat în Anglia, care să nu-și fi auzit nevasta sau amanta laudând frumusețea lui Adam Tavistock, sau bărbăția pe care o răspândea în jurul lui când trecea printr-o cameră. Dar nici unul nu auzise de focul cu care o privea pe nevasta lui de-i putea lua foc părul, sau că n-ar fi chiar așa.

Scrisorile le-au dat ocazia bărbaților să se răzbune. Deseori, negau că s-ar fi atins de mica blondă, dar o făceau lăsând impresia că ar minți, fiindcă fiind nobili, încercau să salveze reputația femeii.

Ce a făcut Tavistock pentru a-și salva propria-i onoare? A rămas căsătorit cu Catherine, incapabil să facă dragoste cu propria-i nevastă? Ar fi dorit să aibă copii, i-ar fi plăcut să aibă un fiu care să-i poartă numele, dar și câteva fete care să semene cu mama lor. Fete care să-i spună povești și să-l privescă așa cum îl privea mama lor. Ar fi preferat, ca în afară de Catherine, să mai aibă alte șase Catherine. Dar asta nu se va întâmpla. Nu va avea niciodată copii ca ea.

După ce scrisorile fuseseră trimise, cu sânge rece, a hotărât să divorțeze. Și cu cine era mai bine să se căsătorească, decât cu frumoasa Fiona? La braț cu o femeie așa de frumoasă, va dovedi lumii că era încă un bărbat, deși soția lui îl umilise în fața tuturor. Dar de câte ori se gândea la căsătoria cu Fiona, îi venea greață. El o dorea pe Catherine din toată ființa, dar nu o putea avea. Calul a obosit și-a împiedicat din nou, dar Tavistock îl îndemna mereu la drum. Călărise deseori pe

acel drum, și îl cunoștea bine. În curând va ajunge pe drumul spre casă, căci era deja la hotarul proprietății sale. Catherine, se gândea el, Catherine... Catherine. Ce putea să facă cu ea? Ce se va întâmpla fără ea?

Simțise că moare când doctorul îi spusese că leșinase de două ori, și că era sigur că era însărcinată.

-Interesează-te, țipase Tavistock, apoi băuse o jumătate de sticlă de rachiu, așteptând ca doctorul să se întoarcă. Când doctorul îi spusese că nevasta lui era încă virgină, îi fusese de-ajuns să-i vadă fața ca să știe cum îl va privi lumea dacă știrea s-ar fi răspândit. Când Tavistock i-a spus că este virgină, Catherine țipase la el cum nu o mai făcuse niciodată. De fapt, în ultimele zile se schimbase. Nu mai era speriată, nu mai era așa de timidă. Nu-l mai privea cu ochii care îl impresionau, să fie atent cu ea, s-o iubească. Nu părea că poate cerșește un răspuns... ce am greșit? De ce nu mă iubește? Nu credea că este posibil, dar i se părea că pe aceasta o iubea mai mult decât pe cealaltă. Poate că neputința lui era provocată de bunătatea și nevinovăția ei. Poate că avea impresia că o pângărește prin actul sexual. După sunetul pașilor calului, și-a dat seama că pășea pe o grămadă de bălegar. Adevărul era că nu-și dădea nici el seama ce se întâmpla cu el. Era atât de cufundat în gânduri, încât când calul a ajuns la grămada de buturugi și pietre și calul s-a împiedicat, în loc să se sprijine bine în șa, a fost aruncat peste capul calului și a căzut pe spate, pe pământul tare. I-a trebuit puțin timp să se dezmeticească, și încă amețit, s-a ridicat în coate exact în momentul când calul dispărea după deal, spre casă. Animalul cunoștea bine drumul, fiindcă în locul acela ocolea dealul la marginea domeniului lui.

-Blestem! a spus, încercând să se ridice, dar era atât de amețit încât a căzut din nou. Împiedicându-se de câteva ori, s-a îndreptat spre grămada de pietre și desigur, gândindu-se că va descoperi ascunzătoarea celui ce făcuse asta. De ce ar pune cineva o grămadă de moloz în mijlocul drumului pe care se umbla zilnic? S-ar putea să fie... Nu s-a mai gândit, căci a auzit un bâzâit care i-a trezit curiozitatea. Aplecându-se peste buturuga cea mai mare, s-a uitat în direcția de unde venea zgomotul. A văzut o lumină slabă, un fir ce fusese aprins și ardea lângă un cilindru, din care părea să se scurgă un praf cenușiu.

-Prاف de pușcă... a spus tare, întorcându-se chiar înainte să izbucnească o lumină și o explozie care l-a asurzit. O piatră a zburat și l-a lovit în cap, pe ceafă, și apoi nu și-a mai amintit nimic.

-Unde mă aflu?

-Sst... i-a spus o voce necunsocută, de femeie, dar foarte simplă. Acum odihnește-te, te voi îngriji eu. În cameră era întuneric beznă, și nu putea să vadă nimic; capul

îl dorea așa de tare, încât dorea să moară pentru a ceda durerea, iar în urechi avea un fâșâit.

-Nu, nu pune mâna pe bandaj, i-a spus femeia, al cărei limbaj mai mult l-a bănuț decât l-a înțeles. Era prea obosit ca să gândească ce se întâmpla, și și-a coborât mâinile.

-Sunt orb? Orbirea i s-ar fi părut un sfârșit potrivit pentru viața lui păcătoasă.

-Doar o mică explozie. O picătură de praf de pușcă, asta-i tot. Nu-ți face griji, micuțule. Uite aici, dulceață, bea asta și o să te simți mai bine.

Bandajul de pe ochii lui era strâns, și ea i-a ridicat capul cu mâna pe după gât, cu o parte din obrazul lui strânsă lângă pieptul ei moale în timp ce bea lichidul cald, dintr-o cană de metal.

-Ce este? a întrebat el ca în vis, fiindcă îi plăcuse atingerea sânelui ei. Nu părea să poarte corset.

-Cei de salcie și chinina, strămoșul aspirinei, și puțin rom. A mai mormăit ceva, neștiind dacă aspirina fusese inventată. Răspunsul putea duce la niște întrebări în capul lui, dar nu părea că gândește.

-Cine ești? a șoptit el.

-Îngerul tău păzitor, iubitule. Cine ți-ar plăcea să fie?

-Nu mă pot gândi dacă aș vrea să fii alta decât ești, a spus el, plimbându-și mâna pe brațul ei. Brusc, femeia a dat drumul capului pe patul tare, făcându-l să vadă stele verzi și provocându-i un geamăt.

-Nu ai nevastă? l-a întrebat cu glasul îngroșat de supărare. Nu ai o nevastă care stă mult singură, în timp ce tu faci pe cotoiul în jurul lumii?

Avea un dialect pe care nu-l cunoștea, dar a înțeles aluzia.

-Ea nu...

-Să-mi ierte Domnul... dacă îmi spui că nu te înțelege, o să-ți dau cu vâtraiul.

Auzind-o, Tavistock a început să râdă.

-Mă tem că mă înțelege foarte bine. Poți să-mi mai torni puțin din băutura ta?

De data aceasta, nu i-a mai ținut capul, dar i-a dat cana cu brațul întins.

Nevăzând, a fost nevoit să-i pipăie mâinile ca să găsească cana. Când femeia tăcea, el asculta să audă unde era, dar vâjâitul din urechi era prea puternic pentru a auzi ceva clar. Îl intriga persoana ei.

-Cum am ajuns aici? Te rog spune-mi tot.

-Te-am căutat eu, a spus ea cu accentul ei oribil, dar care îi displăcea din ce în ce mai puțin, cu fiecare înghițitură din lichidul cald din ceașcă.

-Nu... a spus ea încet, și așezându-se lângă el, a simțit patul clătinându-se.

Dumneata să-mi spui. De ce chinuiai calul în așa hal? Puteai să-l ucizi.

El a încercat să râdă, ceea ce i-a provocat din nou durere la cap, dar care cu ajutorul elixirului magic, începuse să se liniștească.

-Dacă încep să-ți spun problemele vieții mele, nu mă voi mai opri.

-Eu știu să ascult, i-a spus el blând, uitându-și accentul, dar Tavistock nu părea că și-a dat seama. Ciudățenia situației, orbirea lui, camera caldă, și blândețea femeii, în ciuda încercărilor ei de a fi aspră, totul, l-a făcut pe Tavistock să vorbească.

-Ai iubit vreodată pe cineva atât de mult, încât nimic nu mai contează în viață? Ai iubit încât nu mai poți mânca, dormi sau lucra?

-Da... a răspuns ea, și din glasul ei se înțelegea că știa. Persoana, este scopul vieții.

-Da, este.

-Ah, lady Fiona a dădă... a spus femeia. Tavistock a râs, dar nu se vedea în întineric.

-Fiona... Nu este absolut nimic. O năcă gănuoasă. Eu am niște bucăți de piatră de jad, care au mai mult suflet decât ea.

-Atunci, pe cine? a șoptit femeia. Desigur, nu este nevasta dădă. Știe toată lumea că vrei să divorțezi.

-Da, o iubesc numai pe ea.

-Atunci, de ce?

-Trebuie... spunea el furios, trebuie... și capul îl durea din nou.

-Ssst... a spus femeia, și i-a luat din nou capul la pieptul ei, dar de data aceasta s-a întins și ea lângă el. Speriat, Tavistock i-a simțit picioarele goale lângă ale lui.

-Ce s-a întâmplat? i-a șoptit ea în ureche, și vocea ei dulce combinată cu vâjâiala din urechile lui, făcea ca vocea ei să pară îndepărtată și ireală.

-Nu o pot face a mea... a spus el, știind că nu mai spusese asta nimănui, în viață.

În ultimii ani, se culcase cu mai multe femei, din care unele erau renumite pentru experiența lor în actul sexual, dar niciodată n-a simțit excitația pe care i-o provoca această femeie.

-Dumneata pare că poți face orice dorești... a tors ea ca o pisică, întinzându-se în pat. Tavistock nu înțelegea de ce ezita, dar ceva îl reținea să facă dragoste cu această femeie. Deodată, cu un gest bruscat, și-a scos bandajul de pe ochi. O clipă, nu a putut vedea nimic, și speriat, a fost sigur că este orb. Dar apoi, a zărit camera ce era singura încăpăre a unei cabane și focul arzând slab într-un cămin din colț. Era mobilă puțină și de cea mai modestă calitate. Pe fereastră, întinericul nopții, iar ușa de stejar avea o broască solidă. Cu cât vedea mai bine, Tavistock a văzut-o și pe ea, stând pe-o parte, cu picioarele foarte depărtate și cu mâinile pe umeri, într-o poziție foarte provocatoare. Vederea lui era neclară, confuză, chiar după ce și-a frecat ochii cu mâna. Purta o bluză roșie prin care i se vedeau sânii, era

încinsă peste talia subțire cu o eșarfă lată, colorată în roșu și negru, și o fustă neagră prinsă foarte sus pe coapsă, lăsând un picior gol.

-Pot să încerc? l-a întrebat ea obraznic, cu un zâmbet cu buzele întinse, care făcea să i se zbârlească părul. O parte din el îi spunea că nu ar trebui s-o atingă, că poate avea un bărbat care pândea din umbră cum îl seduce, iar apoi să-l șantajeze cât putea. Nu-i plăcea să aibă legături cu femei ca...ca ea, dar era irezistibilă.

Atracția ei era explicabilă, fiindcă nu vedea prea bine, iar auzul era tulburat de zgomote ce dădeau impresia că vin de departe. Când s-a lipit de el, nu s-a mai stăpânit.

-Ce fel de amant este un gentleman ca dumneata? l-a întrebat, lipindu-și trupul de al lui. Pariez că ești așa de grăbit, că nu-ți scoți nici hainele. Arunci cămașa de noapte a doamnei peste capul ei, înainte să-ți faci treaba și să pleci?

-Da, a spus el, închizând ochii când i-a simțit trupul peste al lui. Doar oamenii de jos știu să facă dragoste, a spus el glumind. Când i-a spus mâinile pe pieptul cămășii, a deschis ochii s-o privească. Părul negru, foarte negru, îi înconjură fața, aproape ascunzându-i-o. În lumina slabă a focului ce pâlpâia, părea că seamănă cu Catherine, soția lui iubită, dar atunci își imagina că fiecare femeie de care era atras, era Catherine. L-a surprins când i-a deschis cămașa, făcând nasturii să zboare prin cameră, iar unul a sfârâit când a nimerit în foc.

Un moment nu s-a mișcat când a încălecat peste el, și apoi i-a mângâiat pieptul zgâriindu-i abdomenul.

-Hai, frumosule, poți să faci dragoste cu o femeie? Tavistock nu mai fusese niciodată atât de excitat. Și-a ridicat mâinile înfigându-le în părul bogat, și i-a tras buzele peste ale lui. După aceea, nu s-a mai gândit. Nu s-a mai simțit orbit de praful de pușcă, ci de pofta ce-i cuprindea trupul. Femeia asta părea a fi tot ce-și dorise în viață, și ar fi murit dacă nu o lua. Nu se mai gândea la consecințele gestului său, simțea doar nevoia puternică de a o avea.

Se mândrise întotdeauna cu alte femei, știa că după aceea îl vor compara cu ceilalți bărbați. Bârfa pretindea o responsabilitate, așa că Tavistock știa ce trebuia să facă, pentru ca femeile să spună despre el că era un amant tandru, un bărbat care se gândea și la satisfacerea plăcerii partenerei.

Dar, pe această femeie o dorea atât de mult, încât nu s-a mai gândit decât la plăcerea lui, dar și ea îl satisfăcea în aceeași măsură. În timp ce o dezbrăca, simțea că și el este așteptat. În câteva secunde, erau amândoi goi, și nu și-a mai pierdut timpul cu giugiuleli. Pofta lui era primitivă, ca o foame ce trebuia satisfăcută. Când a pătruns-o, a simțit vag că întâlnește o slabă piedică, și a auzit un vaiet de durere, dar era prea aprins de dorință pentru a se mai gândi ce

înseamnă asta. Dorința era atât de mare, încât în câteva clipe își revărsase sămânța în ea. Când a intrat în ea, a fost o experiență cum nu mai avusese vreodată. Avea impresia că o parte din el murea, iar cealaltă primea viața din nou. Ușurarea simțită, părea că a așteptat-o toată viața. Era un sfârșit, și un început. Tremura din cap până în picioare strângând-o lângă el, încolăcindu-și trupul cu al ei, dar fără să știe de ce, avea ochii plini de lacrimi.

-Am reușit... a spus femeia. Am reușit... Câteva clipe, Tavistock a fost nedumerit, fără să-și mai amintească ce i se întâmplase înainte de cele petrecute în ultimele clipe. Ah, da. Ceva cu praf de pușcă, și o femeie cu părul negru. Când a încercat să se dezlipească din brațele lui, el s-a lipit mai mult de ea, ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

-Nu... a șoptit el, vrând s-o implore să nu-l părăsească.

-Este în regulă... i-a spus ea sărutându-i gâtul. Acum totul este bine. S-a sfârșit. Blestemele s-au risipit... încă îl durea capul; ochii îi erau împăienjeniți, iar auzul stins, dar a recunoscut vocea. Apucând-o de umeri a îndepărtat-o s-o privească în ochi. Mâzgălită de machiaj, și sub părul negru, a văzut-o pe Catherine. O clipă s-a supărat. Cum își putea bate joc așa, de el? Ce făcea nevasta lui, îmbrăcată ca o târfă? Ce era...

I-a trebuit puțin timp, ca să înțeleagă ce s-a întâmplat. Făcuse dragoste cu Catherine, cu femeia pe care o iubea. Și fără nici o problemă fizică...

-Dar cum ai... I-a acoperit gura cu mâna.

-Chiar vrei să vorbești? I-a întrebat ea.

El a început să râdă, a înhățat-o și a acoperit-o cu sărutări, făcând și ea la fel. Dacă nu ar fi băut o grămadă de rom, nu ar fi inspirat praful de pușcă, nu ar fi fost lovit în cap de o piatră, și nu ar fi căzut de pe calul care alerga, ar fi întrebat-o de unde știe tot ce părea că știe. Dar, pe de altă parte, nu era prost să n-o lase să-i facă ce-i făcea, punând întrebări. Știusese întotdeauna, că ar fi minunat să facă dragoste cu Catherine, dar ceea ce făcuse acum, depășea imaginația. Nu putea spune nimănui, dar era ca și când simțeau amândoi ce simțea fiecare. Ca și când gândurile ei erau ale lui, și invers. Fiecare, intuind gândurile celuilalt, dorințele și nevoile. Au făcut dragoste toată noaptea, când într-o poziție când în alta, atât de firesc, ca și când o mai făcuseră de multe ori, și altădată. Părea că știi totul unul despre celălalt.

-Mă simt ca și când am fi amanți din totdeauna, a șoptit el.

-Niciodată... i-a răspuns ea, dar ne-am dorit atât de mult în decursul secolelor, încât știm totul. Ne iubim, noi înșine.

-Da... a spus el, neînțelegând ce vrea să spună, dar ascultând fiecare cuvânt pe care îl spunea. Cu ea în pat, se simțea liber. Cu celelalte femei, era tot timpul preocupat

de reputația lui. Trebuia să pară întotdeauna înțelegător și experimentat. Dar cu această Catherine cu părul negru, putea... putea fi el cel asupra căruia se experimenta. Este oare plăcut, se întreba el, prinzând-o și așezând-o din nou peste el, unde era evident că o mai dorea încă.

-Oh, ce plăcut... a exclamat ea, făcându-l să râdă și plimbându-și mâinile pe sânii ei, pe pânțele drept, și strângându-i talia. Mai târziu, căzând lângă ea după ce simțise orgasmul de patru ori în tot atâtea ceasuri, a început să-i spună cât de mult o iubea.

-Te mai însori cu Fiona? l-a întrebat ea nevinovată. Atunci, i-a atins gâtul cu favoriții lui, făcând-o să țipe.

-Asta se va spăla? a întrebat-o, ridicându-i părul, vorbind despre vopsea. Prin fereastră, se zărea lumină, și vederea lui se limpezea cu fiecare oră.

-Ai vrea...?

-Te iubesc, orice culoare ar avea părul tău... dar ar fi plăcut să faci variație.

-Tu! i-a spus ea, urcând peste el. În clipa următoare, își apuca în mâini capul care o durea.

-Ce este Catherine? Ce este?

-Nu... i-a spus ea. Nu... nu vreau să mă întorc. Vreau să rămân aici.

-Sigur că putem rămâne aici. Nu vrei să te întorci acasă... dacă nu vrei...

-Nu... a spus ea ascuțit închizând ochii, și părea că vorbește cu altcineva. Nu vreau să mă întorc... Când l-a privit, avea în ochi groaza.

-Este Nora. Mă cheamă înapoi. Spune că am făcut ce era nevoie să fac, și acum trebuie să mă întorc. Spune că nu sunt de aici. N-o lăsa să mă ia.

Nu înțelegea ce spunea, dar a știut că era speriată. Dacă se speria, atunci se speria și el. Cuprinzându-i trupul cu al lui, o ținea cât putea de strâns, fără să-i rupă oasele.

-Nu voi lăsa pe nimeni să te ia. Ești a mea.

-Da, sunt a ta, și numai a ta. Nu am iubit pe nimeni decât pe tine, în toate viețile mele. Chiar în cele în care am trăit fără tine. Nu s-a chinuit să înțeleagă ce voia să spună, dar o ținea ca și când asta era ce doreau amândoi.

-Nu o lăsa să mă ia... Mă cheamă... Vrea să mă despartă de tine.

-N-o voi lăsa să te ia!

-Nu... nu înțelegi. Îmi va lua sufletul, dar îmi va lăsa trupul. Oh, Talis, nu mă părăsi. Te-am pierdut de prea multe ori.

-De data asta, nu mă vei pierde, voi veni cu tine. Voi sta cu tine totdeauna.

Ridicându-și capul, l-a privit.

-Aș dori să am timp să-ți explic totul.Ai grijă de Catherine.Ea sunt eu,și te iubește.

-Tu ești Catherine,mă iubești,a spus el înspăimântat la cuvintele ei care nu aveau nici un sens.Era aproape ca și când credea că va muri.Nu voi îngădui să mă părăsești.

-Eu nu sunt Catherine.Sunt Hayden Lane și trăiesc în altă parte,dar te iubesc mult,și acolo,ca și aici.Strânge-mă...strânge-mă...Ea este din ce în ce mai puternică.Fă-o să mă lase în pace.Nu vreau să mă întorc.

Vreau să rămân cu tine pentru totdeauna.O ținea strâns,mângâindu-i părul,și încercând să-i bage trupul în al lui în timp ce îi vorbea calm,și cu toată dragoste pe care o simțea.

-Nu te voi părăsi.Voi veni cu tine oriunde te vei duce.

-Jură! i-a spus ea cu voce înfundată,având fața lipită de pieptul lui.Jură pe sufletul tău nemuritor!

-Jur,a spus el încet.Fac un jurământ sfânt în fața ta și a lui Dumnezeu.Voi merge cu tine oriunde te-ai duce.Nu te voi părăsi niciodată...niciodată.

În sunetul acestor cuvinte,Hayden începea să se simtă din ce în ce mai slăbită.

Sufletul ei părăsea trupul lui Catherine.Protesta tare și în mintea ei.A încercat să se înțeleagă în capul ei cu Nora,al cărei glas devenea cu fiecare minut mai puternic.Dar a știut că pierdea,când a auzit vocea lui Milly.

-Hayden...te rog,trezește-te.Te iubim și avem nevoie de tine.Te rog întoarce-te la noi.Te rog,nu muri.Când a încercat să vorbească cu Tavistock,nu i-a ieșit nici un sunet din gură,și simțea din ce în ce mai puțin trupul lui în brațele ei.

-Nu! Și o clipă,totul a devenit negru,și nu mai era în nici un trup.

În clipa următoare,a deschis ochii,culcată pe fotoliul lui Milly,din camera de zi a acasei ei din Texas,și a privit în ochii unor persoane speriate.

Nimeni nu a scos nici un cuvânt când și-a întors capul,și din ochi au început să-i curgă lacrimi pe obraz.

PARTEA A IV-A

CAPITOLUL 44

-Catherine era legată de tine și nu voia să fiți despărțite.Ca și gemenii siamezi,aveați o singură inimă.Când trebuia să te întorci,a încercat să rămână legată de tine,trupul nu mai putea trăi.Nora voia să-mi spună c-o omorâsem pe Catherine.Când am părăsit mintea lui Catherine,ea se agățase de mine,dar un trup fără suflet moare.

-Dar ce s-a...cu Tavey? Mă durea chiar și pronunțându-i numele.

Nora m-a privit lung, înainte să-mi vorbească.

-Este sufletul frate, al tău. Sunteți aceeași...sunteți unul și același.

-Totul este foarte romantic, dar ce înseamnă asta?

-Ca să fiu sinceră, nu știu. Poate că sufletul lui a rămas acolo, așteptându-te.

-Vrei să spui că este o stafie la Peniman?

-Este posibil. Sau, poate te-a urmat aici...M-a privit printre pleoapele ușor închise.

L-ai pus să jure că se va întoarce în 1994 cu tine. Poate că a făcut-o.

Nu prea i-a plăcut Norei că am învățat despre blesteme și jurăminte ce se realizau și peste secole, dar puneam prea puțin preț pe nemulțumirea ei, căci doream să-mi regăsesc sufletul care era fratele meu. Am privit-o cu gura căscată, încercând să înțeleg când îmi spunea că Tavey mă urma. Nu puteam decât să șoptesc să-mi spună. Nora a zâmbit, înțelegând cât eram de șocată.

-Sufletul lui Catherine s-a stins odată cu al tău.

-Vrei să spui că a murit?

-Este un fel de a spune. Eram atât de nerăbdătoare să aud povestea ei, încât nu am întrerupt-o să comentez, că moartea e moarte, oricum ai vorbi despre ea.

-Când Tavistock al tău...a simțit că-ți pierzi viața, nu a mai putut trăi fără tine. Nu mai știu ce s-a întâmplat după aceea...Poate că spiritul lui s-a ținut după tine, și te-a urmat. Din ochii Norei, vedeam că este dezorientată și mi-am dat seama că răspunsurile la întrebările mele, depindeau de ea. Eram acum într-un teritoriu necunoscut, și singură. Nu-mi puteam păstra echilibrul, căci tot ceea ce era mai important în viața mea, era prea greu fără ajutorul ei, și mă simțeam părăsită, orfană.

-Crezi că este în interiorul meu?

-Nu, spiritul lui s-a întrupat în bărbatul care trăiește acum, a spus Nora zâmbind.

Ah, ce bine, m-am gândit eu, și nu m-am mai chinuit să înțeleg. Mă săturasem de vrăji. Îl doream în carne și oase.

-Cum îl pot găsi?

-Trebuie să aștepti să te găsească el. Am spus o vorbă urâtă, și Nora m-a privit cu reproș.

-Îmi pare foarte rău...am murmurat eu, dar nu am răbdare.

-Crezi că nu știu...a spus ea ironic. De data aceasta, eu eram cea încrezută, i-am spus, că dacă nu aș fi fost așa de nerăbdătoare, nu l-aș fi cunoscut pe Jamie, Tavey, Talis, în cele trei vieți. Nora a tăcut, zâmbind și înțelegând ce gândeam.

-Nu se întâmpla altceva, decât ce a fost sortit să fie.

-Adică trebuie să accept că am fost predestinată să re trăiesc epoca edwardiană,

deși îmi spuseseși să nu o fac?

-De ce ar fi murit lady de Grey,dacă sufletul tău nu i-ar fi abandonat trupul? Nu a fost asasinată,cum pretind cărțile tale,și dacă este cineva al cărui suflet este nerăbdător,nu este ea aceea.Cred că dacă aș fi strâns-o de gât în clipa aceea pe Nora,aveam circumstanțe atenuante.Nu trebuia acordată atenție sincerității, fiindcă totul era predestinat.

Bine,m-am gândit eu,cui îi pasă și cum îl voi găsi pe Tally?

-Cum mă va găsi? Când?

-Nu știu,a spus ea sincer,și a dat din cap.

-Dar știi că mă va găsi.

-Nu...a spus exasperată,dar apoi s-a calmat.Ai...aș spune,ai schimbat lucrurile,iar prezicerile mele sunt puțin confuze.Nu m-am putut stăpâni când am auzit-o,căci,de obicei,Nora părea că știe și înțelege totul.Când am deschis gura ca să-i pun întrebările mele care nu se sfârșeau niciodată,a ridicat mâna.

-Nu-ți pot răspunde ceea ce nu știu.Dar dacă este sortit să te găsească, atunci, chiar dacă te vei închide în apartamentul tău,și nu vei vedea pe nimeni, știu că va apărea.

-Doar dacă îmi va aduce comanda de la magazinul de delicatose...i-am spus eu,fiindcă nu credeam o vorbă din ce-mi spunea.

Nu mi-l puteam imagina pe Tally ca un comisionar,fiindcă doar aceștia erau singurele persoane care puteau intra în clădire.Casa era păzită zi și noapte de douăzeci și opt de oameni.Cum ar putea ajunge la mine? Eu v-a trebui să-l caut.

-În ce jurnal,în ce țară,în ce limbă? am întrebat-o.Atunci mi-am amintit,că-mi spusese că trebuie să-l accept sub orice formă îl făcuse Dumnezeu.

-După cât noroc am eu,s-ar putea să fie un homosexual de nouă ani...am mormăit eu.Râzând,Nora a exclamat:

-Mă îndoiesc.Tot ce puteam face,era să mă întorc acasă și să aștept.

Strângându-mi lucrurile,m-am întors spre ea.

-Ce s-a întâmplat cu trupul lui Catherine?

-Bătrânul Jack...m-a privit ca și când aștepta să spun ceva.

-Da...am spus,înțelegând doar atunci,cine putea fi.Era bătrânul John Hadley, reîncarnat,nu-i așa? Felul în care se comportase în era elisabetană,îl făcuse să piardă totul,nu-i așa? A pierdut banii,prestigiul,familia,chiar și sănătatea.

Gândindu-se la tot ce i se întâmplase,m-a făcut să jur că mă voi purta bine în această viață.Nora era mulțumită de memoria și judecata mea,cel puțin așa i-am interpretat gestul aprobator dând din cap.Jack a găsit trupurile împreună și a crezut că s-au sinucis,așa că nu vor avea dreptul să fie îngropați în cimitirul

bisericii. A ascuns trupul lui Catherine până după înmormântarea lui Tavistock, apoi noaptea, în secret, a deschis mormântul acestuia și a pus trupul lui Catherine alături de al iubitului ei. Trupurile lor dorm somnul etern, împreună.

-Ca în evul mediu, am spus eu. Născuți împreună, morți împreună.

Nu am mai putut spune nimic. Ieșind din biroul Norei, am pornit încet spre casă, gândindu-mă la toate întâmplările prin care trecusem și tot ce am învățat.

În așteptare, am fost foarte activă. Mi-am petrecut mult timp cu Nora

înnebunind-o cu întrebări și informații pe care doream să le scot de la ea.

Apoi, mi-am pus în mișcare talentele mele de investigator, în primul rând, am descoperit mormântul construit pentru Callie și iubitul ei Talis.

Într-un ghid, am citit: „*Unul din cele mai frumoase exemplare de sculptură din era elisabetană*” Un critic de artă, scrisese, „*o sculptură minunată, senzuală, am putea spune*”

Ce m-a bucurat cel mai mult a fost când am citit că figurile de marmură nu fuseseră pângărite cu mîzgăleli. În secolul al șaptesprezecelea, jumătate din biserică și aproape tot satul fuseseră distruse de incendiu. Din cauza aceasta, biserica fusese închisă și pe ferestrele ei pătrunsese vița, acoperind ermetic statuile. Abia la începutul secolului douăzeci, când s-au dărâmat ruinele bisericii, au fost descoperite statuile, în stare aproape intactă. Statul a restaurat cât s-a putut biserica și a protejat frumoasele sculpturi de marmură.

Tot în așteptare, am combinat informațiile Norei cu ce citisem și, adăugând experiența mea, am scris o carte de șase sute de pagini, despre viețile trecute, pentru Daria. Era așa de fericită, încât eu mi-am spus că nu va observa că romanul nu avea sfârșit. Inutil s-o spun că observase, dar nici nu a clipit din ochi, când i-am spus că nu cunoșteam sfârșitul cărții, fiindcă nu mi se întâmplase încă. În telefon a urmat o clipă de tăcere din partea ei, apoi a spus: „*Anunță-mă când e gata*” încrederea pe care o avea în mine, mă făcea să plâng.

Continuând să-l aștept pe Talis, mi-am continuat documentarea. M-am interesat ce se întâmplase cu castelul Peniman, locul de care se folosiseră Alida ca recompensă, pentru a-și atinge scopul. Când eram în persoana lui Catherine, înainte să văd ce se întâmplase cu Talis și Callasandra, nu-mi dădusem seama că Tavistock locuia la castelul Peniman. Gândindu-mă cum fusese folosit acest castel bogat ca recompensă, dar și ca pedeapsă, pot crede că Tavistock și Cathy nu puteau fi fericiți acolo. Stafia care băntuia locui era Aya, fosta Alida. Când am citit că tot ce conținea castelul, picturi și mobilele pe care le văzusem au fost puse la adăpost în primul război mondial, iar casa transformată în spital, m-am bucurat. Apoi, când am citit că în noaptea în care a luat sfârșit războiul, un om

neglijent și beat de fericire dăduse foc casei,m-am simțit ușurată.Era nevoie de un foc,pe pentru a fi purificat locul.Am luat legătura cu o agenție din Londra,și am început să caut o căsuță acoperită cu stuf,care în era elisabetană fusese o fermă.Nu a fost greu de găsit,și nici nu m-a surprins că era de vânzare,cum nu m-a surprins nici prețul de o sută douăzeci de mii de lire,ceea ce făcea cam o sută optzeci de mii de dolari.Căsuțele de fermă cu,origine medievală nu sunt ieftine,dar știam că sub podele se aflau cele șase căni de argint,și un candelabru de argint,pe care Meg și Will le furaseră de la familia Hadley.După ce le voi dona,îmi voi vedea numele pe o placă dintr-un muzeu,ca donatoare,și voi avea o casă de vacanță în Anglia.Gândindu-mă la Meg și la Will,am sunat-o pe Milly în Texas,și i-am spus că aveam o nevoie disperată de a o vedea,l-am spus că nu pot scrie,fiind foarte deprimată.Nici nu-mi terminasem fraza,că ea a hotărât să plece imediat spre New York.Apoi,mi-am chemat dragul meu agent publicitar,

William Warren.Pe el îl puteam face ușor să se miște.Tot ce aveam de spus era: o altă casă de publicitate îmi oferă o mulțime de lucruri amuzante.Am hotărât să cinăm cât mai curând.Nu eram acasă când Milly a sosit cu valiza ei,dar i-am lăsat un bilet,spunându-i să ne întâlnim în restaurantul hotelului Piazza.Îi dădusem chelnerului un bacșiș-ca s-o îndrume pe Milly la masa lui William.

Mi-ar fi plăcut să fiu ascunsă după palmieri,ca să le văd figurile când se vor vedea pentru prima oară,dar știam că mă vor prinde,așa că am stat acasă,în așteptare,râzând pe sub mustăți.

M-am speriat puțin,când noaptea,Milly nu a venit acasă,și nici a doua zi.Eram îngrijorată și supărată că nici măcar nu trimisese o vorbă.Am chemat biroul casei de publicitate și mi s-a spus că agentul meu nu apăruse,și nici nu anunțase ca să-și explice absența,dar nu era neobișnuit,fiindcă toți fac la fel.

A doua noapte,când Milly tot nu apăruse,eram gata să mă adresez poliției.

Apoi,la trei noaptea am primit un fax.Era împreună cu William la Las Vegas,de unde plecau în luna de miere.Spera că mă simt bine,și nu fusese îngrijorată.La întoarcere,jmi va povesti totul.

Am râs în hohote.,*îmi va spune totul.*” Cel puțin,Meg și Will erau din nou împreună,și cauza eram eu.

Eram foarte mândră de isprava mea,dar săptămânile deveneau luni,și eu tot nu aveam nici o știre de la Tavistock și o zgândăream pe biata Nora,încât cred că ar fi fost în stare să facă niște desene magice,adică 666,pe podeaua camerei mele,și ar fi făcut chiar incantații,ca să scape de mine.

Eu,aproape că-mi pierdusem speranța.Izbucneam în lacrimi fără nici un motiv.Ce era mai bine,să iubești și apoi să pierzi decât să nu fi iubit niciodată?

Visam despre Jamie, Talis și Tavey și mă gândeam tot timpul la ei, stând acasă și așteptând. Dar, cu fiecare zi care trecea, eram din ce în ce mai sigură că Talis nu va apărea la ușa mea.

Într-o după-amiază, mi-am zis că trebuie să încep să trăiesc din nou. Nu mă puteam izola de restul lumii. Roate că Jamie mă așteaptă de cealaltă parte a ușii. Poate... Mi-am umplut cada cu apă caldă, parfumată, m-am săpunit și apoi m-am limpezit, apoi mi-am spălat părul cu ceva parfumat cu piersică, care îți garantează că-ți face un păr de îngerăș. Mi-am epilat picioarele și am ieșit din baie, după care m-am uns pe corp cu o cremă ridicol de scumpă. Când am fost gata, nici o floare din grădină nu mirosea mai frumos ca mine, dar nu m-am mai gândit că nu aveam nici un bărbat care să mă miroasă pe gât, și să-mi spună ce frumos miroș. Îmbrăcată doar în halatul de casă, am deschis ușa apartamentului ca să-mi iau ziarul pe care îl primeam în fiecare zi. Fiindcă locuiesc la ultimul etaj al clădirii, ascensorul se deschide doar la apartamentul meu și nimeni nu poate urca până sus, fără a fi anunțat. Așa că, în clipa în care ușa ascensorului s-a deschis, am tresărit, surprinsă.

-Scuzați-mă... a spus bărbatul din lift, într-o engleză atât de perfectă, încât se vedea că nu era limba lui maternă, dar că o studiasse cu nădejde. Cred că am greșit etajul... Colegul meu este la etajul optsprezece și acesta este...

S-a oprit din cauza expresiei de pe fața mea, când m-am uitat la el.

Era înalt, cel puțin un metru optzeci, și nu arăta ca un vestic blond și cu ochi albaștri. Avea pielea bronzată auriu, ceea ce se vedea de obicei la cei de origine mediteraneană și m-am gândit imediat că nu crescuse în aceeași religie cu mine. În totalitate, era splendid. Privind în ochii aceia de culoarea ciocolatei, aproape că m-am înecat. În ochii aceia, îl vedeam pe Tavistock, și mai adânc, pe Tally. Și dacă m-aș fi uitat cu adevărat în adâncime, mă puteam vedea pe mine. Aveam în față bărbatul care reprezenta, a doua jumătate a mea. A început să spună ceva, dar nu a reușit să vorbească, fiindcă pentru a treia oară în viață, am leșinat.

CAPITOLUL 45

-Vă simțiți mai bine... m-a întrebat.

Eram întinsă pe canapeaua din salonul meu și el ședea lângă mine cu un prosop în mână, apăsându-mi fața. Cu cealaltă mână îmi dădea pe spate părul umed, proaspăt spălat, și se uita la mine, ca și când dorea să-și amintească fiecare bucată din mine. Dacă nu aș fi trecut prin ce trecusem, dacă nu aș fi știut cine era acel bărbat, aș fi fost speriată. Nu i-aș fi permis de bună voie unui străin, să-mi mângâie obrazul și gâtul cu degetele și să-i plimbe degetul cel mare pe

sprâncene,și apoi în jos,de fiecare parte a nasului.Dar,acest bărbat nu era străin.Știam tot ce trebuia să știu despre el,în afară de câteva lucruri din viața sa,cum ar fi fost numele,și de unde venea.Dar asta nu avea nici o importanță.Bărbatul acesta era al meu și fusese întotdeauna.L-am privit în timp ce se uita la mine. Oare își amintea de mine? Sub ceea ce se vedea la suprafață,să fie sufletul lui Tavistock? Deodată,a părut că iese din transă.

-Iartă-mă...a spus el ridicându-se drept.Trebuie să mă prezint.Sunt Tariz.

A mai spus încă niște nume,dar nu le-am auzit.Își pronunța numele din gât,în timp ce ședea lângă mine,atingându-mi șoldul cu al lui.Am simțit fiecare silabă în timp ce le pronunța.Tot ce doream să aud,era Tariz.Talis,Tavey,Tariz.

-Nu te simți bine,poate ar trebui să te vadă un doctor...Pielea lui,de culoarea mierii,a devenit mai palidă,și a șoptit: Poate ești însărcinată...

-Nu...am spus eu zâmbind.Nici gând de copil...Nu sunt căsătorită,nici logodită... Sunt liberă.Tariz nu a spus nimic,dar a continuat să mă privească intens.

-Ai putea să crezi că sunt nebun...dar am impresia că te cunosc.Este ca și când... nu știu cum să spun...am impresia că te recunosc.Poți înțelege așa ceva?

-Da.Înțeleg perfect.

-Să nu râzi,dar am impresia că știu multe lucruri despre tine...Dar așa ceva,nu se poate,fiindcă nu ne-am mai întâlnit.

-Ce știi despre mine? l-am întrebat.A zâmbit ușor,și am simțit că mi se topește inima.

-Îți este frică de înălțime,îți plac animalele mici...și privind la un sfeșnic de pe masa din spatele meu...Îți plac maimuțele,și...faci ceva...Punându-și mâna pe ochi,a spus: Spui povești,povești minunate.Faci oamenii să râdă.Nu...pe mine mă faci să râd.Tu...S-a bâlbâit,privindu-mă cu ochii măriți și devenind palid,cu fiecare secundă.

-Cred...cred...Nu mai văzusem un bărbat leșninand,dar mă speriasem că voi vedea acum.M-am ridicat brusc de pe canapea,l-am întins pe ea,apoi m-am grăbit să aduc o băutură.Dar cum nu aveam altceva decât lichior de mandarine, i-am turnat într-un pahar și i l-am întins.

-Te rog să mă scuzi...a spus el stând drept.Sunt sigur că este...cum îi spune...În avion...

-Rău de înălțime.Aș fi preferat să spun răul secolului.Era îmbrăcat cu un costum de culoare închisă,care făcea ca părul și sprâncenele să pară mai închise la culoare,și mai mult decât orice,aș fi vrut să-l ating.Doream să-i spun tot ce era de spus despre noi.Doream să-i simt brațele în jurul meu.

-De ce mă privești așa? l-am întrebat eu,vrând să-l determin să-mi spună ce

gândea. A zâmbit și i-am văzut dinții drepti, frumoși, iar gura lui avea ceva ce îmi provoca durere. Halatul meu se deschidea în față, dar nu m-am obosit să-l închei. La cel mai mic semn ce mi-ar fi făcut, l-aș fi azvârlit de pe mine.

-Nu te cunosc, a spus încet. Și nu mă cunoști... dar într-un anumit fel, te cunosc. Știi tot ce este bun și rău în tine.

-Rău... am spus eu involuntar.

-Cred că ai temperament... a spus el zâmbind.

-Doar când nu faci ceea ce vreau eu să faci. Sunt foarte înțeleghătoare, când faci exact ceea ce vreau eu și când vreau eu. Având în vedere că abia ne întâlnisem, afirmația ar fi fost de neînțeles, dar el a zâmbit și a spus:

-Da... știi. Ești foarte voluntară. A respirat adânc și a privit la paharul cu lichior din mâna sa. Eu ședeam pe marginea canapelei, cu câțiva centimetri distanță între noi, care nu mi se păreau de nesuportat.

-Sunt nou venit în țara ta. Am sosit doar ieri și trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat, aici în clădire.

-La etajul optsprezece... dar ai apăsat greșit pe buton. Ridicându-și capul, m-a privit.

-Da... nu cred că am apăsat pe butonul bun.

-Da... ai apăsat pe butonul bun... am șoptit eu. A privit din nou la paharul lui și am văzut cum îi pulsa o venă pe gât, gâtul pe care aș fi dorit să-l sărut. Aerul dintre noi era plin de electricitate și se încălzea mai puternic, cu fiecare clipă.

-Am venit din țara mea, aici în țara ta, ca să vorbesc cu diverși oameni, cu președintele, despre neînțelegerile dintre țările noastre.

-Diplomat... am spus eu, știind cât de talentat ar fi fost Talis, dacă ar fi fost diplomat. Avea atâta farmec, încât putea face dușmanii să se împace.

-Fac ce pot, a spus el modest, apoi s-a uitat la mine pătrunzător. Nu ești o americană care lucrează într-o companie de unde nu poți pleca, așa e?

Un moment, nu am înțeles ce voia să spună, dar apoi mi-a bătut inima de bucurie.

-Sunt complet liberă. Scriu ca să pot trăi și pot trăi oriunde.

-Bine, a spus zâmbind. A încercat să spună ceva dar a ezitat, a pus paharul în care mai era lichior pe masă, lângă canapea.

-De ce întreb, dacă pot călători sau nu?

-M-ai socoti nebun dacă ți-aș spune ce simt în suflet.

-Nu... n-aș face-o, am spus hotărâtă, rugându-mă în gând dacă aș putea lua masa cu el. Când s-a uitat din nou la mine, avea ochii plini de scântei, iar mie îmi bătea inima.

-Nu știi cum și de ce, dar m-am îndrăgostit de tine.

Te iubesc din toată inima,și din tot sufletul meu.Simt că te-am așteptat și te-am căutat toată viața.

-Și eu...a fost tot ce am putut spune,și atunci m-am gândit,ne vom smulge hainele de pe noi și ne vom îndrepta spre o anumită direcție.

Dar când s-a uitat la ceas,mi s-a oprit inima.Cum de uitasem de întâlnirea lui? Venise în America cu un motiv important: pace între două țări,să facă să se înțeleagă felul de viață al fiecărui și,poate,să evite un război.Cum ar putea o femeie care leșină,să se opună la așa ceva?

-Am întârziat foarte mult,dar întâlnirea se va termina la ora patru.Atunci,voi veni aici,și vom merge să ne căsătorim.Am căscat gura așa de mare,încât bărbia îmi atinge pieptul.

-Nu vei mai leșina din nou!?

-Eu...nu...nu cred că voi leșina,dar...Căsătoria? Pe viața mea,nu știam ce aș putea spune.

-Nu-ți poți amâna puțin întâlnirea?

Când s-a ridicat,avea o scântiere în ochi pe care o văzusem de multe ori la Talis. Știa foarte bine ce aveam în cap și îi făcea plăcere nerăbdarea mea.M-a apucat de bărbie cu vârful degetelor puternice.

-Nu te voi atinge,până nu vei fi a mea,prin lege.Și atunci,nu-ți voi mai da drumul din pat,primele șase luni...M-a sărutat pe frunte.După șase luni,vei fi prea grea pentru a mai putea pleca,fiindcă vei purta copilul meu.Mi se tăiaseră picioarele. Nu doream decât un lucru,doream acest bărbat,și doream copilul nostru.

-Acum îmbracă-te,voi veni să te iau peste două ore.

Eu nu suportam gândul că pleacă.Dacă nu se mai întoarce? Dacă poate ceva îl va face să renunțe? Dacă...

-În America,durează trei zile până la oficierea căsătoriei.Va trebui să așteptăm.

Nu putem...M-a sărutat pe amândoi obrajii,după moda europeană,sau cea din est.

-Voi da câteva telefoane.Nu va trebui să așteptăm.M-a sărutat pe gât,fără să mă strângă aproape de el.Am știut că simțea ca și mine și dacă ne vom apropia prea mult,nu ne vom mai putea despărți.

-Mai vrei să mă întrebi ceva? mi-a zis,lipindu-și buzele de urechea mea.

M-a privit ținându-mă cu brațele departe de el,dar eu nu am putut răspunde,ci am scuturat din cap,ca fiind un răspuns negativ.Nu mai erau întrebări,nici una, era al meu și îl voi urma până la capătul pământului.

-Atunci,dă-mi pașaportul.Vor trebui niște formalități.Îmi tremurau mâinile când am luat carnetul albastru din sertarul biroului și i l-am dat,privind la el când îl deschidea.

-Ne-am născut în același an...în aceeași zi.Am dat din cap,urmându-l până la ușa,și am rămas acolo până a venit ascensorul.
-Te îndoiești de mine? a întrebat,cu mâna pe ușă.
-Niciodată...Am încredere în tine.Te cred.
-Și mă iubești? a șoptit el.
-Cu toată inima,cu tot sufletul.Până la sfârșitul vieții.
-Da...și eu la fel...a spus el în timp ce ușa ascensorului se închidea încet.Te-am iubit dintotdeauna...
-Da...am șoptit eu,da...

SFARSIT